

မဂ္ဂဇင်း၏ ဂုဏ်ထူးဆောင် အယ်ဒီတာရှာဂုတ်အဲလီယုတ်ဝိုက် က
မိတ်ဆက်အမှာစာရေးသည်

ကျူးဘားတောင်းကင်ယံက ဒုံးပျံများ

တွမ်ဂိုက်၏
ကိုယ်တွေ့
အဖြစ်အပျက်

ကြွင်းကြီးများနောက်တွယ်စာ ဘုရားသခင်၏
တရားတော်ပေါက်ကွဲမှုကြီး

ကျူးဘား ကောင်းကင်ယံက ခုံးပျံများ

MISSILES OVER CUBA

By- TOM WHITE

Copies 3000

Burmese

June 2006

အသင်းတော်အတွင်းကန့်သတ်

God's Missiles Over Cuba

Burmese(Shan) Edition

Copyright 2015 Voice Media

info@VM1.global

Web home: www.VM1.global

All rights reserved. No part of the publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, including photocopying, recording, or other electronic, or mechanical methods, without the prior written permission of the publisher, except in the case of brief quotations embodied in critical reviews and certain other noncommercial uses permitted by copyright law. For permission requests, email the publisher, addressed “Attention: Permission Coordinator,” at the address above.

This publication **may not be sold, and is for free distribution** only.

မာတိကာ

မိတ်ဆက်အမှာစာ	v
အခန်းဖွင့်အမှာစာ	vii
၁။ အိပ်ဇီးရိုး ဂျူလီယက် .... မေဒေး၊ မေဒေး	၂၁
၂။ လှိုင်းလေထန်သော ရေပေါ်က အသက်မုန့်	၄၀
၃။ ဝိညာဉ်ရေးရာ သင်တန်းကျောင်း	၅၉
၄။ ပေ ၁၀၀၀၀ အမြင့်က မန္တ	၈၁
၅။ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း မေးမြန်းခြင်း	၁၀၇
၆။ ဟာဗနာ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်	၁၃၃
၇။ အတွင်း လုံခြုံရေး	၁၅၂
၈။ ဝေဒနာကျောင်းတော်ကြီး၌	၁၆၄
၉။ ခရစ်တော်အတွက် တန်ပြန်တော်လှန်ခြင်း	၁၇၉
၁၀။ ဘုရားကျောင်း အထွတ်အဖျားသဖွယ် အစောင့်မျှော်စင်များ	၂၀၉
၁၁။ ကမ္ဘာတစ်ဝန်း တိုက်ခတ်နေသော လေ	၂၄၃
အခန်းပိတ် အမှာစာ	၂၅၆

မိတ်ဆက်အမှာစာ

ယေရှုခရစ်တော်၏ သတင်းကောင်းကို မရွှင်ပြနိုင်သော ကျူးဘားလို နိုင်ငံမျိုးသို့ သယ်ဆောင်ရန် လူတစ်ဦး၏ စိတ်အာရုံကို ဖမ်းစားနိုင်သည့် ကြိုးပမ်းမှု၌ သိသာထင်ရှားသော အချက်နှစ်ချက် ရှိသည်။

ပထမတစ်ချက်မှာ ကွန်မြူနစ် ကြီးစိုးသောဤနယ်မြေ၌ ခရစ်ယာန်ဘာသာ၏ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးကိုမဆို ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်စွာ ဆန့်ကျင်တွန်းလှန်မှုတိုးမြှင့်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့သော မြောက်အမေရိက အသင်းတော်ခေါင်းဆောင်များက ညှင်းပန်းနှိပ်စက် နေပုံအဖြစ်မှန်အား ဖုံးကွယ်ရန် တလွဲကြိုးပမ်းနေကြသည့် ကြားက ကျူးဘား၌ ဘာဖြစ်နေကြောင်း ဤစာအုပ်က လှစ်ဟပစ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ ကျူးဘားနိုင်ငံ၌ ဒုက္ခခံစား နေရသော ပြည်သူလူထုများ၊ ဂျူးလူမျိုးများကို မျိုးဖြုတ်သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် နာဇီဂျာမဏီအလား ခရစ်ယာန်အသင်း တော်များကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ သန္နိဋ္ဌာန် ချထားသည့် အစိုးရခေါင်းဆောင်များ၏ ကြီးစိုးမှုများ ဤစာအုပ်တွင် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပေါ်ထွက်လာရပြီ ဖြစ်သည်။

ဒုတိယအချက်မှာ သေနတ်ကျည်ဆံများကြားမှ တွမ်ဂိုက်၏ မယိမ်းယိုင်သော သက်သေခံစွမ်းအားပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝအတွက် ကျောင်းတက်ပြီး ဘဝတိုးတက်ရေးကို ရှာဖွေရမည့်အစား ဤလူငယ်သည် ကျူးဘား အတွက် တစ်ခုခုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့ခဲ့ရသည်။ စာဖတ်သူများ ဘယ်လိုမှ အကူအညီမပေးနိုင်သည့် သေနတ်ကျည်ဆံများကြားမှ သူ၏အားကျဘွယ် ရဲရင့်သော ယုံကြည်ခြင်းကို တွေ့ကြရမည် ဖြစ်သည်။ ဤသည်ကား စိတ်ဓါတ်ကို လုံ့ဆော်နှိုးဆွစေသော အရာပင်ဖြစ်သည်။

စာရေးသူသည် အဖြစ်အပျက်များကို အကောင်းဆုံးတင်ပြထားပြီး

ဤစာအုပ်ကို လက်က မချနိုင်လောက် အောင် သင့်အားဖမ်းစားလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါသည်။ ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုနေစဉ်မှာပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်နီးချင်း ကျူးဘားအတွက် ဆုတောင်းပေးကြပါစို့။ အထူးသဖြင့် ဘုရားသခင် နှင့်အမှန်တရားအတွက် ရိုးသားစွာ ရပ်တည်ပြီး အကျဉ်းထောင်များတွင် ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေကြသည့် အမှုတော်ဆောင်များအတွက် ဆုတောင်းပေးကြပါစို့။ သူတို့လွတ်မြောက်မည့်နေ့ မကြာမီ ရောက်ရှိလာပါစေသား။ သခင်ယေရှု ဘုရား ကြွလာတော်မူပါ။

ရှာဂုတ်အဲလီယုတ်ဝါတ်
ဂုဏ်ထူးဆောင်အယ်ဒီတာ
Decision မဂ္ဂဇင်း

အခန်းပွင့် အမှာစာ

ရုရှားလုပ် ကုန်တင်ကားကြီးသည် လေးလံလှသော ကုန်ပစ္စည်းများကို တင်ဆောင်လျက် တကျိကျိ တဒုန်းဒုန်းဖြင့် ကျူးဘားသကြားစက်ရုံသို့ တရွေ့ရွေ့သွားနေသည်။ စက်ရုံအလုပ်သမားအကြီးအကဲသည် သူ၏လက်ထောက် နှင့် စကားပြောနေရာက ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး၊ ကုန်တင်ကားကြီးနောက်တွင် တင်းတင်းကြပ်ကြပ် ထပ်ပိုးထားသော ကုန်ပစ္စည်းအသစ်အဆန်းတို့ကို အကဲခတ်နေသည်။

ဤတွင်သူက “တစ်ခုခုတော့မှားနေပြီ” ဟုနှုတ်ကမပီမသ ရေရွတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ “ဒီရာနဲ့ ချိတ်သေတ္တာငယ်လေး တွေကို ငါဘာလုပ်ရမှာလဲ” ဟုပြောလိုက်သည်။

ကုန်တင်ကားကြီး၏ နောက်တွင် ရုရှားလုပ် ဗောလ်ကာ ကားကလည်း လိုက်ပါလာသည်။ သူသည် သီလိုစိတ်ပြင်းပြစွာဖြင့် ကားဆီသို့သွားပြီး ကားပြတင်းပေါက်ကို ပုတ်လိုက်သည်။ ကားမောင်းသူသည် မဖြစ်စ လောက်လေး ကားကိုရပ်ပြီး ဆက်လက်မောင်းချသွားသည်။ သူ့လက်ထဲက ကဒ်ငယ်ငယ်လေးက သူတို့ဘာလဲ ဆိုတာကို ဖော်ပြနေသည်။ ယင်းတို့မှာ ပြည်တွင်းလုံခြုံရေးရဲတပ်ဖွဲ့ဖြစ်သော ဂျီ-၂ ပင်ဖြစ်ကြသည်။ တချို့က ကျူးဘား ကေဂျီဘီဟု ခေါ်ကြသည်။ ကေဂျီဘီသည် ရုရှားနိုင်ငံ၏ လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရကား အထူးအထွေ ရှင်းပြနေစရာမလို၊ သူတို့အတွက်ဆိုလျှင် တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ။

ဤသို့ဖြင့် ကုန်တင်ကားကြီးသည် ရာနှင့်ချီသော စက်သွားများတပ်ဆင်ထားသည်။ ကြီးမားလှသော သံမဏိကြိတ်စက်ကြီးများဘေးတွင်

ရပ်လိုက်သည်။ အလုပ်သမားများ ချဉ်းကပ်လာကြပြီး၊ သေတ္တာများ၌ ဘာပါလာသည်ကို ကြည့်ရှုကြသည်။ သူတို့အကြီးအကဲ၏ မျက်နှာထားမှာ တင်းမာနေပြီး အဝတ်အစား ရိုးရိုး ဝတ်ဆင်ထားကြသူများ ရုရှား လုပ်ဗောလ်ကာ ကားမှ ထွက်လာကြပြီး ကားပေါ်သို့တက်လိုက်ကြသည်။ လာရောက် ကြည့်ရှုကြသည့် အလုပ်သမားများမှာလည်း ချက်ချင်းပြန်လှည့်သွားကြသည်။ ထို့နောက်စက်ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ စည်ပိုင်းလုံးကြီးများ လည်ပတ်လာပြီး နားအူမတတ် ဆူညံသောအသံများ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဤတွင် စစ်သားလေး ယောက်က ကုန်တင်ကားပေါ်မှ ပစ္စည်းများကိုချပြီး သေတ္တာအတွင်းရှိ ပစ္စည်းများကို စက်သွား အတွင်း ပစ်သွင်းလိုက်ကြသည်။ ပစ်သွင်းလိုက်သော ပစ္စည်းများမှာ ဓားသွားများ၏ ကြိတ်ဝါးမှုဖြင့် ချေမှုခံလိုက်ရ ပြီး ပျော့ဖတ်များအဖြစ် ပြောင်းလဲခံလိုက်ကြရသည်။ သို့ရာတွင် ဤကြိတ်လိုက်သော အရာများမှာ ကြိတ်ပင်များမဟုတ်၊ ဤစက်ကြီးများအစိတ်စိတ် အမွှာမွှာဖြစ်အောင် ကြိတ်ပစ်လိုက်သော အရာများမှာ ဘုရားသခင်၏ နှုတ်ကပတ်တော်များ၊ အမှန်တရား၊ အလင်း၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ကရုဏာများပင် ဖြစ်ချေတော့သည်။

အထက်ပါ စက်ရုံကြီးများသည် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအောက်၌ မားမားမတ်မတ် တည်ရှိနေပြီး ယင်းတို့၏ ပတ်ပတ်လည်၌ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်သော ယိမ်းယိုင်နေကြသည့် ကြံခင်းကြီးများ ရှိကြသည်။ ကျမ်းစာအုပ် ပျော့ဖတ် များကို မီးရှို့လိုက်ရာ မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးလုံးကြီးများ လေးတွဲစွာဖြင့် ထွက်ပေါ်လာ သည်။

ယင်းနေ့က ဆာလောင်နေသော ခံတွင်းထဲသို့ ကျမ်းစာအုပ်ရေ တစ်သိန်းပစ်သွင်းခဲ့ကြသည်။ သားရေအဖုံးများကိုသာ ချန်ထားကြပြီး ပိုက်ဆံအိတ်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းလိုက်ကြသည်။

ယင်းအချိန်က ကျူးဘားတွင် နေထိုင်ခဲ့သည့် နှစ်ခြင်းသင်းအုပ် ဆရာ ဒေါက်တာဟားဘတ်ကောဒီးလ် က ကျမ်းစာနှင့်အခြား ခရစ်ယာန်စာစောင်များကို ဖျက်ဆီးပစ်သည့် ဖြစ်ရပ်အများအပြားရှိကြောင်း အစီရင်ခံ ခဲ့သည်။ အပြောင်းအလဲဟူ၍ ဘာမှဖြစ်မလာ။ ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုအကြာ ယနေ့ကာလတွင် ကျမ်းစာ

အုပ်ပေါင်း သုံးထောင်ကို တရားဝင်ဖြန့်ဝေပြီးနောက် အုပ်ရေ ၂၇၀၀၀ ကို ဟာဗာနာ မြို့ရှိ ကုန်လှောင်ရုံတွင် မီးရှို့ဖျက်ဆီး ခဲ့ကြောင်း ကျူးဘားသင်းအုပ်ဆရာ နိုဗယ်လ်အလက်ဇန်းဒါးနှင့် ခရစ်ယာန်များစွာတို့က ပြောပြကြသည်။ ယင်းသို့ ဖြန့်ဝေရာတွင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေသော ဓာတ်ပုံများဖြင့် အနောက်တိုင်း ခရစ်ယာန်များအတွက် ကျေနပ်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ရှေးကာလ ခရစ်ယာန်များသည် မကောင်းဆိုးဝါး စာစောင်များကို မီးရှို့ခဲ့ကြသော်လည်း (တမန်တော်သတ္တု၊ ၁၉:၁၈-၁၉) ဟာဗာနာမြို့တော်တွင်မူ “မကောင်းဆိုးဝါး” များက ခရစ်ယာန် ကျမ်းစာအုပ် များကို မီးရှို့ ဖျက်ဆီးနေကြပါတကား။

ကျူးဘားနိုင်ငံရှိ ဒုံးပျံများ၏ ခြိမ်းခြောက်မှုသည် အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ ကြီးမားသော စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု ဖြစ်သည်။ ကျူးဘား၏ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုမှာကား အခြားသော ဒုံးပျံအမျိုးအစားဖြစ်သည်။ သမ္မာကျမ်းစာအုပ် သည် မကောင်းဆိုးဝါးတို့၏ ခံတပ်ကို ဖြိုချရာတွင် ကမ္ဘာပေါ်၌ အစွမ်းအထက်ဆုံး လက်နက်ဖြစ်သည်။

ဗြိတိသျှကိုလိုနီဖြစ်သော ကျူးဘားတောင်ပိုင်းရှိ ဂရင်းဟောမန်တွင် ခရစ်ယာန် အထက်တန်းကျောင်း၌ လေးနှစ်ကြာ ကျောင်းဆရာလုပ်ခဲ့စဉ်က ကျွန်တော်သည် ရစ်ချတ်ဂုမ်းဘရန်း၊ ဟာရာလန်ပိုပေါ့နှင့် ညီအစ်ကိုအင်ဒရူး တို့ ရေးသားခဲ့သော စာအုပ်များကို ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ အောက်ရှိသူတို့၏ ဒုက္ခရောက်ခဲ့သည့် ဘဝနှင့်အောင်မြင်မှုများက ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းစားခဲ့သည်။ အသင်တော်အသီးသီးက ထုတ်ဝေ ခဲ့သောစာပေများတွင် ကွန်မြူနစ်တိုင်းပြည်များ၌ လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်ခွင့်ရှိပြီး စာအုပ်စာပေ အမြောက်အများ ရှိကြောင်း ကျွန်တော်ဖတ်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်ဘယ်သူ့ကို ယုံကြည်ရမည်နည်း။

ယနေ့ကာလတွင် ဘယ်လိုပြဿနာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် သင်းအုပ်ဆရာများ သို့မဟုတ် ဘုန်းတော်ကြီးများကို အထောက်အကူ ပြုနေသူများ သို့မဟုတ် ယှဉ်ပြိုင်နေကြသူများဟု တစ်ဦးတစ်ယောက် ကမှတ်ချက်ပြုနိုင်သည်။ ကျွန်တော့်အတွက် စိန်ခေါ်မှုကြီးကား ရှေ့တွင် ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်သည်

အမှန်တရား ၏အလင်းကို ရှာဖွေမလား၊ သို့မဟုတ် မသိကျိုးကျွံပြုပြီး သည်လိုပဲ
ဇိမ်ကျကျ ဆက်နေမလား။

၁၉၇၂ ခုနှစ် နွေရာသီတွင် ကျွန်တော်သည် ဤအဖြစ်အပျက်များကို
ပိုပြီးလေ့လာနိုင်အောင် အမေရိကန် နိုင်ငံသို့ လေယာဉ်ဖြင့် သွားခဲ့သည်။
အမေရိကန်နိုင်ငံတစ်ဝန်း ကျွန်တော်ဖတ်ရှုဆွေးနွေးခဲ့ချက်များအရ
အလံနီအောက်တွင် ခရစ်ယာန်များ အနည်းဖြင့် သော်ငှား၊ မြောင်ကျကျသော်ငှား
ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက် ခံနေကြရကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ဒါးလပ်စ်မြို့ရှိကွန်ဗင်းရှင်း
တစ်ခုတွင် ရေဒီယိုအားဖြင့် မိသားစုနှင့်အတူ တက်ကြွစွာ ဝိညာဉ်တိုက်ပွဲဝင်နေ
သော သိက္ခာတော်ရ ဆရာဝိတာဒေနက်ကာ (အငယ်) ကို ကျွန်တော်တွေ့ဆုံခဲ့
သည်။ ကျွန်တော်သည် ခရီးထွက်ပြီး ပိုမိုလေ့လာခဲ့ရာမှ မိမိကိုယ်ကို “ဂီယာ”
အတွင်းရောက်ရှိနေကြောင်း သိမြင်လာသည်။ ဂီယာကိုဘယ်လို
သဟဇာတပြင်အောင် လုပ်ရမည်ကို ကျွန်တော်မသိသော်လည်း ဘုရားသခင်လုပ်
ဆောင်ပေး ခဲ့သည်။

သိပ်မကြာမီ ကျွန်တော်သည် တချို့ခရစ်ယာန်များ သတင်းကောင်း
စာပေများကို ပလတ်စတစ်နှင့် ထုတ်ပိုးပြီး၊ တရုတ်၊ အယ်လ်ဘေးနီးယားနှင့်
ဆိုဗီယက်ယူနီယံတို့၏ ကမ်းလွန်ဒေသများတွင် ကြံချခဲ့ကြကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့သည်။
ယင်းအထုတ်အပိုးများကို သမုဒ္ဒရာရေစီးကြောင်းများက ချဉ်းကပ်ရန်
မလွယ်ကူသောဒေသများသို့ သယ်ဆောင်သွားကြသည်။

ကျူးဘားသည် လုံးဝချဉ်းကပ်ရန် မလွယ်ကူသော နိုင်ငံဖြစ်ပြီး
ပင်လယ်ရေဖြင့် ပတ်ပတ်လည် ဘောင်ခတ်ထားသည်။

ဤနည်းဖြင့် သတင်းကောင်း ဖြန့်ဝေခြင်းမှာ အငြင်းပွားဖွယ်ဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်ချစ်သော တချို့ခရစ်ယာန်ညီအစ်ကိုများက ဤနည်းကို
ဖြန်းတီးပစ်ခြင်းဟု ယူဆကြသည်။ ဖြစ်လည်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ဤလုပ်ငန်းတွင်
ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည် သို့မဟုတ် လျှို့ဝှက်ဆက်သားများက ပို၍
ထိရောက်မှုရှိနိုင်သည်။ ဘုရားသခင်၏ အသက်မုန့်ကို ရေထဲသို့ ကြံချခြင်းမှာ
တကယ်တော့အစဉ်အလာဝါဒကို ကျင့်သုံးခြင်းမဟုတ်။ ရုတ်တရက်ကြည့်

လိုက်လျှင် ရူးမိုက်သောအလုပ်ဟု ထင်နိုင်သည်။ ဝီလျမ်တင်းဒဲလ်သည် ၁၆ရာစု အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၌ အများပြည်သူ တို့အား ဘုရားသခင်၏ နှုတ်ကပတ်တော်ကို မိတ်ဆက်ခဲ့ရာတွင် ဤနည်းနှင့် ဆင်တူသောနည်းကို အသုံးပြုခဲ့သည်။ သူသည်ကျမ်းစာစောင်များကို အဝတ်ထုတ်များတွင် ဝှက်ပြီး သဘောဖြင့် တိုင်းပြည်သို့ ပို့ဆောင်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် တင်းဒဲလ်သည် သူ၏ ဧဝံဂေလိစိတ်ဓါတ် ထက်သန်မှုကြောင့် သစ်တိုင်ပေါ်တွင် မီးရှို့သတ်ဖြတ် ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ သူ၏အစဉ်အလာဝါဒကို သွေဖည်ခဲ့သည့် နည်းလမ်းကြောင့် အင်္ဂလိပ်မျိုးနွယ်ဆက်တို့ ရာစုနှစ် တစ်ခု ကြာပြီးမှ အလင်းကို ရရှိခဲ့ခြင်းလား။ သူ၏ ကျမ်းစာအုပ်များက နောင်တွင် ပေါ်ပေါက်လာမည့် King James ဘာသာပြန်ကျမ်းအတွက် လမ်းခင်းပေးခဲ့သည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

တင်းဒဲလ်၏ အဖြစ်အပျက်သည် သမိုင်းဖြစ်သောကြောင့် ဘယ်အမြင် ကဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ခရစ်ယာန်များ လက်ခံရန် လွယ်ကူသည်။ ရာပေါင်းများစွာသော “လက်ခံနိုင်ဖွယ်ရှိသည့်” အဖြစ်အပျက်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော် လည်း နှောင့်ယှက် ဟန့်တားမှုများကြောင့် ယနေ့ချဉ်းကပ်ပုံအား ပို၍ လက်ခံရန် ခက်ခဲသည်။ မတရားအုပ်စိုးမှု၊ ယုံကြည်သူများ၏ သူရဲကောင်းဆန်စွာ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့မှုနှင့် ရန်သူများအပေါ် အောင်ပွဲဆင်ခဲ့မှု များကို အစီရင်ခံစာအဖြစ် နားထောင်နေရပါ လျက် ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့တက်နေရာမယူခင် လေ့လာတူးဖော်ပြီး ဆုမတောင်းလို ကြပေ။ ဘယ်ဟာကို ယုံကြည်ရမလဲဆိုပြီး လာပြောပြမည့်အ ချိန်ကိုသာ စောင့်မျှော်နေလိုကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သည် မိမိတို့ကိုယ်ကို ကျေနပ် ရောင့်ရဲနေကြပြီး ကျွန်ုပ်တို့ဘဝရောက်နေကြသည့် ကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုများ၏ စိတ်မ ချမ်းမြေ့ဘွယ် ငိုကြွေးသံများကို မကြားကြသည်မှာ ကြီးမားသော အန္တရာယ် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ကယ်လီဖိုးနီးယားကို ရောက်ခဲ့စဉ်က နာဇီနှင့် ကွန်မြူနစ်တို့၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်၌ ပြောမ ပြနိုင်လောက်သော ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုကြီးကို တစ်ဆယ့်လေးနှစ်ကြာ ခံခဲ့ရသည့် ရူမေးနီးယန်း လူသားရင် သင်းအုပ် ဆရာ သိက္ခာတော်ရ ရစ်ချတ်ဝုမ်းဘရန်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ သူဇနီး ဆာဗီနာမှာလည်း

ကျွန်မြူနစ်တို့၏ အလုပ် စခန်းတွင် ပင်ပန်းနွမ်းလျစွာဖြင့် သုံးနှစ်ကြာနေထိုင်ခဲ့ရသည်။ နောက် ခုနစ်နှစ်အတွင်း ကျွန်တော့်သည် ကျွန်တော် ထံတွင် လာတည်းကြသော ရူမေးနီးယား၊ ဘူလ်ဂေးရီးယားနှင့် ရုရှားတို့မှ ယုံကြည်သူများထံတွင် ဖိနှိပ်ခံတိုင်းပြည် များရှိ ခရစ်ယာန်တို့၏ စိုးရိမ်ဘွယ်ရာ အခြေအနေများကို လေ့လာခွင့်ရခဲ့သည်။ သူတို့အားလုံးသည် ယုံကြည်ချက် နှင့် သက်သေခံချက်တို့ကြောင့် အကျဉ်းချခံခဲ့ရသူများဖြစ်သည်။ သူတို့အထဲတွင် ဗက်ဆီလ်ရက်စ်ကိုးလ်၊ သိက္ခာတော်ရ ဒေးဗစ်ကလာဆင်နှင့် အခြားသူများပါ ဝင်ကြသည်။ သူတို့၏ အဖြစ်အပျက်သည် သမိုင်းမဟုတ်၊ တကယ့်ကိုယ်တွေ့ အဖြစ်အပျက်များဖြစ်ကြသည်။ ဤသန့်ရှင်းသူများ၏ သေနတ်ကျည်ဆံများ ကြားက စံနမူနာများသည် ကျွန်တော်အလိုအပ်ဆုံးအချိန်၌ အားဆေးတစ်ခွက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ယင်းနေရာသီတွင် ဂရင်းကေမန်သို့ ပြန်လည် ပျံသန်းခဲ့ရာ လေယာဉ်ပျံသည် ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် အာဏာရှင် နယ်မြေ ကျူးဘားပေါ်က ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်က ပထမဦးဆုံး ဖြတ်သန်းခဲ့သော ခရီးစဉ်ကို ကျွန်တော်သတိရမိလိုက်သည်။ ယင်းခရီးစဉ်တွင် ကျွန်တော်သည် ပါလာသော ကျမ်းစာအုပ်ကို ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ပြီး ဆာလံ၊ ၁၃၉၉-၁၀ ကို ဖွင့်ဖတ်ခဲ့သည်။

“နံနက်အတောင်တို့ကို ယူ၍ သမုဒ္ဒရာစွန်း၌ နေလျှင်
ထိုအရပ်၌ပင် ကိုယ်တော်၏ လက်သည် ကျွန်ုပ်ကို
ပို့ဆောင်လျက် လကျော်လက်တော်သည် ကိုင်လျက်ရှိ
ပါလိမ့်မည်။”

“ဘယ်လောက် သင့်တော်ကောင်းမွန်တဲ့ ကျမ်းချက်ကို ကျွန်တော် ဖတ်လိုက်ရပါသလဲ။”

ကျမ်းချက်အားလုံးတို့သည် အနာဂတ်နေ့ရက်များတွင် ပို၍ပို၍ တန်ဖိုးရှိလာပြီး အသုံးတည့်လာခဲ့သည်။ ဂရင်းကေမန်သို့ မီးမောင်းထိုးပြီး ဂျက်လေယာဉ် ဆင်းသက်ရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် ခရီးလမ်းဆုံးသို့ ရောက်ရှိနေပြီး

ဆိုသော အသိက ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးအား ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။ ကျွန်းပေါ်ရှိ ကျွန်ဘဝသို့ ရောက်နေကြသော ဆာလောင်မွတ်သပ်နေကြသည့် လူစုလူဝေးမှာကား မသေးလှချေ။ ကြိမ်းကြီးများနောက်ကွယ်တွင် သူတို့သည် မျှော်လင့်ချက် ဆိုးဝါးစွာ မဲ့နေပြီး အလင်းကို ရှာဖွေနေကြသော်လည်း အမှောင်ထုထဲတွင် ကူညီရာမဲ့စွာဖြင့် စမ်းတဝါးဝါး သွားနေကြရရှာသည်။

ယင်းအမှောင်ထုကို ဘယ်သူက ထိုးဖောက်မည်နည်း။ သူတို့၏နှလုံးသား ဝန်ထုပ်ကို ဘယ်သူက ဖယ်ရှား ပေးမည်နည်း။

ကျွန်တော်ကိုယ်ကျိုးစွန့် ဆက်ကပ်ရန် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျမ်းစာက ဤသို့ဆိုထားသည် မဟုတ်ပါလား။ “သင်၏အစာကို ရေပေါ်မှာ ပစ်ချလော့။ ကာလကြာမြင့်မှ တစ်ဖန်တွေ့လေဦးမည်” (ဒေသနာ၊ ၁၁:၁)။ ပင်လယ်သည် မျှော်လင့်ခြင်းကို သယ်ဆောင်သူဖြစ်လာပြီး အလင်းကို ဆောင်ကြဉ်းပေးသူ ဖြစ်လာပါလိမ့်မည်။ ကျမ်းစာ၏ “နံနက်အတောင်” က ကျွန်တော့်၏ စိတ်ဓါတ်ကို ပြင်းပြစေပြီး အခြားသော အရာများကိုလည်းစပြီး သိရှိနားလည်စေသည်။ ကောင်းကင်သည်ပင်လျှင် အမှန်တရား၏ တရားတော်ကို ပေါ်ထွန်းစေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ခရစ်ယန်စာပေများကို ကြံချခြင်းသည် နည်းပညာအသစ်မဟုတ်။ ထရန်စ်ဝါးလ်မစ်ရှင် အဖွဲ့သည် ဤနည်းဖြင့် မက္ကဆီကိုနှင့် အခြားတိုင်းပြည်များတွင် နှစ်များစွာ လုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဘီးလ်ဘရိုက်နှင့် ဒစ်ဟာလ်ဗာဆန်တို့သည်လည်း ကယ်လီဖိုးနီးယား တောင်ပိုင်း အချို့ဒေသများတွင် ဤနည်းကို အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ တောအရပ်ဒေသရှိ သာသနာပြုလေယာဉ်မှူးများသည် လက်ဆောင်များ ရုပ်ပုံများနှင့် ဝေစာ အသေးစားများကို လေယာဉ်ပေါ်မှ ကြံချခဲ့ကြသည်။ ဤအစဉ်အလာဝါဒမှ သွေဖည်သည့် နည်းလမ်းဖြင့် ဧဝဂေလိ ဆောင်ရွက်ခြင်းကို ခရစ်ယာန်အဖွဲ့အစည်းတချို့က ဝေဖန်ကြသည်။ တချို့ဝေဖန်မှုများမှာ သင့်တင့် လျောက်ပတ်မှု ရှိကောင်းရှိနိုင်သော်လည်း ဝေဖန်မှုအများစုမှာ ထိုသို့မဟုတ်ကြချေ။

တချို့က ကျွန်တော်ထောင်ကျခဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တရားမျှတမှု ရှိမရှိ

မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေကြ သည်။ လွတ်လပ်သည့် ကမ္ဘာတွင် ကောင်းကင်က ဝါဒဖြန့်စာပေများ ကြံချခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ တောအရပ် ဒေသများ၌ အမှိုက်များတိုးပွားလာအောင် လုပ်နေသည့် ကွန်မြူနစ်တွေကို ကျွန်ုပ်တို့ဘာလုပ်ကြ မလဲ ဟုမေးမြန်းကြသည်။ တဖယ်တော့ လွတ်လပ်သော နယ်မြေ များတွင် ယင်းကဲ့သို့သော ချဉ်းကပ်မှုမျိုးမလိုအပ်ပေ။ ကွန်မြူနစ် များသည် အနောက်နိုင်ငံအများအပြား၌သူတို့၏စာပေများကို ဖြောင်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနေကြ သည်။ ခရစ်ယာန်စာပေ များကိုမူ သူတို့၏ တိုင်းပြည်များ၌ ပုံနှိပ်ခွင့်မပြုကြချေ။

ကျူးဘားတစ်ဝန်း ကျွန်တော်စာပေများ ကြံချခဲ့သည့် ခုနစ်နှစ်တာ ကာလမှာ အရှုံးနှင့်ချက်ချင်း ရင်ဆိုင်ရ သည့်ကြိုးပမ်းမှု သို့မဟုတ် လျင်မြန်စွာ ပြီးဆုံးသွားပြီး ပြန်လည်တိုးတက်အောင် ပြုလုပ်၍ မရသောပုံစံမျိုးမဟုတ် ချေ။ “သခင်ယေရှုနာမတော်၌” ဟူသော စကားလုံးရှင်းလင်းချက်များဖြင့် ပါးလွှားစွာ လွမ်းခြုံထားသော ဂျိမ်းစဘွန်၏လှုပ်ရှားပုံမျိုးဖြစ်သည်။ ဤလှုပ်ရှားမှုမှာ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေသောကျွန်းကို သတင်းကောင်းမေတ္တာ ဖြင့် ထိုးဖောက်ရန် တက်ညီလက်ညီ ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်ရသော အရာမျိုးဖြစ်သည်။

တချို့က ဘုရားသခင်၏ နှုတ်ကပတ်တော်ကို မှောင်ခိုတင်သွင်းခြင်းသည် ခရစ်ယာန်တို့၏ ကြိုးပမ်း အားထုတ်မှု၌ နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းတစ်ပါးမှ တင်သွင်းသည့်သဘောမျိုး သိပ်ဆန်နေသည်ဟု ဆိုချင်ကြသည်။ “ဘာဖြစ်လို့ ဂျိမ်းဘွန်ဖြစ်နေရပြီး အာဏာပိုင်တွေကို မလေးမခန့် အန်တုနေရတာလဲ။ ဒီလိုဟာမျိုးတွေကိုဘေးချိတ်ထားကြရအောင်။ တရားဝင်တဲ့နည်းလမ်းတွေရှိတာပဲ။ ပြောမယ်ဆိုရင် တမန်တော်ကြီး ပေါလုက ကျွန်တော်တို့ဟာ အာဏာပိုင်တွေကို ရိုသေလေးစားရမည်လို့ ဆိုထားတယ်မဟုတ်လား။ ဘုရားသခင်က အုပ်ချုပ် သူတွေကို ခန့်ထားတာ” ဟု သူတို့က စောဒကတက်ကြသည်။

ဤပြာဿနာကိုဖြေရှင်းခြင်းသည် ဤစာအုပ်၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်မ ဟုတ်ပါ။ သို့ပေသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ရပ်တည်ချက်သဘောထားကိုမူ တင်ပြရပါလိမ့်မည်။

ခရစ်ယာန်များအားလုံး အာဏာပိုင်များကို ရိုသေနာခံရပါမည်။

မည်သည့်ကဏ္ဍ၌ မဆို ဆီဇာ၏ ဥစ္စာအား ဆီဇာကိုပေးရမည် ဖြစ်သော်လည်း သူမပိုင်သောအရာတချို့ရှိသည်။

သခင်ယေရှုသက်တော် ထင်ရှားရှိခဲ့စဉ်က သူတို့ကို မတည်ငြိမ်သော နိုင်ငံရေး အနေအထား၌ထားရစ်ခဲ့မှာကို အာဏာပိုင်များ စိုးရိမ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် ဝိညာဉ်ရေးရာပြဿနာများကို အဓိပ္ပါယ်တလွဲ ယူပြီး နိုင်ငံရေးအသွင်ဆောင်စေခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့၏ လှည့်ဖြားမှုက သခင်ယေရှုကို အသေခံစေခဲ့သည့် ဆုံးဖြတ်ချက် ပေါ်ထွက်လာခဲ့ရသည်။ “အဲဒီအရှင်ကိုလွှတ်ထားလျှင် ...” ရောမတို့သည် လာ၍ ငါတို့အရပ်ဒေသကို၎င်း၊ ငါတို့အမျိုးကို၎င်း သုတ်သင်ပယ်ရှင်းကြလိမ့်မည်” ဟုဆင်ခြေပေးခဲ့ကြသည် (ယောဟန် ၁၁:၄၈)။

အခြားအဖြစ်အပျက်တစ်ခုတွင် ပေတရုနှင့် အခြားတမန်တော်တို့က ယင်းလူများရှေ့တွင်ပင် “လူ၏စကား ထက် ဘုရားသခင်၏ စကားတော်ကို နားထောင်သင့်ပါ၏” ဟုစိန်ခေါ်ခဲ့ကြသည် (တမန်တော်၊ ၅:၂၉)။

ရာဇဝင်သည် သူလျှို့များကို မြို့မှ လျှောချလွှတ်မြှောက်စေခဲ့ခြင်းဖြင့် ပို၍ မြင့်သောဘုရားသခင်၏ပညတ် ချက်ကို လိုက်နာကာ သူ့နိုင်ငံအပေါ် သစ္စာဖောက်ခဲ့သည် (ယောရှု၊ ၂:၁၅) ဟေဗြဲ၊ ၁၁တွင် ဘုရားသခင်က သူမ၏ ယုံကြည်ခြင်းကို ဂုဏ်ပြုထားသည်။

ပေါလုသည် ဂျေရုဆလင်မြို့သို့ သွားပြီး မကြာမီမှာပင် သံကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ခံ ရကာ ရောမသို့ ပို့ဆောင်ခံခဲ့ရကြောင်း တမန်တော်ဝတ္ထုက ဖော်ပြထားသည်။ သူသည်စိတ်ဆန္ဒရှိစွာဖြင့် အာဏာပိုင်များထံ မိမိကိုယ်ကို အပ်နှံခဲ့သော်လည်း ဤအရာသည် ဘုရားသခင်၏ အစီအစဉ်ဖြစ်ကြောင်း သူသိနေခဲ့၍သာ လိုက်လိုက်လျောလျော နေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် (တမန်တော်၊ ၁၉:၂၁၊ ၂၁:၁၃-၁၄။ ၂၃:၁၁)။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရိုသေကျိုးနွံခြင်းက ဘယ်အချိန်တွင် လုပ်ငန်းကို ကျယ်ပြန့်စေပြီး ဘယ်အချိန်တွင် တားဆီးခံရကြောင်း သိရှိနိုင်ရန် ဝိညာဉ်ရေးရာ ညဏ်ပညာလိုအပ်သည်။ လူမှုရေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရိုသေကျိုးနွံမှုရှိရန် ဟောပြောခဲ့သော ပေါလုသည် ဘုရားသခင်၏အလုပ်ကို

ဖျက်ဆီးရန်ရှာဖွေကြသည့် အာဏာပိုင်တို့ထံမှ မကြာခဏထွက်ပြေးခဲ့ရဖူးသည်။

ပေါလုက အာဏာပိုင်၏ ဆိုလိုရင်းကို ဘတိမောသေ ၂:၂၊ ရောမ ၁၃:၃၊ ဟေဗြီ ၁၃:၁၇ နှင့် ၁ပေတရု ၂:၁၄ တို့တွင် အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုထားသည်။ ဘုရားသခင်သည် ဤအဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုချက်နှင့်အညီ အာဏာပိုင်များကို အခြေအနေအရ သမိုင်းတစ်လျှောက် အထောက်အပံ့ပြုခဲ့သည်။ သူတို့မနာခံသည့် အချိန်မျိုးတွင် ဘုရားသခင်သည် သူတို့ကို အရေးတယူမလုပ်ခဲ့ချေ။ ဖာရောဘုရင်သည် ကပ်ဘေးဆိုးကြီးများဖြင့် ဒဏ်ခတ်ခံခဲ့ပြီး ဟေရုဒ်မင်းသည် သူ၏ရွေ့လျော့ ဖောက်ပြန်မှုကြောင့် ပြင်းထန်စွာ ဝေဒနာခံစားခဲ့ပြီး သေဆုံးခဲ့ရသည်။ ဘုရားသခင်သည် လူမှုရေး ဥပဒေများကို ဘယ်နှစ်ကြိမ်ဆန့်ကျင်ခဲ့ပြီး တမန်တော်ဝတ္ထု၌ သူ၏ နောက်လိုက်များကို ဘယ်နှစ်ကြိမ် ထောင်ထဲက လွတ်မြောက်စေခဲ့သနည်း။

မဟာစေခိုင်းချက်ကို အဆက်မပြတ် အကောင်အထည်ဖော်ခြင်းသည် ကျွန်တော်တို့၏ အခြေခံလုပ်ငန်း ကြီးဖြစ်သည်။ ဤတာဝန်ကို အမြင့်ဆုံး ထမ်းဆောင်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ အခေါ်ခံကြရသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားသခင် သည် ရှောလု၏ အခွင့်အာဏာကို ရှောင်ကွင်းပြီး ရှာမွေလ၊ ဒါဝိဒ်နှင့် ယောနသန် တို့ကို စတင်အသုံးပြုခဲ့သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဘုရင်ရှောလုသည် ဘုရားသခင်၏ ပညတ်ကို မကျင့်၊ နောက်တော်မလိုက်ဘဲ လမ်းလွဲ ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဘုရားသခင်သည် ရှောလု၏ အချုပ်အခြာအာဏာ ပိုင်စိုးမှုကို ဆန့်ကျင် ငြင်းပယ်ခဲ့သည်။ (၁ဓမ္မရာဇဝင်၊ ၁၆:၁-၃၊ ၁၅:၁၁)။ ဤကျမ်းချက်များကို အခြေခံပြီး ပြောရလျှင် ဘုရားသခင်သည် ကွန်မြူနစ်အာဏာပိုင်များကို အသိအမှတ်မပြုဟု ဆိုနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ခရစ်ယာန် စာပေ များအား မှောင်ခိုတင်သွင်းခြင်းသည် တရားမဝင်ဟု ပြော၍ မရပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုရားသခင်သည် အမြင့်ဆုံးသော အာဏာကို ပိုင်တော်မူသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တော်သည် သတင်းကောင်းနှင့်အတူ ကမ္ဘာ တစ်ခုလုံးသို့သွားကြရန် ကျွန်တော်တို့အား စေခိုင်းတော်မူသည်။

ကံမကောင်း အကြောင်းမလှစွာဖြင့် အနောက်နိုင်ငံသား ကျွန်ုပ်တို့သည်

ခရစ်ယာန်အုပ်ချုပ်ရေး ပဋိပက္ခများနှင့် ပတ်သက်ပြီး မဆီလျော်သော အတွေးအမြင်များ ရှိကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံ များသို့ လွှင့်ထုတ် နေသည့် ခရစ်ယာန်လှိုင်းတို့ ရေဒီယိုအစီအစဉ်များကို သဘောတူနေကြပြီး လိမ်လည်မှုနှင့် အမှောင်၏ အသွင်ကိုဆောင်သည်ဟုဆိုကာ အမျိုးစုံသော နည်းပညာ မှောင်ခိုနေမှုများကို ဘာဖြစ်လို့စက်ဆုပ်ရွံရှာ နေကြသနည်း။ စကားပြောနှင့် ပုံနှိပ်စာလုံးတို့တွင် ဘာခြားနားမှုရှိသနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရေဒီယိုအသံလွှင့် အစီအစဉ်ဖြင့် ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် ကျူးဘားတို့ကို ထိုးဖောက်နေကြခြင်းသည် ကွန်မြူနစ်တို့၏ မျက်စိတွင် တရားဝင်နေပါသလား။ သို့ဖြစ်လျှင် ဆိုဗီယက်တို့သည် ရူဘယ်ငွေ ဘီလီယံ များစွာအကုန်ကျခံပြီး အဆင့်မြင့် နည်းပညာများဖြင့် ဤတိုင်းပြည်များသို့ အသံလွှင့်နေခြင်းကို ဘာဖြစ်လို့ ဖျက်ဆီးနေရသနည်း။

ကျင့်ဝတ်ဆိုင်ရာ ဝေါဟာရ အနှုန်းအနှုန်းများက အခြေအနေကို မသိတတ်အောင် လှည့်စားတတ်သည်။ အစာမစားရရှာသော ငတ်မွတ်နေသည့် သိုးကိုကျွန်တော်လေ့လာ ခဲ့ရသည်။ သခင်ယေရှုက “ငါ့သိုးကို ကျွေးမွေးလော့” ဟု မိန့်တော်မူခဲ့သည်။ ဘာသာရေး ဆေးလုံးကို တရားဝင်လက်ခံထားသော်လည်း ကျမ်းစာအုပ် များကို ဖျက်ဆီးခြင်းအားဖြင့် ထွေးထုတ်ပစ်နေသော ကျူးဘားလိုနိုင်ငံမျိုးကိုလည်း ကျွန်တော်လေ့လာခဲ့ဖူးသည်။ ဆရာဝန်၏ ဂရုစိုက်မှုနှင့်အညီ ဆေးလုံးကို အေးအေးဆေးဆေး မသောက်လိုသည့် လူနာအပေါ် “တထိတ်တလန့် ဖြစ်စေသည့် အစဉ်အလာမဟုတ်သောနည်း” ကိုမဖြစ်မနေ ကျွန်ုပ်တို့ အသုံးပြုကြရသည်။ ယင်းက ကလေးငယ်များ ၏ စိတ်နှလုံးထဲ၌ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်ကား အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ သည် သွေးကြောထဲသို့ မဖြစ်မနေ ဆေးထိုးသွင်းကြရပါတော့မည်။

များစွာသော ခရစ်ယာန်တို့သည် ကွန်မြူနစ်များနည်းတူ စာပေမှောင်ခို တင်သွင်းခြင်းကို တစ်မျိုးလှည့်ပြီး အသံကောင်းဟစ်ကာ ဆန့်ကျင်ကြသည်။ သူတို့က “ခင်ဗျားတို့နိုင်ငံရေးကို သတင်းကောင်းနှင့် မရောသင့်ဘူး။ စစ်မှန်တဲ့ သတင်းကောင်းကို ဟောရုံပဲဟောသင့်တယ်” ဟုဆိုကာ

အတိုက်အခံပြုနေကြသည်။

မိမိညီ၏မယားကို လက်ထပ်ယူခဲ့သော ဟေရုဒ်၏ အပြစ်ကိုထောက်ပြရာတွင် ဗတိဇ် ဆရာယောဟန်သည် သတင်းကောင်းကို အသုံးပြုခဲ့သဖြင့် ခေါင်းဖြတ်သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ပထမဦးဆုံး ခရစ်ယာန် မာတုရသတေဖန်သည်လည်း သူ၏ “စစ်မှန်သော သတင်းကောင်း” က ဆန်ဟေဒရင် လူသတ်သမားများကို ပြစ်တင်စွပ်စွဲခဲ့သဖြင့် ခဲနှင့် ပစ်သတ်ခံခဲ့ရသည်။ အခြားသူများ၏ အပြစ်ကို လှစ်ဟ ဖော်ထုတ်နေချိန်တွင် အမှန်တရား၏ အလင်းက အချို့ကိုအလင်းရစေသည်။ ဤအလင်းသည် ဟုတ်မဟုတ်ကို ဖော်ပြသောအလင်း၊ ဘာသာရေး သို့မဟုတ် နိုင်ငံရေးကို ဖော်ပြသည့်အလင်း မျိုးမဟုတ်ချေ။ ဘုရားသခင်၏ စစ်မှန်သော အလင်း ဖြစ်သည့်အလျောက် ကျွန်ုပ်တို့အသက်တာ၏ နေရာတိုင်းကို ထိုးဖောက်သည်။ လောကသည် ထင်ရှားစွာ အပြစ် ဖော်ထုတ်ခံရခြင်းမျိုး၌ မပျော်ပိုက်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်အလင်းသည် အမှောင်၏ မကောင်းမှုဟူသမျှကို မညှာမတာ ဖော်ထုတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့သည်အလင်း၏ သားသမီးများဖြစ် ကြသည့်အလျောက် ကျွန်ုပ်တို့၏ တာဝန်မှာ ဘုရားသခင်၏ အစွမ်းထက်သော အမှန်တရားဖြင့် လောကကို ထိုးဖောက်ရန်ဖြစ်သည်။

အမှာစာ နိဂုံးအနေနှင့် ဤစာအုပ်ကို ကျွန်ုပ် ဆက်ကပ်ပါ၏ဟု ပြောလိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်အပျက်သည် စနစ်တစ်ခုအပေါ် အောင်ပွဲခံသည့် လူတစ်ဦး၏ အတွေ့အကြုံမဟုတ်ပါ။ ဤအရာသည် လက်တွေ့မကျသော သဘောတရားဆိုင်ရာ လောက ငရဲ၌ ဘုရားသခင်၏ မေတ္တာအောင်ပွဲဆင်မှု၊ ဘုရားသခင်၏ သစ္စာရှိသော ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုနှင့် ဘုရားသခင်၏ စိတ်ရှည်သည်းခံသော လမ်းညွှန်မှုတို့၏ သက်သေ ခံချက်များသာ ဖြစ်ကြသည်။

တွမ်၊ အိုဖယ်လီယာဂွက်၊ ဒိုရသီ နှင့် ဒေနီယယ်

“အိပ် ဒီးရှိုး

ဂျူလီယက်...

မေဒေ : မေဒေ :

ညအမှောင်ထုကို ထိုးဖောက်ပြီး ကျူးဘားကမ်းခြေသို့ ချဉ်းကပ်ပျံသန်းလာသော ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ် သည် ပထမဆုံးရင်ဆိုင်ရသည့် လေယာဉ်စစ်ဆေးထိန်းသိမ်းသည့် စခန်းရှိရာ ပွန်တာအလီဂါ ကောင်းကင်ယံသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ မဲလ်ဘယ်လီသည် ကန့်လန့်ဖြတ်လေပြင်းတိုက် နေသည့်ကြားက တုန်ခါနေသော လေယာဉ်ပျံကို ကြိုးစားပြီး ထိန်းသိမ်းမောင်းနှင် နေသည်။ လေးဆယ်ငါးမိုင်လောက် ပျံသန်းလာကြပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ချီရိုကီးဆစ်လေယာဉ်၏ နောက်ပိုင်း တံခါးဒေါက်ကို ကတ်ထူပြားဖြင့် တအားဖွင့်ချလိုက်သည်။ လေယာဉ်တံခါး သို့ တိုးဝင်လာသော လေဖိအားကြောင့် သတင်းကောင်းစာပေအထုပ်များကို မိနစ်တိုင်း ပစ်ချရမည့် ရှုပ်ထွေးလှ သောအစီအစဉ်မှာ ချက်ချင်းအလုပ်မဖြစ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ မိနစ် နှစ်ဆယ်သာအချိန်ရသဖြင့် အလုပ်ကို မြန်သမျှ စ၍ လုပ်ရပေတော့မည်။ ဤသို့ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားတင်းကာ ခွန်အားပေးပါမည့်အကြောင်း သခင်ယေရှုထံ ရေရွတ်ဆုတောင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် ငါးပေါင်စီလေးသော အထုပ်ကြီးများကို ချည်ထားသည့် ကြိုးအား စတင်ဖြတ်ချကာ လေယာဉ်ပေါ်မှ ပစ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

ထိုစဉ်မဲလ်သည် ဟာဗာနာနှင့် ဆက်သွယ်ရာတွင် အခက်အခဲတွေ့နေပြီး ကာမာဂွေးစင်တာနှင့် စကားပြောနိုင်ရန် စကားပြောခွက်ခလုတ်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ

နှိပ်နေသည်။

“ကာမာဂွေစင်တာ၊ ချီရိုကီးအိပ်ဇီးရိုး ဂျူလီယက်က စကားပြောနေပါတယ်။ ကျူးဘားရဲ့ ရာသီဥတု ဘယ်လိုလဲ” ဟု သူက ဆက်သွယ်မေးမြန်းလိုက်သည်။ “... ဇီးရိုး ... အချက်မပြ ..... ရာသီ ..... မြင်နိုင်တယ် ... ..” ဟု စကားပြော ကြေးနန်းအသံက မပီပြင်၊ အနှောင့်ယှက်ဝင်နေသည်။

“ကာမာဂွေ၊ ကျွန်တော်တို့မုန်တိုင်းဆီကို ချဉ်းကပ်နေတယ်၊ အခြေအနေကိုပြောပြနိုင်မလား”

“မပြောပြနိုင်ဘူး ..... အိပ် ..... ရိုး ဂျူလီယက်” လေယာဉ်ထိန်းမျှော်စင်၏ တုန့်ပြန်မှုကို သဲ့သဲ့ကလေး သာ ကြားရသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ရေဒါမှာ တွေ့ရသလား၊ ကာမာဂွေ” “မတွေ့ရဘူး ... ဇီးရိုး ဂျူလီယက်” ဟုသာ အသံကလာသည်။

ကျွန်တော်တို့ အနီးရှိ မုန်တိုင်းက သူတို့၏ မြင်ကွင်းကို ကာဆီးထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့ အောက်တွင် နေအိမ်များမှ အလင်းရောင်များ၊ မော်တော်ကားများနှင့် လမ်းမကြီးများကို တွေ့နေရပြီး အမှောင်ထဲ၌ ကျောက်မျက်ရတနာများအလား လင်းလက်နေကြသည်။ ပစ်ချလိုက်သော ဝေစာများကို ရှာတွေ့နိုင်ကြပါ့မလား။ ကောင်းမွန်သော ဘုရားသခင်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ မျှော်လင့်ချက် မျိုးစေ့ကို အောက်တွင်ရှိကြ သူများ၏ စိတ်နှလုံးထဲ၌ ကိန်းဝပ်စေနိုင်မလား။ ကျွန်တော်မသိနိုင်ပါ။ သို့သော်လည်း ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရလောက်အောင် တိုက်ခတ် နေသည့် လေပြင်းမှာ ဘုရားသခင်၏ အစီအစဉ်၌ ကြီးမားသော ကောင်းကြီးမင်္ဂလာဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲက ထွက်ပေါ်ခဲ့သော မေးခွန်းများကို ယခုကျွန်တော် အဖြေရစပြုလာသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျူးဘားနိုင်ငံ၏ အနောက်တောင်ဘက် ကမ်းရိုးတန်းသို့ ရောက်ရှိလာကြရာ ဆိုင်မွန် ရေယက်စ်ရှိ လေယာဉ်စစ်ဆေး အချက်ပြစခန်းပေါ်က တည့်တည့်ဖြတ်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကုန်းမြေကို ဖြတ်သန်းလာကြပြီးနောက် နောက်ဆုံး ကျန်ရှိသောစာပေ အထုပ်ကြီးကို ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဝေစာများအားလုံး ပစ်ချပြီးပြီ ဟေး” ဟု ကျွန်တော်သည် အောင်ပွဲခံသည့်

အလံဖြင့် မဲလ်ထံသို့ အော်ဟစ်လိုက်သည်။

သူကလည်း “ဟာလေလုယ” ဟုယာဖက်လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“အူး-အီး၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သခင်ယေရှု” ဟုပြောကာ ကျွန်တော်ရယ်မောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ပင်လယ်ရေအထက်ရှိ မုန်တိုင်းဆီသို့ နီးသထက်နီးလာကြသည့်အလျောက် လေယာဉ်ပျံသည် အမြင့်သို့ ပို၍ပျံတက်ပြီး တောင်အရပ်ရှိ ဂျာမေကာသို့ ကြိုးစားကာ ခရီးဆက်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ကြိုးများ၊ ကတ်ထူပြားများကို ရှင်းလင်းလိုက်ပြီး ကြမ်းခင်းကိုလည်း သိမ်းလိုက်သည်။ လေယာဉ် နောက်ပိုင်း၌ ထိုင်ရသည်မှာ ယိမ်းထိုးသလို ဖြစ်နေပြီး၊ ကျွန်တော်သည် မူးဝေအော့အန်ချင်လာသည်။ “ကောင်းပါပြီ ဘုရားသခင်၊ ဖဲစ်ချလိုက်တာတွေ အားလုံးဟာ မပြောပလောက်တဲ့ အရာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရင်၊ ကိုယ်တော် အချိန်မရွေး ဖြည့်စွက်ပေးနိုင်ပါတယ်” ဟု ကျွန်တော်ဆုတောင်းလိုက်သည်။ ဤအချိန်တွင် မဲလ်သည် လျှပ်စစ်များနှင့် လေပြင်း မုန်တိုင်းကြားတွင် သူ၏ မြင်းရိုင်းအလား လေယာဉ်ပျံကို ခက်ခက်ခဲခဲ တိုးဝှေ့စေကာ အရှိန်မပျက် မောင်းနှင့် နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်သည် တွဲဖက်လေယာဉ်မှူး ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာ ဘယ်လောက်ထိ ဆိုးဝါးနေကြောင်း ယခုမှ မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ကင်းစတန် စင်တာသို့ အဆက်အသွယ် လုပ်လိုက်ကြသည်။

“အိပ် ဇီးရီး ဂျူလီယက်၊ ခင်ဗျားမှာ ဒီအမ်အီးရှိသလား။”

“မရှိဘူး၊ ကင်းစတန်” ၊ ဤတွင် မဲလ်က “ခင်ဗျားမှာ ရေဒါရှိသလား” ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။ “မရှိဘူး၊ အိပ်ဇီးရီး ဂျူလီယက်”

“မွန်တီရီပင်လယ်ကွေ့မှာ ရာသီဥတုဘယ်လိုလဲ၊ ကင်းစတန်” ဟု မဲလ်အော်ပြီး မေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဂျာမေကာ ကြားရှိ မုန်တိုင်းလမ်းကြောင်းကို ရှေ့တွင် တွေ့မြင်နေ ရသည်။ ကင်းစတန်စင်တာမှ ကျွန်တော်တို့ကို

မွန်တီရို ပင်လယ်ကွေ့ ထိန်းချုပ်မှု အောက်သို့ လွှဲပြောင်းပေးရန် ချဉ်းကပ်သော်လည်း အကျိုးမထူးခဲ့ချေ။ မဲလ်သည် လေယာဉ်ပျံကို ဘယ်ဖက်သို့စောင်းလိုက်ပြီး မုန်တိုင်းတစ်ဝိုက် ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ နံပါတ်နှစ် ဗီအိုအာရ် (လေကြောင်း အထောက်အကူပြု ကိရိယာ) မှာအလုပ်မလုပ်တော့။ နံပါတ် တစ်မှာလည်း စိတ်ချ၍ မရဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အေဒီအက်ဖ် (အလိုအလျောက်လမ်းကြောင်း ရှာဖွေသည့် ကိရိယာ) အိမ်မြှောင်လမ်းညွှန် လက်တံမှာ အရမ်းကရော့ချာချာလည်နေသည်။ ရှေ့တွင် မှန်ဝါးဝါး နှင့် ကျွန်းသဏ္ဌာန် ကုန်းမြေ တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာရာ မဲလ်က သူ၏ စကားပြောမိုက် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။

“မွန်တီရိုကို ချဉ်းကပ်နေတယ်၊ အိပ်ဇီးရီး ဂျူလီယက်၊ မြင်ကွင်းမှာ တွေ့ရတာ ဂျာမေကာနဲ့ တူတယ်။ ဗီအိုအာရ် ပုံမှန်အလုပ်မလုပ်တော့ဘူး။”

“ကွန်ဂျာ၊ အိပ်ဇီးရီး ဂျူလီယက်၊ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပြေးလမ်းမီးတွေကို ဖွင့်လိုက်ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ကို မြင်ကွင်းထဲမှာ တွေ့ရသလား။”

“မတွေ့ရဘူး။” ။ မဲလ်နှင့်ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့တိုးပြီး လေယာဉ်ရှေ့မှန်နားကပ်ကာ မှောင်မဲနေသော မိုးညှက်ကို ဂရုတစိုက် အသေးစိတ် စူးစမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ဘာပြေးလမ်းကိုမျှ မတွေ့ရ။

“လေယာဉ်ဆင်းမီးကို ဖွင့်လိုက်ပါ၊ အိပ်ဇီးရီးဂျူလီယက်” ဟူသော တည်ငြိမ်သည့် ညွှန်ကြားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မဲလ်သည် ခလုတ်ကို ဆတ်ကနဲ ရိုက်လိုက်ပြီး ဖွင့်လိုက် ပိတ်လိုက် လုပ်နေသည်။ ထို့နောက် ထပ်မံပြီး “ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့သလား၊ မွန်တီရို’ ဟု သိလိုစေဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“မတွေ့ဘူး၊ အိပ်ဇီးရီး ဂျူလီယက်” ။

ဆူညံနေသော လေယာဉ်မော်တာကလည်း တန်ဖိုးရှိလှသော လေယာဉ် ဓါတ်ဆီကို အဆက်မပြတ် စုပ်ယူ နေသည်။ လေယာဉ်ဆီ အတိုင်းအတာကို ညွှန်ပြသော မီတာလေးခုစလုံးမှာ ကျွန်တော့် ရှေ့၌ တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီး ရှိနေသည်။ အနီရောင်ပြနေသော မီတာခွက်နှစ်ခုမှာ ကုန်ခမ်းလုနီးပါး ဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ပြနေသည်။ နောက်မီတာ ခွက်နှစ်ခုဆိုလျှင် အန္တရာယ်ကြီးစွာဖြင့် ပိတ်ပြီးသား

ဖြစ်နေသည်။

ရုတ်ချည်းဆိုသလို ကျွန်တော်တို့၏ ဘယ်တောင်ပံဘက်တွင် မီးရောင်များ ကို ကွက်ကျားမြင်လိုက် ရသည်။ အဲတာဂျာမေကာလား။ ဟုတ်ခဲ့သည် ရှိသော် ကျွန်တော်တို့ ယင်းကိုဖြတ်ပြီး ပင်လယ်ဆီသို့ ဦးတည်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် အသက်ကယ် ဘုတ်နှင့် အသက်ရှင်သန်ရန် အထောက်အကူပြု ပစ္စည်းများ ပါဝင် သော်လည်း မုန်တိုင်း ထန်နေသည့် ပင်လယ်ထဲသို့ ညအချိန် ခုန်ချခြင်းမှာ သေမင်းခံတွင်းဝသို့ ခုန်ချခြင်းနှင့် တူပေတော့မည်။ ယင်းကဲ့သို့သော ဖိအားနှင့် မသေချာမှုများဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် လေယာဉ်ကို ဘယ်ဘက်သို့ စောင်းပြီး၊ ပိုးဖလံမျိုး မီးကိုတိုးသကဲ့သို့ အလင်းရောင်ရှိရာဘက်ဆီသို့ ဦးတည်လိုက်ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့၏ အင်ဂျင်စက်သည် ရုတ်တရက်ရဲကနဲ မြည်ပြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။ လေယာဉ် ဆီအနေအထားပြ မီတာတစ်ခုမှလည်း ဆီကုန်သည့်အမှတ်အသားသို့ ပြောင်းသွားသည်။ ဤတွင် မဲလ်သည် စတုတ္ထ တိုင်ကီခလုတ်ကို ချက်ချင်းဖွင့်လိုက်ရာ လေယာဉ်မော်တာ တစ်ဖန်ပြန်လည် လည်ပတ်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် စိုးရိမ်မှုဖြင့် မဲလ်ကိုတစ်ချက်လှည့် ကြည့်လိုက်စဉ် သူသည်စကားပြောခွက်ကို ထပ်မံ ကောက်ယူလိုက် သည်။

“မွန်တီရို၊ ကျွန်တော်တို့ အလင်းရောင်ရှိရာကို ဦးတည်ပြီး သွားနေတယ်။ ဆီလည်းကုန်ခါ နီးပြီ”

“ရော်ဂျာ၊ အိပ် ဇီးရိုး ဂျူလီယက်၊ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပြေးလမ်း မီးကို ဖွင့်ထားတုန်းပဲ၊ ကျွန်တော် တို့ပြေးလမ်းအဆုံးမှာ မီးသတ်ကား ရပ်ထားပေးမယ်။ အရေးပေါ် အချက်ပြမီးကို ရှာပါ။ ကြားတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်၊ မွတ်တီရို”

“အိပ်ဇီးရိုး ဂျူလီယက်၊ ကျွန်တို့ ရောက်ရင် ကမ်းစပ်အတိုင်း သွားပါ။ လေယာဉ်ကွင်းကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အမြင့်ပေ သုံးထောင်လောက်ကနေ ဆင်းပါ”။

အောက်ရှိကမ်းစပ်တစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းနေစဉ် ကျွန်တော်တို့သည် အချက်ပြမီးကို တွေ့လိုတွေ့ငြား စူးစမ်းရှာဖွေကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့

တွေ့ရသမျှ အရာတို့ကား ရွာငယ်လေးများသာ ဖြစ်ကြသည်။ ကမ်းစပ် တစ်လျှောက်ရှိ သေးငယ်သော အလင်းရောင်တန်းများသည် လည်ဆွဲကြိုးနှင့် တူနေသည်။

“အိပ်ဇီးရိုး ဂျူလီယက်၊ မီးသတ်ကားကို တွေ့သလား” ဟု လေကြောင်း ထိန်းသိမ်းရေးမှူးထံမှ နွမ်းလျ နေသောအသံက စကားပြောခွက်၌ ပေါ်ထွက် လာသည်။

“မတွေ့ရဘူး၊ မွန်တီရို၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဆီ ငါးမိနစ်စာပဲ ကျန်တော့ တယ်” ဟုမဲလ်က ကိုယ်တိုင်လုပ်ယူရ မည့်ထိန်းချုပ်မှုကို တုန့်ပြန်သည့်အနေနှင့် ခက်ထန်စွာ ဖြေကြားလိုက်သည်။

“အိပ်ဇီးရိုး ဂျူလီယက်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး သင့်ရဲ့ယောဉ်ဆင်း မီးတွေကို ထပ်မံပြီးဖွင့်လိုက်ပါ”

ကျွန်တော်တို့၏ အလင်းရောင်သည် မည်းမှောင်လှသော ကောင်းကင်ပြင် ၌ သေးငယ်သော မီးပွင့်ကလေး သာသာရှိပြီး မမြင်နိုင်သော မျက်စိရှေ့တွင် မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ လမ်းကြောင်းအတိုင်း အလင်းရောင် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ဖြင့် သွားနေစဉ် အနှောင့်အယှက် ဂြိုဟ်ဆိုးဝင် နေသော စကားပြော စက်သည် ရုတ်တရက် ကျယ်လောင်စွာ တဖြောက်ဖြောက် မြည်လာပြီး ငြိမ်သက် သွားပြန် သည်။

“အဲဒီအဝေးပြေး လမ်းမကြီးမှာ ဆင်းကြရအောင်၊ မြန်မြန်လေး။” ကျွန်တော်သည် လက်ညှိုးဖြင့် လေယာဉ်ဆီအနေအထားပြ မီတာခွက်ကို ဆောင့်ပြီးထိုးလိုက်သည်။ တိုင်ကီသုံးခု၌ ဆီကုန်သွားသဖြင့် ကျွန်တော် တို့ အင်ဂျင်သည် သုံးကြိမ် ရပ်ခဲ့ရပြီးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်သည် မြေပြင်သို့ နိမ့်ဆင်းလာသည်နှင့်အမျှ ကမ်းခြေလမ်းမကြီးရှိ လူတွေကို မြင်နေရပြီ ဖြစ်သည်။ လမ်းမပေါ်ရှိ လူတွေ ကလည်း အန္တရာယ်လက်တစ်ကမ်းတွင် ရောက်ရှိနေသည့် ကျွန်တော်တို့၏ လေယာဉ်ကို ငေးပြီးကြည့်နေသည်။

“အဲဒီလမ်းမပေါ်မှာ ဆင်းရမယ်၊ ကြည့် လူတွေလမ်းမပေါ်မှာ

ရပ်နေကြတယ်” မဲလ်သည် မယုံမသင်္ကာစွာဖြင့် အသက်ရှုမှားမတတ် ဖြစ်နေသည်။

သတင်းကောင်းပျံ့သန်းမှုခရီးစဉ်တစ်ခု၌ ဤချီရိုကီဆစ် လေယာဉ်ကို အသုံးပြုခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့သော လေယာဉ်မျိုးကျူးဘား၌ပျက်ကျခဲ့သည်။

“သူတို့လမ်းဖယ်ပေးမှာပေါ့” ဟု ကျွန်တော် တုန်လှုပ် ချောက်ချားစွာ အော်ပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်တော်တို့ ဆင်းမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အပျက်ခံမလား”။

မဲလ်သည် လေယာဉ် ဆင်းသက်ရန် နောက်ဆုံး ပြင်ဆင်မှု ပြုလုပ်ပြီး လမ်းရှင်းနေစဉ် ကျွန်တော်ကလည်း အပြင်းအထန် ဆုတောင်းနေသည်။ သူသည် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ရေဒီယိုခလုတ်ကို ဖွင့်ကာ အရေးပေါ် အသိပေး ချက်အား ကြိမ်ဖန်များစွာ ပေးပို့နေဆဲ ဖြစ်သည်။

“မေဒေး၊ မေဒေး၊ မေဒေး၊ ချီရိုကီဖိုက်၊ ဖိုက်အိပ်၊ ဇီးရိုးဂျူလီယက်၊ မေဒေး”။

မဲလ်သည် သူ့လက်က အင်ဂျင်စက် ဓာတ်ဆီအသွားအလာကို နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် ထိန်းပေးရင်း လမ်းမကြီးပေါ်သို့ အန္တရာယ်ကင်းစွာ ဆင်းသက်နိုင်ရန် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် အသင့်အနေအထားကို ရယူလိုက်သည်။ လမ်းမကြီးဘေးတွင် ရပ်ထားသော အမှိုက်ကားက ရှေ့တွင် ရှိနေရာ သူသည် ဆင်းသက်ရာ၌ ဟန်ချက်မှား ခဲ့ရသည်။ မဲလ်သည် ချီရိုကီးလေယာဉ်ကို ဦးစိုက်ဆင်းမည့်အနေအထားနှင့် ဟန်ပြင်နေစဉ် ရပ်ထား သောကားကို သတိမမူနိုင်ခဲ့၍ ကျွန်တော်လက်ကိုမြှောက်ပြီး သူ့ကို သတိပေးခဲ့သော်လည်း နောက်ကျသွားခဲ့ပါပြီ။ ဤတွင် ကျွန်တော့်လက်ကို ရှေ့တွင်မြှောက်လျက် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ တန်ခိုးအာဏာအရှိဆုံး သခင်ယေရှု၏ နာမတော်ကို ရေရွတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ လေယာဉ်က တစ်နာရီမိုင် ခုနစ်ဆယ်နှုန်းဖြင့် ထရပ်ကားကို တိုက်ချပစ် လိုက်သည်။

လေယာဉ်ဘီးသည် လမ်းမကြီးပေါ်၌ တစ်ပေအမြင့်တွင်ရှိနေတုန်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ပရုံးဘေးရှိ လေယာဉ်ညာတောင်ပံမှာ နဂိုအနေအထားမှ ပေအနည်းငယ် ရွေ့သွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် နောက်တောင်ပံတစ်ခု ပြုတ်ထွက် မသွားမီအထိ လေယာဉ်သည် ကပြောင်းကပြန်ဖြင့် ချာပ်ပတ်လည်ကာ လမ်းမကြီး၌ မိုင်လေးပုံတစ်ပုံ လောက် ဒရွတ်တိုက်ပါသွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လေယာဉ်သည် ကျွမ်းထိုး မှောက်ခုန်ဆင်းရခြင်း၊ မရပ်မီအထိ ဘီးချော်နေခြင်းတို့ကြောင့် လေယာဉ်ရှေ့မှန်မှာလည်း တစ်ခုလုံးလိုလို တစ်စစကွဲလွင့်သွားသည်။

“အပြင်ကိုထွက်၊ အပြင်ကိုထွက်” ဟု မဲလ်သည် မီးလောင်မှာကို စိုးရိမ်ပြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး တံခါးကိုတွန်းချကာ ပူနွေးနေသော အပူပိုင်းဒေသ ညတစ်ည သို့ ခုန်ထွက်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် စပိန်လို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောနေကြသည့် စကားသံများက ကျွန်တော်တို့၏ ပတ်လည်၌ ချက်ချင်းဆိုသလို ဆီးကြိုနေကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် မဲလ်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဂျာမေကာ မဟုတ်ဘူး နေ့ကျူးဘားပဲ။”

အချိန်ကား ၁၉၇၉ ခုနှစ်မေလ (၂၇)ရက်နေ့ နံနက်ပိုင်းတစ်နာရီ မိနစ်

နှစ်ဆယ်။ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် ကျွန်တော့် ဇနီးမွေးနေ့ဖြစ်နေသည်။ လျင်မြန်လှသော ဤတဒဂံအတွင်း ကျွန်တော်သည် ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ် ဂလင်းဒဲလ်ရှိ အိမ်ကို ပြန်ရောက်ချင်စိတ် ပြင်းပြနေခဲ့သည်။ သူမအနားမှာ နေပြီး ချစ်ဇနီး၏မွေးနေ့ကို ဂုဏ်ပြု လိုခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ လေကြောင်းယုံသန်းမှု ခရီးစဉ်မှာ ယခုတော့ ဂျီ-၂ ရဲဌာနချုပ် ရှေ့တွင် ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက်ရောက်ရှိလာပါတော့မည်။ ဘေး၌ထိုင်ခဲ့ပါသော ရုရှားလုပ် မော်တော်ဆိုင်ကယ် တစ်စီးသည် ဝိုင်းကြည့် နေကြသော လူထုကြား၌ စက်ကိုကျယ်လောင်စွာ ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်နှင့် မဲလ်ကို ချက်ချင်း တင်ကာ ယခင်က အိုရီယန်တေ ပြည်နယ်ဟု ခေါ်သော ကမ်းစပ်မြို့ မန်ဇောနီလို၏ လမ်းမတစ်လျှောက် က သုတ်ကရက် ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ မဲလ်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသည် အတူတူစကား ပြောချိန် အနည်းငယ်သာ ရှိသည်။ ဆိုက်ကယ်စက်သံ တည်ညံ့ဖြင့် လမ်းမအလယ် ကြော တစ်လျှောက်ထွက်ခွါလာရာ ကျွန်တော်တို့၏ မျက်နှာပြင်သို့ လေများတိုးဝှေ့ တိုက်ခတ်နေသည်။ လေယာဉ်စီးသည့် ဒဏ်ကို မခံရတော့ဘဲ မြေကြီးပေါ်တွင် အသက် ဆက်ရှင်ရသောအခွင့် ရရှိသည့်အတွက် ကျွန်တော်ကျေးဇူးတော်ကို ရိုးသားစွာ ချီးမွမ်းရပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အတွေးထဲတွင် “ယေရှုကို မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားပါ။ အချိန်တိုင်းအချိန်တိုင်း ကိုယ်တော်ပါရှိနေမည်” ဟူသောအချက် က ဝင်ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့ဆိုက်ကယ်သည် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော အဆောက်အဦး ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး အထဲသို့ ဝင်ကြသည်။ ဤအဆောက်အဦးမှာ ဆေးရုံဖြစ်နေသည်။ ကျူးဘားလူမျိုးတို့က ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နိုင်ငံသား ဖြစ်သည်ကို မသိကြသေးသည့်အတွက် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် ကဲ့သို့ ဆက်ဆံပြုမူနေကြဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် မဲလ်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေ အထားဖြင့် စစ်ဆေးမေးမြန်းသည့် အခန်းကျဉ်းတစ်ခု၌ ထိုင်ကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့၏အသက်ကယ် အင်္ကျီကို ဖယ်ရှားလိုက်ပြီး ခန္ဓာကိုယ်အနံ့ စစ်ဆေးခံကြရသည်။ ဘုရားသခင်၏ ကြီးမားသော ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ခြင်းနှင့်

ကျေးဇူးတော်ကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အကြီးအကျယ် ခံခဲ့ကြရကြောင်း နှစ်ဦးသား သိမြင်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် ခြစ်ရာ သို့မဟုတ် ယောင်ကိုင်း သည့် ဒဏ်ရာဟူ၍ တစ်ခုကလေးမျှပင် မတွေ့ရ။

“မဲလ်၊ စကြာဝဠာရဲ့ အရှင်သခင်ဟာ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ စီးခဲ့တာကိုး” ကျွန်တော်မျှော်ရွှင်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ “ကျူးဘားလိုနိုင်ငံမျိုးမှာ တောင် ဘုရားသခင် ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူ ဆက်ရှိနေမှာပါ။”

ကျွန်တော်တို့ ဆောက်အဦးမှ ထွက်ခွာလာကြရာ ခန်းမများအတွင်း လူတန်းရှည်ကြီးကို တွေ့ခဲ့ကြသည်။ ဤမြင်ကွင်းကား ကျွန်တော်တို့အတွက် အထူးအဆန်းလို ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့် လိုက်သည်။ “မနက်နှစ်နာရီ လိုမျိုးမှာ ဒီလောက်များတဲ့ လူတွေဘာကို ကြည့်ဖို့စောင့်မျှော် နေကြကြောင်းမသိရမီ အထိ ကျွန်တော်တို့ နားမလည် နိုင်ခဲ့ချေ။

ထိုနောက် အဆောက်အဦးအပြင်ဘက်၌ ရပ်ထားသော ရုရှားလုပ်ကား တစ်စီးဆီသို့ ကျွန်တော်တို့ အား ခေါ်သွားပြီး မြို့ထဲသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ ကားရှေ့ခန်းတွင် လိုက်ပါလာသူတစ်ယောက်သည် ကားစီးနေရင်း စာစောင်လေးတစ်ခုကို ဖတ်နေသည်။ လေယာဉ်နောက်ပိုင်းတွင် ကျန်ရှိနေခဲ့သော အနည်းငယ်သော ရာနှင့် ချီသည့် သတင်းကောင်းဝေစာများ လေယာဉ်ပျက် ကျခဲ့စဉ်က အဝေးပြေးလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် ပြန့်ကြဲနေ ခဲ့သည်။ သူ အဲဒီအ ထဲက တစ်ခုကိုများ ဖတ်နေသလား။ ကျွန်တော်ကြက်သီးမွေးညှင်းပင် ထသွား သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဂျီ-၂ အရာရှိများကို စောင့်ဆိုင်းရန် အိမ်ငယ်ငယ် လေးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ဧည့်ခန်း၌ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဇနီး၏ အမည်နှင့်လိပ်စာကို စာရွက်အပိုင်း အစတစ်ခု၌ ဖြစ်သလိုရေးချလိုက်ပြီး မီးဖိုချောင်ရှိအမျိုးသမီးကို ပေးရန်ကြိုးစား လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်မိသားစုကို အဆက်အသွယ်လုပ်ရာတွင် ဤတစ်ကြိမ်သည် တစ်ခုတည်းသော အခွင့်အရေးဖြစ်နိုင် ကြောင်း ကျွန်တော်ရိပ်စားမိခဲ့သည်။

“အမေကြီး၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဒါကို ကျွန်တော့်မိန်းမဆီ ပို့ပေးပါ” ဟု ကျွန်တော်တောင်းပန်လိုက်သည်။

သူမသည် သူလက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး ဓားပြအတိုက်ခံရသည့် အလား ကြောက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် မျက်လုံး များ ပြူးကျယ်နေသည်။

“ရှင့်အပေါ် ဘာမှ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟုသူမက သံသေးသံကြောင် ပြောလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပြုပါ ခင်ဗျား” ကျွန်တော်ဇွတ် တောင်းပန်လိုက်သည်။

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ရှင့်အပေါ်ဘာမှ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟုသာ သူကပြန်ငြင်းသည်။

“ဘုရားသခင်၏ နာမတော်မြတ်၌ ကျေးဇူးပြုပြီးယူပါ” ဟု ကျွန်တော် တောင်းဆိုလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် သူမသည် မျက်စိကို အောက်သို့စိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို တွင်တွင်ကြီးခါနေသည်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် ဧည့်ခန်းသို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့သည်။

ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ရှစ်ယောက် ကိုးယောက် လောက်ရှိမည့် လူဝင်မှု ကြီးကြပ်ရေးအရာရှိရှေ့တွင် ရှည်လျားသော စစ်ဆေး မေးမြန်းမှုကို ခံယူကြရသည်။

“ခင်းဗျားတို့ ဘယ်ကို သွားခဲ့ကြတာလဲ” ဟု သူတို့က မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ မွန်တီရို ပင်လယ်အော်ကို သွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မုန်တိုင်းကြောင့် လမ်းပျောက်ခဲ့ရပါ တယ်” ဟု မဲလ်က တည်ငြိမ်စွာ ဖြေလိုက် သည်။

“ဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဂျာမေကာကို ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေလို စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ခရီးသွားကြ တယ်ပေါ့၊ ဟူး” ဟု စားပွဲနောက်ရှိ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် လူက လှောင်ပြောင်လိုက်သည်။ သူသည် ပလတ်စတစ်နှင့် ဖုံးထားသော သတင်းကောင်းစာစောင်တစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး ပြုံးရယ်ကာ စီးကရက်မီးခိုးများကို သူ့ရှေ့ သို့ရှည်လျားစွာ မှုတ်ထုတ်လိုက်သည်။ ဒါတွေဟာ လေယာဉ်ပျံကနေ အခုလေးတင် လမ်းမပေါ်ကို ထွက်ကျလာတဲ့ အရာတွေထဲက တချို့ပဲ”။

ကျွန်တော်သည် နံရံနားတွင် ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို ဖြတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် အစိမ်းရောင် စစ်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး သူ့လက်တွင် ကိုင်ထားသော ဝေစာများနှင့် ပတ်သက်၍ ဟာဗာနာသို့ စိတ်အားထက်သန်စွာ ဖုန်းဖြင့် ပြောနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကျူးဘားတွင် အချိန်အတန်ကြာ နေကြရလိမ့်မည် ဟူသော အသိက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဓာတ်ကျစေခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် မဲလ်ကို ထပ်မေးလိုကြသည့်အတွက် ကျွန်တော့်ကို အစောင့်တစ်ယောက်က အောက်ထပ်ရှိ အဝင်ဝ ခန်းမသို့ စောင့်ကြပ်ခေါ်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် အားအင်တွေ ကုန်ခမ်းနေသောကြောင့် စားပွဲပေါ်တွင် ခေါင်းကိုမှီကာ အိပ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

ကျွန်တော်မျက်စိ မှိတ်ရုံပြုစဉ် ခြင်္သေ့ဟောက်သံကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျူးဘားလို တိုင်းပြည်မှာ ဘယ်က ခြင်္သေ့ပါလိမ့်။ ခြင်္သေ့ဟောက်သံ ထပ်ပြီး ကြားရပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကို ပြန်မော်လိုက်ပြီး အစောင့်ကို မေးကြည့်လိုက်သည်။ “ဒီနားမှာ တိရစ္ဆာန်ရှိပါသလား။” သူက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျွန်တော် လည်းခေါင်းကို တစ်ဖန်စားပွဲပေါ် ပြန်မှီလိုက်ပြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ဒံယေလ၊ သူသည် အစိုးရနှင့် ပဋိပက္ခအနည်းငယ် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ဘုရားသခင်သည် သူနှင့်အတူရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်သား ဒေနီယယ်လည်း အတွေးထဲ ဝင်လာသည်။ ကျမ်းစာရှိ ဒံယေလသည် အပြစ်ကင်းစင်းပြီး အစိုးရအာဏာပိုင်များကို ရိုသေလေးစားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဘုရားသခင်၏ နယ်ပယ်အတွင်းသို့ အာဏာပိုင်များ ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာရာ ဒံယေလသည် လူထက် ဘုရားသခင်၏ စကားကို နားထောင်ခဲ့သည်။ ဤခဏတာအတောအတွင်း ပရောဖက်၏ သက်သေခံချက်က ကျွန်တော့်အတွက် ခွန်အားဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသွားများထက် ပိုကြောင်း ကျူးဘား အရာရှိများ သိရှိသွားပြီးနောက် မဲလ်နှင့် ကျွန်တော့်ကို သီးခြားစီခွဲထားလိုက်သည်။ ရဲများက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို သီးခြားကိုယ်စီဖြင့် ထရပ်ကားပေါ်တင်ထားသော ကျွန်တော်တို့၏ လေယာဉ်ပျက်ထားရှိရာ လေဆိပ်ငယ် တစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင် သွားကြသည်။ ထရပ်ကားပေါ်ရှိ ကုန်ချလက်တံက

လေယာဉ်“အကြွင်းအကျန်”များကို ကွန်ကရစ်ပြားကြီးပေါ်သို့ သယ်ချလိုက်ရာ ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူးတော်ကို ကျွန်တော်တို့ ထပ်မံပြီး အံ့ဩကြရပြန်သည်။ တာဝန်ရှိသူများက လေယာဉ်နှင့် အတွင်းပစ္စည်းများကို စစ်ဆေးနေစဉ် ကျွန်တော်သည် သံမဏိယက်မကို မှီပြီး အိပ်ရန်ကြိုးစား ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ခြင်များကြောင့် မအိပ်ဖြစ်ခဲ့။ စိုထိုင်းပြီး အေးမြသော လေထဲ၌ ယင်းတို့ကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်သတ်သော်လည်း များပြားလှသော ခြင်တို့၏ တိုက်ခိုက်မှုက ညာတာမူကင်းလှသည်။

အသက်အရွယ်ထောက်နေသော အစောင့်တစ်ယောက်ကို အသနားခံသည့် အနေနှင့် ကျွန်တော်သည်။ သူ၏ မော်တော်ဆိုက်ကယ်ဘေး ထိုင်ခုံ၌ ထိုင်ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။ သူသည် အရပ်ပုပြီး အသားအရောင်က နေလောင်ထားသည့်နှယ် ရှိသည်။ သူ၏မျက်နှာသည် သားရေလို ကြမ်းပြီး နားရွက်များ ငေါထွက်နေရာ စစ်ဦး ထုပ်အောက်တွင် အထင်းသားဖြစ်နေသည်။ ဤရိုးစင်းလှသော လူကြီးသည် သူ၏ ပါးစပ်ကျယ်ကြီးဖြင့် ပြုံးဖိုးပြီး လုပ်နေသည်။ ထိုနောက်သူ၏ ရဲရဲနီနေသော မျက်လုံးများ မှေးစင်းမ သွားအောင်တို တုတ်သော လက်ချောင်း များဖြင့် သူ၏ရုပ်ကြမ်း မျက်နှာကို မကြာခဏ ဆိုသလိုပွတ်နေသည်။

“ခင်ဗျားကို ချစ်တဲ့ ဘုရားသခင်ရှိတယ်ဆိုတာ သိသလား” ဟု ကျွန်တော်တိုးတိုးလေး မေးလိုက်သည်။

သူသည် ကျွန်တော့်စကားများကို ရိုက်ထုတ်နေသည့်အလား သူ၏လက် ကို တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်နေပြီး ဝိုးတဝါးဝါး ပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်တော်တို့ဟာ ရွဲ့စေး၊ အမီးဘား ပိုးကောင်ကလေး တွေကနေဆင်းသက်လာကြ တယ်လို့ သိပုံပညာရပ်က လက်ခံထားပြီးပြီပဲ”။

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားသားသမီးတွေရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး အံ့ဩဘွယ်ကောင်းတဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ တူညီမှုကို မအံ့ဩမိဘူးလား။ သန်းပေါင်းများစွာသော ဆဲလ်တွေက နှာခေါင်းနဲ့ မျက်စိတွေကို ပုံဖော်ပြီး ခင်ဗျားနဲ့တူလာ ကြတယ်”။

“မဟုတ်တာများ၊ ကလေးတွေဟာ ယောက်ျားမိန်းမဆက်ဆံရာက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ ထုတ်ကုန်တွေပဲ” ဟုသဘောမကျသည့် အသံနှင့် ပြောကာ အခြားအစောင့်တစ်ဦးအား မရဲတရဲ ရှေ့သို့ဖြတ်ခနဲလှည့်ကြည့် လိုက်သည်။ သူ၏လက်ချောင်းများကို သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်တင်ကာ တိတ်ဆိတ်သည့် ဟန်အမူအရာမျိုးပြနေသည်။ သူသည် အခြားသူများရှေ့တွင် ကျွန်တော့်ကို အဖော်လုပ် မပြလိုဟု ကျွန်တော်ထင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် သူ့အတွက် ဆုတောင်းပေးနေတုန်းပါပဲ။

ထိုစဉ်မဲလ်သည် ကွန်ကရစ်ပြားကြီးပေါ်ရှိ ထုရိုက်ထားသော တောင်ပုံမှ ချီရိုကီးလေယာဉ် ကိုယ်ထည် ဘေးရှိပြန်ကျနေသော အသုံးပြု၍ ရသေးသည့် ကိရိယာ အသီးသီးတို့၏ အသုံးဝင်ပုံကို ရှင်းပြနေသည်။ သိလိုစိတ် ပြင်းပြနေသည့် ရဲများ၊ ဂျီ-၂များနှင့် ကျေးလက်တောရွာ အစောင့်တပ်ဖွဲ့ဝင်များတို့သည် သူ၏ပတ်လည်၌ ဝိုင်းကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ်တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်အနည်းငယ်တို့သည် လေယာဉ်ပေါ်၌ ကျွန်တော်တို့ထားခဲ့သည့် စာရွက်စာတမ်းများကို လေ့လာကြည့် ရှုနေကြသည်။

“ဒါက အရေးပေါ် အသံလွှင့်စက် ဖြစ်ပါတယ်” ဟု မဲလ်က အသံနိမ့်တုံ မြင့်တုံဖြင့် ရှင်းပြနေသည်။ သူတို့သည် သံသယမျက်စိဖြင့် သေတ္တာများနှင့် အထုပ်များကို ရိုသေလေးစားမှု စိုးရိမ်မှု၊ ဝမ်းပန်းတသာ ဖြစ်မှု တို့ဖြင့် စုပြုံကြည့် ရှုနေကြသည်။ အစောင့်တစ်ယောက်က အရုပ်နှင့် တူသော ရုရှားတိုက်ခိုက်ရေး ရိုင်ဖယ်ကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်။ ကျွန်တော်သည် အစောင့် တချို့ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ကြားခဲ့ဖူးသည့် အီကွေဒေါနိုင်ငံ သံသောင်ပြင်သို့ ရှေးယခင်က နိပ်သန့် ရှင်းသူနှင့် အတူ ခရီးသွားခဲ့ကြသည့် အော်ကာအင်း ဒီးယန်းတို့၏ အဖြစ်အပျက် များကို အမှတ်ရစေခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ဝိုင်းကြည့်နေသူတို့အား ဟာသပြောပြနေသည့် မဲလ်နှင့် အတူ ကျွန်တော်လည်း ရောပြီး ရယ်မြူး လိုက်သည်။ မဲလ်က ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် “ဒီမှာ ကြည့်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ အသုံးပြုလိုရသေးတဲ့ ရေဒီယိုတစ်လုံးပဲ ရှိတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပင်လယ်ထဲကို ခုန်ချခဲ့လို့ကတော့ တွမ် ကျွန်တော်နဲ့ အတူ ရေကူးမှပဲ

ဖြစ်မယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်တော်လည်း ကြည်ကြည်နူးနူး ဘာသာ ပြန်ပေးလိုက်သည်။ စိတ်သက်သာရာ ရခဲ့တဲ့ တဒဂ်ပါပဲ။ ဒီလူတွေ ဘယ်လောက်ထိ အန္တရာယ်ပေးနိုင်မလဲဟု ကျွန်တော်ရင်တထင့်ထင့် ဖြစ်နေမိသည်။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ ဤနေရာကနေ ထွက်ခွါကောင်း ထွက်ခွါသွားနိုင်ပါရဲ့။

နေမင်းကြီးလည်း တဖြည်းဖြည်း ထွက်ပြုလာသည်။ ယောက်ျားအိုကြီးများနှင့် အမျိုးသမီးပျိုများကို အပြည့်တင်ဆောင်ပြီး ကြိမ်းများဆီသို့ တဂျိုးဂျိုးသွားနေကြသည့် ကုန်တင်ကားများကို ကျွန်တော်ငေးကြည့်နေ မိသည်။ ဤနေ့ကား တနင်္ဂနွေနံနက်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကြားခဲ့ဖူးသလို သူတို့သည် အလုပ်လုပ်ရန် စေခိုင်း ခံရသည့်အသင်းတော်များမှ “စေတနာဝန်ထမ်းများ ပေလော။

လေယာဉ်ပျက်ကျရာနေရာသို့ ပြန်မသွားမီ ကျွန်တော်နှင့် မဲလ်တို့အား အနားယူရန် နာရီအနည်းငယ် ခွင့်ပြုခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် လေယာဉ်ပျက်ကျရာနေရာသို့ သွားခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်နေရာကို တိုက်ကြပြီး ဘယ်လောက်ဝေးဝေးဘီးချော် ခဲ့ကြသည်ကို အစောင့်များက မေးမြန်းကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် တစ်ဒါဇင်ခန့်ရှိမည့် မူလတန်းကျောင်းကလေးများက ကျွန်တော်တို့ကို တထူးတဆန်းကြည့်ပြီး ဘေးက ဖြတ်လျှောက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်၏ ကောက်လိမ်နေသော ဆံပင်ပေါ်၌ ကျွန်တော်၏ လက်ချောင်းများကိုတင်ကာ ဒီကလေးသခင်ယေရှုကို ကယ်တင်ရှင်အဖြစ် ကြားကော ကြားခဲ့ပြီလား ဟု စဉ်းစားမိလိုက်သည်။

ဟိုတယ်သို့ အစာစားရန် ပြန်လာကြရာ ကွန်မြူနစ်တို့၏ အဆီအငေါ့မတည့်သော အတွေ့အကြုံတစ်ခုကို ပထမဆုံး ရင်ဆိုင်လိုက်ရသည်။ စားပွဲရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်ရာ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ကို အစားအသောက်စာရင်း မေနှူးလာပေးသည်။ ဘယ်ဘက်တွင် အစားအသောက်စာရင်းကို အစက်အပြောက်များ ပါသော အဝါရင့်ရောင် စက္ကူ၌ ဖော်ပြထားသည်။ ယင်းတွင် သာမန် ဟင်းလျားအနည်းငယ်ပါဝင်ပြီး အဓိကပါ ဝင်သော အစားအစာမှာ ထမင်းဖြစ်

နေသည်။ ညာဘက်စာရင်းမှာ မူ အစက်အပြောက်မပါသော လက်နှိပ်စက်ဖြင့် ရိုက်ထားသည့် စက္ကူအသစ်ဖြစ်သည်။ ယင်းတွင် ကြက်သား၊ ဝက်သားစင်းကော နှင့် ငါးအကောင်လိုက် ဟင်းလျာ များပါဝင်သည်။ ဤဟင်းများသည် ကား ကျွန်တော်တို့အကြိုက်ဟင်း များပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဝက်သား စင်းကောဟင်းကို မှာစားနိုင်သည့်အတွက် ကြည်ကြည်နူးနူးဖြစ်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ခြွေအရံအလား လိုက်ပါလာ သည့် အစောင့်များထဲမှ တစ်ယောက်သည် ခရစ္စမတ်နေ့ကျေးဇူး တော်ချီးမွမ်းရာ ပွဲတော်ရောက်လာဘိသည့် အလား မြိန်ရက်စွာ စားနေသည်။ အများပြည်သူတို့ အနေနှင့် အသားအနည်းငယ်သာ ရရှိစားသောက်နိုင်ကြကြောင်း ကျွန်တော်တို့ နောက်ပိုင်းတွင်မှ သိခဲ့ကြရသည်။ ဤ ကျွန်းတစ်ခုလုံးတွင် ကျွန်တော်ရှိနေခဲ့ကြ စဉ်အတွင်း ဆန့်ကျင် ဆန္ဒပြမှုများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရာ ဤကိစ္စသည် အကြောင်းအ ရင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

နေ့လည်စာ စားသောက်ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့သည် ရဲအချို့နှင့် အတူ အလံဖာရိုမီယို ကားငယ်လေး ကို စီးပြီးထွက်ခွါခဲ့ကြသည်။ အစောင့်တစ် ယောက်က မဲလ်နှင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် ထိုင်လျက် လိုက်ပါလာ သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို အလည်အပတ်သွားခွင့်မပြုကြ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ စီးလာသော ကားသည် ဆင်းရဲသား မန်ဇာနီလိုမြို့ ကလေးမှ တကွဲကျွဲဖြင့် ကွေကာ ကောက်ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဤမြို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် နောက်ဆုံး မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်ခဲ့သောအရာ တစ်ခုမှာ စတိုးဆိုင်လေးတစ်ခု၏ ပြတင်းပေါက် တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော အင်္ကျီတစ်ထည်နှင့် ပလတ်စတစ် ပန်းသီးများဖြစ်သည်။ လေယာဉ်ပျက်ခဲ့စဉ် ကျွန်တော့် မျက်မှန် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သော်လည်း ဆင်းရဲ မွဲတေမှုကို ကျွန်တော့်မျက်စိက မြင်နေနိုင်တုန်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ စီးလာသော ကားငယ်လေးသည် အမြန်နှုန်းအကန့်အသတ် ဖြင့် မောင်းလာခဲ့ရာ မိုင် ရှစ်ဆယ်ခရီးရှိသည့် ဟိုလ်ဝွင်သို့ ခရီးတချို့တစ်ဝက် နှင်လာခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ လမ်းတွင် လေယာဉ်ပျက်မှုသော စကားကို ကြားခဲ့ရာ ကျွန်တော်တို့လေဆိပ်ကို ဦးတည်နေကြသည်မှာ သေချာနေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဖွင့်ထားသော ဂိတ်တံခါးမှ တစ်ဆင့် ရုရှားလုပ် ယပ်ခံ-၄၀ ကျူးဘား လေကြောင်းခရီးသည်တင် ဂျက်လေယာဉ် ၏လှေခါးဆီသို့ တဟုန်ထိုး ဝင်သွားကြသည်။ မဲလ်နှင့် ကျွန်တော်သည် ဂျီ-၂ အစောင့်ကိုယ်စီဖြင့် လေယာဉ်ပေါ် တက်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုင်ခုံခါးပတ်ကို သေချာစွာ ပတ်လိုက်ပြီးနောက် လေယာဉ်နောက်ပိုင်းတွင် ထိုင်နေသော မဲလ်ကို နောက်ပြန် လှန်ကြည့်လိုက်ရာ သူက “ငါတို့ကိုယ်ပိုင် ဂျက်လေယာဉ် စီးနေတဲ့အတိုင်း ပါပဲ” ဟု ဟာသမကျတကျ ပြောလိုက်သည်။

မကြာမီအခြားခရီးသည်များတက်လာကြပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ထူးဆန်းစွာ ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်သည် နှစ်နာရီကျော်ကျော် ကြန့်ကြာခဲ့သော်လည်း ဘယ်သူကမှ ပြစ်တင် ဝေဖန်ခြင်း မပြုကြသည်မှာ ကျွန်တော့်အတွက် ထူးဆန်းနေသည်။ ဒီလို တစ်ပါတီ အာဏာရှင်စနစ်တွင် ရဲများရောက်ရှိ လာပါက ဘယ်သူကမျှ စောဒက မတက်ရဲကြ။ အမေရိကန် လေကြောင်းဖြင့် စီးနင်းလိုက်ပါကြသည့် ခရီးသည်တွေလိုမျိုးက ပျံသန်းမှု ခရီးစဉ်အား အချိန်အကြာကြီး နှောင့်နှေးစေသူကို ဘာတွေပြောလိုက်ကြမလဲဟု ကျွန်တော်စဉ်းစားမိလိုက်သည်။ လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့်က စောဒကတက်နိုင် သည့် အခွင့်အရေးကို အာမခံချက် ပေးထားပါတကား။

ကျွန်တော်တို့ ဟာဗာနာသို့ ဦးတင်ပျံသန်းလာကြရာ ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် သူ၏ဇနီး (သို့မဟုတ် ချစ်သူ) တို့ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ထိုင်ပြီးလိုက်ပါလာကြ သည်။ သူတို့သည် တော်တော်ချစ်ကြသော စုံတွဲဖြစ်သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ယောက်ျားလုပ်သူက မိန်းမ၏လည်ပင်းကို ဖက်လျက် နားသို့ကပ်ကာ တီးတိုး စကားပြောလိုက်ရာ သူတို့၏ နှစ်ကိုယ်ကြားဟာသကြောင့် တပါးဝါး တဟားဟား ဖြစ်သွားကြသည်။ သူတို့၏ချစ်ကြည်နူးနေမှုက ကျွန်တော် ဘာဖြစ်နေသည်ကို ဘာမှမသိရရှာဘဲ အိမ်တွင်တစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည့် ချစ်ဇနီးအပေါ် သတိရစိတ်အား နာကျင်စွာ ထိုးဆွလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ပြတင်းပေါက်၌ ခေါင်းကို မှီကာ အိုဖယ်လီယာနှင့် ကလေးများအတွက် ဆုတောင်းလိုက်သည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဟာဗာနာပင်လယ်အော်က မြင်ကွင်းတွင်ပေါ်လာသည်။

မျက်မှန်မ ပါသည့် အတွက် ကျွန်တော်သည် မြို့တော်ကို အသေးစိတ်မမြင်နိုင်ခဲ့။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကျွန်တော့်အာရုံက သတင်းကောင်းဝေစာများအပေါ် ရောက်ရှိသွားသည်။ သတင်းကောင်း စာပေတွေကို ကြံချဖို့ ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်သည့် နေရာပါလဲ။

နောက်ဆုံးတွင် လေယာဉ်ပျံ ဆင်းသက်လိုက်ပြီး တထိတ်တလန့် ရင်ဆိုင်လိုက်ရသောအရာ မှာကား လက်ထိပ်ခတ်ခံရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့ကို ဂျီ-၂ ဌာနချုပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သံဆူးကြိုးများ၊ သံချိန်းကြိုးများဖြင့် ကာရံထားသည့် အုတ်နံရံမြင့် မြင့်ဝင်းခြံကြီး၏ ဂိတ်တံခါးကို ဖြတ်ကာ ယခင် ကက်သလစ်ဘုန်းကြီးကျောင်း ဗိလာမာရစ္စတာ သို့ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဤအ ဆောက်အဦးကို ပြည်တွင်းလုံခြုံရေး ဂျီ-၂ ရဲဌာနချုပ်၏ စစ်ဆေးမေးမြန်းရာ ဌာနအဖြစ် ပြောင်းလဲထားခြင်း ဖြစ်ပြီး အများစု မှာ လျှို့ဝှက် သို့မဟုတ် အရပ်ဝတ် ထောက်လှမ်းရေး ဝန်ထမ်းများ ဖြစ်ကြသည်။

ဤပြောင်းလဲပစ်လိုက်သော အဆောက်အဦးတွင် ကျွန်တော်သည် အသင်းတော်အား ဆန့်ကျင်သည့် စာတန်၏ ဝိညာဉ်တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲပုံကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝတုန်းက ကားလ်မတ်စ် ရေးခဲ့သော မကောင်းဆိုးဝါးကဗျာ တစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ဖူးရာ ကျွန်တော့်အတွက် အမှတ်ရ စရာဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဤအဆောက်အဦးရှိ အခန်းကျဉ်းများကို ယခင်က ဆုတောင်းရန်အသုံးပြုခဲ့သော်လည်း ယခုတွင်မူ လူတို့၏ စိတ်နှင့် ဝိညာဉ်ကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သည့် နေရာအဖြစ် အသုံးပြုနေကြ သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ အကျီ^၁ အဝတ်အစားများကို ဆွဲချွတ်လိုက်ကြပြီး တစ်ကိုယ်လုံးအနံ့ စစ်ဆေးကြသည်။ ထို့နောက်ယခင်က ဘာတစ္ဆတာ အုပ်ချုပ်ခဲ့စဉ်က ယူနီဖောင်းဖြစ်သော လက်ပြတ်အဝါရောင်အကျီကို ဝတ်ဆင်ရန် ဒုတိယထပ်သို့ ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်သွားကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို အကျဉ်းခန်းအမှတ် ၄၄ သို့ သွင်း လိုက်ကြပြီး မဲလ်ကို အကျဉ်းခန်း အမှတ် ၆၀ သို့ သွင်းလိုက်ကြသည်။

ကျွန်တော်အလုပ်ချင်ဆုံးကတော့ အိပ်စက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ နံရံ၌ ချိန်းကြိုးဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပျဉ်းပြားပေါ်၌ မညီညာသော မွေယာပေါ်သို့ ကျွန်တော်လှဲချလိုက်သည်။ ဟိုဘက်လှည့်လိုက် ဒီဘက်လှည့်လိုက် ခြင်းဖြင့် အိပ်၍မပျော်နိုင်။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာက မာကျောသောအရာများ နှင့် ကျင့်သားမရသေး။ ယခုမူကား ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ကို ကျူးဘား၌ အလိုရှိကြောင်းသဘောပေါက် သထက်ပေါက်၍လာသည်။ ဘုရားသခင်၏ အမြင်၌ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မဟုတ်သော ကျွန်တော်တို့၏ လေယာဉ်ပျက်ကျမှုသည် မတော်တဆ မဟုတ်။ သို့ပေမယ့် ဘာကြောင့်နည်း။ ကွန်မြူနစ်အကျဉ်းထောင် ထဲမှာ လုံးပါးပါးရခြင်းဖြင့် ဘာကောင်းသည့် အရာ ပေါ်ထွက်လာနိုင်သနည်း။ ကျွန်တော်တို့ကြံချခဲ့သည့်ဝေစာများ ဘာဖြစ်သွားကြသနည်း။

ကျွန်တော်၏ အတွေးများက ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသော အချိန်များဆီသို့ မျောပါသွားသည်။ မှောင်မဲပြီးအထီး ကျန်လှသည့်အဝေး အကျဉ်းခန်း တစ်နေရာမှ ကရစ်ဘီယံရှိ ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်းဆီသို့ .....။

လှိုင်းလေထန်သော

ရေပေါ်က

အသက်မုန့်

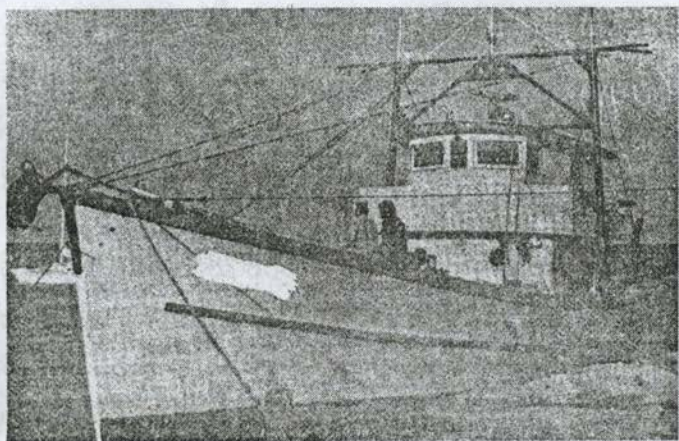
ဂရင်းကေမန်သည် ကြည်လင်သည့် ရေများပတ်ပတ်လည် ဝိုင်းရံပြီး ဖြူဖွေးနေသော ကမ်းခြေ၊ ယိမ်းက နေသည့် အုန်းပင်များဖြင့် ပန်းချီးကားချပ် သဖွယ် သာယာလှပသည့် ကျွန်းကလေး တစ်ကျွန်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် အကျဉ်းခန်း ၄၄ ရှိ ကုတင်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လှဲအိပ်နေရင်း မိသားစု တစ်ခုလို ဖြစ်နေကြသည့် ကျွန်းပေါ်ရှိလူ တွေရဲ့ အပြုံးမျက်နှာကို မြင်ယောင်မိလိုက်သည်။

ယင်းကျွန်းရှိ ကျွန်တော်၏ နေအိမ်ခန်းလေးမှာ ပလတ်စတစ် အိတ်များ၊ ဆိုဒါ၊ ကောက်ရိုးများနှင့် ပီကေများ သိုလှောင်ရာနေရာ ဖြစ်လာခဲ့ပြီး ကျွန်တော်၏ မှောင်ခိုစွန့်စားမှု လုပ်ငန်းအစပြုရာ နေရာဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ ကျောင်းဆရာ အာတ်မန်ချက်စတာနှင့် ဆက်ကပ် ကြသည့် ကျောင်းသားအနည်းငယ် အပါအဝင် အချို့ခရစ်ယာန်များသည် စနေနေ့ လိုမျိုးတွင် သတင်းကောင်း ဝေစာများကို ထုပ်ပိုးကာ လိုအပ်သည် များကို ပြင်ဆင်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် စာပေများကို ကောက်ရိုး၊ ပီကေတို့နှင့်အတူ အိတ်ထဲထည့်ပြီး မီးဖြင့် ချိတ်ပိတ်ကြသည်။ ပီကေသည် ကမ်းခြေရှိ ကလေးများနှင့် အခြားသူများကို ဆွဲဆောင်နိုင်ပြီး အထုပ်ကို ဖွင့်ရန် မက်လုံးပေးမည်ဖြစ်သည်။ ထိုနောက်ဝေစာကို ဖယ်ထုတ်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ကောက်ရိုးမှာ အထုပ်ကို ရေ၌ ပေါလောပေါ် စေနိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံဘစ်ခုတွင် ခရစ်ယာန်များ ယင်းကဲ့သို့သော စာပေများအတွက်

ဤငါးဖမ်းဘုတ်သည် ဘုရားသခင်၏
မေတ္တာတော်ကို ပင်လယ်လှိုင်းလုံးများ
ပေါ်မှသယ်ဆောင်ခဲ့သည်။

ကမ်းခြေတွင် ကင်းလှည့်ခဲ့ကြသည်။ ကျူးဘားကကော အခြားနေရာတွေနဲ့မတူ
လို့လား။ သတင်းကောင်းများ ပင်လယ်သို့ ဖြန့်ချိမည့် ကျွန်တော်တို့၏
အစီအစဉ်အချည်းနှီးဖြစ်သွားမလား။ အကျိုးဖြစ်ထွန်းမှုကို ကျွန်တော်တို့ သိကော
သိနိုင်မလား။ ၁၉၇၂ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီတွင် ကျွန်တော်တို့သည် အဖြေကို
လေ့လာရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အထုပ်ပေါင်း ၅၀၀၀၀ ကို အပေါ့စား ပလတ်စတစ်
အိတ်ကြီးတွင် ဖိသိပ်ထည့်ပြီး ဂျော့ချ်တောင်း ဆိပ်ကမ်းရှိ ဘုတ်တစ်စီးပေါ်သို့
ဆွဲတင်ကြသည်။ ညနေခင်းမှာ ကြည်လင်နေပြီး လရောင်ကြောင့် ရေပြင်မှာလည်း
တလက်လက်ဖြစ်နေသည်။ ကျောက်ဆူးကို နှုတ်လိုက်ကြပြီး အိမ်ဖြူနီမ့်နီမ့်လေး
သဏ္ဌာန်အလား ကျွန်တော်တို့ ဘုတ်သည် ငြိမ်သက်နေသော ရေပြင်သို့
ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ထွက်ခွါ လာခဲ့သော ကျွန်းကို
မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း အောက်တွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ်ဒေါ်လာ စက္ကူအရွယ်
မုန့်ဆီကြော် ပုံစံအဖြစ်သာ လှမ်းမြင်ရတော့သည်။ မကြာမီ ကမ်းကိုလှမ်းမမြင်
ရတော့။

ကျွန်တော်သည် ဤမြင်ကွင်းကို ရေယာဉ်မှူးအခန်း၏ ခေါင်းမိုးပေါ်မှ
လှမ်းကြည့်နေရင်း အီတလီဝက်အူ ချောင်းနှင့် ဒိန်ခဲညှပ်ပေါင်မုန့်ကို အပြီးစား
လိုက်သည်။ ယင်းနောက် လှဲအိပ်လိုက်ပြီး ကြယ်များကို ငေးကြည့် နေလိုက်သည်။
ဤပင်လယ်ခရီးသည် ကျွန်တော့်အတွက် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖြစ်သည်။
တည်ငြိမ်သော အင်ဂျင်စက်အသံကို နားထောင်ရင်း မဆိုးပါဘူးဟု စဉ်းစားမိ
သည်။ အင်မတန် သာယာလှပသော ခရီးဟုဆိုရပါမည်။ အောက်တွင် ခရစ်ယာန်
ညီအစ်ကို သုံးဦးတို့မှာ အစာစားနေကြပြီး ရေယာဉ်ဝန်ထမ်းများနှင့်
ရယ်မောနေကြသည်။

ကပ္ပတိန် အဲလ်ဖရက်အီတန်သည် ရေကြောင်းလမ်းကို ကျူးဘားနှင့်
အပြိုင်ထားလိုက်ပြီး ကမ်းခြေမှ တစ်ဆယ့်နှစ်မိုင်အကွာ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ
ရေပိုင်နက်အတွင်း၌သာ ရှိနေစေရန် သတိကြီးစွာ မောင်းနှင်နေသည်။ ပစ်ချရမည့်
ဇုံနယ်မြေကို မနက်ဖြန်မတိုင်မီအထိ ရောက်ရှိအုံးမှာ မဟုတ်ချေ။ ကျွန်တော်တို့၏

ရေယာဉ်သည် လှိုင်းထန်လာသော ရေပြင်တွင် ရှေ့သို့တိုး၍ ခုတ်မောင်းနေစဉ် ကရစ်ဘီယံည၏ နွေးထွေးမှုဖြင့် ကျွန်တော် အိပ်ငိုက်ချင်လာသည်။ ထိုစဉ် ရေပြင်မှ နှစ်ဆယ့်ငါးပေအမြင့် ထိ လွင့်တက်လာသော ရေစက်များ ကျွန်တော့် ကိုယ်ပေါ်သို့ ကျလာသည်။ ထို့ကြောင့် အောက်ကို အပြေးအလွှား ကြည့်လိုက်သည်။ အနောက်မြောက်ပိုင်းကို ဦးတည်သွားနေသော ကျွန်တော့်တို့သည် ရာသီအလိုက် ဖြစ်ပေါ်တတ်သော မုန်တိုင်းကို ရင်ဆိုင်နေရပြီဟု ကျွန်တော် နားလည်လိုက်သည်။ ပင်လယ်ခရီးအပေါ် ကျင့်သားမရကြသည့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး မိနစ်သုံးဆယ် အတွင်း လှိုင်းမူးသည့်ဒဏ်ကို ခံကြရသည်။ ရေယာဉ်ဝန်ထမ်းများလည်း နာရီအနည်းငယ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့ နည်းတူ လှိုင်းဒဏ်ကို ခံစားလာကြသည်။ ရေယာဉ်မြင်းရိုင်းကို မောင်းနေကြသည့် ကပ္ပတိန်နှင့် အာတ်တို့ နှစ်ဦးသာလျှင် လှိုင်းဒဏ်ကို မခံကြရ။

ကျွန်တော်တို့ဘုတ်သည် တစ်ညလုံး မုန်တိုင်းကို တိုးဝှေ့မောင်းနှင်ခဲ့ရသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများထိပ်ပေါ် ထောင်တက်လိုက်။ လှိုင်းလုံးကြီးနှစ်ခုကြားတွင် ရိုက်ပုတ်ခံလိုက်ရနှင့် လူးလွန့်နေသော်လည်း ပုံမှန်ခရီးဆက်နေ သည်။ ရှိသမျှ ကုတင်တို့မှာလည်း လှိုင်းမူးသူများနှင့် ပြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် မီးဖိုချောင်စားပွဲနားရှိ နံရံတွင် သံဖြင့် ရိုက်ထားသော ခုံတန်းရှည်ပေါ်၌လှဲအိပ်လိုက်သည်။ ဆယ်မိနစ်တိုင်းလိုလို နိမ့်ချည် မြင့်ချည် ဖြစ်နေသည်။ လေးငါး နာရီကြာပြီးမှ အာတ်သည် မီးဖိုဆောင်သို့ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်းနှင့် ဝင်လာသည်။

“ခင်ဗျား နောက်ပြန်လှည့်ချင်သလားဆိုတာ ကပ္ပတိန်က သိချင်နေတယ်” ဟု စားပွဲကို ကိုင်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ “သူကကျန်တဲ့ခရီးတစ်လျှောက် ဒီရာသီဥတုကို ဆက်လက် ရင်ဆိုင်ကောင်း ရင်ဆိုင်ရ နိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ခင်ဗျား ဘာလုပ်ချင်တယ်ဆိုတာ သူသိချင်တယ်”။

ကျွန်တော်သည် ထိုင်သည့် အနေအထားသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ ထလိုက်ပြီး ယိုင်တိ ယိုင်တိုင်နှင့် အားယူကာ သူ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကြီးမားသော သံသယက ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ဒါဟာရူးနေခြင်းပဲ။ ကျွန်တော်သည် အကျိုးအမြတ် ဘာမှ ရှိမလာမည့် လုပ်ငန်းအတွက်

ခေါင်းမာနေခြင်းလား။ ကျွန်တော်တို့ သည် ခရီးတစ်စက်သို့ ပေါက်လာ ခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သလို ကျွန်တော့် ယုံကြည်ခြင်းကလည်း တောင်မရောက် မြောက်မရောက် ဖြစ်နေသည်။ တိတိကျကျ ပြောရလျှင် ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် သူရဲကောင်းတစ်ယောက်လို သဘောထားခြင်း တော့မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကို ခါလိုက်ပြီး နိမ့်ချည် မြင့်ချည်ဖြစ်နေသည့်ကြားက “နောက်ပြန်မလှည့် ဘူး” ဟုရိုးရှင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။ အဲဒီစွန့်ရမည့် သဘောပင်ဖြစ်သည်။

နံနက်အလင်းရောင် ပေါ်ထွက်လာရာ မုန်တိုင်းလည်း ငြိမ်သက်သွားပြီး ပစ်ချရမည့်နေရာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိလာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် သတင်းကောင်း ပစ်ချမည့်လမ်းကြောင်း အရှည်အား မိုင် ငါးဆယ် သတ်မှတ်ကာ နောက်ဆုံးနေရာ၌ ပို၍ လေးလံသော အထုပ်များကို ပစ်ချရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ရှေ့တွင်ထိုင်ပြီး အထုပ်များကို ပင်လယ်ထဲသို့ စတင်ပစ်ချလိုက် သည်။ တစ်ဆက်တည်း ဆိုသလို ဤကြိုးပမ်းမှုကို လှုံ့ဆော်ပေးသော ဘုရားသခင် ထံ ဤမပြောပလောက်သော ပါဝင်မှုအပေါ် ကောင်းကြီးပေးရန်နှင့် အသုံးပြုပါရန် ဆုတောင်းလိုက်သည်။

အာတ်နှင့် ဘော့ဂျွန်ဆန်တို့သည်လည်း ရှေ့ဘက်သို့ ထွက်လာကြပြီး ပို၍လေးလံသော ပစ္စည်းများကို စတင်ပစ်ချသည်။ အထုပ်များကို ဆွဲထုတ်ကာ ဖွင့်လိုက်ပြီး ပလတ်စတစ်အိတ်ကြီး များကို သတ်မှတ်ထားသည့် လမ်းကြောင်းသို့ လွှင့်ပစ်ချခြင်းဖြစ်ရာ ခက်ခဲသောအလုပ်ကား မဟုတ်ချေ။ ထောင်နှင့် ချီသော အထုပ်များကို ပစ်ချလိုက်ရာ လှိုင်းအိအိပေါ်တွင် တဖျက်ဖျက် တလက်လက်ဖြင့် အစီအရီ ကျန်ရစ်ခဲ့ ကြသည်။ ဆိုးဝါးလှသော ညကိုဖန်းတီးခဲ့သည့် လေကြမ်းက ယခုချပစ်လိုက်သော အထုပ်များကို ကျယ်ကျယ် ပြန့်ပြန့် ရောက်ရှိသွားအောင် တိုက်ခတ် ရွေ့လျားစေသည်။ ရေယာဉ်ကုန်းပတ်ကလည်း ချောနေပြီး လှိုင်းအိအိလေး များကြောင့် မကြာခဏ ကျွန်တော်တို့ ခြေချော်ကြခဲ့သော်လည်း ပစ်ချစရာ ရှိသည်များကို အကုန်လုံး ပစ်ချနိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဤနေ့သည် တိမ်ထူထပ်သော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်သောကြောင့် ကျူးဘား ကိုအဝေးမှ မမြင်နိုင်ကြ။ ကျွန်တော်သည် ကျူးဘာကမ်းခြေမှတစ်ဆင့်နစ်မိုင်

အကွာတွင် ရှိနေကြပြီး ရေဒါနှင့် လိုရန်ရေကြောင်းတည်နေရာပြ ညွှန်မှုအရ ကျွန်တော်တို့တည်ရှိနေသည့် အနေအထားကို သိကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီသည့် တတိယညီအစ်ကို၊ သနားစဖွယ် ဖရိဒါရိပ်ရစ်ချတ်မှာ ခရီးစဉ်အတွင်း အိပ်ရာပေါ်မှ ထနိုင်သည်ဟူ၍မရှိ။ ကျွန်တော်သူ့အပေါ် တကယ့် တကယ် ကိုယ်ချင်းစာပြီး ကရုဏာသက်ခဲ့မိသည်။ ပစ်ချစရာရှိတာတွေကို ပစ်ချပြီးနောက် နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်လာခဲ့ရာ နောက်ထပ် သုံးဆယ်ခြောက်နာရီအတွက် ရေပြင်ခရီးကို ဆက်ခဲ့ရပြန်သည်။ ကျွန်တော်လည်း အပြန်ခရီးတွင် ကပ္ပတိန်၏ ကုတင်ကို လှဲနေရန်အသုံးများခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့အပြန်ခရီးတွင် ကျူးဘားရေပြင်၌ ရေနံတင်သင်္ဘောကြီး တစ်စင်းက ကျွန်တော်တို့ ဘုတ်ကို တွေ့ရှိသွားပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လာတိုက်တော့ မည့်အလား ဦးတည်ပြီးလာနေသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်ရှိ လာရာ သင်္ဘောကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို ကျူးဘားလူမျိုးများဟု ထင်သွားဟန်ရှိသည်။ ဤသင်္ဘောကြီးသည် အလံထောင်မထားဘဲ ရေဒီယိုကြေးနန်း ဆက်သွယ်ခြင်း ကိုလည်း ငြင်းဆန်ထားရာ ကျွန်တော်တို့ အပေါ်ရန်လိုစိတ် ရှိမှာကို စိုးရိမ်ကြောက် ရွံ့ခဲ့ကြသည်။ သင်္ဘောကြီးသည် သူ၏ထုထယ်ကြီးမားခိုင်ခံ့လှသော ဦးပိုင်းဖြင့် ပင်လယ်ရေ ကို ထက်ခြမ်းခွဲကာ ကျွန်တော်တို့ထံ ဦးတည်လာရာ ကိုက်တစ်ရာ အကွာအဝေးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ ဤတွင် ကျွန်တော်တို့၏ ကပ္ပတိန်သည် တောင်လိုကြီးသော သံမဏိကိုယ်ထည်ကြီးကို တိုက်ခိုက်ရန်အသုံးမဝင်သော်လည်း နောက်ဆုံးကြိုးစားသည့် အနေနှင့် သူ၏ ၃၀-၃၀ ရိုင်ဖယ်ကို မောင်းတင်ထား လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် နှစ်ဘက်စလုံးအတွက် သိလိုစိတ် ပြင်းပြသည့် သဘော လက္ခဏာသာ ဆောင်ခဲ့ဟန်တူသည်။ ရေနံတင်သင်္ဘောကြီးသည် ရန်မမူတော့ဘဲ ကျွန်တော်တို့နောက်မှ တခြားသို့ ဖြတ်မောင်းသွားသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ စွာဖြင့် ဂျော့ချ် တောင်းကို တစ်ဖန်တွေ့မြင်ရပါတော့မည်။

လအနည်းငယ် ကြာပြီးနောက် ကျူးဘားလူမျိုး ဒုက္ခသည် သုံးဆယ် ခြောက်ယောက်တို့သည် ငါးဖမ်းဘုတ် တစ်စီးဖြင့် ဂရင်းကေမန်သို့ ခိုလှုံခွင့် ရရှိရန် ရောက်ရှိလာကြသည်။ ကျူးဘားစစ်လေယာဉ်များက သူတို့ကို ညအချိန် မီးမောင်း

ထိုးပြီး ရှာဖွေခဲ့သော်လည်း သူတို့လုံခြုံစွာ ရောက်ရှိနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ကေမန် အစိုးရက စီစဉ်ပေးထားသော ကမ်းခြေ ဒုက္ခသည် စခန်းသို့ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏ ဘာသာပြန် စပိန်လူမျိုး အထက်တန်း ကျောင်းဆရာ တူဗာလ်ကိန်းသည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ခြေလှမ်း ကျဲကျဲဖြင့် ဖြူဖွေးနေသော သဲသောင်ပြင်၌ လျှောက်သွားကြပြီး သစ်သား အိမ်ငယ် လေးသို့ ဝင်ရောက်ကြသည်။ အိမ်အတွင်း ၌ ဒုက္ခသည်များ မောပန်းစွာဖြင့် ထိုင်နေကြသည်။ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားနေသူတို့ကို နံရံကပ်အိပ်စင်နှင့် စားပွဲ နားတွင်တွေ့ရသည်။

“ဘုရားသခင် သင်တို့ကို ကောင်းကြီးပေးပါစေ” ဟု တူဗာလ်က တစ်ဆင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ကို မေးခွန်းတချို့မေးလို့ဖြစ်မလား”။ သူတို့သည် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြပြီး ကျွန်တော် တို့ကို ထိုင်ရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်ကြသည်။

“ကျူးဘားမှာ ရှိတဲ့ခရစ်ယာန်တွေရဲ့ ဘဝကိုကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီ အကြောင်းတွေ တစ်ခုခုပြောပြလို့ ရမလား”။ အရပ်ရှည်ပြီး ပိန်ပိန်ပါးပါး ဆံပင်အနက်ရောင် မိန်းကလေး ရေယက်စ်သည် ကျွန်တော်တို့ထိုင်နေသည့် စားပွဲအနားသို့ လျှောက်လာပြီး “ကျွန်မတို့အသင်း တော်မှာ လူငယ် ဝတ်ပြုစည်းဝေးလုပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပေမယ့် အာဏာပိုင်တွေက အနှောင့်အယှက် ပေးခဲ့တယ်” ဟု ရင်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ၊ အဆောက်အဦးကို ခဲနဲ့ပစ်ကြလို့လား” ဟု ကျွန်တော်နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်မေးလိုက် သည်။ “မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ ဘုရားရှိခိုးတော့မယ်ဆိုတိုင်း ကုန်တင်ကားကြီးတစ်စီး ဂိတ်တံခါး ရှေ့မှာ လာရပ်လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီနောက် ကားပေါ်က စစ်သားတွေထွက်လာပြီး ကြံခတ်ဖို့ ဘယ်သူတွေ စေတနာ့ ဝန်ထမ်း သွားကြမလဲလို့ မေးတော့တာပါပဲ။ ကျွန်မတို့နား လည် ရတာကတော့ ကျွန်မတို့ ဝတ်ပြုဖို့ စုဝေးကြ တယ်ဆိုမှပဲ စေတနာ့ဝန်ထမ်း တွေကို သူတို့က လာခေါ်ချင်ကြတယ် ဆိုတာပဲ။ ဘယ်သူမဆို သွားကြရတယ်။ မသွားလို့ကတော့ ရှင်ဟာ မျိုးမချစ်တဲ့သူဘဲ” ဟုပြောကာ သူမသည် လက်သီးကို

ကျစ်ကျစ် လစ်လစ်ဆုပ်လိုက်ပြီး ဖြည်းညှင်းစွာဖြင့် နံရံကပ် အိပ်စင်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

အရပ်ပုပု၊ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့် မျက်မှန်တပ်ထားသော အမျိုးသားတစ်ဦး သူ့သဘောနှင့်သူ ရှေ့သို့ထွက်လာသည်။ ထို့နောက်နှစ်ပေါင်း များစွာ ချုပ်တည်းထားခဲ့ရသကဲ့သို့ ဒေါသတကြီး နှုတ်ကဖွင့်ပြောလိုက် သည်။ “ကျွန်တော် ကျူးဘားနိုင်ငံရဲ့ဘာသာရေး လွတ်လပ်မှုကို ကောင်းကောင်း မြည်းစမ်းခဲ့ရပါတယ်။ ကွန်မြူနစ် ကက်စထရိုအစိုးရက ပေးတဲ့လွတ်လပ်မှုကတော့ ကျွန်တော်နေတဲ့ မြို့က ဘုရားကျောင်းအားလုံးကို ပိတ်ပင်လိုက် ခြင်းပါပဲ” ဒေါက်တာ အင်နရစ်အယ်လ်ဗာရက်သည် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချလိုက်ပြီး “တစ်ခုတည်းသော ဘာသာကတော့ ဖီဒဲလ်ကက်စထရိုပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်တော့မှ မကြားရတော့မှာ ကတော့ ဖီဒဲလ် .. ဖီဒဲလ် ဆိုတဲ့နာမည် ပါပဲ”

“ကျမ်းစာတစ်အုပ် ရဖို့ဆိုတာ အခုအချိန်မှာ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး” ဟုအခြားဒုက္ခသည် တစ်ယောက်က ဒိုးဒိုးဒက်ဒက် ပြောချလိုက်သည်။ သူသည် ညှိုးငယ်နွမ်းလျစွာဖြင့် “စာအုပ်တွေရော အသင်းတော်တွေပါ အရာရာ အားလုံး အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကျရှုံးနေတာပဲ။ .. အားလုံးအစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ကျရှုံးနေတာပဲ” ဟုဆက်ပြော လိုက်သည်။

“ဒီမှာကြည့်ကြပါအုံး”။ ကျွန်တော်မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် တုန့်ပြန်လိုက်သည်။ “ကျွန်တော်တို့ လွန်ခဲ့တဲ့လ အနည်းငယ်က အဲဒီနေရာကို သွားခဲ့ကြတယ်” ဟု ပြောကာ ကျွန်တော်သည် စာရွက်တွေ အပေါ် မြေပုံကြမ်း ရေးဆွဲလိုက်သည်။ “ပလတ်စတစ်နှင့် ထုတ်ထားတဲ့စာပေတွေကို ခင်ဗျားတို့ မတွေ့မိကြဘူးလား”။

ကျွန်တော်သည် အောင်မြင်ရန် အလားအလားနည်းသော စီမံကိန်းတစ်ခုအတွက် အနည်းဆုံး အပြုံးမျက်နှာ တစ်မျက်နှာလေးလောက် သို့မဟုတ် အသိအမှတ်ပြုသည့် ခေါင်းညိတ်မှု တစ်ခုလေးလောက် ရလိုရငြား ညစ်ပေ မှောင်မဲနေသော အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ဝေဝိုက်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာအမူအရာမှ မပြကြ။ သူတို့ ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ကြ၍ ဖြစ်မည်။ ကျွန်တော် ဘာရလဒ်မှ မသိခဲ့ရတာ ခုနစ်နှစ်တော့ ရှိပါလိမ့်မည်။

ညာဘက်အစွန်ရှိ ကာလ်တန်ဘိုဒင်သည် လေယာဉ်ဖြင့် ပထမဦးဆုံးပျံသန်းပြီး ကျူးဘား၌ သတင်းကောင်းများ ကြံချခဲ့သည်။ တွဲလွဲပြုတ်ကျနေသော တံခါးက ကျူးဘားတိုက်လေယာဉ်မှူးကို သံသယဖြစ်စေခဲ့သည်ဟု ထင်ရသည်။

၁၉၇၃ ခုနှစ် နွေဦးပေါက်ရာသီ၏ အက်စတာပွဲတော် အားလပ်ရက်အတွင်း ကျွန်တော်စာသင်ပေးသည့် ထရီပါလ်စီကျောင်း၏ စပိန်ဘာသာအတန်းမှ ကျောင်းသားအချို့နှင့်အတူ ကောစတရီကာ နိုင်ငံဆန်ဂျိုးစ်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် သွားခဲ့ကြသည်။ ယင်းအချိန်က ကျွန်တော်သည် ယင်းဘာသာစကားကို မပြောတတ်ပါ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် အဖော်အဖြစ် လိုက်ပါလာကြသည့် အမျိုးသမီးများကို အကူအညီပေးရန် သွားရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ညတွင် တောင်ပေါ်ရှိ နေအိမ်ကျယ်ကြီး တစ်ခု၌ ပြုလုပ်သော ခရစ်ယာန် ဝတ်ပြုစည်းဝေး၌ အိုဖယ်လီယာနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ဝတ်ပြုစည်းဝေးအပြီးတွင် ကျွန်တော့်ထံစာရေးလိုကြသော သူမ၏ ညီအစ်မ အချို့အား ကျွန်တော့်လိပ်စာကို

ပေးလိုက်သည်။ ယင်းအချိန်တွင် သူမသည် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် မတ်တပ်ရပ်ကာ မီးဖိုခုံရံကို မျက်နှာမူလျက် ပြုံးနေသည်။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော့် ရင်ထဲတွင် တစ်ခုခု ခံစားလိုက်ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကျောင်းသား အဖော်များအတွက် လုံလောက်သော ဆရာများရှိသည်ဟု စိတ်ချသဖြင့် ဆန်ကျွမ်းစုံမှ ပထမဆုံး ဘတ်စ်ကားဖြင့် တောင်ပေါ်သို့ သွားခဲ့ပြန်သည်။ ယင်းတွင် အသစ်တွေ့ရသော သူငယ်ချင်းနှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်နားလည်အောင် မပြောနိုင်ကြ။ ဘာသာစကား မြောက်များစွာ ရှိပေတာကိုး။ ကျွန်တော်သည် ပူနွေးသော ရာသီဥတုအောက်တွင် ဝရန်ဒါကြီးတစ်ခု၌ ထိုင်ပြီး ကျမ်းစာအုပ်ကို ယူကာ စပြီး “စကားပြော” ကြသည်။ ပထမရက်အနည်းငယ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့သည် ဆာလံနှင့် သုတ္တံကျမ်း များကို ဖတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျမ်းစာကို ဘတ်စ်ကားပေါ်နှင့် နေရာတိုင်းတွင် ယူသွားကြသည်။ သူမ၌ရှိသည့် သခင်ယေရှုဝိညာဉ်၏ ကရုဏာ၊ နူးညံ့မှုနှင့် စင်ကြယ်မှုတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိသည့် သခင်ယေရှုကို သက်သေခံပြနေသည်။

ဘုရားသခင် ဝိညာဉ်တော်သည် ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်နှလုံး၌ တစ်ခုခုကို အတည်ပြုနေသည့်အလျောက် ကြည်နူးဘွယ်ကောင်းသော ရက်သတ္တပတ်ကုန် ခါနီးတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ရှောလမုန်သီချင်းမေတ္တာဖွဲ့ကဗျာများကို ဖတ်ခဲ့ကြသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ခရစ်ယာန်ဘာသာကို အထူးရှိသေကိုင်းရှိုင်းသော သူမ၏ဖခင် ဝရန်ဒါသို့ လျှောက်လာရာ ကျွန်တော်ရှက်သွားပြီး ဖတ်နေတာကို ရပ်လိုက်ရာ ပျော်စရာ တဒင်္ဂလေးဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဤတွင် သူမသည် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ရယ်မောလိုက်ပြီး “မရပ်လိုက်ပါနဲ့၊ ဆက်ဖတ်ပါ” ဟု ကျွန်တော့်ကို ကျီစယ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်ကြိမ်တွင် သူမစက်ချုပ်သမလုပ်သည့် ဆိုင်တွင် အလည်အပတ်သွားရောက်ခဲ့ပြီး သူမ၏စက်ဘေး၌ ထိုင်ခဲ့သည်။ ဤအချိန်တွင် သူမသူငယ်ချင်း၏ တခါခါရယ်သံကို ကျွန်တော်မသိ ကျိုးကျွံပြုခဲ့သည်။ တစ်ပတ် တာလောက်သာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တွေ့ခဲ့ကြပြီးနောက် ဂရင်းကေမန်

သို့ ပြန်ရမည်ကို ကျွန်တော်ဝန်လေးလာသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ခုနစ်လအတွင်း ရာနှင့်ချီပြီးအပြန်အလှန် စာရေးခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ရေးကြရာတွင် ကျွန်တော်၏ ရည်းစားစာများကို သူမ၏ သူငယ်ချင်းက ဘာသာပြန်ပေးနေသည်ကို သိလိုက်ရရာ ကျွန်တော်သည် စပိန်ဘာသာဖြင့် ကြိုးစားပြီး ချက်ချင်းပြောင်းရေးခဲ့သည်။ သူမ၏မိသားစုနှင့် နှစ်သုံးရာလောက် နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် ချိုင့်ဝှမ်းကလေးဆီသို့ အမေရိကန်လူမျိုး တစ်ယောက်က ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် နေ့စဉ်လိုလို ရည်းစားစာ ရေးကာ အချစ်အရသာ ရယူနေချေပြီတကား။

သာသနာပြု ဆရာများကလည်း ကျွန်တော်နှင့် အိုဖယ်လီယာတို့ကို အကြီးအကျယ် သဘောတူကြသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော တိုက်တွန်းအားပေးမှု၊ ဘုရားသခင်၌ အခြေတည်မှုတို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ၁၉၇၃ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ တွင် လက်ထပ်ရန် စီစဉ်လိုက်ကြသည်။ သူမသည် ဂရင်းကေမန်သို့ သူ့အစ်မနှင့် အတူ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ် တစ်ကြိမ်လာရောက် လည်ပတ်ခဲ့ကြပြီး ကျွန်တော်လည်း သူမအိမ်သို့ လည်ပတ်ခဲ့သည်။

တစ်မနက် သူမဖခင် အလုပ်လုပ်ရာ ဟိုဂါဒဲလ်ဘူအင်ဆမာရီတာနိုရှိ အငြိမ်းစားများ ဂေဟာသို့ အသွား သူမအိမ်အောက်ဘက်ရှိ မြစ်အား ဖြတ်ကူးခဲ့ပုံကို ကျွန်တော်အမှတ် ရနေမိသည်။ သူမ၏မိခင်မှာကား ညွှန်ကြား ရေးမှူးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူ၏သမီးအား လက်ထပ်ခွင့် တောင်းရန်ရောက် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် အပျင်းပြေ သဘောလမ်းလျှောက်လာစဉ် ဘယ်လိုပြောရမည်ကို လေ့ကျင့်၍ လာခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ လေ့ကျင့်မှုတွင် စပိန်ဘာသာစကားက မပါဝင်။ သူမ၏သမီးကို ကောစတာရီကာ ကနေ မိသားစုနှင့် အလွမ်းဝေးရာ ကျွန်းသေးသေးလေး ဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပါမည်ဟု သူမ၏ဖခင်အား ကြိုးစားပြီး ရှင်းပြရန် ကျွန်တော်ပြင်ဆင်ထားသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် တံတားကို ဘာကြောင့် ဖြတ်လျှောက်နေရသည်ကို သူသိနေရုံသာမက ဤချိုင့်ဝှမ်းရှိ လူတွေအားလုံးကပင် သိကောင်း သိနေပါ လိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကို သစ်ပင်တစ်ပင်ဘေး၌ စကားအကျဉ်းသား ပြောပြီး မိနစ်အနည်းငယ် ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ စကားအခက်အခဲကြောင့် ယင်းသည် တကယ်ပဲ ကျဉ်းခြံ အစီအစဉ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ပန်ချိုဟုခေါ်ကြသော ဖရန်စစ္စကိုသည် ဆက်ကပ်သော ဘုရားသခင်၏ အစေခံ တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်စိတ်သက်သာရာ ရရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကို ခုန်ချခိုင်းရန် တောင် ကျွန်တော်ထိခိုက်လိမ့်မည်ဟု မထင်ပါ။ ကျွန်တော်၏ ဆန္ဒကို မဆီမလျော် ပြောလိုက်ရာ သူသည် ပြုံးရယ်လိုက်ပြီး အေးဆေးစွာဖြင့် “လိုဖယ်လီယာ ဟာ ငါတို့အတွေ၊ သူ့အမေတို့နဲ့ ဝေးသွားပေ မယ်လို့ သူ့ဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိနေမယ်တို့တာ ငါသိတယ်” ဟု ပြောခဲ့သည်။

သူသည် ဒါထက်ပိုပြီး ပြောခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်နားလည်နိုင်တာက ဤအရာသာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့လက်ကြမ်းကြီးကို ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက် ပြီးသူ၏ ကြင်နာသော နှလုံးသားအတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ခဲ့ရပါသည်။

နှစ်အတော်ကြာက မင်နီနိုက် ခရစ်ယာန်အချို့က အငြိမ်းစားများ ဂေဟာ ကို တည်ဆောက်ရာတွင် သူ့အကူအညီပေးခဲ့သည်။ တစ်ခါက သူသည် ဤ ချိုင့်ဝှမ်းဒေသ၌ အချမ်းသာဆုံးများ ထဲမှ တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သော်လည်း သောက်စားမှု များနှင့် သုံးဖြုန်းခဲ့မှုများကြောင့် ထိုချမ်းသာမှုကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခဲ့သည်။ ခရစ်ယာန်တစ်ယောက်က သူ့အား ကျမ်းစာတစ်အုပ် ပေးခဲ့ရာ သူသည်မိမိ၏ ကယ်တင်ရှင်အဖြစ် မရွေးချယ် မယုံကြည်နိုင်မီအထိ အစအ ဆုံးဖတ်ရှုလေ့လာ ခဲ့သည်။ သူသည် ဘုရားသခင်ထံ လာရောက်ပြီးသည့်နောက် သူ၏မိသားစုဝင် အများအပြား ကို သခင်ယေရှု၏ ခြေတော်ရင်းသို့ ခေါ်ဆောင်ခဲ့ပြီး သူကိုယ်တိုင် လည်း အသင်းသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် သင်းအုပ်ဆရာ အဖြစ်အမှုတော် ဆောင် နေဆဲဖြစ်သည်။ ယနေ့ကာလ ပန်ချို ထုတ်ဖော်ခဲ့သည့် အတွေးတစ်ခုမှာ “ချမ်းသာ သူတစ်ယောက်ဟာ ကျေနပ်မှုကို ကြုံတောင့် ကြုံခဲရရှိနိုင်ပေမယ့် ကျေနပ်မှုရနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ အမြဲတမ်းချမ်းသာ နေတာပဲ” ဟူ၍ဖြစ်သည်။

၁၉၇၃ ခုနှစ် နွေရာသီတွင် ရေကြောင်းခရီး နောက်တစ်ကြိမ် စီစဉ်ရန်

ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး အထုပ်ပေါင်း ၁၀၀၀၀၀ ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ ယင်းအချိန်သည် အသီးအပွင့် ရလဒ်များကို ရှာဖွေရမည့် အချိန်မဟုတ်ခဲ့။ “မျိုးစေ့ကို ဆက်လက် ကြံကြ” ဟု ဘုရားသခင်က မိန့်တော်မူထားဟန် ရှိသည်။ ဤသို့ဖြင့် ပူပြင်းသော လများဖြစ်သည့် ဇွန်နှင့် ဇူလိုင်လတစ်လျှောက်လုံး အထုပ်များကို ထုပ်ပိုးခဲ့သည်။ ယခုလည်းတဖန် ရှိုင်း၊ စတန်၊ ကင်းမ်၊ ရေးနေ့စံ တို့မိသားစုနှင့် အခြားသူများ စသော သစ္စာရှိ ကျောင်းသား တချို့ပါဝင်ကူညီခဲ့ကြသည်။ ရာသီအလိုက် ရေစီးကြောင်းအပြောင်အလဲ ရှိသောကြောင့် ယခင်နေရာကပင် ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ပစ်ချရန် ကျွန်တော်စီစဉ်လိုက်သည်။ လုပ်ငန်းစမည့် နေ့ရက် နီးလာရာ ရေယာဉ် မရရှိ နိုင်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း။ ကျွန်တော် သည်ဆက် လက် ထုပ်ပိုးနေပြီး နည်းလမ်းပေါ်ထွက်လာအောင် ဆုတောင်းနေလိုက်သည်။

ဘုရားသခင်သည် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခရစ်ယာန် လေယာဉ်မှူး ကာလ်တန်ဘော့ဒင်ထံသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ရာ အဲယားကော်ရီဒါဖြင့် ကျူးဘားကို ဖြတ်ကာ ဗဟားမားသို့ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပျံသန်းရန် သဘော တူညီခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ပစ္စည်းတစ်ဝက်ကို အရှေ့တောင်ဘက် ကမ်းခြေကို မဖြတ်သန်းမီ ပစ်ချရန်ဖြစ်ပြီး အခြားတစ်ဝက်ကို အရှေ့နောက်ဘက်ကမ်းခြေကို ဖြတ်သန်းပြီးမှ ပစ်ချမည်ဖြစ်သည်။

တနင်္ဂနွေ မနက်စောစောပိုင်း သြဂုတ်လ (၁၂) ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်နှင့် ကာလ်တန်တို့ ဂရင်းကေမန်မှ အင်ဂျင်အမွှာနှစ်လုံး တပ်ဘီးချ်ခရပ်ဖ် ဒီ-၁၈ဖြင့် ပျံတက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုင်ခုံ ဆယ်ခုံ နေရာစာကို ဖယ်ရှားထားပြီး ယင်းနေရာတွင် ပလတ်စတစ်ဖြင့် ထုတ်ထားသော စာစောင်အိတ် ၇၀၀၀၀ ခန့် ပါဝင်သည့် ပါလတ်စတစ်အိတ်ကြီး လေးဆယ်ကို တင်ဆောင်ထားသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကုန်ပစ္စည်းအားလုံးက လေယာဉ်ကိုယ်ထည်၏ ခရီးသည် စီးနင်းရာ နေရာအား လုံးကို နေရာယူထားသည်။ ကျန်ရှိသည့် အိတ်ပေါင်း ၃၀၀၀၀ ကို နောက်တစ် ကြိမ်တွင် အသုံးပြုရန် ချန်ထားခဲ့သည်။

ကာလ်တန်က လေယာဉ်ကို ပြေးလမ်းအဆုံးသို့ မောင်းနေစဉ် ကျွန်တော် သည် ကိုယ်ကို တွန့်လိမ်ပြီး အိတ်များကိုကျော် ဖြတ်ကာ အရေးပေါ်ပြတင်းပေါက်

သို့ တွားလျက် သွားလိုက်သည်။ ကေမန်လေယာဉ်ထိန်း မျှော်စင်မှ “ဗဟားမားရှိ ကွန်ဂိုမြို့လေဆိပ်သို့ ပျံသန်းထွက်ခွါရန် အားလုံး ရှင်းလင်းသည်။ ပျံတက်ပြီးအမြင့် ၇၀၀၀ မှာ ထိန်းထားပါ” ဟူသော ရေဒီယိုဆက်သွယ်ရေး အသံက ဝင်လာသည်။

ကာလ်တန်သည် စက်ဆီအသွားအလာကို ထိန်းပေးရင်း လေယာဉ်ကို ရှေ့သို့ ဖြည်းညှင်းစွာ ထွက်ခွါစေ သည်။ လေယာဉ်အမွှာအင်ဂျင်နှစ်လုံး ပရပ်နှင့် ဝှစ်နီတို့၏ ကျယ်လောင်သော အသံက လေယာဉ်အကွင်းခန်းကို ပြည့်နှက်သွား သည်။ ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်ရှိ လီဗာလွှတ်ပေးသည့် ကိရိယာကို တုံ့ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက် အချပ်ပြားကို အတွင်းပိုင်းသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ ထိုနောက်အိတ်များပေါ်တွင် လှဲအိပ် နေလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သွားသော နွားများနှင့် အုန်းပင်များကို ကြည့်နေစဉ် အပြင်လေက ကျွန်တော် ရှုပ်အကျီကို တိုးဝှေ့လာသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်တို့လည်း စတင်ပျံသန်းလိုက်ကြသည်။ ကျူးဘားလေပိုင်နက် ဥပဒေတွင် မပျံသန်းမီ ကြိုတင်ရှင်းလင်းမှု ပြုလုပ်ထားရ မည်ဟု တောင်းဆိုထားသည်။ ဤသို့ခြင့် ကျွန်တော်တို့ လာနေပြီ ဆိုတာကို သူတို့သိနိုင်ကြမည် ဖြစ်သည်။

“ဘိုရီရီစ် ၊ ဒါဟာနီနာ ဆဲဗင်း နီနာဇီးရီး ဇူလူးဖြစ်ပါတယ်” ဟု ကာလ်တန်က ဟာဗာနာလေယာဉ်ထိန်း မျှော်စင်ကို ဆက်သွယ်လိုက်သည်။ ဘာမှ အကြောင်းမပြန်။ သူသည်ရေဒီယိုကို မကြာခဏ ဆိုသလိုကြည့်လိုက် သည်။ ဟုတ်ပါသည် ၁၂၆.၉။

“ဘိုရီရီစ် ၊ ဒါဟာနီနာဆဲဗင်း နီနာဇီးရီး ဇူလူးဖြစ်ပါတယ် ....”

ဘာမှ အကြောင်းမပြန်သေး။ ဖြတ်သန်းခွင့်အတွက် အဆက်အသွယ် ရရှိရန် စောင့်မျှော်သည့်အနေနှင့် သူသည် လေယာဉ်ကို စောင်းလိုက်ကာ စက်ဝိုင်းကျယ်ကြီးသဏ္ဌာန် လည်ပတ်နေလိုက်သည်။ ဆယ်မိနစ်ကြာ သူ၏ ဟာဗာနာ ဆက်သွယ်ရန် ကြိုးပမ်းမှုက အချည်းနှီးဖြစ်နေသည်။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ လည်ပတ် ပျံဝဲနေတာကို သူတို့မသိကြဘူးလား။ သူတို့ အခု ကျွန်တော်တို့ဆီ လာကြမှာလား။ ကျွန်တော်သည် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း နှင့် ပင်လယ် ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်မြင်နိုင်သည့်အရာများမှာ တောက်ပသော

ကောင်းကင်ပြာနှင့် ကရစ်ဘီယံတောင်ပိုင်း ကမ်းခြေရှိ အစိမ်းရောင်နှင့် စိမ်းပြာ
ရောင် ရှေ့ပြင်အစက်အပြောက်တို့ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဟာဗာနာရှိ လေယာဉ်
ထိန်းသိမ်းရေးမှူး၏ မကြည်လင်သောအသံက ရေဒီယိုတွင်ထွက် ပေါ်လာသည်။
“...နီနာ ဇီးရီးဇူလူး၊ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ ဆိုင်မွန်းစ် အချက်ပြစခန်းသို့
ခရီးဆက်ပါ” .. ကျွန်တော် တို့လည်း နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်ဝေးသော ကျွန်းဆီသို့
ဦးတည်ကာ လေယာဉ်ကို မြေပြင်နှင့် အပြိုင်ပျံသန်းစေလိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ဖွင့်ထားသည့် အရေးပေါ် ပြတင်းပေါက်မှ သတင်း
ကောင်းစာပေများကို စတင်ပစ်ချ လိုက်သည်။ ပါးလွှားသည့် အပေါစား
ပလတ်စတစ် အိတ်ကြီးများမှာ အနည်းငယ် ဆွဲဆုတ်ရန် သာလိုပြီး တစ်နာရီ
မိုင် ၁၄၀ နှုန်းဖြင့် တိုက်ခတ်နေသော လေ၌ လွယ်ကူစွာ ဖြင့်ပင် တစ်ခုလုံးစုပ်ပြု
သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကမ်းခြေနားကို မရောက်မီ ဤနေရာပတ်ဝန်းကျင်၌
တစ်ဝက်လောက် ပစ်ချပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ ထိုနောက် လေယာဉ်မောင်းခန်းရှိ
ကာလ်တန်ဘေး၌ သွားထိုင်ကာ ခါးပတ်ကို သေချာစွာပတ်ပြီး သက်တောင့်သက်
သာ နေလိုက်သည်။ ကာမာဂွေးပြည်နယ်ရှိ သကြားစက်ရုံများမှ ထွက်ပေါ်လာ
သော မီးခိုးများနှင့် စိမ်းစိုနေသော ကျေးလက် တောရွာများကို အောက်တွင်
ရှင်းလင်းစွာ တွေ့မြင်နေရသည်။ ကာလ်တန်သည် ကျူးဘား လေကြောင်း ထိန်း
သိမ်းသူများနှင့် အဆက်မပြတ် အဆက်အသွယ် ထားရှိခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်ရှိနေ
သည့် နေရာကို ညွှန်ပြစေနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် ဆိုသလို၊ ဝုန်းကနဲ မြည်သောအသံကို ကျွန်တော်တို့
ကြားလိုက်ရသည်။ အတွင်းပိုင်းသို့ သေချာကြည့်လိုက်မှ ကျွန်တော်တို့၏
နောက်ပိုင်းတံခါးကြီးမှာ ပွင့်ပြီးကျနေကာ လေယာဉ်ကိုယ်ထည် အောက်၌
တွဲလွဲဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိန်းချုပ်ထားသည့် ကြိုးနှစ်ချောင်း ထဲမှ
တစ်ချောင်းပြတ်သွား၍ ဖြစ်သည်။ တံခါးတွဲလောင်းနှင့် အရေးပေါ်ပြတင်းပေါက်
ဖွင့်ကာ တနင်္ဂနွေမနက်ခင်း၌ ပျံသန်းနေသော ကျွန်တော် တို့လေယာဉ်သည် အပြင်
လေ၏ စုပ်အားကြောင့် ထောင်နဲ့ချီသော ဝေစာများမှာ မြို့များနှင့် နွားစားကျက်
များပေါ်သို့ လွင့်ထွက် ကျရောက်ကုန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်အမြင့်သို့

ဆက်တက်နေစဉ် ပလတ်စတစ်အိတ်ကြီး များ ဖောင်းတက်လာကြပြီး ချည်ထားသော ကြိုးများမှာလည်း ဖောက်ကနဲမြည်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ထောင်နဲ့ ချီသော ဝေစာများမှာ အနှောင်အဖွဲ့မဲ့စွာဖြင့် နှင်းပွင့်များကဲ့သို့ လေယာဉ်တစ်စိုက် လွင့်စင်သွားကြလေသည်။ ကျွန်တော်သာလေယာဉ်မှူးခန်းတွင် မရှိခဲ့ပါက လေထီးမဲ့ကောင်းကင် ဒိုက်ထိုးသူ ဖြစ်သွားမှာ မလွဲပေ။

ကာလ်တန်သည် တအံ့တဩဖြစ်နေသော ကျွန်တော်ကို မြင်လိုက်ရချိန် တွင် ပဲ့ပိုင်းသို့ သမင်လည်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ခေါင်းကိုခါကာ မယုံနိုင် ဖွယ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ကာလ်တန်၊ ကျွန်တော်ပြန်လှည့်ချင်တယ်။ ကျွန်တော်တစ်ခုခုတော့ လုပ်နိုင်မယ်ထင်တယ်” ဟု ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည်။

“နေအုံး၊ တခြားကမ်းခြေဘက်မှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်နေသလား အရင်ကြည့်ကြရအောင်”။ ကာလ်တန်သည် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် သူ၏ မိုက်ခွက်ကို နှိပ်ကာ ဟာဗာနာနှင့် ဆက်လက် စကားပြောဆက်သွယ် နေသည်။

“ဟာဗာနာ၊ နီနာ ဇီးရီး၊ ဇူလူးဟာ မေတ္တာရပ်ခံထားတဲ့အတိုင်း အန်ဒရော့စ်ကို ဆက်လက်သွားနေပြီ၊ အလီဂါအချက်ပြ စခန်းကို ဦးတည်နေ ပါတယ်”

ရုရှားလုပ် ခြေရာခံသည့် ကိရိယာက အောက်ကနေ ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်ကြည့်နေတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ပလတ်စတစ်အထုပ်များ ရေဒါတွင် မပေါ်နိုင်ဟု ထင်ရသော်လည်း ဒုံးပျံနောက်ကို လိုက်လံစုံ စမ်းသည့် အဝေးကြည့် မှန်ပြောင်း ကင်မရာဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ခြေရာခံနိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ “ဒုံးပျံများ” ကို ပစ်ချလိုက်ပါပြီ သူတို့ရှာဖွေတွေ့ရှိပါ့မလား။

မိုရွန်အနီး အရှေ့မြောက်ဘက် ကမ်းခြေသို့ ကျွန်တော်တို့ ချဉ်းကပ်လာရာ ကျန်ရှိသော အိတ်နှစ်ဆယ်ကို ပစ်ချရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော် တို့၏ ဘယ်ဘက်၌ မွဲခြောက်ခြောက် အရောင်အရာဝတ္ထု တစ်ခုက ဘေးချဉ်းယှဉ် လျက် ကျွန်တော်တို့ ရှေ့ကို ရောက်လာသည်။

“ဟေ့၊ ကြည့်လိုက်စမ်း” ဟုပြောကာ ကာလ်တန်ကို လက်ညှိုးထိုး

ညွှန်ပြလိုက်သည်။ သူ မကူညီနိုင်မှန်း သိသော်လည်း ရုရှားလုပ် အမ်အိုင်ဂျီဂျက် တိုက်လေယာဉ်ကို ကြည့်စေလိုက်သည်။ ဒုတိယတိုက် လေယာဉ်မှာ ကျွန်တော် တို့၏ နောက်ညာဘက် ကိုက်တစ်ရာအကွာက စောင့်ကြည့်နေကာ ပစ်မှတ်ကို ချိန်ရွယ်ထားသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အန္တရာယ်ခံအတွင်း ရောက်ရှိနေကြသည်ကို သိသော် လည်း ကျွန်တော်တို့ စိတ်နှလုံးကား စိုးရိမ်မှုမရှိ။ ကျွန်တော်၏ စိတ်တည်ငြိမ် နေမှုကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အံ့ဩနေမိသည်။ ဤအရာ သည် မသိကျိုးကျွံပြု နေခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ “သား၊ သက်သက် သာသာနေ၊ အရာရာအားလုံး ငါ့ရဲ့ထိန်း ချုပ်မှု အောက်မှာ ရှိတယ်” ဟု အပြောခံနေရသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်နေသည်။

မြေပြင်ပေါ်ရောက်လျှင် အခြေအနေ ဆိုးမသွားနိုင်ဟု ကျွန်တော်တွေး လိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော့် လက်ဆွဲအိတ်ထဲရှိ ထိုထိုသော စာရွက်စာ တမ်းများကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန် လေယာဉ်မှူးအခန်းမှ အတွင်းပိုင်းသို့ စတင် ထွက်လာ ခဲ့သည်။ ဤတွင် ကာလံတန်က “တွမ်း၊ ခဏနေအုံး၊ ငါတို့ လွတ်မြောက်နိုင်မှာပါ။ သူတို့ ဘာလုပ်မလဲ ဆိုတာပဲ စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့” ဟု အကြံပေးလိုက်သည်။

“ဟိုမှာ လာပြန်ပြီ” ဟု စက်သံများကြားက ကျွန်တော် အော်ဟစ် လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ဘက်ရှိ တိုက်လေယာဉ်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် နီးသထက် နီးလာရာ လေယာဉ်မှူး၏ ဦးထုပ်အဖြူကိုပင် ကျွန်တော်လှမ်းမြင် နေရသည်။ သူသည် သူ၏ စစ်ရေးလှုပ်ရှားမှုကို အချိန်နှင့်အမျှ ထပ်ခါ တလဲလဲ လုပ်နေရာ တစ်ခုစီ တစ်ခုစီတို့သည် နှေးနိုင်သမျှ သွားနေသလားဟု ထင်ရသည်။

“ကာလံတန်၊ သူ ကျွန်တော်တို့အတွင်းပိုင်းကို ကြည့်ဖို့ကြိုးစားနေတယ်” ဟု ကျွန်တော်အော် လိုက်သည်။ “သူ အားလုံးကို မြင်နိုင်မယ်လို့ ခင်ဗျားထင် သလား”။

ကာလံတန်သည် ကျွန်တော်ပြောသံကို မကြာရဘိသည့် အလားရှေ့ကို သာ ဆက်နေသည်။ တွဲလွဲကျ နေသော တံခါးကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို သံသယ ဝင်နိုင်သော်လည်း အမ်အိုင်ဂျီ တိုက်လေယာဉ်မှူးကလည်း ပြတ်နေသော

ကြိုးကိုမြင်နေရသည်။

ဤအချိန်တွင် အထုပ်များသည် သူတို့ဟာနှင့် သူတို့ငြိမ်နေကြသလားဟု ထင်ရလောက်အောင် ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေကြသည်။ ကောင်းကင်တမန်များက ယင်းတို့အပေါ် ဝင်ထိုင်နေကြသလားဟု အောက်မေ့ရသည်။ ဤပစ္စည်းများ တံခါးပေါက်ကနေ ဆက်လက်ထွက် ကျနေလို့ကတော့ တိုက်လေယာဉ်၏ တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဇီဝိန်ချုပ်သွားနိုင်သည်။

တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်ခတ်နေသော ကြိုးက ကျွန်တော်တို့ မတော်တဆဖြစ်ရပ် ကြုံတွေ့ခဲ့ကြောင်း တိုက်လေ ယာဉ်မှူးအတွက် သက်သေဖြစ်စေခဲ့သည်။ ယင်းကဲ့သို့ စစ်ဆေးခံရစဉ်အတွင်း တိုက်လေယာဉ်ထံကသော်၎င်း၊ မြေပြင်မှ သော်၎င်း၊ ရေဒီယိုဆက်သွယ်မှု တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မရရှိခဲ့ပေ။ တိုက်လေယာဉ်မှူးသည် စစ်တပ်သို့ ထပ်ခါထပ်ခါ အစီရင်ခံခဲ့ပေလိမ့်မည်။

မကြာမီတိုက်လေယာဉ်သည် အရှိန်ကိုလျှော့လိုက်ပြီး ဘယ်ဘက်သို့ စောင်းကာ ထွက်ခွါသွားပါ တော့သည်။ တိုက်လေယာဉ် လှည့်ပြန်သွားပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ ငါးမိနစ်လောက် ဆက်ပြီး ပျံသန်းကြသည်။ ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်အတွင်းပိုင်းသို့ သွားပြီး မျက်မှန်ကို ချွတ်ကာ အရေးပေါ်ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းကို အတင်းထုတ်ပြီး နောက်ပိုင်းသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ အခြားအမဲအိုင်ဂျီ တိုက်လေယာဉ်လည်း ထွက်ခွါသွားပါပြီ။ သူတို့အားလုံး ထွက်သွားကြပါပြီ။ ကျေးဇူးတော်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ လွတ်မြောက်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ကျန်ရှိနေသော ပစ္စည်းများကို အလျင်အမြန် ပစ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

ကာလ်တန်သည် လေယာဉ်ပျံသန်းမှု အရှိန်ကို လျှော့လိုက်ရာ ကျွန်တော်လည်း တံခါးကို ဆွဲတင်ရန် တံခါးပေါက်ဝ၌ ကိုယ်ကိုကိုင်ညွှတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ရာဘာနှင့် ပတ်ထားသည့် ကြိုးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရာ တံခါး၏အလေးချိန် ဆွဲအားကြောင့် ကရစ်ဘီယံ ပင်လယ်သို့ ဒိုင်ဗင်ထိုးကျ မတတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းပြီး နောက်သို့ တစ်ချက်ခုန်လိုက်သည်။ လေယာဉ်ကိုယ်ထည်တွင် တံခါးတွဲလောင်းနှင့်

လေယာဉ်ဆင်းသက်၍ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း သိသဖြင့် ကျွန်တော်သည် နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးပမ်းသည့် အနေနှင့် ခြေထောက်ကို တံခါးတစ်ဘက်တစ်ချက်ရှိ နံရံ၌ သေချာစွာ ထောက်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏ နဖူးကလည်း တံခါးဝထိပ် မျက်နှာကြက်ကို ထောက်ထားလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် တံခါးကို ဆွဲတင်နိုင်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော့်ဆံပင်အနည်းငယ်ကို ပေးဆပ်ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် အကျဉ်း ခန်း ၄၄ ရှိ မာတောင့်တောင့် သစ်သားကုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းနေရင်း ကာလ်တန်ကို ကြိုးစားပြီး မြင်ယောင်ကြည့်သည်။ သူသည် အေးဆေးသန်မာပြီး အပြစ်တင်စကားသို့ မဟုတ် ကြမ်းတမ်းသော စကားမျိုး ဘယ်တော့မှ မပြောခဲ့ချေ။ နောက်နှစ်တွင် သူသည် တွဲဖက်လေယာဉ်မှူးအဖြစ် အခြားအမျိုးသား သုံးဦးနှင့်အတူ ပုဂ္ဂလိကလေယာဉ်ဖြင့် ဖလော်ရီဒါသို့ ပျံသန်းသွားခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေကို မကြာခဏစဉ်းစားလျက်ရှိပြီး လွန်ခဲ့သောတစ်နာရီက မဲလ်နှင့် ကျွန်တော်အဝေးပြေးလမ်းမကြီးပေါ်ပျက်ကျခဲ့ရသည့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဘွယ် စက္ကန့်များကို ယခုစဉ်းစားပုံ ဖော်မိသည်။

မဲလ်၊ သူ့အပေါ် ဘာတွေဆက်ဖြစ်နေသနည်း။ အကျဉ်းခန်း ၆၀ တွင် ရောက်ရှိနေသည့် မဲလ်ကို ကျွန်တော် လုံးဝနီးပါးမေ့နေသည်။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကို ခွဲထားရသနည်း။ သူ့ကို ကျွန်တော်တစ်ဖန် ပြန်တွေ့ပါအုံး မလား။

ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် မာတောင့်ပြီး နာကျင်ကိုက်ခဲနေရာ သက်တောင့်သက်သာ ရှိနိုင်မည့်အနေ အထားသို့ ကြိုးစားပြီး ဟိုလှည့်ဒီလှည့် လုပ်နေရသည်။ တစ်ခါက ကျွန်တော်နေထိုင်ခဲ့ရာ ကျွန်းကလေး၌ ရရှိခဲ့သော အိပ်ပျော်ခြင်းမျိုးနှင့် မူဝေးသွားဟန် ရှိသည်။ ချစ်စဖွယ်ကောင်းပြီး အေးချမ်းတည်ငြိမ်းလှသော ကောစတာရီကန် နတ်သမီးလေး၏ ဖမ်းစားမှု ခံလိုက်ရသည့် အချိန်မျိုးသည်ကား ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ကြည်နူးဖွယ်အချိန်ကလေးများပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဝိညာဉ်ရေးရာ သင်တန်းကျောင်း

ဤလသည် ဒီဇင်ဘာလဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာဆောင်မည့်နေ့ရက်
သို့ လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်လာ ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာပွဲ မတိုင်မီရက်အနည်းငယ်
အလိုက ကျွန်တော်သည် ဂရင်းကေမန်မှ ဆန်ဂျိုးစ်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် ထွက်လာ
ခဲ့ပြီး၊ အိုဖယ်လီယာတို့ အိမ်သို့ တက္ကစီဖြင့် ဆက်သွားခဲ့သည်။ ညပိုင်းအချိန်ဖြစ်ပြီး
သစ်သားတံခါးကြီးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်အထဲသို့ ဝင်ပြီး ကျွန်တော်သည်
သူ့အမေကို အနမ်းဖြင့် နှုတ်ဆက် လိုက်ပြီး အိုဖယ်လီယာကိုမူ သူများနှင့်မတူ
ရှားရှားပါးပါး အနမ်းမျိုးဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် လူပျိုလှည့်သည့်
အချိန်တိုင်း လိုလိုမှာပင် ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ သူမ၏ ညီမများ အဖော်အဖြစ်
လိုက်ပါလေ့ရှိ ကြသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် ယင်းအချိန်တွင်
အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော် လာကြပြီဖြစ်၍ ယင်းကို အရေးမလုပ်ခဲ့ကြချေ။
ယင်းသည် သဘာဝဖြစ်ပြီး နှစ်သက်ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကောင်းသောအရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော်နှင့် အိုဖယ်လီယာတို့သည် သူမ၏အဒေါ်၊
ကလေးနှစ်ယောက်တို့နှင့်အတူ နှင်းဆီပန်းသီးများကို ဆွတ်ခူးရန်နှင့်
ကော်ဖီပင်များကို ကြည့်ရန် စိမ်းစိုသန့်စွမ်းသော ကော်ဖီစိုက်ခင်းများ ရှိရာ
တောင်ပေါ်သို့တက်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဟောင်းနွမ်း ရင့်ရော်နေသော
အရွက်များဖြင့် သက်တမ်း ရှည်နေပြီ ဖြစ်သော ကောဖီအမြင့်ပင် များတန်းမှ
လက်ချင်းတွဲလျက် တက်လာခဲ့ကြသည်။ နံနက်နှင့်ပွင့်များ မြက်ပင်များပေါ်
တင်ကျန်နေဆဲဖြစ်ပြီး ပန်းရနံ့များကလည်း လေထဲတွင် သင်းပျံ့နေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော် တို့သည် သစ်ပင်အမြင့် တစ်ပင်ဘေးရှိ ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းထားသော ကွက်လပ်လေးတစ်ခုတွင် ရပ်နားလိုက်ကြ သည်။ ယခုအချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့ စကားအနည်းငယ်သာ ပြောနိုင်ကြသေးသည်။ အိုဖယ်လီယာ၏ အဒေါ်သည် အကင်းပါးစွာဖြင့် ကလေးများကို ရှေ့သို့ ခပ်ဝေးဝေး ခေါ်သွားသည်။ အိုဖယ်လီယာသည် သစ်ပင်ကို မှီပြီး ပြုံးနေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူမ၏အညှိနက်ရောင် မျက်လုံးများနှင့် သူ့လည်ပင်းကို ဖြတ်ပြီးကျနေသည့် ပျော့ပြောင်းညင်သာသော သူမ၏ဆံပင်တို့ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းသိပ်လှတာပဲ” ဟု ကျွန်တော် နှုတ်ကပြောထွက်လိုက်ပြီး သူမကို နမ်းချင်စိတ် တဖွားဖွားပေါ် လာသည်။

သူမပြုံးရယ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း သူမကိုနမ်းရန် ကိုယ်ကိုကိုင်ညွှတ်လိုက်သည်။

“သောမက်စ်၊ သောမက်စ်” ဟု သူမတိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် သူမ၏လက်နှစ်ဖက် စလုံးကို ကိုင်ထားပြီး နှာခေါင်းချင်း ထိနေပြီဖြစ်သည်။ သိပ်မကြာမီ တရဲ့ရဲ့ မြည်သောအသံက ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဤအသံကား ကျွန်တော်တို့ကို သတိပေးရန်လုံလောက်သော အသံပင်ဖြစ်သည်။ ကလေးများသည် အော်ဟစ် ပြေးလွှားကစားကြပြီး ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ရှိကာ အလွန်တော်ကြသည်။ အချက်ပြ ခေါင်းလောင်းများထက် ပိုပြီးတော်ကြသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက် အစောကြီး ကျွန်တော်သည် တောင်ပေါ်သို့ တစ်ယောက်တည်း တက်လာခဲ့ပြီး လက်တင်အမေရိကတွင် အသုံးများသော ဓားမရှည်ကြီးဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး၏ ရှေ့နာမည်စလုံးများကို သစ်ပင်၌ ထွင်းလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး၏ နာမည်ကြားတွင်ကား သခင်ယေရှု၏ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ထွင်းထုလိုက်သည်။

ကျွန်တော် လက်မထပ်မီညက အိုဖယ်လီယာတို့၏ အိမ်တွင် လူပျိုလှည့်တေးသီချင်းများဖြင့် ပျော်စရာ ပွဲကလေး တစ်ခု ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ ဤပွဲတွင် အိမ်နီးနားချင်းများနှင့် ဆွေမျိုးများအားလုံးကို ဖိတ်ကြားခဲ့သည်။ သာသနာပြုဆရာဟယ်ရီနှင့် ဂျင်းနက်ချ်တီဂေါလ်တို့က ပွဲကလေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး စေတာဖြင့်

ကျွန်တော်အား ဘာသာပြန်ပေးကြသည်။ အမျိုးသားကြီးများနှင့် ယောက်ျား
ကလေးများ အိမ်ပြင်ဝရန်ဒါ၌ ထိုင်နေကြစဉ် အမျိုးသမီးကြီးများနှင့် မိန်းကလေး
များ အိမ်ထဲတွင် နေကြရသည်။ ဤတွင် တေးဂီတပညာရှင် လေးငါးယောက်တို့က
ပိတ်ထားသော တံခါးရှေ့တွင် ထိုင်ပြီး သတို့သမီးအပေါ် ထားရှိသည့် သတို့သား
မေတ္တာကို ဖော်ကျူးသည့် အနေနှင့် အတွင်းရှိ အမျိုးသမီးများအတွက်
သီချင်းဆိုကြသည်။ သီချင်းများ ကို တစ်ညလုံးလိုလို သီဆိုကြပြီး ကျွန်တော်လည်း
စပိန်စကား မတောက် တစ်ခေါက်ဖြင့် ကြိုးစားလိုက်ဆိုခဲ့သည်။ အလင်းရောင်
ဖျော့ဖျော့၊ ဂီတကြိုးများကို တီးခတ်နေသော လက်ချောင်းများ၏ လှုပ်ရှားမှု၊
အပြုံးများ၊ ရယ်မော နေမှုများ၊ နောက်ပြောင်နေမှုများဖြင့် ချစ်စရာကောင်းသော
ညနေခင်းဖြစ်၍ နေတော့သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့် အချစ်ဆုံးမှာကား
ပိတ်ထားသော တံခါး၏ နောက်ကွယ်တွင် စောင့်မျှော်နေရရှာသည်။

ထို့နောက် တံခါး၌ တပ်ဆင်ထားသော ပြတင်းပေါက်ငယ်လေး
တကျိကျိနှင့် ပွင့်လာသည်။ ကျွန်တော် အိုဖယ်လီယာကို ရှာကြည့်သော်လည်း
ဧည့်ခန်းရှိမီးကို ပိတ်ထားသောကြောင့် အသေအချာမမြင်ရ။ သူတို့၏ ပျော်ပွဲ
ရွှင်ပွဲအစီအစဉ်ကို အမှောင်ထဲက ကြည့်ရှုနေကြသည့် အမျိုးသမီး ခြောက်ယောက်
ခုနစ်ယောက်လောက် ၏ နှာတံများကိုသာ မြင်ရသည်။ ဘယ်အချိန်မှာမှ သူမကို
တွေ့ရပါ့မလဲ။ နောက်ဆုံးတွင် တံခါးဖွင့်လာပြီး အပြုံးရှင် အိုဖယ်လီယာက
ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
နမ်းလိုက် ကြရာ အားလုံးက ကောင်းကြီးဩဘာပေးကြသည်။ စိတ်ကူးယဉ်
အိပ်မက် မက်နေခြင်းကား မဟုတ်တန်ပါ။

ကျွန်တော်တို့၏ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲကို ဗဟိုအမေရိကတိုက် ရှိ ကျမ်းစာ
ကျောင်းများထဲတွင် သက်တမ်း အရှည်ဆုံးနှင့် လေးစားအခံရဆုံး ကျောင်းများထဲမှ
တစ်ကျောင်းဖြစ်သော ဆယ်မီနာရီယို လက်တင်အမေရိကန် ၌ ကျင်းပကြသည်။
ကျွန်တော် အိုဖယ်လီယာအတွက် သီချင်းသီဆိုပေးစဉ် ကျွန်တော်၏ ခရစ်ယာန်
ညီအစ်ကို အဲလ်ဆန်အီဗန်က ဂီတတီးပေးသည်။ မင်္ဂလာဆောင် အခန်းအနားတွင်
ဧည့်သည် ၂၅၀ကျော် တက်ရောက် ခဲ့ကြပြီး ကြက်သားထမင်းနှင့် ဧည့်ခံခဲ့သည်။

မင်္ဂလာပွဲ ပြီးဆုံးသွားပြီးနောက် အိုဖယ်လီယာမှာ အနည်းငယ် ပင်ပန်းနေဟန်ရှိသည်။ သူမ၏ မင်္ဂလာဝတ်စုံနှင့် သားတို့သမီးအရံအားလုံးတို့၏ ဝတ်စုံများကို မင်္ဂလာပွဲမတိုင်မီ တစ်ပတ်အလိုက သူမကိုယ်တိုင် ချုပ်ခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော်နောက်ပိုင်းမှ သိခဲ့ရသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်နေရာ ကျွန်းသို့ အတူတူပျံသန်းခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် ဘာသာစကား နှစ်မျိုးပါသော ကျမ်းစာအုပ်ရှိပြီး ဘုရားသခင်ပေးတော်မူသော စိတ်ရှည်ခြင်း၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ တို့ဖြင့် ဝေါဟာရများကို သင်ယူရင်း အတူတူ ဖတ်ရှုခဲ့ကြသည်။

ခရစ္စမတ်အားလပ်ရက် တစ်ခုတွင် ကျွန်တော်နှင့် အိုဖယ်လီယာတို့သည် စတီးဗ်နှင့် ရူဘီစမစ်တို့နှင့်အတူ ဒီစီ-၃ လေယာဉ်ပျံဖြင့် ကေမန်ဗရက်သို့ ပျံသန်း ခဲ့ကြသည်။ ယင်းအချိန်က ဤလွမ်းစဖွယ် ကေမန်ကျွန်းတွင် လူဦးရေ တစ်ဆယ့် လေးဦးသာ ရှိပြီး လေယာဉ်များ မြက်ခင်းလေယာဉ် ပြေးလမ်းကို အသုံးပြုခဲ့ကြ သည်။ ဤကျွန်း ကလေးသည် အဖြူရောင်နှင့် ပန်းနုရောင် ကမ်းခြေများဖြင့် အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိကာ သာယာလှပသော နေရာဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကေမန်ဗရက်ရှိ ကျောက်ဆောင်များပေါ်သို့ တက်ကြပြီး လှိုဏ်ဂူများကို စူးစမ်းလေ့လာ ကြသည်။ တစ်ခုတည်းသောအဆင်း လမ်းဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဖြေးညှင်းစွာ ဆင်းလိုက်ကြပြီး ကျွန်း၏ဆွဲဆောင်မှု အရှိဆုံးနှင့် သာယာလှပသော နေရာများကို လည်ပတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ သည် ကော့တွန်ထရီးဘေးရှိ ဘုရားကျောင်းငယ်ငယ်လေး၏ အခန်းနှစ်ခန်းတွင် တည်းခိုခဲ့ကြသည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ရောက်ရှိလာရာ ရူဘီက စန္ဒရားတီးပြီး စတီးဗ်နှင့် ကျွန်တော်က တရားဟောခဲ့သည်။ အိုဖယ်လီယာ (အင်္ဂလိပ်လို မပြောတတ်သေး) မှာ ပြုံးနေပြီး သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော်၏ မစမှုဖြင့် သူမ၏မေတ္တာကို အသံတိတ် ဝေငှနေသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ အမှုတော်ဆောင်လုပ်ငန်းကို ဂရင်းကေမန်တွင် နေသား တကျဖြစ်စေပြီးနောက် စာပေ ဖြန့်ဝေသည့် စီမံကိန်းကို ကျူးဘားမှ ပြန်ကြားစာ မရမီအထိ ဆက်လက်ပြုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဤလုပ်ငန်းနှင့် ဆင်တူသည့် ပြန့်ပွားရေးလုပ်ငန်း များက ပြန်ကြားစာများ စာတိုက်မှတစ်ဆင့် မကြခဏရှိ

ဗက်ဆီလဲ အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့သည့်နေ့က ရိုက်ထားသော ရပ်စ်ကိုလ်
မိသားစုဓါတ်ပုံ

သည်ဟု ဆိုကြသော်လည်း နှစ်အတော်ကြာမှ ရရှိခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ၁၉၇၄
ခုနှစ်တွင် နောက်ဆုံး ခရီးစဉ်နှစ်ခုမှ ကျန်ရှိ သော အထုပ်အများစုကို ကူးသန်း
ရောင်းဝယ်ရေး သင်္ဘော၌ အလုပ်လုပ်သော သင်္ဘောသားတစ်ဦးအား ပေးအပ်ခဲ့
သည်။ ဤကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်ရာတွင် သင်္ဘောကိုယ်စားလှယ်၏ အသိအမှတ်ပြု
ခြင်းဖြင့် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် သူတို့သင်္ဘော အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ
ရေကြောင်းလမ်းမှ ကျူးဘားကမ်းရိုးတန်းကို ဖြတ် သွားစဉ် အထုပ်များကို
ပစ်ချနိုင်ခဲ့သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ကျူဘား တော်ပီဒိုဘုတ် တစ်စင်းသည် တစ်စုံ
တစ်ခုသော အကွာအဝေးအထိ သူတို့ နောက်ကို လိုက်လာခဲ့ပြီး စာပေပစ်ချရာ
နေရာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့ကြောင်း နောက်ပိုင်း တွင် သူက ကျွန်တော့်ကို

ပြောပြခဲ့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သတင်းကောင်းကို ဘယ်သူမှ ဟန့်တား၍ မရချေ။

ကျွန်တော်၏အသက်တာတွင် မေတ္တာနယ်ပယ်နှစ်ခု၌ လျှင်မြန်စွာဖြင့် အညီအမျှ ကြီးထွားခဲ့သည်။ တစ်ခုမှာ ခရစ်ယာန် ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ သင်ကြားပြသခြင်း ဖြစ်ပြီး နောက်နယ်ပယ်တစ်ခုမှာ ကွန်မြူနစ် တိုင်းပြည်များရှိ အသင်းတော်၏အောင်မြင်မှုများနှင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုများကို လေ့လာခြင်းဖြစ် သည်။ ဘာကို အကောင်အထည် ဖော်ရမည်နည်း။ ဘုရားသခင် ဘယ်လိုလမ်း ညွှန်သနည်း။ တရားဝင် ခရစ်ယာန် ပုံနှိပ်လုပ်ငန်း များနှင့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အသင်းတော် ညီလာခံများက အမှန်တရားကို မဖော်ထုတ်ကြခြင်းမှာ ကျွန်တော့် အတွက် အကြီးအကျယ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူတို့သည် ဤတိုင်းပြည်များ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှုများကို မဖုံးဖိနိုင်ရုံတင်မကပဲ ယင်းကဲ့သို့သော အဖြစ်အပျက်များ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ဟု ကြေငြာ ခဲ့ကြသည်။

ကျူးဘားနှင့် ရုရှားသင်းအုပ်ဆရာများ တရားဝင်ခရီးအဖြစ် လာရောက်လည်ပတ် ကြရာတွင် သူတို့ဆီ ၌ လွတ်လပ်မှုအပြည့် ရှိကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောကြားလေ့ ရှိကြသည်။ တစ်ကြိမ်မကတော့ပါ။ သူတို့ခရီးထွက် လာရာတွင် သူတို့မိသားစုကို သူတို့နှင့်အတူ ခေါ်လာခဲ့ကြဖူးသလား။ ဘာကြောင့် ပါလိမ့်။ ဤအရာက သူတို့ သစ္စာဖောက်ပြီး ဘက်ပြောင်းရန် အခက်အခဲရှိပုံကို ဖော်ညွှန်းနေသည်။ သူတို့ဤနည်းကို လိုက်ပြီး အမှန်တရား တစ်ခုလုံးကို ဖော်ထုတ်နိုင်ကြပါမည်လား။ တိုင်းပြည်မှ နှင်ထုတ်ခံရသည့် နှစ်ခြင်းအမှုတော် ဆောင် ဆိုလ်ဇင်အစ်ဆင် နှင့် ဂျီအိုဂီဗင်းစ်တို့သည် အမေရိကန်သို့ လာရောက်ပြီး လွတ်မြောက်လာကြပြီးနောက် သူတို့၏ မိသားစုများ ဆိုဗီယက်ယူနီယံမှ လုံခြုံစွာ ထွက်မလာနိုင်မချင်း ရတက်မအေးခဲ့ကြပေ။

လာရောက်လည်ပတ်ကြသည့်အချို့ သင်းအုပ်ဆရာများမှာ ကျွန်တော်တို့ ကို လိမ်လည်ရန် စေလွှတ်ခံ ခဲ့ကြရသည်။ ဗင်းစ် ထောင်အကျဉ်းချခံခဲ့ရစဉ်က အနောက်တိုင်း အလယ်ပိုင်းမြို့များသို့ လာရောက်လည်ပတ်ခဲ့သည့် ရုရှား

နှစ်ခြင်းအသင်းတော် ဥက္ကဋ္ဌ မိခဲလ်ဘစ်ချ်ကော့ပ် နှင့် ကျွန်တော်ရင် ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်သူ့အား ရုပ်မြင်သံကြား ကင်မရာရှေ့တွင် ဗင်းစ် ထောင်ချခံရခြင်းမှာ “ဝင်ငွေခွန် တိမ်းရှောင်မှု” ကြောင့်ဟု သူဘာဖြစ် လို့ ပြောနေကြောင်း မေးခဲ့သည်။ သင်းအုပ်ဆရာ ဖြစ်ခဲ့သော ဗင်းစ်၏ ဖခင်သည် ထောင်ထဲ၌ သေဆုံးခဲ့ရသည်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး “ဒါလဲ အခွန်ပြဿနာ အမှုကြောင့်ပဲလား” ဟု ကျွန်တော်ထပ်ပြီး မေးလိုက်ရာ သူသည် မေးခွန်းကို လှည့်ပတ်ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။ အလားတူ မေးခွန်းများကို အောက်ပါအတိုင်း ဆက်မေးကြ သည်။

“ကျွန်မရဲ့ကျမ်းစာအုပ်ကို မော်စကို လေဆိပ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ သိမ်းပိုက်ကြတာလဲ” ဟု အသက်ခပ်ကြီးကြီး အမျိုးသမီးတစ်ဦးက မေးလိုက်ရာ သူက “ကျမ်းစာအုပ်တွေကို တရားဝင်စွာ လက်ဆောင်ပေးရတယ်” ဟု အေးတိ အေးစက် ဖြေလိုက်သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကလည်း “လစ်သူနီးယားမှာ ဘာသာရေး သတင်းစာကို ပုံနှိပ်တဲ့အတွက် နီဂျိုလီဆဒူနိုက် ဘာဖြစ်လို့ ထောင်သွင်းအကျဉ်း ချခံရတာလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

ဘာမှ မဖြေ။ ဘုရားကျောင်းကြီးတစ်ခု၌ ပြုလုပ်ခဲ့သော ဤတွေ့ဆုံပွဲတွင် မေးခွန်းတစ်ဆယ့်ငါးခု မေးခဲ့သော်လည်း ဘစ်ချ်ကော့ပ်သည် မေးခွန်းဆယ်ခုကို ပါးနပ်စွာဖြင့် ရှောင်ရှားခဲ့သည်။ ပရိသတ်ထဲတွင် ထိုင် နေသည့် ဆလာဗစ်လေသံ နှင့် လူတစ်ဦးက မတ်တပ်ရပ်ကာ “လိမ်တာ... လိမ်ပြောနေတာ၊ ခင်ဗျားအဖြစ်အပျက် အမှန်ကို မပြောပြဘူး” ဟု ညည်းညူလိုက်သည်။

ဘစ်ချ်ကော့ပ်သည် တည်ငြိမ်စွာ မတ်တပ်ရပ်နေပြီး ထိုလူကိုမူ ဧည့်ကြို များက တံခါးဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွား ကြသည်။

ဤအချက်ကို ထောက်ချင့်ပြီး ဒီလိမ်လည်မှုကို ဖားထေးဖို့ ကျွန်တော် အပြုသဘော မျိုးတစ်ခုခု လုပ် နိုင်မလားဟု စဉ်းစားမိခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်တွင် အချိန်အနည်းငယ်သာ ရခဲ့သည်။ တစ်ဘက်တွင် ကေမန်ရှိကျောင်း နှင့် အသင်းတော် လုပ်ငန်းတာဝန်များ တိုးပွားလာသည့်အပြင် ကျူးဘားနှင့် ပတ်သက်သည့် ကျွန်တော်၏ ပူပန်သောက ကလည်းရှိသေးသည်။ ထို့အတူ

ကျွန်တော်တို့မိသားစုတွင်လည်း ကောင်းကြီးမင်္ဂလာအသစ်တစ်ပါး ရောက်ရှိလာ ပါတော့သည်။

တက္ကဆပ်ပြည်နယ် ဒါးလပ်စ်ရှိ ကျွန်တော်၏ မိဘများထံ နွေရာသီ အလည်အပတ်သွားရောက်နေစဉ် ၁၉၇၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ၌ ဒိုရသီဇေလိဘောက်ဂိုက် မွေးဖွားခဲ့သည်။ အိုဖယ်လီယာ၏ မိဘများလည်း ကလေး မျက်နှာမြင်ရန် ရောက်ရှိနေကြသည်။ ကျွန်တော့်ဇနီးသည်က ယောက်ျားလေးမွေးခဲ့မည်ဟု ကျွန်တော် ထင်ထားခဲ့ သည်။ ဘာပဲမွေးလာမွေးလာ ကျွန်တော့်အနေနှင့် လက်သင့် ခံနိုင်ရမှာ တော့ဟုတ်သည်။ ကလေးပုခက်တွင် သိပ်ထားသည့် သမီးလေး ဒိုရသီကို မြင်လိုက်ရချိန်မှာတော့ ချစ်စဖွယ်ကလေးလေး၏ ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် ကျွန်တော်အရည်ပျော်သွားခဲ့ရပြီး သားလား၊ သမီးလား ဟူသည့် စိတ်ဓာတ်မျိုး ပျောက်လွင့်သွားသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ညီအစ်ကို ဂျင်းမံ နှင့်အခြား သူငယ်ချင်းတို့နှင့်အတူ ခန်းမရှိကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး သမီးလေးကို လေးနာရီကြာမျှ ကြည့်နေခဲ့ကြသည်။ ဒီသမီးလေးကို သားလေးဆယ်လောက် နှင့် ကျွန်တော်မလဲနိုင်တော့ပါ။

မကြာမီ ကျွန်တော်တို့သည် သမီးရတနာလေးနှင့်အတူ ဂျက်လေယာဉ်ဖြင့် ကရစ်ဘီယံရှိ နေအိမ်ကလေး သို့ ပြန်လာခဲ့ကြပြီး ငါးနှစ်ကြာ သင်ကြားပြသရမည့် အလုပ်ကို အစပြုခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် သင်ကြားပြ ခြင်း၊ အသင်းတော် သံစုံသီချင်းအား ဦးဆောင်ခြင်းနှင့် ကျူးဘားနှင့် ဆက်စပ်သည့် လုပ်ငန်းများကို ဝမ်းမြောက်စွာ လုပ်ဆောင်ရန် တစ်ဖန်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားသခင်၌ အခြားအစီအစဉ် ရှိနေသည်။ ကျောင်းမဖွင့်မီ တစ်ရက်အလိုတွင် ကျွန်တော်သည် အကြီးအကျယ်အား လျော့လာပြီး မျက်နှာမှာလည်း ဖြူဖတ် ဖြူရော်ဖြစ်လာ သည်။ ဆေးရုံတွင်ဆရာဝန်က စစ်ဆေးရာ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း သွေးအမြောက်အမြား ယိုထွက်နေသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ရာတွင် အားနည်းခဲ့သည့်အလျောက် ကျန်းမာရေး ပျက်ပြားကျဆင်း လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူရန် ကျွန်တော်သည် အကြီးအကျယ် အားနည်းနေသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားသခင်သည် ကျွန်တော့်ကို

ကျေးဇူးကရုဏာတော်အားဖြင့် အသက်ဆက်ရှင်ခွင့် ပေးပြီး သွေးယိုထွက်မှုလည်း ရပ်ခဲ့သည်။ ကုတင်ပေါ်တွင် ရက်သတ္တပတ်အတော်လေးနေ ခဲ့ရာတွင် ကျွန်တော် ဦးစားပေးရမည့် အရာများကို ပြန်လည်စဉ်းစား သုံးသပ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ကို အမြဲတမ်းဂရုစိုက်သည့် ကျွန်တော့်မိခင်လည်း လေယာဉ်ပျံဖြင့် ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်တော့်ကို လာကြည့်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ၁၉၇၅ခုနှစ် ဆောင်းဦးရာသီ၌ အိုဖယ်လီယာ ၏ မိဘများနေအိမ်တွင် အနားယူရန် ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် ကေမန်မှထွက်ခွာခဲ့ရသည်။ မြူဆိုင်းနေသော မနက်ခင်းတွင် တောင်ပေါ်၌ ကိုယ်ကာယ လှုပ်ရှားမှု ဆောင်ရွက် ရခြင်း၊ လမ်းပေါ်သွားနေကြသည့် နို့စားနွားမများနှင့် အလုပ်လုပ်နေစဉ် ချီးမွမ်း သီချင်း အတိုအထွာများကို သီဆိုပြီး ပျော်ရွှင်စွာနေတတ်သည့် အိုဖယ်လီယာတို့၏ ဒိသားစုအတွင်း နေထိုင်ရခြင်းတို့မှာ ကျွန်တော့်အတွက် လန်းဆန်းတက်ကြွစရာ များဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့ မင်္ဂလာဆောင် ခဲ့သည့် နေရာဖြစ်သောကျမ်းစာကျောင်းသို့ မဝင့်မရဲ သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အတော် လေး တုန်လှုပ်သွားသည်။ ကြော်ငြာသင်ပုန်းရှည်ကြီးတွင် သေနတ်ကိုင် ဆောင်ထားသည့် စစ်သားများပုံ ပါဝင်သော အနီရောင်စာရွက်ကို သံမှိုဖြင့်ရိုက် ကပ်ထားသည်။ ယင်းအပေါ်တွင် “ကျွန်တော်တို့၏ နီကာရာဂွာ ညီအစ်ကိုများနှင့် ကျွန်တော်တို့ ပေါင်းစည်းညီညွတ်သည်” ဟူသော ကြွေးကြော်စာတမ်းကို ရေးထားသည်။ ကျွန်တော်အနားသို့ လျှောက်လိုက်ပြီး မသဲ ၂၆:၅၂ ရှိ “ဓားကို ကိုင်သောသူရှိသမျှတို့သည် ဓားဖြင့် ဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ကြလိမ့်မည်” ဟူသော ကျမ်းချက်ကို စာရွက်အပေါ်တွင် ကန့်လန့်ဖြတ်ရေးချ လိုက်သည်။ ဤကျမ်းစာ ကျောင်းကို ကမ္ဘာ့အသင်းတော်များ ကောင်စီက ယခုငွေကြေးထောက်ပံ့ထားသည်။

အခြေအနေ အပြောင်းအလဲကား မြန်ဆန်လှသည်။ လက်တင်အမေရိကား ကို လွတ်လပ်သော သီဩဇာ လော်ဂျီ အယူဝါဒ လွှမ်းမိုးသွားခြင်းက သတင်း ကောင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ဝိညာဉ်ရေး-လူမှုရေးအယူအဆကို လူမှုရေးဘက်ဆီ သို့ အကြီးအကျယ် တိမ်းညွတ်သွားစေခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ လူအများအပြားလှည့် ပြားခံကြရကာ ထောင်ချောက်တွင်းသို့ သက်ဆင်းခဲ့ကြသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်

လေယာဉ်မှူးဂျွန်လက်ဆင်းနှင့် တွမ်ဂိုက် တို့ကျူးဘားသို့ပျံသန်းမည့်
အစီအစဉ်ကို ဆွေးနွေးနေကြစဉ်

ယင်းကျမ်းစာကျောင်းရှိ ပရော်ဖက်ဆာ တစ်ဦးက ကျွန်တော့်အား ပြောပြရာ၌ သူတို့၏ လူသားချင်း စာနာထောက်ထားမှု လုပ်ငန်းကြောင့် အာဂျင်တီးနားတော် လှန်ရေးသမား ချီဂွေဗားရာနှင့် အိန္ဒိယခေါင်းဆောင် မဟတ္တမဂန္ဒီတို့သည် များစွာသော ခရစ်ယာန်တွေထက် ခရစ်တော်နှင့် ပိုပြီးနီးကပ်လာကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ဘယ်လိုပရော်ဖက်ဆာကြီးပါလိမ့်။ သူ၏နောက်လိုက်များက စစ်မှန်သော လူမှုရေးတရားမျှတမှုနှင့် လွတ်လပ်မှုတို့သည် ဝိညာဉ်ရေးရာ အသစ်မွေးဖွားခြင်းတို့၏ ရလဒ်ဖြစ် သည်ကို မသိကြပါတကား။ သခင်ယေရှုခရစ်တော်အားဖြင့် ဘုရားသခင်နှင့် စစ်မှန်သော ဆက်ဆံမှုမရှိဘဲ လူသားအားလုံး၏ လူမှုရေးဆိုင်ရာ တိုးတက် ကြိုးပမ်းမှုတို့မှာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့ တိုက်ခိုက်နေသော အရာမှာ လူမှုရေးတိုက်ပွဲမဟုတ်ဘဲ ဘုရားသခင်နှင့် စာတန်၏ အင်အားစု တို့ကြားတွင် တည်ရှိနေသည့် သဘာဝလွန် ဝိညာဉ်ရေးရာ တိုက်ပွဲဖြစ်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဤအချက်ကို စဉ်းစားပြီး ဘုရားသခင်၏ ခေါ်တော်မူခြင်းကို ပိုမိုနက်ရှိုင်းသောကဏ္ဍဖြင့် အဖြေပေးရန် ကျွန်တော်သည် ကိုယ်တော်၏ လှုံ့ဆော်မှုကို ခံလိုက်ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် အချိန်ပြည့်အမှုတော် ဆောင်အဖြစ် ဆက်ကပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အများစုကို ရောင်းချလိုက်ပြီး ကွန်မြူနစ်လောက ခရစ်တော်အမှုတော် မြတ်လုပ်ငန်း၌ ပါဝင်ရန် ကယ်လီဖိုးနီးယားရှိ ဂလင်းဒဲလ်သို့ လေယာဉ်ဖြင့် ပျံသန်းခဲ့ကြသည်။ ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်သည် သံရည်ကျိုအိုးထဲတွင် ရှိနေဆဲနှင့် ယင်းကနေလွတ်မြောက်လာကြမည့် ကျူးဘား၊ အရှေ့ဥရောပ နှင့် ရုရှားတို့မှ ခရစ်ယာန်တို့၏ လတ်တလောအတွေ့အကြုံများကို သိရှိခွင့်ရတော့မည် ဖြစ်သည်။ ဒုက္ခပင်လယ် အထွတ်အထိပ်ကနေ အနောက် နိုင်ငံများသို့ လွတ်မြောက်လာနိုင်ကြသည့် အရေအတွက်မှာ မပြောပလောက်သော ရာခိုင်နှုန်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ လေ့လာဖတ်ရှုခဲ့သမျှတို့ကို လက်တွေ့လေ့လာရန် အခွင့်အရေး ရရှိလာသည်။ ကျွန်တော်သည် ရုပ်မြင်သံကြားတွင် ပြသမခံရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ ရေဒီယိုတွင် ထုတ်လွှင့် မခံရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ သူတို့၏အကြောင်းကို စာအုပ်အဖြစ် ရေးသားခြင်းမခံရသူများ ထဲမှ အများကြီး လေ့လာခွင့်ရခဲ့သည်။

ကျွန်တော် အလည်အပတ်သွားခဲ့သည့် ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ဗက်ဆီလဲရပ်စကိုးလ်တို့ မိသားစုဖြစ်သည်။ အိုဖယ်လီယာ ကလည်း ဒိုရသီနှင့်အတူ ကော့စတာရီကာရှိ သူ၏ မိသားစုထံ သုံးပတ်ကြာ လည်ပတ်ရန် လေယာဉ်ဖြင့် သွားခဲ့ရာ ကျွန်တော် သည် မီးဖိုချောင်ဝင်ပြီး ချက်ပြုတ်မနေတော့ဘဲ အပျင်းထူသော လူပျိုပုံစံ မျိုးဖြင့် အသင့်စား၍ရသည့် စည်သွပ်အစားအစာများဖြင့် ဝမ်းဖြည့်ခဲ့သည်။ ဤတွင် ချစ်စဖွယ် ရှုမေးနီးယား မိသားစုတစ်စု ကယ်လီဖိုးနီးယားသို့ အချိန်တော်လေး ရောက်လာကြသည်။ မိခင်အယ်လင်နာသည် အချက်အပြုတ် ကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး အင်္ဂလိပ်လို အနည်းငယ်ပြောတတ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဘာသာစကား ချို့တဲ့မှုမှာ ကျွန်တော့်အတွက် ရိုးနေပြီ ဖြစ်ရာ ပြောရဆိုရသည်မှာ အဲဒီလောက် ပြဿနာမဖြစ်ခဲ့။

ဖခင်ဖြစ်သူ ဗက်ဆီလဲသည် အနက်ရောင် မျက်လုံးဖြင့် စိတ်မချမ်းမြေ့နေပုံ ပေါက်သော်လည်း သူ၏အပြုံး က သူ့မျက်နှာကို ထွန်းလင်းတောက်ပစေသည်။ သူသည် အခြားခရစ်ယာန်များကို ကျမ်းစာဝေရသည့် လေးနှစ် သက်တမ်းအတွင်း ရှုမေးနီးယားတွင် ထောင်နှစ်နှစ်ကျခဲ့ပြီး လောလောလတ်လတ် လွတ်လာသူဖြစ် သည်။ အယ်လင်နာသည် သူ့ခင်ပွန်းလွတ်မြောက်ရေးအတွက် အဆက်မပြတ် ကြိုးပမ်းခဲ့ရသည်။ ဗက်ဆီလဲက သူ့ခြေ ထောက်ရှိ အထက်အောက် တန်းနေသော အမာရွက်ကြီးကို ကျွန်တော့်အား ပြသသည်။ သွေးကြော ရောင်ကိုင်းမှု ကြောင့် အကျဉ်းထောင်ဆေးရုံတွင် ခွဲစိတ်ခံရပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ချုပ်ရိုးပြတ်ထွက်သွား ကတည်းက သူ့ ဒဏ်ရာသည် ပြန်ပိတ်သွားသည်ဟူ၍ မရှိတော့ချေ။ ချုပ်ရိုးပြတ်သွားသဖြင့် အော်ဟစ်အကူအညီ တောင်းနေ သည်ကို အစောင့်များက လှောင်ပြောင် ရယ်မောခဲ့ကြသည်။ လမ်းလျှောက်ရာတွင် အားပြုရသော သူ၏ ဆဲလ်မှာ သေးငယ်လွန်းလှသဖြင့် သူ့ခြေထောက်ပြဿနာမှာ အကောင်းဘက်သို့ ဦးမတည်နိုင်ခဲ့။

သူ၏တစ်ဆယ်နှစ်နှစ်အရွယ် သားဒိုရီယန်နှင့် ခြောက်နှစ်အရွယ်သမီး ခရစ္စတီးနားတို့မှာ ထူးခြားသော ကလေးများပင်ဖြစ်သည်။ ကွန်မြူနစ်တိုင်းပြည် တွင် ခရစ်ယာန်စာပေ ဖြန့်ဝေခြင်းကို တားမြစ်ထားသည်။ ခရစ္စတီးနားက တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် ပြေးလွှားပြီး တံခါးခေါက်ကာ ခရစ်ယာန်ဝေစာများ ဖြန့်ဝေနေချိန်တွင် ဒိုရီယန်က လမ်းထောင့်တစ်နေရာတွင် ရပ်ပြီး ရဲလာမလာ စောင့်ကြည့်သည်။ ဤအရာက ရှေးဦးခရစ်ယာန်များ ရောမလိုဏ်ဂူများ၌ ဆုတောင်းနေခဲ့ကြပုံကို ပြန်ပြောင်းသတိရစေသည်။ သူတို့သည် မိမိကိုယ်ကို ဘုရားဟု တင်စားထားသည့် ဧကရာဇ်ဆီဇာကို လူမှုရေးကိစ္စရပ်များနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပေးသင့်ပေးအပ် သည်များကို ပေးအပ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော်လည်း သခင်ယေရှုနှင့် ပတ်သက်သည့် ပရောဖက်ဟောရှာယ၏ စကားဖြစ်သော “ထိုသူသည် အုပ်စိုးခြင်း အာဏာစက်ရှိလိမ့်မည်” ဟူသောအချက်ကို သတိရဖို့လိုအပ်ပါသည်။

ဤအေးဆေးတည်ငြိမ်သော ချစ်စဖွယ် မိသားစုတွင် ပြောစရာအဖြစ်အ

ပျက် အများအပြား ရှိသည်။ သူတို့၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များကို စာအုပ်အဖြစ် ဘယ်တော့မှ ရေးသားခြင်း ပြုမည်မဟုတ်သော်လည်း ဆက်လက် ရှင်သန်နေသော တမန်တော်ဝတ္ထု၏ အင်အားစုများအဖြစ် သူတို့၏ အတွေ့အကြုံက စိတ်ကိုထိ ခိုက်ခဲ့သည်။ တမန်တော်များ တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဒုက္ခများမှာ ခရစ်ယာန်များအတွက် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မဟုတ်ပါလား။ ယနေ့ အနောက်တိုင်း ခရစ်ယာန်များသည် အထူးကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှု ထီးရိပ်အောက်တွင် ရှိနေကြပြီး ကိုယ်တော်၏ အကြံအစည်နှင့်အညီ အချိန်ကာလတစ်ခုအတွက် ကောင်းကြီးမင်္ဂလာများ အပ်နှင်း ခံစားကြရသည်။

ကျွန်တော့်ထံ လာရောက်လည်ပတ်သည့် နောက် “တမန်တော်” တစ်ဦးမှာ ရုရှားအလုပ်စခန်းတွင် ဆယ်နှစ်ကြာနေခဲ့ရပြီးနောက် လွတ်မြောက်လာရုံပဲရှိသေး သည့် နှစ်ခြင်းအမှုတော်ဆောင် ဒေဗစ်ကာလဆင်ဖြစ် သည်။ ယင်းစခန်း၌ နေခဲ့ရစဉ် ဆုတောင်းချိန်မျိုး၌ သူ့ရှေ့တွင်လီနင်၏ ရုပ်ပုံကိုထားရှိကြပြီး “ကြည့်စမ်း၊ ခင်ဗျားဟာ လီနင်ဆီမှာ ဆုတောင်းနေတာပဲ” ဟု သူတို့က သူ့ကိုလှောင်ပြောင်ခဲ့ကြသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ရုရှားမြောက်ပိုင်းရှိ စခန်းအမှတ် ၂၄၃ ၌အစောင့်တစ် ယောက်က သူ၏ တိုက်ခိုက်ရေး ခွေးအား ကလာဆင်ကို တိုက်ခိုက်ရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။ ရန်လိုနေသော ဒိုဘာမင်ခွေးသူ့ထံဦးတည်ပြီလာ နေစဉ် ဒေးဗစ်ဆုတောင်းလိုက်သည်။ ရုတ်ချည်းဆိုသလို ထိုခွေးသည် နောက်ပြန်လှည်ပြီး ခုန်အုပ်လိုက်သည်။ ခွေးခုန်အုပ်လိုက်သူမှာ သူမဟုတ်၊ အစောင့်စစ်သားဖြစ်သည်။ ခွေးသည် သူသခင်၏ ရိုင်ဖယ်ကိုကိုက်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသော ကြောက်ရွံ့နေသည့် အစောင့်စစ်သားကို အကူအညီပေးရန် အခြားအစောင့် များရောက်ရှိလာကြသည်။

ဘူလ်ဂေးရီးယားရှိ အလုပ်စခန်းတစ်ခုတွင်လည်း တွင်းတစ်ခုထဲ၌ ခရစ်ယာန်များကို တိုက်ခိုက်ရေးခွေး များနှင့်အတူ ထားရှိကြသည်။ ဤတွင် စစ်ခွေးများ တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာကြပြီး တအိအိအော်ကာ တွင်းနံရံကို ကုတ်ခြစ်ပြီး ထွက်မြောက်ရန် ကြိုးပမ်းလာကြသည်။ ခြင်္သေ့များနှင့်အတူ နေခဲ့ရ

သည့် ဒံယေလ၏ အတွေ့အကြုံ မျိုးပင်ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့သောအဖြစ်အပျက်များမှာ ထောင်ထဲရှိ သန့်ရှင်းသူများအတွက် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာ့အသင်းတော်များ ကောင်စီ၏ ယခင်ဘူလ်ဂေးရီးယား ကိုယ်စားလှယ်ဟောင်း သိက္ခာတော်ရ ဆရာ အဆင်ဆီမီယိုနော့သည် ကျွန်တော့်အိမ်၌ လာရောက်တည်းခိုသည်။ ကင်ညာတွင် ကျင်းပခဲ့သော ကမ္ဘာ့အသင်း တော်များကောင်စီ အစည်းအဝေးတွင် ရုရှားကိုယ်စားလှယ်များက ဆိုဗီယက်အုပ်စုဝင်တို့အား ဆုံးဖြတ်ချက်များ ၌ “အတူတကွ” မဲပေးကြရန် တိုက်တွန်းခဲ့ကြသည်ဟု သူကပြောပြသည်။ သူသည်သူတို့၏ အာဏာကစားမှုနှင့် ပိတ်ကားနောက်ကွယ်က ပရိယာယ်ဆင်လှုပ်ရှားမှုများကို အံ့သြခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဆီမီယိုနော့သည် ကမ္ဘာ့ အသင်းတော်များကောင်စီမှ နှုတ်ထွက်ပြီး အမှုတော်ဆောင်လိုသော ခရစ်ယာန်လူငယ်များအတွက် ဆိုဗီယာမြို့ပြင် သစ်တောတစ်နေရာ၌ ကျမ်းစာကျောင်း တစ်ကျောင်းကို ကိုင်တွယ်ခဲ့သည်။

အခြားကွန်မြူနစ်တိုင်းပြည်များမှာ ကဲ့သို့ဘူလ်ဂေးရီးယားရှိ ကျမ်းစာကျောင်းတွင် မှာကံစံနှင့် သခင်ယေရှု တို့အကြား သဘောတူနိုင်မည့်အချက်များကိုသာ အလေးထားကြသည့် ခြောက်ကပ်ပြီးဝိညာဉ်ရေးရာ ကင်းမဲ့သော ပညာတတ် ပရောဖက်ဆာများ ရှိကြသည်ဟု ဆီမီယိုနော့က ပြောပြသည်။ အခြားသင်းအုပ်ဆရာ တစ်ယောက် လည်း ရုမေးနီးယားတွင် ယင်းကဲ့သို့သော ကျမ်းစာကျောင်းမျိုး၌ တက်ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ကရုဏာသက်ဖွယ်ကောင်းသည့် ဤပုဂ္ဂိုလ်သည် သေဒုခတ်ထားသည့် ဘီရိုထဲမှ ရှေးသန့်ရှင်းသူများနှင့် အသင်းတော်ဖခင်ကြီးများ၏ အကြောင်းအရာများ ပါဝင်သော စာအုပ်များကို ညအချိန်စာကြည့်တိုက်တွင် ပုန်းလျှိုး ကွယ်လျှိုးဖတ်ခဲ့ရသည်။

၁၉၅၅ ခုနှစ်မှ ၁၉၇၈ ခုနှစ်အတွင်း ယင်းကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်အများအပြားထံ ကျွန်တော်လည်ပတ်နိုင် ခဲ့သည်။ သူတို့၏ ရိုးရှင်းသောအဖြစ်အပျက်များကို သာသနာပြုလစဉ် သတင်းစာစောင်များ သို့မဟုတ် မဂ္ဂဇင်းနှင့် သတင်းစာစောင်းပါးများတွင် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဖော်ပြခဲ့ခြင်းမျိုးရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့နေရသောသူတို့၏ သရုပ်မှန်မှာမူ ဖော်ပြခြင်း

ရှိချင်မှရှိမည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ စားသောက်ကြပြီး ဆုတောင်းပေးကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ခရီးတိုတစ်ခုအတွက် စိတ်ထဲစွဲထင် ကျန်ရစ်မည့် အရာများကို ဂရုတစိုက် ပြင်ဆင်နေကြခြင်းကား မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့သည် ညီအစ်ကိုများကဲ့သို့ ကာလရှည်ကြာစွာ အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံးအဖြစ်အပျက်တစ်ခုမှာ ဥရောပရှိ ကျွန်တော်တို့၏ သာသနာပြုအဖွဲ့တစ်ခုမှ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ သည့် ကျမ်းစာအုပ်များကို ဗက်ဆီလ်နှင့် အယ်လီနာတို့က ခရစ်ယာန်များထံ ဖြန့်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘူခါရက်မြို့ ၏ ယင်နေသည်ကား ဆီးနှင်းများ ထူထပ်စွာ ကျခဲ့သောနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။ လမ်းများပေါ်တွင် ကားများကို သွားခွင့်မပြုခဲ့သော်လည်း သူတို့သည် ကျမ်းစာအုပ် နှစ်ဆယ့်ရှစ်ထုပ်ကို လက်ခံရန် ခရစ်ယာန်သာသနာပြု ဆရာတစ်ယောက်ကို သွားတွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ဗက်ဆီလ်နှင့် အယ်လင်နာ တို့သည် သူတို့၏ ညီအစ်ကို တစ်ယောက်နှင့်အတူ မြို့တော်ဘတ်စ်ကားအခွံတစ်စီးဖြင့် ထွက်လာကြသည်။ ထူထပ်လှသော နှင်းထုများကို တွန်းထိုးရင်း နောက်ဆုံးတွင် စောင့်နေသော ကားနောက်က ရပ်လိုက်ရာ လမ်းလည်း ပိတ်သွားသည်။ သာသနာပြု ဆရာနှင့် ပွေ့ဖက်ကာ နှုတ်ဆက်အနမ်းများပေးကြပြီးနောက် ပြောင်းရွှေ့သယ်ယူမှုကို အလျင်အမြန် စတင်လိုက် ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် အထုပ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်သော အဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို ဘတ်စ်ကားအတွင်း ထားရှိလိုက်ကြသည်။

ဤအချိန်တွင် ဗက်ဆီလ်သည် ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူတို့နောက်က ရဲကားတစ်စီး၏ မီးရောင်ကို ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။ သူနှင့် အယ်လင်နာတို့ သည် ဘတ်စ်ကားအတွင်းသို့ လျင်မြန်စွာ ခုန်ဝင်လိုက်ပြီး ကြမ်းပေါ်၌ လှဲချနေလိုက်သည်။ ယင်းကားသည် ရုရှားကေဂျီဘီ သို့မဟုတ် ကျူးဘားဂျီ-၂တို့နှင့် ဆင်တူသော အထူးနိုင်ငံရေး ရဲတပ်ဖွဲ့ဆီကျူရီတိတ် မှ ပိုင်ဆိုင်သော ကားဖြစ်သည်။ သူတို့၏အရာရှိသည် ကားကို ကျွန်တော် တို့၏ ဘတ်စ်ကား နောက်တွင် ရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော်တို့၏ကား နှစ်စီးရှိရာသို့ ဖြည်းညှင်းစွာ

လျှောက်လာသည်။ ပြောက်လက်နေသော သူ၏ အနက်ရောင် ဘုတ်ဖိနပ်ရှည် ကြီးက ဆီးနှင်းထုများကို လမ်းလျှောက်ရင်း ရှင်းထုတ်နေရသည်။

ဗက်ဆီလဲ၏ ညီအစ်ကိုသည် ကားအမိုးကို ချက်ချင်း ဖွင့်လိုက်ပြီး ကားစက်ပြင်နေသည့် အနေအထားမျိုး ဖြင့် ဟန်ဆောင်နေလိုက်ပြီး အားလုံး ဆိတ်ငြိမ်စွာ ဆုတောင်းနေကြသည်။ ရဲကဘာမှမပြော။ သူသည် အသက် ခပ်ပြင်းပြင်း ရှုထုတ်လိုက်ရာ ပါးစပ်က အာဇေယျများ တထောင်းထောင်းထွက် နေသည်။ သူသည် သာသနာပြု ဆရာ၏ ကားတံခါးကို ဆောင့်ကနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက် ပြီး ကျန်ရှိနေသော ကျမ်းစာအုပ်အထုပ်များပေါ်လက်တင်ကာ အတွင်းဘက်သို့ အသေအချာကြည့်လိုက်သည်။ သံသယဖြစ်စရာ ဘာမှ မတွေ့သည့်အတွက် မပြောမဆိုနှင့် ပျင်းရိလေးတဲ့စွာ သူ၏ပတ္တရောင်ကားဆီသို့ ပြန်လှည့်ထွက် သွားသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါ၏ သခင်ယေရှုဘုရား” ဟု ကားပြတင်းပေါက်မှ စောင့်ကြည့်နေသည့် အယ်လင်နာက တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်သည်။

အမေရိကားမှာပင်လျှင် အန္တရာယ်များကြားက ဘုရားသခင်ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်များစွာ ရှိခဲ့သည်။ ၁၉၇၆ ခုနှစ်ဇူလိုင် (၂) ရက်နေ့က ကျွန်တော်သည် လော့စ်အိန်ဂျယ်လစ်စ် ရှိလွတ်လပ်စွာ မောင်းနိုင် သည့် လမ်းမကြီး ပေါ်တွင် ကားမောင်းထွက်လာရာ ကြိုတင်လက္ခဏာဘာမှ မပြဘဲ သွေးဖိအား တက်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် အမြန်နှုန်းတင်မောင်းရမည့်လမ်းကြောင်း၌ ရှိနေရာ ယင်းက ထွက်ဖို့ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း အချိန် မရတော့။ ခေါင်းက မူးဝေသထက် မူးဝေလာပြီး မြင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့။ ကျွန်တော်သည် “ယေရှုဘုရား” ဟု နှုတ်ကရေရွတ်လိုက်ပြီး လဲကျသွားပါတော့သည်။ နောက်ကဆင့်ကဲ ယာဉ် တိုက်မှုများကြောင့် ကျွန်တော့်ကား ပျက်စီး သွားသော်လည်း ပါးတွင်အနည်း ငယ်သာ ရှိခဲ့သည်။ ဆေးဝန်ထမ်းများက ကျွန်တော့်ကို ကယ်လီဖိုးနီးယား ဆေးရုံသို့ အရေးပေါ် သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ ဆေးရုံတွင်ဆရာဝန်က နှလုံးလေဖြတ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောသည်။ သူကအရေးပေါ်ခန်းတွင် အလုပ်သင်လူငယ်တစ်ဦးအား ခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေ့၊ ဒီကိုလာပြီး ဒီလူရဲ့နှလုံးကို နားထောင်ကြည့်စမ်း၊ ငါမင်းကို လေ့လာစေချင်တယ်” ဟု ဆရာဝန်က လူငယ်ကို ပြောလိုက်သည်။ ထိုနောက်ဆေးကျောင်းသားက သူ၏ဆရာဝန် နားကြပ်ဖြင့် နားထောင် လိုက်သည်။ ဘေးကစောင့်ကြည့်နေသော ဆရာဝန်က “ရှုံးရှုံးရဲ့ရဲ့အသံကို ကြားရသလား၊ နှလုံးကလုံလောက်တဲ့ သွေးကိုလက်ခံရရှိခြင်းမရှိတဲ့ အချိန်မျိုးမှာ လေက နှလုံးကိုဖြတ်သွားဒါပဲ” ဟု ရှင်းပြလိုက်သည်။ ဆေးကျောင်း သားသည် အေးနေသော သူ၏ ကိရိယာဖြင့် အမျိုးမျိုးကြိုးစားကြည့်သော်လည်း ကြားရဟန်မရှိ။

ခွဲစိတ်ဆရာဝန်များလည်း ရံဖန်ရံခါ အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဖြစ်တတ်ကြသည်။ ကင်ဆာရောဂါဟု ပြောသော်လည်း သူတို့ပြောသော ကင်ဆာရောဂါဖြင့် သေချင်မှ သေမည်။ သူတို့သည် အခြေခံဇစ်မြစ်ကို ရှာ မတွေ့နိုင်ကြသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ဆိတ်ငြိမ်သော အခန်းတွင်းရှိ ကုတင်ပေါ်၌ ငြိမ်းချမ်းမှု ခံစားနေရသည်။ လေးလံသော ခန်းဆီးကို မသိမသာ ဖွင့်လိုက်ရာ အလင်းရောင်က ကုတင်ကို ထိုးလာသည်။ လှပလိုက်သည့် ရွှေရောင်မြင်ကွင်း ပါတကား။-

ကျွန်တော် ခေါင်းအုံးပေါ်တွင် ခေါင်ချပြီး အနားယူနေစဉ် တေးဂီတအသံကို စတင်ကြားလိုက်ရသည်။ ပထမတွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးအတွင်း နားထောင်နေရသကဲ့သို့၊ ပဲ့တင်သံများပါသော ကြည်လင်သည့် ပုံမှန် အသံ (ဆိုပရာနီစ်) ကိုကြားရသည်။ မကြာမီ အနိမ့်သံ (အဲလ်တိုစ်)၊ အမြင့်သံ (တေနာစ်) နှင့် အောက်သံ (ဘေ့စ်)တို့က လိုက်လာသည်။ တစ်ပိုဒ်ပြီး တစ်ပိုဒ် ချီးမွမ်းသီဆိုသံများသည် နေအလင်းရောင်ကဲ့သို့ ကျွန်တော့် ကုတင်ပေါ်သို့ ယိုစိမ့်ကျလာသလားဟု ထင်ရသည်။ ယင်းတေးသံက စိတ်အာရုံကို ဖမ်းစားထားသဖြင့် ရပ်မပစ်စေလို။ တစ်ဆယ့်ငါး မိနစ်ခန့်အကြာတွင် တေးသံသည် တဖြည်းဖြည်း ကွယ်ပျောက်သွားသော်လည်း ပျော်ရွှင် ဝမ်းမြောက်မှုက ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ယင်းနောက်တွင် အကျပ်အတည်းရောက်နေချိန် ဘယ်သူတွေက သီချင်းလာဆိုသွားသလဲဟု ကျွန်တော့် အမေကို မေးလိုက်သည်။ အမေသည် ကျွန်တော်သေခါနီးပြီးဟု ထင်ကာငိုနေသည်။

“အမေ၊ ကျွန်တော်မသေပါဘူး” ဟုဆိုကာ အမေ့ကို နှစ်သိမ့်ရန် ကျွန်တော်ကြိုးစားလိုက်သည်။ “ကျွန်တော် ဘုရားကျောင်းကို မသွားနိုင်တဲ့အတွက် ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ကို အထူးဖျော်ဖြေလိုက်တာပဲ”

နောက်နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း ကျွန်တော်သည် တန်ဖိုးရှိသော ကမ္ဘာအရပ်ရပ်က ထုတ်ဝေသည့် ဘာသာရေးနှင့် နိုင်ငံရေး စောပေများကို လေ့လာဖတ်ရှုခွင့် ရခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ်လိုလို မတူညီသော ဖော်ပြချက် အများအပြားနှင့် ဓါတ်ပုံများကို နှိုင်းယှဉ်ပြီး အဖြစ်အပျက်တစ်ခု သို့မဟုတ် အလုပ်စခန်းတစ်ခုတည်းမှ အဖြစ်အပျက်များအပေါ် ကျွန်တော်၏ သဘောထား ထင်မြင်ချက်များကို ထုတ်ဖော်ခဲ့သည်။ အခိုင်လုံဆုံးသော ဘာသာရေး ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှု အထောက်အထားကို ရုရှားသတင်းစာများမှ ရရှိပြီး ယင်းတို့ကိုယ်တိုင်က ယင်းကဲ့သို့ ပြုမူနေကြသည်။

နှစ်ခြင်းများ၊ ပင်တေကော့စ်တာလ်များ၊ အော်သိုဒေါ့စ်များနှင့် သတ္တမနေ့အသင်းသားများ ဖမ်းဆီးခံရ ပုံနှင့် “အဆိပ်” ပျံ့နှံ့စေသူများဟု စွပ်စွဲခံရပုံများကို ကျွန်တော် ထပ်ခါတလဲလဲ ဖတ်ရှုခဲ့သည်။ သူတို့၏ တရား စီရင်ပုံများကိုလည်း ကျွန်တော် ပြန်လှန်သုံးသပ်ကြည့်ရာ တရားမျှတမှုမရှိ။ အနောက်နိုင်ငံရှိ တရားဝင်ထုတ် ဝေသော ဘာသာရေး စာပေတစ်ခုတွင် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုများမရှိဟု ဘာသာရေး ခေါင်းဆောင်များက မှတ်ချက် ပြုထားသည်ကို ကျွန်တော်ဖတ်ခဲ့ရသည်။ သူတို့က “သူတို့ ကျူးလွန်တဲ့ ပြစ်မှုတွေဟာ လူမှုရေး ပြစ်မှုတွေဖြစ်တယ်ဆိုကာ ကွန်မြူနစ်အာဏာပိုင် တွေက ရှင်းရှင်းဖော်ပြထားတာပဲ” ဟုပြောတတ်ကြသည်။

ဤအချက်များကို နှိုင်းယှဉ်ပြီး “ဘုရားသခင်လက်ခံသော သူတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သင့်ကိုယ် သင်ပြသနိုင်အောင် လေ့လာသင်ယူပါ” ဟူသော ကျမ်းပိုဒ်၏ တန်ဖိုးရှိမှုကို ကျွန်တော်စတင် သိမြင်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် ဝိညာဉ်ရေရာနယ်ပယ်၌ သံသယရှင်သော မဖြစ်မလာသော်လည်း သတိထားသော၊ သံသယ ရှိသော၊ အပတ်တကုတ် ကြိုးစားသော သောမ ဖြစ်လာပြီး ပရိယာယ်၊ မာယာ တို့နှင့် ယဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မှုများကို လေ့လာရန် “မရိန်းတပ်

သင်တန်းစခန်း” သို့ရောက်နေသလားဟု အောက်မေ့ရသည်။ ကျွန်တော်သည် အသိဉာဏ် ခေါင်းပါးသော လူသားများအပေါ် နေ့စဉ်ကျင့်သုံးနေသည့် စာတန်၏စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော လှည့်ဖြားမှုကို သိရှိအောင် လေ့လာရပါမည်။ တကယ်တော့ အနောက်တိုင်းသားများသည် လူတို့၏ အကောင်းဆုံးအရာများကို ယုံကြည်လိုကြသည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိသည်။ ဤယုံကြည်မှုသည် အားကျဖွယ်ကောင်းသော်လည်း အစွန်းရောက်သွားပါက တမင်မိုက်မဲမှုဆီသို့ ရောက်ရှိသွားနိုင်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်တော် ကျူးဘားကို အာရုံစူးစိုက်လိုက်သည်။ သူတို့ထံက ပြန်ကြားစာ တစ်စောင်မှ မရရှိသေးသည့်အတွက် ပင်လယ်ထဲသို့ ပစ်ချခဲ့သမျှ ထိရောက်မှုမရှိဟု ထင်မြင်လာသည်။ စပိန်အသင်းသားများ ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ကျွန်တော်တို့၏ အသင်းတော်တွင် ထက်ဝက်နီးပါးမှာ ကျူးဘားလူမျိုးများ ဖြစ်ကြရာ သူတို့ကို ဂရုတစိုက်နှင့် ကျွန်တော်အဆက်အသွယ် များများလုပ်နေဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ သင်းအုပ်ဆရာ ဒေါက်တာဂျောင်းအိုရှိပီဆာသည် သူ၏ ယုံကြည်ချက်ကြောင့် ဖီဒဲလ်ကတ်စထရို၏ အကျဉ်းထောင်တွင် ခုနစ်နှစ် နေခဲ့ရသည်။ ကျူးဘား၌ ခရစ်ယာန်စာပေ ချို့တဲ့မှုကို သတိမူ၍ ပျက်နေသော ဘီးချ်ခရပ် လေယာဉ် တံခါးမှ ကုန်းပေါ်သို့ အထုပ်များ ကိုးရိုးကားယား ပစ်ချခဲ့သည့် ခရီးစဉ်ကို ပြန်ပြောင်း စဉ်းစားမိလိုက်သည်။ “နောက်တစ်ကြိမ် ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်ရမှာလဲ။ ဒါပေမဲ့ ညပိုင်းမှာ လုပ်ရမယ်” ဟူသော အကြံအစည်တစ်ခု ခေါင်းထဲ ဖျတ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် ခရစ်ယာန်စာပေ တစ်သိန်းကျော်ကို ပုံနှိပ်ရန်ယုံကြည်ခြင်းဖြင့် မှာလိုက်သည်။ ဤစာ ရွက်များကို မိုင်လာပလတ်စတစ်ထဲ၌ အပြားလိုက် ထည့်ပြီး လောင်းလိုက်လျှင် လက်တွေ့ကျကျ ဖျက်စီးပစ်ရန် မလွယ်ကြောင်း ကျွန်တော်သဘောပေါက်သွားသည်။ ဤသို့ဖြင့် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆုပ်ဖြဲပျက်စီးခြင်းမရှိဘဲ အကြိမ်တစ်ရာလောက် လက်ဆင့်ကမ်း ဖတ်ရှုနိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

အိမ်ရှိစဉ်ခန်းတွင် ကျွန်တော်သည် သူ့အတွက်အခက်အခဲဆုံး စမ်းသပ်မှု

ဖြစ်နိုင်သည့် ပလတ်စတစ် လောင်းထားသော ဝေစာတစ်ခုကို သားဖြစ်သူ ဒေနီယယ်လ်အား ပေးလိုက်သည်။ သူသည် တွေ့သမျှ ကောက်ဝါး တတ်သည့် အရွယ်ဖြစ်ရာ သတင်းကောင်းကို သွားနှင့်ကိုက်လို၊ သွားကျိုးသွားတယ်ဟု ဆိုစမှတ်ပြုဖွယ် ဖြစ်လာနိုင် သည်။ သူသည် တစ်ပတ်ကြာ တွန့်လိမ့်နေအောင် ယင်းကို ဆော့ကစားခဲ့သော်လည်း တွန့်ရာ ခြစ်ရာများအနည်း ငယ်သာ တွေ့ရသည်။ ပစ္စည်းတစ်ခုလုံး ကောင်းမွန်စွာ ဖတ်ရှုနိုင်ပြီး ကိုက်ဖြတ်ရာများကို မတွေ့ရ။ အကောင်း ပကတိနီးပါး ရှိနေသည်။

တစ်ညတွင် ကျွန်တော်နှင့် အိုဖယ်လီယာတို့သည် ငါးဂါလံဆုံစည်ပုံးတစ် လုံးကို တင်ဆောင်ကာ ဆန်တာ မိုနီကာ ကမ်းခြေသို့ ကားဖြင့် သွားခဲ့ကြသည်။ (ကျွန်တော်၏ ဇနီးသည် စိတ်ရှည် သည်းခံသော အမျိုးသမီး ဖြစ်ကြောင်း ဤအရာက သက်သေထူသည်။) ကျွန်တော်တို့သည် လက်တွေ့စမ်းသပ်နိုင်ရန် အတွက် ပင်လယ်ရေကို စည်ပုံးထဲထည့်ကာ အိမ်သို့သယ်လာကြသည်။ ကျွန်တော် သန့်ရှင်းသောရေကို အသုံးပြု၍ မဖြစ်ပါ။ တကယ့်ပစ္စည်းအမှန် ဖြစ်ရပါမည်။

ကျွန်တော်သည် ပလတ်စတစ် လောင်းထားသည့် စာပေအချို့ကိုယူပြီး အပိုင်းအစကလေးများအဖြစ် ညှပ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုနောက် မီးဖိုပန်းကန်ဆေး ခွက်ရှိ ဆားငန်ရေထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ချစ်ဇနီးအိုဖယ်လီယာ သည် သံပေ ကျနေမှု၊ ဒီဇယ်ဆီကဲ့သို့ အနံ့ထွက်နေသည့် ဆားငံရည်နှင့် အစက်အပြောက် မရှိလောက်အောင် သန့်ရှင်းနေသည့် သူမ၏ မီးဖိုခန်းရှိ စာရွက်အပိုင်းအစများ တို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာတစ်ခုမျှ မပြော။ နောက်တစ် နေ့ မနက်တွင် အားလုံးမှာ ကောင်းမွန်စွာ ပေါလောပေါ်နေပြီး ရေလုံးဝ စုပ်ယူခြင်းမရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။ စက္ကူသည် ပါးလွှားပြီး အပူရှိန်ဖိအားတို့ဖြင့် ပလတ်စတစ်လောင်းထားရာ ခပ်ပြားပြားလေး ဖြစ်နေသည်။ စာရွက် များမှာ သတင်းစာ စက္ကူကြီးများကို ဖြတ်ပြီး ပုံနှိပ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး အဆင်ပြေသည်။

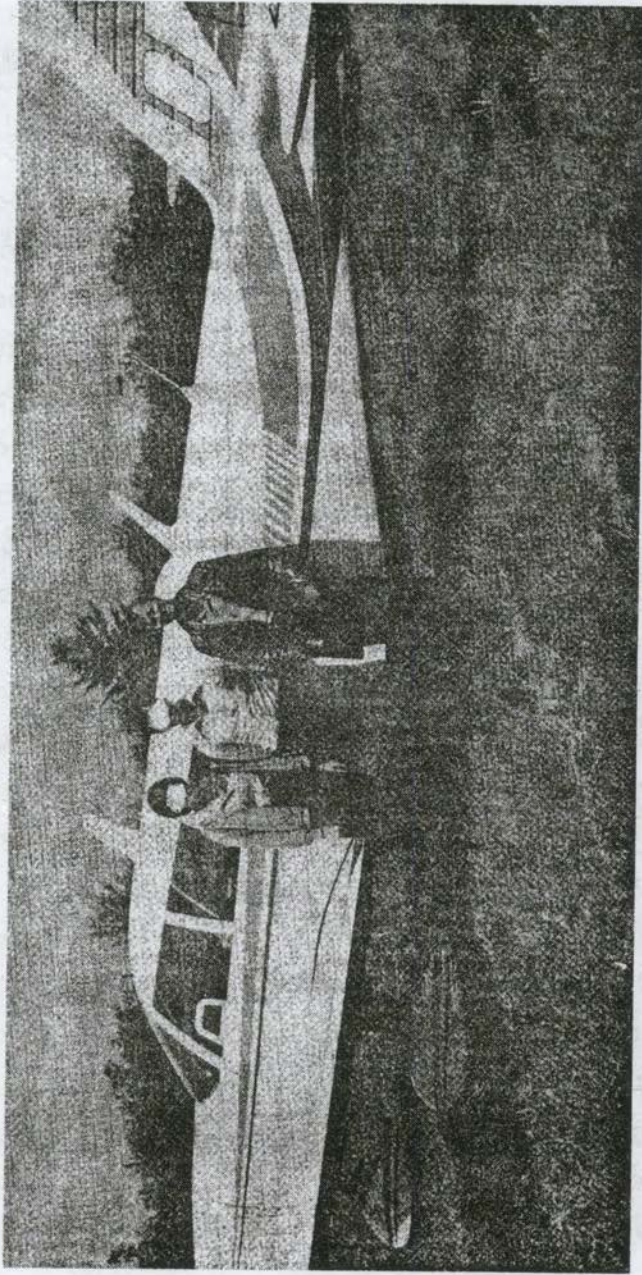
ဤစမ်းသပ်နေသည့် အချိန်ကာလအတွင်း နှစ်ခြင်းအမှုတော်ဆောင် ဖြစ်သော ခရစ်ယာန်ရေယာဉ်မှူး တစ်ဦးက ကျွန်တော့်ထံမှ သတင်းကောင်း စာပေ အိတ်ကြီးငါးအိတ်ကို သယ်ဆောင်သွားပြီး အဆင်ပြေသည့် နေရာဟု ကျွန်တော်တို့

ယူဆထားသော အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ရေပိုင်နက် ပေါ်သို့ ပစ်ချခဲ့သည်။ ကျူးဘားက ဘာပြန်ကြားစာမှ ရောက်မလာသေး။

နောက်ဆုံးတွင် ဘယ်အချိန် ဘယ်သူနှင့် သွားမည်ကို မသိရသော်လည်း ကျူးဘားကျွန်းကို ဖြတ်ပြီး ည ပျံသန်းမှု အစီအစဉ်ကို စတင်ရေးဆွဲလိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ လေယာဉ်မှူး ဂျန်လေဆင်းက သင့်တင့် လျောက်ပတ်သော မြေပုံကားချပ်ကြီး တစ်ခုကို ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ယူလာပြီး ခရီးစဉ်အား စီစဉ်ကြသည်။ ပစ္စည်း တင်ဆောင်နိုင်သည့် အလေးချိန်၊ လေကြောင်း ပျံသန်းမှုနှုန်း၊ အကွာအဝေးနှင့် လေယာဉ်ဆီလိုအပ်ချက်တို့ကို ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးကြသည်။ တစ်ညပြီး တစ်ည ကုန်လွန်သွားသည်။ နေ့လည်စာ စားချိန်၌ပင် ဖုန်းကိုင်ရနှင့် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ခန္ဓာတစ်ခုလုံး ဤစီမံကိန်းအတွက် အသက်ရှင်နေသည်။ ဘုရားသခင်၏ လမ်းညွှန်မှု ရရှိ အောင်လည်း ဆုတောင်းသည်။ ဤစီမံကိန်းနှင့် ကျွန်တော်သည် အတူစား၊ အတူအိပ် တစ်သားတစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေသည်။ မနက်နှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက် ထပြီး ထမင်းစားခန်းရှိ စားပွဲတွင် ဖြန့်ခင်းထားသော လေကြောင်း ပျံသန်းမှု မြေပုံကားချပ်ကြီးကို သွားကြည့်သည်။ ခရီးအကွာအဝေး၊ ကြန့်ကြာချိန်၊ လေယာဉ်ဆီ အတိုင်းအတာနှင့် မရရှိသေးသည့် လေယာဉ် အနောက်ပိုင်းတံခါးကို ဘယ်လိုဖွင့်ရမှာကအစ ကျွန်တော်ဆုတောင်းရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အချုပ်အခြာအာဏာပိုင် ဘုရားသခင်၏ လမ်းညွှန်မှုအောက်၌ ဘဝတစ်ခုလုံးကို မြှုပ်နှံ နေရဘိ သည့် အလား ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။

ညပေါင်းများစွာနှင့် ရက်သတ္တပတ်ကုန် နေ့ရက်များစွာ အလုပ်လုပ်လာခဲ့ကြပြီး တစ်နှစ်ကျော်အကြာ တစ်ခုသော ဒီဇင်ဘာလတွင် ဆက်ပြီး လုပ်နေကြတုန်းပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူ့တွင် ကျူးဘား ကို ဖြတ်ပြီး ပျံသန်းရန်လိုအပ်သော ရာထူးအဆင့်အတန်းမရှိ၍ ဖြစ်သည်။ ဂျန်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်ပါမည့် အခြားလေယာဉ်မှူးတစ်ဦးကို ရှာတွေ့လိုက်သည်။ လင်ဒါဂျက်ဆင်သည် ကျွန်တော်တို့ မပျံသန်းမီ တစ်ရက်အလိုက ရာထူးအဆင့်အတန်း သတ်မှတ်ချက်ကို လက်ခံရရှိခဲ့သည်။

ဝက်ပင်လယ်အော်သတင်းကောင်း ကျူးကျော်ရေး အစီအစဉ်၌
ပါဝင်ကြသော လေယာဉ်ဝန်ထမ်းများ

ပေ ၁၀၀၀၀ အမြင့်က

မန္တ

ကျွန်တော်တို့သည် သူတို့၏ တောင်းဆိုချက်အရ ဟာဗာနာသို့ ကြေးနန်း ရိုက်ကာ မှတ်ပုံတင်လိုက်သည်။ ယင်းသို့မှတ်ပုံတင်ရာတွင် လေယာဉ်အမှတ်၊ လေယာဉ်မှူးများအမည်နှင့် ဖြတ်သန်းမည့်ရက်စွဲတို့ကို ပေးပို့ကြ ရသည်။ ဒီဇင်ဘာ ၇ ရက်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဖလောရီဒါရှိ လောင်ဒါဒဲလ်မှ ထွက်ခွာလာရာ ဗဟားမားကျွန်း စုများကနေ ကျူးဘားတောင်ပိုင်း၊ ယင်းမှ တစ်ဆင့် ဂရင်းကေမန်ရှိ ဂျော့ချ်တောင်းမြို့သို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြရာ တစ်ဆယ့်လေးနာရီကြာ မြင့်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အဝါရောင်နှင့် အစိမ်းရောင်ရှိ အင်ဂျင်စက်တစ်လုံး တပ်ချီရိုးကီးဆစ်သည် ကုန်ပစ္စည်း ကောင်းကောင်း တင်နိုင်သော လေယာဉ်ပျံ ဖြစ်သည်။

ဂျော့ချ်တောင်းမြို့သို့ ဆင်းသက်ခဲ့သည့် ယင်းညနေက မိတ်ဆွေအပေါင်း အသင်းများကို နှုတ်ဆက်ရန် ကျွန်တော်အချိန်အနည်းငယ်သာ ရခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကျူးဘားသို့ ဆက်ပြီးမပျံသန်းမီ ဓာတ်ဆီဖြည့်ရန် လေးဆယ့်ငါး မိနစ်သာ အချိန်ရရှိကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခရီးတစ်ထောက်နားနေကြရာတွင် ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ကို စစ်ဆေးမှု မပြုကြ။ ကျွန်တော်သည် သူငယ်ချင်း ဂျယ်ရီအင်ဒရူးကို တွေ့ရန် လေဆိပ်မျှော်စင်သို့ တက်သွားသည်။ အမျိုးသမီး လေကြောင်း ထိန်းသိမ်းသူနှင့် အမျိုးသမီးလေယာဉ်မှူးတို့နှင့်အတူ အလုပ်လုပ် ရခြင်း မှာ ကျွန်တော့်အတွက် အတွေ့အကြုံအသစ်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့သည် ဘာမှ ဗဟုသုတ မရှိကြရကား ဂျယ်ရီသည် ဂျာမေကာရှိ ကင်းစတောင်းမှတစ်ဆင့် ဟာဗာနာကို ဆက်သွယ်စေကာ ကျွန်တော်တို့၏ ပျံသန်းရေးလမ်းကြောင်းကို ရှင်းလင်းလိုက်သည်။ အားလုံးမှာ အစီအစဉ်တကျဖြစ်နေပြီး ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်သန်း ခွင့်ရရှိခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပြေးလမ်း၌ ဘီးလိမ့်သွားနေစဉ် လေယာဉ်အတွင်း ပိုင်းရှိ သေတ္တာများကို စပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ အပူပိုင်း ရာသီဥတု၏ စိုထိုင်းမှုကြောင့် ကျွန်တော်သည် ချက်ချင်းဆိုသလို ချွေးထွက်လာသည်။ ဂျွန်နှင့် လင်ဒါတို့သည် လေယာဉ်ကိရိယာများကို စစ်ဆေးလိုက်ပြီး တောင်းဆိုထားသည့်အချိန်တွင် ပျံတက်လိုက် သည်။ ကျွန်တော်တို့လေယာဉ် သတ်မှတ်ထားသောအမြင့်သို့ ပျံတက်လိုက်စဉ် ရေဒီယို၌ ဂျယ်ရီ၏ အသံပေါ်ထွက် လာသည်။ “ဟောလီဝုဒ်-ဖို့ဒ်လောင်ဒါဒဲလ် လေဆိပ်မှာ မှတ်ပုံတင်ထားတာ ရှင်းတယ်၊ ပေ ၉၀၀၀ မှာ ဆက်နေပါ။”

“ရှိဂျာ၊ ဂျော့ချ်တောင်း” ဟု လင်ဒါကလုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း အသိအမှတ် ပြုသည့် အနေနှင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ပထမဦးဆုံး ရင်ဆိုင်ရမည့် လေယာဉ်အချက်ပြ စစ်ဆေး ရေးစခန်းမှာ ကျူးဘားရှိ သရော်စဖွယ် ဝက်ပင်လယ်အော် သို့မဟုတ် ဂျီရွန်ပင် လယ်အော်၌ တည်ရှိသည်။ ဤနေရာသည် လူခြောက်ဆယ်က စစ်ရေးအရ ကျူးကျော်ခဲ့သော နေရာဖြစ်သည်။ ပထမမိနစ် သုံးဆယ် ပျံသန်းမှုမှာ အစီအစဉ်အတိုင်း ချောမွေ့နေသည်။ လင်ဒါသည် နောက်ဆုံးအနေနှင့် ဂျယ်ရီကို တည်ငြိမ်စွာ စကားပြောလိုက်သည်။

“အတီယူဗီအိုင် ဖြတ်မှတ်အား အစီရင်ခံပါတယ်။ အမြင့်ပေ ၉၀၀၀”

ဤညနေခင်းကား မိုးတိမ်များ ထူထပ်ပြီး မြေပြင်ကိုပင် မမြင်ရသည့် မှောင်မိုက်သော ညနေခင်းဖြစ်ရာ လေယာဉ်မှူးများသည် စက်ကိရိယာများကိုသာ အမှီပြုပြီးမောင်းနေကြ ရသည်။ ဂျယ်ရီသည် သူ၏ရေဒီယို ဆက်သွယ်မှုပြီးဆုံး သွားပြီး ဖြစ်ကြောင်း ပြသသည့် အနေနှင့် “ဗိုလ်ရိုးစံ ရေဒီယို ၁၂၆.၉

ကိုဆက်သွယ်ပါ” ဟု ပြောလိုက်သည်။ လေယာဉ်လမ်းညွှန် ဂျှင်ရိုက်ရိယာကို သံလိုက်အိမ်မြှောင်၌ ခဏခဏပြန်ပြင်ရန် လိုအပ်နေကြောင်း လင်ဒါသံလိုက်ရချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ဂျီရွန်ရေဒီ အချက်ပြစခန်းမှ တစ်နာရီခရီးအကွာ၌ ရှိနေကြ ဆဲဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ သာမန်ဖြစ်ရပ်မဟုတ်၊ သူမသည် ဂျွန်ကို ချောက်ချားစွာဖြင့် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါသုံးဆယ်ဒီဂရီအကွာအဝေးပဲ၊ ကျွန်မပြင်လိုက်တာ တစ်မိနစ်ပဲရှိသေးတယ်” ဟု လင်ဒါ စောဒက တက်လိုက်သည်။

ဤအချိန်သည် လေကြောင်းပျံသန်းမှု ပြဿနာဖြစ်ရမည့် အချိန်မဟုတ် ဂျွန်သည် အေဒီအက်ဖ် ကိရိယာကို လက်ချောင်းဖြင့် ဆောင့်ထိုးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ကို ကမ်းရိုးတန်းဘက်သို့ လမ်းညွှန်မည့် ဂျီရွန်ရေဒီယိုကို အချက်ပြစခန်းဘက်ကို လှည့်လာကြသည်။ သူသည် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး တတိတီမြည်နေသော ကြေးနန်းဆက်သွယ်ရေးကိရိယာကို နားထောင်ရန် ဆွဲယူလိုက်သည်။ အသံက သိပ်မကြည်လင်။ ထိုစဉ်ကန်လန့်ဖြတ် လေပြင်းတစ်ချက် ကျွန်တော်တို့ကို တိုးဝှေ့သွားသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဂျီရွန်ကောင်းကင်ယံ သို့ ရောက်ရှိချိန်တွင် တစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် နောက်ကျနေသည်။ လင်ဒါဒေါသထွက်သွားသည်။ ဂျွန်သည် မိုးတိမ်များ၌ လျှပ်စီးလက်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး တထိတ်တလန့်ဖြစ်နေသည်မှာ ပေါ်လွင်နေသည်။ သူသည် အမ်အိုင်ဂျီတိုက် လေယာဉ်၏ အချက်ပြ မီးဖြစ် လေမလားဟု စိုးရိမ်းကြောက်ရွံ့နေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဝက်ပင်လယ်အော်ကို ဖြတ်ရာတွင် မြောက်ဘက်ကမ်းရိုးတန်း ဗီရာဒီရို ရေဒီယိုအချက်ပြ စခန်း၏ ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ဦးတည်ကာ တိုက်ရိုက်ပျံသန်းကြသည်။ ဒုတိယအကြိမ်ကျူးကျော် မူပါလားဟု ကျွန်တော်တွေးလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သဘောသဘာဝ ကားမတူ။ ကျွန်တော်တို့သည် စာများစတင် ပစ်ချရမည့် နေရာအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာကြရာ ဤအရာသည် ပုလဲဆိပ်ကမ်းနေ့ရက်ပါလား ဟူ သော အတွေးကဝင်လာသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပစ်ချမည့် မေတ္တာတရားတော်သည် ခရစ်ယာန်များကို တိုက်တွန်းအားပေးသည့် ထိရောက်သော ဝိညာဉ်ရေးရာ ဗုံးများဖြစ်လာစေရန်နှင့် မာကစ် ဝါဒီတို့၏ စိတ်ထဲတွင် မေးခွန်းမျိုးစေ့များ ကောင်းမွန်စွာ ကြံချနိုင်ရန် မစပါမည့်အကြောင်း ကျွန်တော်ဆုတောင်းလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မာကစ်ဝါဒီတို့အတွက် အထူးရေးသားထားသော ဝေစာများကို သယ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ဤဝေစာ ရေးသားသူမှာ ယခုအခါ ခရစ်ယာန် သင်းအုပ်ဆရာ ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော ယခင်ဘုရားမဲ့ဝါဒီ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မာကစ်နှင့် လီနင်တို့၏ ခြေရာနောက်ကို လိုက်ကြပါက အားလုံးသေ ခြင်း၌ အဆုံးသတ်မှာ ဖြစ်ပြီး သူတို့တွင် သေသွားပြီးနောက် အသက်ရှင်သည့် ယုံကြည်ချက်မရှိဟု ဝေစာက ထောက်ပြထားသည်။ ထို့အပြင် မာကစ်ဝါဒီကပဲ ဖြစ်ဖြစ် အရင်းရှင်ဝါဒီကပဲဖြစ်ဖြစ် ယေရှုခရစ်တော် ပေးနေသည့် ထာဝရမျှော်လင့် ချက်မျိုးကို မပေး။ သခင်ယေရှု၏ ပေးဆပ်ခဲ့မှုကို လက်ခံခြင်းအားဖြင့်သာ စိတ်ဝိညာဉ်က မေတ္တာ၊ ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် မျှော်လင့် ခြင်းတို့ကို တွေ့ရှိနိုင်ကြောင်း ဝေစာတွင် ဆက်လက်ဖော်ပြထားသည်။

ထိရောက်မှုရှိရန်အတွက် နားလည်နိုင်သော အရေးအသားမျိုးလိုအပ် သည်။ မာကစ်ဝါဒီတို့အတွက် ဤအချက်ကို ရှင်းပြမှု ရှိကိုရှိရပါမည်။ သခင်ယေရှုက မသေ၊ ၁၃-၈-၁၉ တွင် ဤသို့ မိန့်တော်မူထားသည်။

“မျိုးစေ့ကြသောသူ၏ ဥပမာအနက် အဓိပ္ပါယ်ကို နားထောင်ကြလော့။ လမ်း၌အစေ့ကို ကြံခြင်းအကြောင်းအရာကား၊ နိုင်ငံတော်၏တရားစကားကို ကြား၍ နှလုံးမသွင်းသည်ရှိသော် နတ်ဆိုးလာ၍ နှလုံး၌ ကြံသောအစေ့ကို နှုတ် ယူတတ်သည်။”

ကျွန်တော်တို့၏ စာပေများသည် တစ်ဆူတည်းသော ဘုရားစစ် ဘုရားမှန် သခင်ယေရှုကို မိတ်ဆက် ရာတွင် မာကစ် နှင့် လီနင်တို့၏ အတွေးအခေါ် အယူအဆများကို အသုံးပြုထားသည်။ ပေါလုလည်း သခင်ယေရှု ကို မိတ်ဆက်ရာတွင် မသိသောဘုရားကို အသုံးပြုခဲ့သည်။ ကွန်မြူနစ်တိုင်းပြည်များသို့

ကြိမ်ဖန်များစွာ အများဆုံး နီးပါး မိတ်ဆက်ပေးခဲ့သော ခရစ်ယာန်စာပေမှာ ကျမ်းစာအုပ် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ခေါင်းမာသော မှတ်စံဝါဒီ ကွန်မြူနစ်များအတွက်မူကား ကျွန်တော်တို့လေ့လာ တွေ့ရှိချက်အရ “မှတ်စံနှင့် လီနင်တို့၏ ခြေရာနောက်သို့” စာအုပ်နှင့် “ခရစ်ယာန်တို့ဘာကို ယုံကြည်ကြသလဲ” (ကျူးဘားသို့လည်း ပေးပို့ခဲ့သည်) ဟူသော ရှိုးရှင်းသည့် စာအုပ်များမှာ ထိရောက်မှုရှိပြီး ပထမဆုံး မြင်လိုက်တာနှင့် လွှင့်မပစ်လိုကြပေ။ ဤအရာက တံခါး ဖွင့်ပေးပြီး စိုက်ပျိုးရန်မြေကြီးကို အသင့်ပြင်ဆင်ပေးသည်။ ပေါလုသည် ဆန်ဟေဒရင်၌ ခရစ်တော်၏အကြောင်းကို တင်ပြရာတွင် သေပြီးနောက် အသက်ရှင်သည့် ပြဿနာကို အသုံးပြုခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့လည်း မှတ်စံဝါဒီ တို့ကို ထိုနည်း၎င်း တင်ပြကြသည်။ တူညီသော သတင်းကောင်း၊ တူညီသော မေတ္တာဖြစ်သော်လည်း သူတို့အိမ် ထဲသို့ ရောက်သွားဖို့က အရေးကြီးသည်။

ကုန်းမြေပေါ်တွင် လေးငါးမိနစ်လောက် ပျံသန်းကြပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် နောက်ပိုင်းတံခါးကို ဖောက်ခဲ ဖွင့်လိုက်ပြီး ရာဘာ ရေမြုပ်ဖြင့် သပ်လျှိုထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ ညာဘက်နားတွင် တပ်ထား သော နားကြပ်ဖြင့် နာရီလက်တံ တစ်ချက်ချက် အသံမျိုးပါဝင်သော စည်းဝါးလိုက် တေးဂီတစ်မျိုးကို နားထောင် နေသည်။ ကျွန်တော်သည် စာပေများကို အချိန်နှင့်အညီ ပစ်ချလိုက်သည်။ ဤခရီးစဉ်တွင် ကျွန်တော်တို့၏ အထုပ်များကို ခြေရာခံနိုင်သည့် ရေဒါအမျိုးအစား ကျူးဘာတို့၌ ရှိမရှိ မသေမချာပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တက္ကသိုလ် ရှိသူ၏ ဓါတ်ခွဲခန်း၌ ဤအခြေအနေမျိုးကို လေ့လာခဲ့သော ခရစ်ယာန် ရူပဗေဒ ပရော်ဖက်ဆာ ဒေါက်တာ လာရီဂျိမ်းစ်၏ ထောက်ခံချက်အရ ပါးလွှာသော ပစ္စည်းတစ်မျိုးကို ထည့်သွင်းပေးထားသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် မြို့များပေါ်မှ ဖြတ်သန်းခြင်း မပြုကြသော်လည်း ပစ်ချလိုက်သည့် ပစ္စည်းများကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ပီတီ မဆုံးဖြစ်နေသည်။ မြေပုံကားချပ်တွင် ဖော်ပြထားသည်ထက် ကျေးလက် တောရွာ ဘက်တွင် လူများပိုမို နေထိုင်ကြသည်ကို တွေ့နေရသည်။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် အိမ်မီးသေးသေးလေးများ၊ လမ်းမီးများနှင့် တိုးတက်မှုအရိပ်အယောင်များ

မြင်ရသည့် အဆောက်အဦးများပေါ်မှ ဖြတ်သန်းကြသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ သေးငယ်သော မေတ္တာဒုံးပျံများသည် နှင်းများကဲ့သို့ အမှောင်ထဲတွင် တဖျတ်ဖျတ်နှင့် ရှိနေပြီ ချာလပတ်လည်ကာ မြေကြီးပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း မျောစီးသွားကြသည်။

လင်ဒါသည် လေယာဉ်သံတဝီဝီကြားက ဟာဗာနာလေယာဉ်ထိန်းသိမ်းရေး စခန်းနှင့် ဆက်လက်ပြီး စကားပြောဆက်သွယ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လမ်းကြောင်းအတိုင်း မြောက်ပိုင်း လေယာဉ်အချက်ပြ စခန်းကို ဖြတ်လာကြပြီး မတန်ဇတ်စ် မြို့နားရှိ ကျူဘား၏ အကျော်ကြားဆုံး ဗီရာဒီရိုကမ်းခြေသို့ အလေးဆုံးအ ထုပ်ကြီးကို ပစ်ချလိုက်သည်။ ခပ်မြင့်မြင့်မီးပြတိုက်မှ ညအမှောင်ကို ထိုးထွက်လာသော အလင်းတန်းများအောက် တွင် သဲသောင်ပြင်နှင့် ရေပေါ်တွင် ပြန့်ကြဲနေသော ဝေစာများကို တွေ့မြင်နေရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဟာဗာနာနှင့် အဆက်အသွယ် ရပ်လိုက်ပြီး မီယာမီစင်တာသို့ ခဏခဏ ခလုတ်နှိပ် ဆက်သွယ်လိုက်သည်။ လေယာဉ်ပျံသည် ကျူးဘားမှ အလျင်အမြန် ထွက်ခွါလာစဉ် နောက်တစ်နေ့ မနက် ဘယ်အချိန်တွင် မြေပြင်ပေါ်ရှိ စာပေများကို တွေ့ကြမလဲဟု စဉ်းစားနေလိုက်သည်။ တောသဲကန္တရတွင် အစွဲရေးလ် လူမျိုးများကို ကျွေးမွေးခဲ့သည့် မန္တမုန့်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ထွက်မြောက်။ ၁၆:၁၄-၁၅ ရှိကျမ်းပိုဒ်ကို ကျွန်တော် သတိရနေမိသည်။

“နှင်းတက်ပြီးသောအခါ နှင်းခဲကဲ့သို့ သေးသေးလုံးလုံး အရာသည်မြေ မျက်နှာပေါ်မှာ ရှိရစ်လေ၏။ ထိုအရာကို အစွဲရေးလ်အမျိုးသားတို့သည် မြင်သော အခါ အဘယ်အရာနည်းဟူ မသိသောကြောင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မေးကြ၏။ မောရှေကလည်း ဤအရာသည် သင်တို့စားစရာဖို့ ထာဝရဘုရားပေး သနားတော်မူသော မုန့်ဖြစ်သည်။”

ကိုယ်တော်၏မုန့်ကိုစားကြပါစေသောဟု ကျွန်တော် ဆုတောင်းလိုက်သည်။ ယခုအချိန်အထိ ကျွန်တော်တို့သည် ထက်ဝက်ကျော်သော ပလတ်စတစ် ပြား ဝေစာများကို ဖြန့်ဝေနိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဂလင်းဒဲလ်ရှိ ကျွန်တော်၏ ကားဂိုဒေါင်တွင် အများအပြား ကျန်ရှိနေသေးသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဂျီရွန်၏

အဲယားကိုရီဒါ လေယာဉ်ကို အသုံးချခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း မာယာဟု ခေါ်သော အဲယားကော်ရီဒါမှာ မတို့မထိရသေး ဘဲရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ၁၉၇၃ ခုနှစ်က ကာလံတန်နှင့်အတူ ဤအဲယားကော်ရီဒါဖြင့် ကာမာရွေး ပြည်နယ်သို့ သွားရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဂျီရွန်ခရီးစဉ်သည် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျမှု မရှိဘဲ ပြီးဆုံးသွား ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ ကျန်ရှိသော စာပေများကိုလည်း မာယာလေယာဉ်ဖြင့် အရေအတွက် များများ ပစ်ချနိုင်မည်ဟု ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်ထားသည်။

ဤတစ်ခေါက်ခရီးစဉ်တွင် ဂျွန်တစ်ယောက်လိုက်ပါနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်ဂျီရွန် လေကြောင်းခရီးစဉ်တွင်လေကြောင်းကြိုတင်ရှင်း လင်းရန် အတွက် ဟာဗာနာသို့ ကြေးနန်းပေးပို့ရာ၌ သူ၏ နာမည်ကို မှတ်ပုံတင်ထားခဲ့၍ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာအခွင့်အရေးကိုမှ မလိုချင်ခဲ့ကြပါ။ ကျွန်တော့်ကို ကူညီရန်အတွက် အခြားလေယာဉ်မှူးတစ်ဦးကို ဆုတောင်းရင်း မျှော်လင့် ခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်သည် ပျံသန်းရေး သင်ခန်းစာများကို စတင်သင်ယူခဲ့သည်။

ပထမရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်မှာ အိုဖယ်လီယာအတွက် ခက်ခဲသည့် ကာလ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမသည် ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဆေးရုံ၌အချိန်ပေးခဲ့ရပြီး ကျွန်တော်၏ အန္တရာယ်များသော ပျံသန်းမှုတွေက သူ့အားစိုးရိမ် စေခဲ့သည်။ ယခုလည်းသူမ၏ အမြင်တွင် ကစားစရာ အရပ်နှင့် တူနေသော ပျက်စီးလွယ် သလားဟု ထင်ရသည့် အမောင်းသင် လေယာဉ်ဖြင့် စွန့်စားမှု အသစ်လုပ်ရပြန် တော့မည်။ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး လေယာဉ်ပျံကြီးများ နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး သူမ ကြောက်စိတ် ဝင်နေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူမသည် အမောင်းသင် လေယာဉ်ပျံဘေးတွင် မတ်တပ်ရပ်ပြီး လေယာဉ်အမြီးပိုင်းကို ဒေါသတကြီး ကိုင်လှုပ်လိုက်သည်။

“ရှင်ဒါနဲ့ ပျက်ကျသွားတဲ့အခါ ကျွန်မ ကော့စတာရီကာကို ပြန်ရုံဘဲရှိ တော့တာပေါ့”ဟု သူမ ညှဉ်းလိုက်သည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်က “အို၊ အိုဖယ်ရယ်၊ ဒါတွေက လုံခြုံတယ်၊ ဒီအထဲ ကို အင်ဂျင်နီယာတွေ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ဝင်ခဲ့ကြ ပြီလဲ ဆိုတာသိလား” ဟု ပြော

လိုက်သည်။

သူမကို ပြရန်အမောင်းသင် လေယာဉ်၏ တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သော်လည်း သူမ အရေးမလုပ်နိုင်ခဲ့။

ကျွန်တော်၏ လုံခြုံရေးကို စိုးရိမ်ကြောင့်ကြပြီး သားသမီးများ မိစုံဖစုံ ရှိရေးကို အလေးထားသည့် သူမသည် သင်တန်းမစမီ တစ်ညအလိုက ပျံသန်းရေး ကျောင်း၌ မှတ်ပုံတင်ထားသော ကျွန်တော်၏စာရွက်များကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် စားကြွင်း စားကျန်များပစ်ထားသည့် အိတ်ကို အကုန်လုံးသွန်ချပြီး လိုက်ရှာ သော်လည်း မတွေ့ရ။ ထိုစဉ်တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည့် သုံးနှစ်အရွယ် အံ့စကွယ် သမီးလေး ဒိုရသီက ချိုသာသော အသံဖြင့် တန်ဖိုးမရှိသော စာရွက်ကိစ္စကို မေးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ရုပ်ပွနေသော ပစ္စည်းများကို ခေါင်းမာစွာဖြင့် ရိုက်နှက်မွေ့နှောက်နေပြီး သူမကို သက်သာရာ ရလိုရငြား ဝိုးတိုးဝါးတား ရေရွတ်နေလိုက်သည်။ ထို့နောက် လျင်မြန်စွာ ကားမောင်း ထွက်သွားပြီး ဂလင်းဒဲလ် ကောလိပ် ၌ သင်တန်းအတွက် ထပ်မံပြီး မှတ်ပုံတင်လိုက်သည်။ ညပေါင်းများစွာ အိပ်ရာပေါ်တွင် လူးလိမ့်ပြီး နေခဲ့ရာက မျက်ရည်ကြောင့် စိုရွဲနေသော အိုဖယ်လီယာ၏ မျက်နှာကို အကြိမ်ကြိမ် တွေ့ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်၏ ဘယ်နှစ်သိမ့်စကားမှ သူမ၏စိုးရိမ်မှုကို ပျောက်မသွားစေသည့် အပြင် သူမ၏လုံခြုံမှုအတွက် ကျေနပ်မှုကို မပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့ပါ။

ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ်အကြာတွင် သူမ၏ ခင်ပွန်းသည် ကျွန်တော့် ကို လေယာဉ်မှူးဖြစ်လာရန် လက်ခံသည့်သဘော သူပြလာသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားသခင်၌ အခြားအကြံအစည် ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် လေယာဉ်မှူးတစ်ယောက် ဖြစ်လာရန် ပင်ကိုယ်အရည်အချင်း မပြည့်ဝသည်မှာ သေချာသည်။ မြေပြင်ကျောင်း တက်ခြင်းနှင့် ဆယ်နာရီကြာ လက်တွေ့လေ့ကျင့်မှုတို့မှာ ချောမွေ့နေပါသော်လည်း အရှုံးနှင့် အဆုံးသတ်သွား လိမ့်မည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထင်နေသည်။ ကျွန်တော်သည်နောက်ဆုံးတွင် စာမေးပွဲအားလုံးကို အောင်မြင်ကောင်း အောင်မြင် နိုင်သော်လည်း အခက်အခဲများနှင့် မျှော်လင့်မထားသော

ပြဿနာများ ရင်ဆိုင်ရသောအခါမျိုးတွင် ရှုပ်ထွေးလှသော နည်းပညာဆိုင်ရာ ဆုံးဖြတ်ချက်မျိုးကို ပြုလုပ်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း သိနေခဲ့သည်။ လက်မြောက် အရှုံးပေးသူဟု အပြောခံရမည်ကို မလိုလား၍ ကျောင်းမှ မထွက်ခဲ့။ သို့ဖြစ်ရာ အခြေအနေ အရပ်ရပ် က ကျွန်တော့်ကို အဆုံးအဖြတ် ပေးခဲ့ပါတော့သည်။

ညနေသင်တန်းအပြီး ဧည့်ခန်း ၌ ထိုင်နေစဉ် ကျွန်တော်သည် မူးဝေအော့အန်လာသည့်အတွက် မီးဖို ပန်းကန်ဆေးခွက်ရှိရာသို့ အပြေးအလွှား သွားခဲ့သည်။ စက္ကန့်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်သည် တစ်ဂါလံ၏ ရှစ်ပုံတစ်ပုံခန့်ရှိသော ရဲရဲနီသည့် သွေးများကို အန်ထုတ်လိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ခံနိုင်ရည် စွမ်းအား နည်းလာပြီး ကုတင်ပေါ်တွင် ရုန်းကန်နေလိုက်ရပါတော့သည်။

“အိုဖယ်လီယာ ... ဆေးရုံသွားမှ ဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်၊ ပန်းကန်ဆေး ခွက်ထဲမှာ သွေးတွေ အများကြီးပဲ” ဟု ကျွန်တော်တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

အိမ်နီးချင်းတစ်ဦး ကလေးများနှင့်အတူ နေပေးရန် ရောက်လာသည်။ အိုဖယ်လီယာသည် ကျွန်တော်တို့၏ ဗောက်စ်ဝါဂင် ကားကို စက်နှိုးပြီး အနီးရှိဆေးရုံကလေးသို့ ကျွန်ုပ်အား ခပ်သုတ်သုတ် တင်ခေါ်သွားသည်။

“တွမ်၊ ရှင်အလုပ် အများကြီးမလုပ်ဖူးဆိုရင် ..... ရှင်အလုပ်ကို လျှော့လိုက်မယ် ဆိုရင်” ဟု အိုဖယ်လီယာ က ကျွန်တော့်ကို အားနာပါးနာနှင့် အကြံပြုလိုက်သည်။ ထို့နောက်သူမသည် ရှေ့တွင် နှေးကွေးစွာ သွားနေသော ကုန်တင်ကားနှင့် နောက်တွဲ ယာဉ်တို့ကို ကျော်တက်ရန် ယာဉ်ကြော ပြောင်းလိုက် သည်။ သူမ၏အားနာသံပါ သော မှတ်ချက်စကားရပ် သွားပြီးနောက် သူမနှင့် ကျွန်တော့်ကြားတွင် ရှည်လျားသော တိတ်ဆိတ်မှုက နေရာယူလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကားပြတင်းပေါက်တွင် ခေါင်းကို ဆက်လက်မှီထားလိုက်ပြီး မျက်စိ မှိတ် ထားလိုက်သည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပဲ” ဟု ကျွန်တော် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး “ပျံသန်းရေး သင်တန်းကျောင်းကနေ ငါထွက်မှ ဖြစ်တော့မယ်” ဟု ပြော လိုက်သည်။

ကွန်မြူနီတီဆေးရုံ၏ အရေးပေါ်ခန်းမ စားပွဲသို့ ကျွန်တော် နောက်တစ်

ကြိမ် ရောက်ရပြန်ပါပြီ။ ကုတ်အကျီအဖြူကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကြင်နာပုံရသည့် ယောက်ျားတစ်ဦးက ကျွန်တော့် နှာခေါင်းနှင့် လည်ချောင်း အတွင်းသို့ ပိုက်ကိုထိုး သွင်းနေစဉ် အိုဖယ်လီယာသည် ကျွန်တော့်ဘေး၌ ရှိသောခွေးခြေထောက် အသေးတစ်လုံးပေါ်ထိုင်ကာ လက်ကိုပိုက်လျက် သိလိုစိတ် ပြင်းပြစွာဖြင့် စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူ၏စကားပြောသံက ဆလာဗစ်လေသံပေါက်နေသည်။

“ခင်ဗျားဘယ်ကလဲ” “အရှေ့ဥရောပကလား” ဟု စကားတစ်ထစ်ထစ် ဖြင့် ကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။ “ကျွန်တော့် ခယ်မက ယူကရိန်းကပဲ”

“ကျွန်တော် ရုရှားကပါ” ဟု သူသည် ပြုံးကာ ပြောလိုက်ပြီး ကျွန်တော့် လက် သွေးကြောထဲသို့ ဆေးထိုး အပ်ကို ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဘယ်လို ထွက်လာသလဲ” ဟု ကျွန်တော် ဆက်မေးရာ သူက၊ “ကျွန်တော် ကနေဒါမှာ ကျင်းပတဲ့ ဆေးပညာဆိုင်ရာ ညီလာခံ အစည်းအဝေးကို တက်ရောက်ခဲ့ရာက ဆက်နေ ဖြစ်သွားတာပဲ။ ကျွန်တော့် ဇနီးနဲ့ ကလေးတွေကို ထားခဲ့ရတယ်” ဟု ပြောသည်။ သူ၏မျက်နှာတွင် ဝမ်းနည်းသည့် အရိပ်အယောင် သန်းလာသည်။ “ကျွန်တော့်ရဲ့ ဇနီးချောလေးဟာ အဲဒီမှာရှိတုန်းပဲ။ သူ့မှာ နီဝါရောင် ဆံပင် ဖျော့ဖျော့ရှိတယ်” ဟု သူက ဆက်ပြောသည်။

ကျွန်တော်သူ့ကို အကြီးအကျယ် သနားသွားသည်။ ကျွန်တော့်တွင် အတွင်းပိုင်းသွေးယိုစိမ့်မှု ဖြစ်နေသော်လည်း အနည်းဆုံး ကျွန်တော်ဇနီးက အနားတွင် ရှိနေသေးသည်။ သူ့မှာကား တခြားတစ်နည်းဖြင့် သွေးယိုစိမ့်နေရ သည်။ ဆရာဝန်သည် ရက်အနည်းငယ် စစ်ဆေး လေ့လာရန် ကျွန်တော့်ကို အပေါ် ထပ်သို့ ရွှေ့ကြသည်။ သွေးရပ်သွားသည့်အကြိမ်ရှိသော်လည်း ပြန်ပြီး ယိုစိမ့်လာ သည်။ ထို့ကြောင့် အရေးပေါ်ခန်းက လက်လျှော့ချင်လာသည်။ မှန်ပြောင်းကို လည်ချောင်းသို့ သွင်းပြီး ကြည့်သော်လည်း သွေးထွက်များလှ သဖြင့် ဘာကိုမှ မမြင်ရ။ ရုတ်ချည်းဆိုသလို သွေးများ ပါးစပ်ကနေ ရေပန်းကဲ့သို့ ပန်းထွက်လာ သည်။ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်အပူချိန် စတင်ကျလာပြီး ခြေထောက်များလည်း အရမ်းတုန်လာသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ သွေး ကိုးပုလင်းအမြန်လိုနေတယ်” ဟုဆရာဝန်

တစ်ဦးက တိတိကျကျ ညွှန်ကြား လိုက်သည်။ အခြားနှစ်ယောက်က သွေးသွင်းရန် ပြင်ဆင်သည့်အနေနှင့် ကျွန်တော့် သွေးကြောကို ပုတ်ကာ သွေးကြောတစ်ခု ရှာဖွေနေကြသည်။ ကျွန်တော် ဘုံးဘုံးလဲကျသွားသော်လည်း သွေးကြောတွေက ဟုတ်နေတုန်း။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ လဲကျမသွားချေ။

“သွေးတွေဘယ်မှာလဲ” ဟု ဆရာဝန်ကအော်မေးလိုက်ပြီး “တစ်ယောက် လောက်က ဖုန်းဆက်မမှားဘူး လား၊ ငါအခုလိုအပ်နေတယ်” ဟု ဆက်ပြော လိုက်သည်။

သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး နွေးထွေးသော စောင်ဖြင့် ကျွန်တော့်ခြေထောက်များကို ခြုံပတ်လိုက်ပြီး ညင်သာစွာ ဆုပ်ကိုင်နေသည်။ ထိုစဉ် “အချစ်ရယ်၊ အားလုံးအဆင်ပြေသွားပါပြီ” ဟူသော အသံကို ကျွန်တော်ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဆက်ပြီး အော့အန်နေရာ အခြားသူနာပြုဆရာမက ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုင်ထားပေးသည်။

“အိုး ဘုရားသခင်” ဟု ကျွန်တော် တိတ်ဆိတ်စွာ ဆုတောင်းလိုက်သည်။ “ကျွန်တော်ဟာ ဘာမှ မဟုတ် ပေမဲ့ ဒိုရသီနဲ့ ဒေနီယယ်တို့အတွက် အသက်ဆက် ရှင်ခွင့် ပြုမယ်ဆိုရင်..... သူတို့တတွေ ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးပါသေးတယ်... သူတို့ကို ကျွန်တော်မပါဘဲ ရှင်သန် ကြီးထွားခွင့် မပြုပါနဲ့ဘုရား၊ အို ယေရှုဘုရား ကျေးဇူးပြုပြီး နားညောင်းတော်မူပါ။

ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို အခန်းတွင်းမှ ခန်းမကြီးသို့ ကုတင်ဖြင့် တွန်း ထုတ်သွားပြီး ဓာတ်လှေခါးဖြင့် အပေါ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ “ခွဲစိတ်ခန်း” ဟူသော စကားလုံး ကျွန်တော့် နားထဲဝင်လာပြီးနောက် အားလုံးမှောင်မိုက် သွားပါတော့သည်.....။

ယင်းနောက် ကျွန်တော်သည် အထူးကြပ်မတ်ဆောင်၌ စိတ်ငြိမ်ဆေး၏ အရှိန်ကြောင့် မျောနေသည်။ အမေသည် အိုဖယ်လီယာနှင့်အတူ ရှိနေကြောင်း ကျွန်တော် ခံစားမိလိုက်သည်။ အမေသည် ကျွန်တော့်နား အနီးသို့ ကပ်ပြီး “အမေ ကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်နေတယ်” ဟု တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

ဒီတစ်ကြိမ် ဆရာဝန်၏ တွေ့ရှိချက်က အစာအိမ်ကင်ဆာ ဖြစ်နေပြန်

သည်။ ဆရာဝန်များ ဖယ်ရှား လိုက်သော အကျိတ်မှာ သေးငယ်သော အကျိတ်ဖြစ် ရာ ကျေးဇူးတော်ကို ချီးမွမ်းရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ပျော်ရွှင်မဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာ၌ တပ်ဆင်ထားသော ဆေးပိုက်များ၊ မော်နီတာများနှင့် ကုတင်ပေါ် တွင် ဆက်အိပ်နေလိုက်သည်။ ဒါးလပ်စ်မှ ကျွန်တော့် ညီအစ်ကို ဂျင်းမ်းသည် နယူးယောက်မှ အခြား ညီအစ်ကိုတစ်ဦးနှင့် အတူ လေယာဉ်ဖြင့် ရောက်ရှိလာကြရာ ဆေးရုံ၌ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြရသည့် ပျော်ရွှင်မှု ကလေးကို ရရှိခဲ့ကြသည်။ ဂျော့ချ်ဂါစီယာနှင့် သိက္ခာတော်ရ ဆရာလာရီဆွင်းတို့က လာရောက်ဆုတောင်းပေး ကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် အစာအိမ်သက် သာသွားသည်အထိ ဆေးရုံတွင် ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ် ဆက်ပြီး အနားယူ ခဲ့ရသည်။

ကျွန်တော်သည် ကလေးများကို တွေ့ချင်လိုစိတ် အလွန်ပြင်းပြခဲ့ရာ တစ်ညတွင် အိုဖယ်လီယာက ကလေး များကို ကျွန်တော်နေသည့် အထပ်သို့ အခိုးနှင့် ခေါ်လာသည်။ ယင်းကို သူနာပြုဆရာမများ အရေးထားဟန်မ ရှိ။ ကျွန်တော်၏ အစာအိမ်ပိုက်မှာ ယာယီခဏ တပ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး နှာခေါင်းမှ တစ်ပေလောက် အစွန်းထွက် နေသည်။ ကလေးပေါက်စလေး ဒေနီယယ်သည် ကျွန်တော့် ပေါင်ခွင် ပေါ်တွင် ထိုင်နေပြီး ဒိုရသီနှင့် ကျွန်တော့် ဇနီးတို့က ဘေးတွင် ထိုင်နေကြသည်။ ဤအချိန်သည်ကား ဆေးရုံဧည့်ခန်းအတွင်း ကျွန်တော့်အတွက် ချမ်းသာ သုခနှင့် ပြည့်ဝခဲ့သော တဒင်္ဂအချိန်ကလေးပင် ဖြစ်သည်။ ဒေနီယယ် သည် နှာခေါင်းပိုက်ကို သဘောကျနေသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ရှေ့တွင် နှာခေါင်းပိုက်ကို ဟိုရိုက်ပြ သည်ရိုက်ပြ လုပ်နေသည်။ ထိုစဉ် သူသည် ပိုက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်ပြီး ဝါးစားရန် ကြိုးစားလေတော့သည်။ အိုဖယ်လီယာ လက်မြန်ပေလို့သာ။ မဟုတ်လို့ကတော့ ပြုတ်ထွက်သွားမည်။

တစ်ကိုယ်တည်း ဆိတ်ငြိမ်စွာ နေခဲ့ရသောကာလအတွင်း ကျွန်တော်သည် ဆုတောင်းချိန် အများကြီး ယူခဲ့ပြီး အနာဂတ်ကို တွေးတော စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ လေယာဉ်မှူး ဘာသာရပ် စာအုပ်များနှင့် ကျမ်းစာအုပ်က ကုတင်ဘေးတွင် ရှိနေသည်။ ဆာလံ၊ ၁၃၉၅-၁၀ ကို လှန်ဖတ်လိုက်သည်။

“နံနက်အတောင်တို့ကို ယူ၍ သမုဒ္ဒရာစွန်း၌ နေလျှင် ထိုအရပ်၌ပင် ကိုယ်တော်၏ လက်သည် အကျွန်ုပ်ကို ပို့ဆောင်လျက်၊ လင်္ကျာလက်တော်သည် ကိုင်လျက် ရှိပါလိမ့်မည်။”

ထို့နောက် “အို ဘုရားသခင်၊ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမှာလဲ” ဟု ဆုတောင်းလိုက်သည်။ “ကျန်းမာရေးအရ ပြောရရင် ကျွန်တော် ဒါကိုဆက်လုပ် ဖို့မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။”

ဤတွင် “ငါ့ကို ခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံစေတော်မူသော ခရစ်တော်အားဖြင့် ခပ်သိမ်းသောအမှုတို့ကို ငါတတ် စွမ်းနိုင်၏” (ဖိလိပ္ပိ၊ ၄:၁၃) ဟူသော ကျမ်းချက်က ဝင်လာသည်။

တစ်ညနေတွင် လက်တင် အမေရိကသား ဟုထင်ရသည့် ကြမ်းတိုက်နေသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်သည်။ သူသည် ခန်းမတစ်ဘက်ကနေ တစ်ဘက်သို့ ကြမ်းတိုက်နေစဉ် ကျူးဘားနှင့် ပတ်သက်ပြီး စပိန်စကားဖြင့် သူ့အား ကျွန်တော် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်သည်။ ဤတွင်သူသည် ကျူးဘား လူမျိုးတစ်ဦး အသွင်မျိုးပေါက်လာသည်။ ဤသန့်ရှင်းရေးဌာနတာဝန်ခံသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေသော သက်ကြီးအရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ရန် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ကယ်လီဖိုးနီးယား လိုအဝေးတစ်နေရာရှိ အမေရိကန် လူမျိုးတစ်ဦးက သူတို့ ကျွန်းကလေးအတွက် ပူပန်နေခြင်းအပေါ် ကျေးဇူး တင်လွန်းကြသဖြင့် သူတို့ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များစို့လာသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဂွတ်ဘိုင်ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်သည် ဆေးရုံဝတ်စုံနှင့် ညပ်ဖိနပ်ကို စီးကာ ရှပ်တိုက်လမ်းလျှောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် “တန်ခိုးကြီးသော ခံတပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဘုရားသခင် ဖြစ်တော်မူ၏” ဟူသော သီချင်းကို လေချွန်ပြီး ဆိုလိုက်သည်။ ညဉ့်ကား နက်နေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဝမ်းဗိုက် ကြွက်သားများ အနာမကျက်သေးသဖြင့် သီချင်းမဆိုနိုင်သေး။ သို့ရာတွင် အနည်းဆုံးလေချွန်ပြီး တော့ ဆိုနိုင်သည်။ ဘုရားသခင်၏ မေတ္တာကို ဆာငတ်မွတ်သိပ်နေကြသည့် ကျူးဘားလူမျိုးများအတွက် ထမ်းရသော ဝန်ထုပ်

များနှင့်အတူ ရင်ထဲက မေတ္တာများ တဖွားဖွား ပေါ်ထွက်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် တယ်လီဖုန်းခန်းအတွင်း ဝင်ကာ ရှိုက်ကြီးတငင်ငင်နှင့် ငိုကြွေးလိုက်သည်။

“အို၊ ချစ်တော်မူသောဘုရား၊ နောက်တစ်ကြိမ် ခရီးထွက်ဖို့ခွင့်ပြုတော်မူပါ၊ တစ်ကြိမ်တည်းပါဘဲဘုရား။”

ကျွန်တော့် မျက်ရည်များ ပါးပြင်ပေါ် စီးကျလာသည်။ ကျွန်တော် ခရီးထွက်လို့ မရဘူးဆိုတာ သိခဲ့သည်။ ကိုယ်တော်ကလည်း သိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တော်အတွက်ဖွင့်ပေးလျှင် ကိုယ်တော်သည် ကျွန်တော်တို့ ဘဝ၏ ရှေ့နောက် အရှင်သခင် ဖြစ်လာစမြဲ။ ကျွန်တော်တို့၏ စိတ်နှလုံး၌ အလိုတော်နှင့်အညီ ဝမ်းမြောက်စွာ ဖန်တီးပေးလိုက်မှုအပေါ် ကိုယ်တော်တိုင် ဝမ်းမြောက်တော်မူပြီး ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်စေပါသည်။

ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ် ကြာပြီးနောက် ယခင်စစ်တပ် ဗိုလ်ကြီး တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးပြီး ယခု ရဟတ်ယာဉ် စမ်းသပ်မောင်းနှင်ရသည့် လေယာဉ်မှူး ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် မဲလ်ဘယ်လီထံ ကျွန်တော် စာရေးလိုက်သည်။ သူသည် လေယာဉ် အကျပ်အတည်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရချိန်မျိုးတွင် ထူးချွန်စွာ ကိုင်တွယ် မောင်းနှင် နိုင်သူဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် မာယာကော်ရီဒါလေယာဉ်ဖြင့် ပျံသန်းရန် အမှတ်တရဖြစ်စေမည့် ရက်သတ္တပတ် ကုန်နေ့ကို အစမ်းသဘော ရွေးချယ်လိုက်သည်။

မဲလ်သည် ဗာဂျီးနီးယားသား ဖြစ်သည့်အလျောက် အရှေ့ဘက်ကမ်းရိုးတန်းတွင် လေယာဉ်တစ်စီး စတင် ရှာဖွေလိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ဖြန့်ဝေရမည့် စာပေများကို ချိန်သားကိုက် ရရှိရေးအတွက် စတင်စီစဉ်လိုက် သည်။ ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ခွဲစိတ်ကုသ ခံခဲ့ရမှုကြောင့် အားနည်းနေတုန်း ဖြစ်ရာ အထူးဗီတာမင် ဆေးများ၊ အာဟာရဖြစ်စေမည့် အစားအစာများကို မှီဝဲကာ အပေါ့စား လေ့ကျင့်ခန်းများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထိုအ တောအတွင်း ကျွန်တော်သည် မြိမြိစွာ ထုပ်ပိုးနိုင်ရန် အိုဖယ်လီယာ၏ ပန်းကန်ဆေး လက်အိတ်ကို အသုံးပြုပြီး သယ်ယူရ လွယ်ကူမည့် ငါးပေါင် စာပေ အထုပ်များကို ကြိုးချည်ကာ ထုပ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် လက်ကြွက်သားများ အားကောင်းလာစေရန်အတွက် ငါးပေါင်လေးသော အထုပ်တစ် ထုပ်စီကို ကိုင်ကာ အကြိမ်ရာနှင့်ချီပြီး တစ်ရက် သုံးကြိမ်လေ့ကျင့် ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ကြိုးများကို ဖြတ် တောက်ပြီးနောက် ဘယ်လက်က မိနစ်တစ်ဆယ်အတွင်း ငါးပေါင်လေးသော အထုပ်ငယ်များ ထည့်ထားသည့် အထုပ်ကြီး တစ်ဆယ့် ခုနစ်ထုပ်ကို မြှောက်ပြီး ပစ်ချနိုင်ရပါမည်။

ပေါင်အလေးချိန် ရာနှင့်ချီရှိသော အထုပ်များမှာ အပြီးအစီး ထုပ်ပြီးသား ဖြစ်နေသည်။ လေယာဉ်ဖြင့် ဖြတ်ကျော်ပျံသန်းရန် စာပွဲပေါ်တွင် စတင်စီစဉ်ခဲ့သည့် အချိန်မှာ သုံးလကုန်လွန် ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် ဘုရားသခင်၏ ကူညီမစခြင်းအပေါ် စိတ်ချယုံကြည်မှု ရှိပြီးသားဖြစ်သည်။

အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေ၌ မဲလ်နှင့် ပေါင်းစည်းရန် ကယ်လီဖိုးနီးယားမှ မထွက်ခွါမီညက ကားပေါ်ပစ္စည်းများ တင်ရာတွင် အိုဖယ်လီယာက ကူညီခဲ့သည်။ ဤခရီးစဉ်သည် ကျွန်တော်တို့အတွက် အကြာဆုံးနှင့် အန္တရာယ်အ များဆုံး ပျံသန်းမှု ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျူးဘားတွင် တရားဝင်မှတ်ပုံ တင်ထားသော်လည်း အင်ဂျင်တစ်လုံးတပ် လေယာဉ်ဖြင့် မိုင်ပေါင်း ရာနှင့်ချီပြီး ညအချိန် ရေပေါ်တွင် ပျံသန်းရမည်ဖြစ်သည်။

ဖလော်ရီဒါသို့ ထွက်ခွါမည့် မနက်ခင်းတွင် ကျွန်တော် ဒေနီယယ်၏ ကုတင်ဘေးတွင် မတ်တပ်ရပ် လိုက်သည်။ သားလေးမှာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော် လေးသာ ရှိသေးသည်။ စောင့်အောက်တွင် မို့မို့လေး အိပ်နေသော သားလေးအပေါ် လက်တင်ပြီး ကျွန်တော်ဆုတောင်းလိုက်သည်။ “အို၊ ယေရှုဘုရား သားလေးကို ကိုယ်တော်ပိုင်ပါတယ်၊ သားလေးကို စောင့်ရှောက်တော်မူပါဘုရား။” ထို့နောက် ဒိုရသီ၏ အိပ်ခန်းသို့ ခြေဖျား ထောက်ပြီး အသာကလေး ဝင်သွားကာ အိပ်ပျော် နေသော သမီးလေးအတွက် ဆုတောင်းလိုက်သည်။ တံခါးအ ရောက်တွင် ကျွန်တော် အိုဖယ်လီယာကို နမ်းလိုက်သည်။ ဤတွင် နှစ်ယောက်စလုံး ဆိုနှင့်စွာ ဖြင့် မျက်ရည်များ ယိုစီးကျလာသည်။

“ဘုရားသခင် မင်းကို ကောင်းကြီးပေးပါစေ၊ အိုဖယ်လီယာ” ဟု ကျွန်တော် တိုးညှင်းစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဘုရားသခင် ရှင့်ကိုလည်း ကောင်းကြီးပေးပါစေ” ဟုသူမပြောကာ ပြုံးနေသည်။ “ကျွန်မ ရှင့်အတွက် ဆုတောင်း ပေးနေပါမယ် ....”

ကျွန်တော်သည် သူမ၏လက်ကို လွှတ်လိုက်ပြီး အဝေးအနာဂတ်ဆီသို့ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာခဲ့ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ စိတ်နှလုံးတွင် ကျူးဘား၏ ဝန်ထုပ်ကြီးမှာ လေးလံလှသော်လည်း အိုဖယ်လီယာနှင့် ကလေးများကို ခွဲခွါရမည့် ဒဏ်အား ပြင်းထန်စွာ ခံခဲ့ရသည်။ မသု၊ ၁၀:၃၇-၃၉ ရှိသခင်ယေရှု ပြောသော စကားမှာ ဤလိုကိစ္စမျိုးအတွက် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော်သည် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်ဘဲ နောက်ဆုံး ပျံသန်းမှုကို လုပ်ရပါတော့မည်။ သခင်ယေရှုက ဤသို့ မိန့်တော်မူထားသည်။

“အကြင်သူသည် ငါ့ကို ချစ်သည်ထက် မိဘကို သာ၍ချစ်၏။ ထိုသူသည် ငါနှင့် မထိုက်မတန်။ အကြင်သူသည် ငါ့ကို ချစ်သည်ထက် သားသမီးကို သာ၍ချစ်၏။ ထိုသူသည် ငါနှင့်မထိုက်တန်။ အကြင်သူသည် မိမိ လက်ဝါးကပ်တိုင် ထမ်း၍ ငါ့နောက်သို့မလိုက်၊ ထိုသူသည် ငါနှင့် မထိုက်တန်။ မိမိအသက်ကို တွေ့သောသူ သည် အသက်ရှုံးလိမ့်မည်။ ငါ့ကြောင့် မိမိအသက် ရှုံးသောသူမူကား အသက်ကို တွေ့လိမ့်မည်”။

ကျွန်တော့်မိသားစုကို ကျွန်တော် နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ရပါသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားသခင်၏ ကြီးမားသော ကိုယ်ကျိုးစွန့်အနစ်နာခံသော မေတ္တာကို ကြည့်ပြီး ကိုယ်တော်ကို နံပါတ်တစ် အနေအထားထက် လျော့ကာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုထားနိုင်ပါမည်နည်း။ ကိုယ်တော်၏မေတ္တာသည် ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့် မိသားစုကို လွှမ်းခြုံ ထားသည်။ ဤအရာက ကျွန်တော့်ကို တွန်းအားပေးခဲ့သဖြင့် ဤခရီးကို စီစဉ်ခြင်းမဟုတ်ပါလား။

နေရှင်နယ် လေကြောင်းခရီးတွင် အပိုသေတ္တာ တစ်ဆယ့်ခုနစ်လုံးပါသော ခရီးသည်ဆိုလို့ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိပါလိမ့်မည်။ အိုလန်ဒိုမြို့တွင် ငယ်နှင့် ညနေပိုင်းတွင် တွေ့ကြပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ သည် ရိုနယ်လ်နှင့် ဗာဗရာ စတန်းဖီးလ်တို့နှင့်အတူ တစ်ည နေခဲ့ကြသည်။ ယင်းညနေက သူတို့ အိမ်တွင် ခရီးစဉ်၏ အသေးစိတ် အချက်အလက်များကို ပြန်လည် သုံးသပ်ပြီး

နောက် ဆုတောင်းကြပြီး ရိုနယ်လ်အား နှုတ်ကပတ်တော် ဝေငှခဲ့သည်။ ဝေငှသည့် ကျမ်းချက်တစ်ချက်မှာ “သင့်တစ်ဘက်၌ လုပ်သော လက်နက်တစ်စုံ တစ်ခုမျှ အထမမြောက်ရ” ဆိုသည့် ကျမ်းချက်ဖြစ်သည်။ အခြားတစ်ချက်မှာ ပရောဖက် ဧလိယနှင့် ပတ်သက် သည့် အကြောင်းအရာထဲက ဖြစ်ပြီး ဧလိယ မိမိဝတ်ရုံနှင့် မြစ်ရေကို ရိုက်သဖြင့် ထက်ခြမ်းကွဲခဲ့သည့် အကြောင်း ဖြစ်သည်။ စတန်းဖီးလ် မိသားစုသည် ယေရှုခရစ်တော်၌ ယုံကြည်ခြင်းတန်ခိုးနှင့် ပြည့်ဝကြသည့် ချစ်စကွယ် အမာခံများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့နေအိမ်သည် နေအိမ်နှင့်မတူ၊ အသင်း တော်နှင့်သာ တူနေသည်။ ဤအရာကပင် လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ကို စိတ်သက်သာရာ ရစေခဲ့သည်။

အာရှုဏ်ဦးရောင်ခြည်က မေ (၂၆) ရက်နံနက်ခင်းကို ထိုးဖောက်ဝင် ရောက်လာသည်။ အိုလန်ဒိုလေဆိပ် တွင် မဲလ်နှင့် ကျွန်တော်သည် ချီရိုကီးဆစ် လေယာဉ်ဖြင့် ပြေးလမ်းပေါ်မှ ပျံတက်လိုက်ကြသည်။ ရာသီဥတုကား ကြည်လင် သည်။ ရေဒီယိုတွင် ပေါ်ထွက်လာသော လေကြောင်း ထိန်းသိမ်းသူ၏အသံက ကျွန်တော်တို့၏ စိတ် ဝိညာဉ်အထိ ပဲ့တင်ရိုက်နေသည်။ “ဘီမီနီအတွက် သာယာလှပတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပါ။ ကောင်းသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ပါစေ။ အိပ် ဇီးရိုး ဂျူလီယက်”။

ကျွန်တော်တို့လေယာဉ်သည် ဗဟားမား ကျွန်းစု၏ ကျွန်းငယ်လေးဖြစ် သော ဘီမီနီပေါ်က ပျံသန်းပြီး ယင်းက တစ်ဆင့် နာဆာအူ၊ ဗဟားမားသို့ ခရီး ဆက်ကြမည် ဖြစ်သည်။ ကျူးဘားကို ဖြတ်ပြီးမွန်တီရို ပင်လယ်အော်ရှိ ဂျာမေကာသို့ မသွားမီ နာဆာအူတွင် ခရီးတစ်ထောက် နားရန်အစီအစဉ် ရှိခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နာဆာအူတွင် ဆိုးဝါးသော ရာသီဥတုသတင်းကို လက်ခံရရှိကြသည်။ မုန်တိုင်းသည် ကျွန်တော်တို့ သွားရောက် ပျံသန်းမည့် အနီးတစ်ဝိုက်ကို ဖြတ်သန်းနေသည်။ မုန်တိုင်းကြီး တည်ရှိသည့်နေရာကို မူ အတိအကျမသိရ။ ဤမုန်တိုင်းသည် အထူးသဖြင့် ပြင်းထန်မှု မရှိသော်လည်း ပြဿနာတော့ ပေးနိုင်သည်။ ကြေးနန်းအကြောင်းကြားစာ တွေ့ရချိန်တွင် ကျွန်တော်နှင့် မဲလ်တို့သည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ပြီး

စကားမပြောနိုင်ကြ။ ရာသီဥတုအကဲဖြတ်စခန်းရှိ ကားချပ်နှင့် မြေပုံများ၏ ပေါ်ပြချက်အရ စွန့်စားရမည့် အခြေ အနေမျိုးရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်လို စွန့်စားကြမည်နည်း။

ကျွန်တော်တို့သည် ထူးထူးထွေထွေ စဉ်းစားမနေဘဲ ဆက်ပြီး ပျံသန်းရန် စီစဉ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆက်မသွားခဲ့လျှင် ကျူးဘားမှ နောက်တစ် ကြိမ် ခွင့်ပြုချက် ရရှိရန် ရက်နှင့်ချီပြီး စောင့်ရမည့် အပြင် နောက်ထပ် ရှုပ်ထွေး မှုများ ပေါ်ထွက်လာနိုင်သည်။ အောက်ထပ်တွင် မဲလ်က “ဗဟားမား၌ ပိုကောင်း သည်” ဆိုသည့် ကြွေးကြော်စကား ပါဝင်သည့် တီရှပ်အင်္ကျီကို ဝယ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ သွားရောက်ပျံသန်းမည့် နေရာနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် ဗဟားမားက အများကြီးပို၍ ကောင်းနေမည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်တို့ ထပ်ပြီးတစ်ကြိမ် ခရီးဆက်ကြပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့ နာဆာအူ ပြေးလမ်းမှ ပျံတက်လာခဲ့သည့် အချိန်မှာ မေ(၂၆)ရက် ပူနွေးသော ညနေခင်း ဖြစ်သည်။ မဲလ်က လေယာဉ်ကို ပေ ၁၀၀၀၀ အမြင့်၌ တည်ငြိမ်စွာ ထားလိုက်စဉ် စာပေ သေတ္တာ တစ်ဆယ့်ခုနစ်ထုပ်ကို ကျွန်တော်ဖွင့်ပြီး နေပြီ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျူးဘားကမ်းခြေကို ချဉ်းကပ်နေစဉ် ညမှောင်က နေရာယူလာပြီးနောက် မာယာအဲယားကော် ရီဒါဖြင့် ဘာမှ မခန့်မှန်းနိုင်သော ဖြတ်ကျော် ပျံသန်းမှုသည်ကား .....။

သံမဏိချင်းရိုက်ခတ်သံ ကြီးက ကျွန်တော်၏ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း စိတ်ကူးယဉ်မှုကို ဖျက်ဆီးလိုက် သည်။ သတ္တုမင်းတုပ်ကြီးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်စဉ် ကျွန်တော်သည် မတ်မတ်ကလေး ထိုင်လိုက်ပြီး လူဝင်ပြတင်းပေါက် ငယ် တပ်ဆင် ထားသော သံမဏိပြားအကျဉ်း တံခါးပွင့်လာသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော့်ကို အောက်ထပ်ရှိ စစ်ဆေးမေးမြန်းရာ အခန်းကျဉ်းထဲသို့ ခေါ်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်ဘယ်လိုနေရာကိုပဲ ရောက်ရောက် နံရံကိုသာ မျက်နှာမူရရာ အခြား အကျဉ်းသားများကို ဘယ်တော့မှ တွေ့ခွင့်မရှိ။ ကျွန်တော့်ကို စောင့်သောအစောင့် က တံခါးကို ခေါက်လိုက်ရာ ကျွန်တော်သည် အခန်းကျဉ်းလေးထဲသို့ ဝင်ပြီး

စာပွဲရှည်ရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် စားပွဲရှည် တစ်ဘက်ရှိ ကပ္ပတိန် အန်တိုနီယို ဆန်းတို့စ် ဆလာဇာ (သူ့နာမည်အရင်း ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်မည်) နှင့်အတူ နာရီရာပေါင်းအနည်းငယ် ထိုင်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ သူသည် ငွေကြယ်ပွင့်များ တပ်ဆင်ထားသည့် အစိမ်းရောင် ယူနီဖောင်းကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး အမိန့်တော်တော် ပေးနိုင်သည့် ပုံပေါက်နေသည်။ သူသည် တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်လိုက်ပြီး လက်ကိုပိုက်ကာ ကြောင်တစ်ကောင်က ကြွက်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းမိသည့် အပြုမျိုးဖြင့် ပီတိဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ပင်ပန်း နွမ်းနယ်မှုကြောင့် သူသည် ကျွန်တော့်ကို တွေ့ဖို့ အကြာကြီး စောင့်ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုတာက လွဲလို့ ပထမအကြိမ် စစ်ဆေး မေးမြန်းမှုကို အနည်းငယ်သာ မှတ်မိခဲ့ သည်။ ကျွန်တော် အကျဉ်းခန်း ၄၄ သို့ ပြန်လာချိန်တွင် မူးဝေသလို ခံစားရပြီး ကုတင်ပေါ် လှဲလိုက်ကာ ဟိုလှည့် ဒီလှည့်ဖြင့် အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်ကျွန်တော့် ဆံပင်တွင် တစ်စုံတစ်ခု လာမိနေသလားမသိ။ ခေါင်းကယားကျိ ယားကျိဖြစ်လာသည်။ ပင့်ကူသို့မဟုတ် ပင်ကူအိမ်ဟု ထင်ရသော အရာကို လက်ဖြင့် ဖယ်ရှားလိုက်ရာ ကုတင်ကို ချိတ်ထားသော သံကြိုးမှ တွဲလောင်းကျနေသည့် ကြိုးတစ်ချောင်းဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် မတ်မတ်လေး ထိုင်လိုက်ပြီး ယင်းကို ကြည့် လိုက်သည်။ ဤမမှောင့်တမှောင့်အကျဉ်းခန်းထဲတွင် တွေ့လိုက်ရသောအရာကား ကြမ်းတိုက်ကြိုးနှင့် လိမ်ကျစ်ထား သော လက်ဝါးကပ်တိုင် ဖြစ်နေသည်။ ယင်းကို လူ၏ဆံပင်နှင့် လိမ်ကျစ်ထားသော အခြားကြမ်းတိုက်ကြိုး တစ်ချောင်းနှင့် ချိတ်ဆွဲထားသည်။

“ကျွန်တော်မတိုင်မီ ညီအစ်ကိုတစ်ယောက် ဒီမှာ နေသွားခဲ့ပါလား” ဟု ကျွန်တော်တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

နက်နဲလှသော်လည်း တကယ့် အစစ်အမှန် ဖြစ်နေသော သခင်ယေရှုနှင့် မိတ်သဟာယ ဖွဲ့ခြင်းကို ယခုတည်ဆောက်လိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော် အထီးကျန် ဖြစ်မနေပါ။ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ကို ဂရုစိုက်နေ ပါသည်။ အခြားသူများ လျှောက်ခဲ့ကြဖူးသည့် လမ်းကို ကိုယ်တော်က ကျွန်တော့်အား ပေးလျှောက်

နေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဤတိုက်တွန်းအားပေးမှု သို့မဟုတ် ပြန်လည်အားယူနေခြင်းသည် ရိုးရိုးတန်းတန်းမဟုတ်။ ကျွန်တော့် အရင်နေခဲ့သည့် ယုံကြည်သူနှင့် ဘုရားသခင်တို့အကြား တန်ခိုးနှင့် ပြည့်သော ဝိညာဉ်ရေးရာချည်နှောင်မှုမျိုး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် အရင်နေခဲ့သော ယုံကြည်သူကို တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် တွေ့ရန် ကျွန်တော် မျှော်လင့် ထားသည်။

နာရီအနည်းငယ် ကြာပြီးနောက် ခဏလောက် မှေးအိပ်လိုက်ရာ ပေါင်မုန့် အဖြူ ခပ်မာမာ တစ်ချပ်နှင့် နွားနို့လာချသဖြင့် နိုးထလိုက်ရသည်။ ဤနွားနို့သည် တရုတ်ပြည်မှ လာသော နွားနို့ဖြင့် ဖျော်ထားပြီး “တိရစ္ဆာန် များစားသုံးရန်အတွက်သာ” ဟုအမှတ်အသား ပြုထားသော နို့မှုန့် မျိုးဖြစ်ကြောင်း နောက်ဆုံးတွင်မှ သိလိုက်ရသည်။ ယင်းတွင် မူးယစ်ဆေးဝါးများ ထည့်ထားသလားဟု ကျွန်တော် တို့ တစ်ခါတစ်ရံ သံသယဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ပြတင်းပေါက်က တစ်ဆင့် အလင်းရောင် ပိုမိုဝင်လာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်လည်း စူးစမ်းလေ့လာ လိုက်သည်။ ကွန်ကရစ် နံရံရှိ ပြတင်းပေါက်တွင် စပ်စောင်းစောင်းဖြင့် အသေလုပ်ထားသော တရုတ်ကတ်ပုံစံ နှစ်ခုပါဝင်သည်။ အတွင်းကရော အပြင်ကပါ ကြည့်၍ မရအောင် လုပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ အောက်ဘက် တရုတ်ကတ်ရှိကွန်ကရစ်၌ မီရကာလ် (အံ့ဩဘွယ်) ဟု အဓိပ္ပါယ် ရသော စပိန်ဘာသာစကား မီလာဂရိုကို ရေးထွင်းထား ကြောင်း ကျွန်တော် သတိ ထားလိုက်သည်။ ဘယ်လိုအံ့ဘွယ်မျိုးနှင့် ဤနေရာက လွတ်မြောက်နိုင်ပါ့မလဲဟု ကျွန်တော်စဉ်းစား နေမိလိုက်ပြီး ယခုထက်ထိ အသက်ရှင် နေရသော အခွင့်ကို ပေးသနားတော်မူ သောကြောင့် ဘုရားသခင်အား ကျေးဇူးတင်လိုက်သည်။

ပထမ ဦးဆုံးကျွန်တော် သတိပြုလိုက်သည့်အရာမှာ အကျဉ်းခန်း၌ ပျဉ်ပြားကုတင် လေးခုရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် ကုတင်၏ ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်ရှိ ကုတင်၏ သစ်သားတွင် ဒီအော့စ် (ဘုရားသခင်) ဆိုသည့် စာလုံးကို ရေးထွင်းထားသည်။ “ကောင်းပါပြီ ဘုရား၊ ကိုယ်တော်ဟာ အရာရာအားလုံးကို တကယ်ပဲ ကောင်းအောင် လုပ်နေပါလား” ဟု ခပ်ကျယ်ကျယ်လေး ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် အကျဉ်း ခန်း၌ ကြမ်းတိုက်ကြိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထား

သော သခင်ယေရှုအမှတ်အသား တင်မကပဲ ဘုရားသခင်နှင့် သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော်တို့ကို ရေးထွင်းထားသော စာလုံးများကိုပင် ရရှိနေသည်။

ကျွန်တော်၏ တွေ့ရှိချက်များအပြီး သိပ်မကြာမီ စစ်ဆေး မေးမြန်းမှု ခံယူရန် နောက်ထပ် သွားရပြန် သည်။ အချိန်ကြာလာသည်နှင့်အမျှ မဲလ်လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားကြောင်း ကျွန်တော်သိလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် ဆန်းတို့၏ အခန်းသို့ တစ်ဖန်ရောက်ရှိသွားသည်။ သူသည် ပြုံးနေပြီး လက်တစ်ခုက အခြား လက်တစ်ခုကို ပွတ်နေသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ သောမတ်စ်၊ ဒီတကြိမ်အလုပ်လုပ် ရတာ မအောင်မြင် ဘူးနဲ့တူတယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ မနှစ်က မတန်ဖတ်စ် ကောင်းကင်ယံမှာ လွတ်မြောက် သွားပေမယ့် အခုတော့ ခင်ဗျားဒီ နေရာကိုရောက်နေရပြီ မဟုတ် လား” ဟု သူကပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း “ကပ္ပတိန်၊ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီမှာ ပျက်ကျခဲ့ပေမယ့် လုပ်ငန်းကတော့ အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်” ဟု သူ့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။ “စာပေတွေ အားလုံး ဖြန့်ဝေထားတာတွေ တယ်မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ဘာလုပ်လုပ် ကျွန်တော် တကယ်ကို ဂရုမစိုက်ဘူး။ ..... ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ပစ်သတ်လိုက် မှာလား။”

ကျွန်တော် အဲဒီလိုပြောတော့ သူကရယ်လိုက်ပြီး ခေါင်းကိုခါကာ ဗလုံး ဗထွေးဖြင့် “မပစ်ရပါဘူးဗျာ” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဤတွင် သူသည် အနု နည်းဖြင့် ပရိယာယ်စပြီး သုံးလာသည်။

“ခင်ဗျားတို့ စီအိုင်အေတွေဟာ အဆိပ်ဆေးလုံးတွေနဲ့ အဲတာမျိုးတွေကို အမြဲတမ်း ပြောကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဲတာတွေ အားလုံးဟာ လုပ်ဇာတ်တွေပဲ ..... ခင်ဗျားတို့ ဘယ်တုန်းကမှ ယူလာကြတာလဲ မဟုတ်ဘူး” ဟု သူက ပြက်ရယ် ပြုကာ ပြောလိုက်သည်။ “ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်ထားတာပါ၊ ခင်ဗျားမသေစေ ရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကလဲ ခင်ဗျားကို ပစ်မသတ်ပါဘူး။”

ဆန်းစ်တို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ ဝေစာ တစ်စောင်ကို လက်က ကိုင်ထား သည်။ ယင်းသည် သူ့လို မှာကံစ်ဝါဒီ တွေအတွက် အထူးရေးသားထားသော

သတင်းကောင်း တရားတော် ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက် ခဲ့ရသည်။

သူက ဆက်ပြီး “ဒီစာပေတွေကို ငါတို့ ရှာတွေ့ ကြလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား နားလည်ထားတယ်နော်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား” ဟု မဆင်မခြင် အလေးအနက် ထား ပြောလိုက်သည်။ “ငါတို့ရဲ့ တော်လှန်ရေး ပြည်သူ ပြည်သားတွေက ဒါတွေကို ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်ရဲတွေဆီ ဘာဖြစ်လို့လာပြီး အပ်နှံရတာလဲ။ သူတို့က ဒါတွေကို ခေါင်းမိုးပေါ်တို့၊ လမ်းပေါ်မှာ တို့နဲ့ နေရာတိုင်းမှာ ရှာတွေ့ခဲ့ကြတာ ..... ဒါပေမဲ့ ငါတို့အားလုံးကို ရရှိခဲ့တယ်”

(ဤစကားမှာ လိမ်လည်သော စကားဖြစ်ကြောင်း နောက်ပိုင်းတွင် သိခဲ့ရ သည်။ တကယ်တော့ သူတို့သည် စာပေများကို ကောင်းမွန်စွာ လက်ခံရရှိခဲ့ကြ သည်)

“ခင်ဗျားကိုယ်ထားတဲ့ အဲဒီဝေစာ တစ်စောင်ကလွဲလို့ အားလုံးကို ခင်ဗျားတို့ သိမ်းယူထားတယ်မဟုတ် လား၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်ရဲ့လုပ်ငန်း ပျက်မသွားဘူး” ဟု ကျွန်တော်သည် သူ့အား ရည်ရွယ်ချက် များစွာဖြင့် ပြောပြလိုက်သည်။ “ခင်ဗျားဖတ်လိုက်ဖို့က ကျွန်တော့်အတွက် အရေးကြီးတယ်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ကြိမ်ကြိမ် ဘုရားသခင်ကို ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်နှလုံးထဲ ဝင်ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒီခရီးစဉ်ဟာ တန်ပါတယ်”။

အထက်ပါစကားကြောင့် သူသည် တို့ထိခံရပြီး ရှုပ်ထွေးသွားဟန်ရှိသည်။ သူတစ်ဖန် ပြန်ဖတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ၏ မှုတ်စိတ်ဝါဒီ ဝေါဟာရ အသုံး အနှုန်းဖြင့် ချောင်ထိုး ထားလိုက်သည်။ သူက ယင်းဝေစာကို အဖျက်လုပ်ငန်း ဝါဒဟု သမုတ်လိုက်သည်။

“မိုလ်ကြီး၊ ခင်ဗျားငြိမ်းချမ်းရေး၊ ကမ္ဘာငြိမ်းချမ်းရေးအကြောင်း ပြောတယ်နော်၊ ကျွန်တော့် ကို မေးခွန်း တစ်ခုမေးခွင့်ပြုပါ။”

“ကောင်းပြီလေ”။ သူသည် ပြုံးလိုက်ပြီး သူသိလိုသောအရာများကို ညစ်ထုတ်လိုသောသဘောဖြင့် ပညာသားပါပါ ရှေ့တိုးကာ စိတ်ဝင်စားမှု ပြသ လိုက်သည်။

“ဒီကမ္ဘာကြီးဟာ တိုင်းနိုင်ငံတွေနဲ့ ပြည့်နေတာပဲနော်” ဟု ကျွန်တော်

စပြောလိုက်သည်။ “ဒီတိုင်း ပြည်တွေမှာ နိုင်ငံသားတွေဟာ ပြည်နယ် ဒါမှမဟုတ် ပရိဗင်းစ်တွေမှာ နေထိုင်ကြတယ်”

သူသည် မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး မရှင်းလင်းသော အကြည့်ဖြင့် ခေါင်းညိတ် နေသည်။

“ပြည်နယ်တွေမှာ မြို့တွေရှိကြပြီး မြို့တွေမှာ လမ်းတွေနဲ့ မိသားစုတွေ ရှိကြတယ်။ ဒီတော့ အစိုးရရဲ့ အခြေခံအဆောက်အဦးဟာ မိသားစုဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။”

သူသည် လက်ကို မြှောက်ပြီး သဘောမတူကြောင်း ပြသလိုက်သည်။ ထို့နောက် “မဟုတ်ဘူး၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒဟာ မိသားစုကို အခြေမခံဘူး။ လူထုလှုပ်ရှားမှုပဲ” ဟု သူက ပြောကာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ဗိုလ်ကြီးဆန်းတို့စ်၊ ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားဇနီးနဲ့ အတူတိုက်ပွဲ မဝင်ဖူး ဘူးလား။”

ဤပုဂ္ဂိုလ်ရေး ရည်ညွှန်းစကားကြောင့် သူသည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးသွားပြီး အပြုံးမျက်နှာဖြင့် ကွေးဆန့်၍ ရသော အနီရောင်ထိုင်ခုံ၌ သက်တောင့်သက်သာ ကျောကိုမှီလိုက်သည်။ ထို့နောက် “ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါတို့သဘော တူညီချက်မရနိုင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ကြမှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း “ဒီတော့၊ ဗိုလ်ကြီးတို့ အိမ်ထောင်မှာကောင် မရရှိပဲနဲ့ ကမ္ဘာငြိမ်းချမ်းရေးကို ဗိုလ်ကြီးဘယ်လို ပြောနေနိုင်တာလဲ။ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်နှလုံးကနေ အစပြုရမယ့်အရာပဲ” ဟု တစ်ဆင့်တက် ပြောပြ လိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ လုံးဝမဟုတ်ဘူး” ဟုသူက ခါးကိုမတ်မတ် ထားလိုက်ပြီး ဒေါသတကြီးပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ်တော်ကို ခွင့်ပြုလိုက်ရင် ကိုယ်တော်ရဲ့မေတ္တာနဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာ တစ်ဦးချင်းစီရဲ့စိတ်နှလုံး၊ မိသားစုတွေ၊ တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ်၊ တစ်လမ်းပြီး တစ်လမ်းရောက်ရှိ သွားခြင်းအားဖြင့် သခင်ယေရှုဟာ လူ့အဖွဲ့ အစည်းကို ပြောင်း လဲပစ်နိုင်ပါတယ်။ အခုကျွန်တော် ခင်ဗျားရှေ့မှာ ထိုင်နေတာတောင် ကိုယ်တော်က ကျွန်တော့် ကို ကြီးမားတဲ့ ငြိမ်သက်ခြင်း ပေးနေပါတယ်။”

ထိုသို့ကျွန်တော် ပြောနေစဉ် ရုတ်တရက် တံခါးပွင့်လာပြီး မိုလ်မှူးတစ်ယောက် ဝင်းကြားစွာဖြင့် အခန်း တွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

သူ၏အတွင်းစိတ်ကို အသာထား၊ သူ့အမြဲတမ်း လုပ်နေရသောအလုပ်မှာ ဆန်းတို့စံနှင့် ကျွန်တော်တို့ ပြောဆိုမှုများကို တိတ်ခွေဖြင့် နားထောင်ပြီး ပြန်လှန်သုံးသပ်ရသော အလုပ်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ပြောဆိုသမျှကို အသံသွင်းထားကြသည်။ သူက ကျွန်တော့်ကို မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီယေရူအကြောင်းပြောနေတာကို ရပ်လိုက်ပါ။ ခင်ဗျားဟာ စီအိုင်အေနဲ့ ဘာမှမထူးဘူး” ဟု လက်နှစ်ဖက်ကို အရမ်းကာရော ၄၅ ရမ်းကာ အော်ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်စားပြုသည့် စစ်တပ်သည် ပိုမိုအရေအတွက် ကြီးမားပြီး စီအိုင်အေထက် ပိုပြီးစွမ်းဆောင် နိုင်ကြောင်း သူ့ကို ကျွန်တော်ပြောပြလိုခဲ့သည်။ သခင်ယေရူ၏ စစ်သည်တော်များ အသုံးပြုသည့်လက်နက် မှာ အသွေးအသား ရှိသော ရန်သူများမဟုတ်၊ အထွတ်အမြတ်တို့နှင့်၎င်း၊ အာဏာစက်တို့နှင့်၎င်း၊ လောကီမှောင် မိုက်၌ အစိုးတရပြုလုပ်သော မင်းတို့နှင့်၎င်း၊ မိုးကောင်းကင်၌ နေသော နတ်ဆိုးတို့နှင့်၎င်း၊ ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်

နေရသော တိုက်ပွဲအတွက် ပို၍ အစွမ်းထက်သော လက်နက်ဖြစ်သည်။ ယင်းလက်နက်သည်ကား ဘုရားသခင်၏ တန်ခိုးကြီးသော မေတ္တာပင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ မပြောကြတော့ပဲ ကျွန်တော့်အခန်း သို့ ပြန်သွားခိုင်းလိုက်ကြသည်။

အစပထမ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း လုံးဝအထီးကျန်သွားစေမည့် ဆန်းတို့စံ၏ ကြိုးပမ်းဖန်တီးမှုမှာ မအီမသာဖြစ်အောင် စပြီး ဖိနှိပ်ခြင်းဖြစ်သည်။ “ခင်ဗျားမိသားစုက ခင်ဗျားသေပြီလို့ ထင်နေကြတယ်” ဆိုသည့် စကားကို သူက ကျွန်တော့်ကို ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောပြသည်။ ဤအရာကား လိမ်လည်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဘယ် ကြောင့်ဆိုသော် မဲလ်၏ ဇနီးမေရီက မီယာမီ ရိုကမ်းခြေစောင့်တပ်ဖွဲ့ကို ဖုန်းဖြင့် မေးမြန်းရာမှ ကျွန်တော်တို့ ကျူးဘား၌ ဆင်းသက်ခဲ့ကြောင်း သိရှိကြပြီဖြစ်သည်။ “ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဒီမှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်တယ်၊ ခင်ဗျားအကြောင်းကို ဘယ်သူကမှ သိကြမှာမဟုတ်ဘူး” ဟု သူက

ဆက်ပြောသည်။

ကျွန်တော် ကုတင်ပေါ်တွင် ပြန်လဲချလိုက်ပြီး ဤအရာများကို ပြန်စဉ်းစားလိုက်ရာ မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့မှု လှိုင်းလုံးက ကျွန်တော့်ကို လွှမ်းမိုးလိုက်သည်။ ထို့နောက် သခင်ယေရှုကို ဝန်ခံသော သူတို့၏ အမည်များကို အသက် စာစောင်၌ ရေးထိုးထားသည် ဆိုသည့် ဗျာဒိတ်ကျမ်း၏ ဖော်ပြချက်ကို ကျွန်တော်သတိရမိလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် “ကျွန်တော့်နာမည် အသက်စာစောင်မှာ ရေးထိုးထားတယ်” ဟု ကျယ်လောင်သောအသံဖြင့် အော်လိုက်ပြီး ဝန်ထုပ်အနည်းငယ် ပေါ့သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ယင်းကဲ့သို့ နားလည်သဘောပေါက်မှု မရှိဘဲ ကျွန်တော်သည် ဝိညာဉ်တော်စားကို ဝေ့ယမ်းကာ ဘုရားသခင်၏ နှုတ်ကပတ်တော်ကို အသုံးပြုပြီး စာတန် ၏ ဤဖိနှိပ်မှုကို အနိုင်ယူရန် လုပ်ဆောင်နေခဲ့သည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်ယာက မထတထ အနေအထားဖြင့် “ကျွန်တော့်နာမည် အသက်စာစောင်မှာ ရေး ထိုးထားတယ်” ဟု ကြိမ်ဖန်များစွာ ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ဤဝိညာဉ်ရေးရာ သဘောတရားကို မစဉ်းစားခဲ့သော်လည်း ယခုဤအရာက အလုပ်ဖြစ်နေသည်။ ဤနှုတ်က ရွတ်ဆိုလိုက်ခြင်းက အမှောင်ကို တွန်းထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်ထံမှ ခွန်အားများ စတင်စီးထွက်လာကြောင်း ခံစားလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကုတင်ပေါ်မှ ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး ဘုရားသခင်ထံသို့ လက်ကိုချီကာ ငိုကြွေးလိုက်သည်။ “အို ချစ်တော်မူသော ဘုရား၊ ကျေးဇူးတင်ပါ၏။ ကျေးဇူးတင်ပါ၏။ သူတို့ကျွန်တော့် အပေါ်လုပ်လိုရာကို လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်နာမည် အဲဒီမှာ ရှိလို့ပါပဲ။ ကျွန်တော့်နာမည် အဲဒီမှာ ရှိတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်”။

ကိုယ်တော် ကျွန်တော့်ကို တို့ထိ ပုံသွင်းနေစဉ် ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။ နှုတ်က ပတ်တော်နှင့်အညီ ချီးမွမ်းဝန်ခံခြင်းက စာတန်ချည်နှောင်ထားသည့် သံကြိုးများထဲမှ တစ်ခုကို ဖြတ်ပစ်ခဲ့သည်။ ယင်းကဲ့သို့ နားလည် သဘောပေါက်ခြင်းက ဝမ်းမြောက်မှုကို ဖြစ်စေပြီး ကျွန်တော် ထောင်ကျနေစဉ် “လွတ်လပ်စွာ” ဆက်ပြီး နေထိုင်သွားရခြင်း တစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘဲ ဤမတိုင်မီက ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလောက် အောင် ရှားရှားပါးပါး ရယူခဲ့ဖူးသော

တစ်စုံတစ်ခုကို ကျွန်တော် လုပ်ဆောင်နိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင်နှင့် ကိုယ်တော် ကျိန်းဝပ်ရာ နေရာမျိုးမှာ ဝမ်းမြောက်တတ် လာအောင် ကျွန်တော် သင်ယူရပါတော့မည်။

နှိပ်စက် ညည်းပန်းမေးမြန်းခြင်း

သက်သက်သာသာ ရှိခဲ့သည့် ပဏာမ စစ်ဆေးခံရစဉ်အတွင်း ကျွန်တော် သည် ဆယ်ပေ အခန်းကျဉ်းလေးအတွင်း ခေါက်တုန့် ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်ခဲ့ သည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်က ရှုမေနီးယား၊ ဘူလ်ဂေးရီးယား နှင့် ရုရှားတို့တွင် ခရစ်တော်ကြောင့် ထောင်ကျခဲ့ကြသည့် ခရစ်ယာန် မိတ်ဆွေတို့၏ အတွေ့အကြုံ အရ အကျဉ်းသား လေးယောက်စာ အကျဉ်းခန်းမှာ ကျွန်တော့်အတွက် ကြီးမားလွန်းနေသေးကြောင်း သဘောပေါက် လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ခြေလှမ်း လှမ်းပြီးတိုင်း ကျမ်းစာရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များ၏ အမည်များကို သူတို့ ရင်ဆိုင် ခဲ့ရ သော အခြေအနေများနှင့် ပြန်ပြောင်းသတိရပြီး ထပ်ခါထပ်ခါ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

“ဒီယေလ ..... နှစ်လုံး လေး ငါး။ ရာခပ် ..... နှစ်သုံးလေး ငါး ရှာဒရက် ..... နှစ် သုံး လေး ငါး။ ပေါလု ..... နှစ် သုံး လေး ငါး” ။

နေရသည့်အခန်း ကျဉ်းလွန်းလှသဖြင့် သွေးကြော ဖောင်းကြွရောင်ကိုင်း ခဲ့ရသော ဗက်ဆီလဲရပ်စ် ကိုးလ်၊ မြက်ပင်ကို စားပြီး အင်အားချည့်နဲ့မှုကြောင့် သတိမေ့မျောလုမတတ် ဖြစ်ခဲ့သော ဆာဗီနာ၊ တစ်နှစ်ကျော် အခန်းတွင်းရှိ ပြားချပ်ချပ် အခင်းပေါ်၌ သေလုမျောပါး လဲလျောင်းခဲ့ရသည့် သူမ၏ ခင်ပွန်း ရစ်ချတ်တို့ကို ကျွန်တော် သတိရလိုက်သည်။

ရက်သတ္တပတ် ကုန်နေ့တိုင်း မြေကွက်လပ် တစ်ခုတွင် ပြုလုပ်လေ့ရှိသည့် အစောင့်များ၏ “အသင်းတော် ဝတ်ပြုစည်းဝေး” မှ နိုင်ငံရေး ကြွေးကြော်သံများကို ကျွန်တော် ကြားနေရသည်။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒသည် ဘာသာရေး မဟုတ်၊ ယင်းကိုလည်း ယုံကြည်သက်ဝင်မှုမရှိဟု တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ကျမ်းစာကျောင်းများက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များနှင့် ဟိန္ဒူဘာသာဝင်များကို သက်သေခံရန် နည်းပေးလမ်းညွှန် ပြုကြ သော်လည်း အကြီးဆုံး “အသင်းတော်များ” ထဲမှ တစ်ခုကို တည်ထောင်နေကြသည့် မှာကစ်ဝါဒီ များကိုမူ သက်သေ ခံရန် မသင်ကြားပေးခြင်းအပေါ် ကျွန်တော် အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်နေရဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ပြောနေသည့် အရာမှာ သစ္စာခံသူများက ဇနီးသားသမီးများနှင့် မိမိအသက်ထက်ပင် တန်ဖိုးထားကြရသည့် အသေးစိတ် ပြင်ဆင်ထားသော ဘုရားမဲ့ဝါဒီ အယူအဆများနှင့် အညမည ဆိုင်ရာရုပ်ဝါဒ များဖြစ်သည်။ ယင်းသည် “ဘာသာရေး” မဟုတ်ပါလား။

ရက်များကျော်လွန်လာခဲ့သည်။ ဆန်းတို့စံသည် အပြီးမပျက်။ “ခင်ဗျား ဘာမှ မပြောဘူး။ သတိပြုပါ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအခန်းက လျှပ်စစ်မီးဟာ နေ့ည လင်းနေလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လောက် ကြာကြာ စောင့်မလဲ။ တစ်နှစ်လား၊ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလောက်မကြာဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီမတိုင်မီအထိ ခင်ဗျားနဲ့ ရှိနေမယ်” ဟု ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်သည်။

ယင်းနေ့က ကျွန်တော်သည် ကုတင်ပေါ်တွင် လှဲပြီး သူ၏စကားများကို စဉ်းစားနေစဉ် အမေရိကန် နိုင်ငံတော် သီချင်းကို တစ်စုံတစ်ယောက်က လေချွန်ပြီး သီဆိုနေသည့် အသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော် ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး သံမဏိ တံခါးရှိ ပတ္တောအနားတွင် နားစွင့်လိုက်သည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်မှာ ကျူးဘားတစ်ယောက် ဖြစ်နိုင်သည်။ အခြားအမေရိကန်များ ဒါထက်ပိုပြီး ဒီနေရာမှာ ရှိနိုင်မလား။ ကျွန်တော်သည် မရိန်းတပ် သီချင်းထဲက တစ်ပိုဒ်စ နှစ်ပိုဒ်စ လေချွန်ပြီး အသံပေး ကာ စောင့်ကြည့်လိုက်သည်။ စက္ကန့်အနည်းငယ်အကြာတွင် သီချင်း၏ ကျန်ရှိ သောအပိုင်းကို သီဆိုသည့်အသံများ ခန်းမအတွင်း လွင့်ပျံ့လာသည်။ ဒါကိုကြည့် ပြီး ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန်တွေ ရှိနေပါလားဟု သဘောပေါက်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သီချင်းထဲမှ စာသားတစ်ခုဖြစ်သော “လုံခြုံမှုများစွာဖြင့်” ဆိုသည့်အချက်ကို လက်ရှိအချိန်တွင် အသုံးချ၍ မရသေး။

ကျွန်တော်သည် ဗိုလ်ကြီးဆန်းတို့စံကို ရုံးတင်စစ်ဆေးခြင်း မပြုဘဲ ဖမ်းဆီးထားခြင်းအား နိုင်ငံတကာ ဥပဒေက ဆန့်ကျင်ကြောင်း ပြောပြသော်လည်း

သူသည် ရယ်မောကာ “ငါတို့ ဘယ်နိုင်ငံတကာ ဥပဒေကိုမှ ဂရုစိုက်စရာမလိုဘူး။ ခင်ဗျား ဘယ်နေရာကို ရောက်နေတယ်လို့ ထင်သလဲ၊ ဒါကျူးဘားဗျ” ဟုပြောလိုက်သည်။

ယင်းနောက် ကျွန်တော်သည် တရားစီရင်ခြင်းမပြုဘဲ ဆယ်နှစ်ကြာ ဖမ်းဆီးခံနေရသည့် အမေရိကန် လူမျိုး လက်စတာ ပါရီနှင့် တွေ့ခဲ့ရသည်။ နောက် ဆုံးတွင် သူအား တရားရုံးက ထောင်ဒဏ် ဆယ်နှစ် ပြစ်ဒဏ်ချ မှတ်ခဲ့သည်။ နောက်တစ်ပတ်အကြာတွင် သူဆယ်နှစ်ကြာ ထောင်ထဲ၌ နေခဲ့ရပြီးဖြစ်ကြောင်း ကွန်မြူနစ်များက သိရှိသွားသဖြင့် ထပ်မံပြီး တစ်နှစ်ထောင်ချလိုက်သည်။

ကျွန်တော်၏ ပထမ ရက်သတ္တပတ် ရက်ကုန်ခါနီးတွင် ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုခုပြသမည်ဟု ပဟေဠိဆန်ဆန် ကတိပေးခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် သူ့အကျီ အိတ်၌ အညှိရောင်စာအိတ် တစ်အိတ်ကို ထည့်ပြီး အောင်နိုင်သူအလား “ခင်ဗျားရဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုခု ကျွန်တော်တွေ့ထားတယ်။ ခင်ဗျားအတွက် အံ့ဩစရာလေး ဖြစ်သွားမယ့် ကတိတစ်ခု ကျွန်တော်ပေးခဲ့တယ် နော်၊ သိတယ်မဟုတ်လား” ဟု သူက ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။ သူသည် စာအိတ်ကို ဖြေးညင်းစွာ ဖွင့်လိုက်ပြီး ကြမ်းတိုက်ကြိုးကားတိုင်ကို စားပွဲပေါ် ပစ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် အောင်နိုင်သူ အပြုံးဖြင့် ကျွန်တော်၏ တုန့်ပြန်မှုကို စောင့်ကြည့်ရန် ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး သူ့အတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။ ကြမ်းတိုက်ကြိုး သို့မဟုတ် ရုပ်အကြွင်းအကျန် များ၌ ဘာတန်ခိုးမှ မရှိပါ။ တန်ခိုးမှာ သခင်ယေရှု၌သာ ရှိပြီး ကျွန်တော်တို့၌ အသက်ရှင်ကာ ဝိညာဉ်တော်က နေ့တိုင်း သစ်လွင်လန်းဆန်းစေသည်။

“ဒီကားတိုင်ဟာ ပုံဆောင်မှု သက်သေပါ” ဟု ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီး ရှင်းပြသည်။ “အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး။ ပြီးတော့ ဒါကို ကျွန်တော်လုပ်တာမ ဟုတ်ဘူး။ ခရစ်တော်၌ ညီအစ်ကို တစ်ယောက်က လုပ်ခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မနေ့က အခြားတစ်ခုကို လုပ်ခဲ့ပြီး ချိတ်ထားခဲ့တယ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျားယူလိုက်တာ ဖြစ်မယ်။”

ဤတွင် သူ၏ တုန့်ပြန်မှုက ကျွန်တော့်ကို အံ့အားသင့်စေခဲ့သည်။

ဆန်းတို့စံသည် တွန်းထုတ်တတ်သည့် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ထိုင်နေရသည့်အလား ထိုင်ခုံမှ ခုန်ထွက်ကာ ကျွန်တော့်ကို အကြမ်းပတမ်း ဆွဲခေါ်သွားပြီး အပေါ်ထပ်ရှိ ကျွန်တော်၏ အခန်းသို့ ပြေးလုမတတ် တက်သုတ် နှင်ခဲ့ကြသည်။ အခြားကား တိုင် သေးသေးလေး တစ်ခုကို သူတွေ့ရှိရာ ကုတင်မှ ယူလိုက်ပြီး အမေရိကန် နိုင်ငံဟာ ဒီလိုဟာတွေအတွက် ငွေထောင်နဲ့ချီပြီး သုံးစွဲနေကြတယ်” ဟု ညည်းညူ ပြောလိုက်သည်။

မာ့ကစ်နှင့် လီနင်တို့၏ ဂရုတစိုက် ပုံသွင်း စီမံမှုကြောင့် သူ၏ စိတ်သည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် မုန်းတီးမှု၌ သော့ခတ်ခံထားရသည်။ အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်သော မာ့ကစ်က (သူ၏ ဘဝတွင် နေ့စဉ် ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသော် လည်း လူတွေနှင့်မူ ကင်းကွာခဲ့သည်) ဘာသာတရားကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန် ဆော်သြခဲ့သည်။ ဤဘာသာတရားကို သူက “လူတွေကို ထုံထိုင်းစေသောအရာ” ဟု ရည်ညွှန်းခဲ့သည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ရပ်နေသည့် တညီးညီးတညူညူနှင့် ခပ်ကြောင်ကြောင် ဗိုလ်ကြီးက ကြိုးကားတိုင်ကလေးကို ထိုးကြိတ်ချေမွနေသည်။ သဘောတရားဆိုင်ရာ ဘိန်းစွဲနေမှု အစစ်အမှန်ကို ဤလူ၏ အပြုအမူက ဖော်ပြ နေသည် မဟုတ်ပါလား။

သူ၏ စိတ်ပျက်မှုက ပို၍ ပို၍ ထင်ပေါ်လာသည်။ မကြာမီ သူနှင့် ကျွန်တော်စကား ပြောကြရာ ဘုရားသခင်သည် ကျွန်တော်တို့၏ လိုအပ်ချက်များ အားလုံးကို ဂရုစိုက်တော်မူပြီး သူ့ကိုချစ်သော သူများကို ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မဟုတ်သော အခြေအနေများ၌ပင် မစနိုင်ကြောင်း ကျွန်တော်က သူ့အားပြောပြသည်။

ထို့နောက် ကျီးကန်းများ၏ ကျွေးမွေးခြင်းကို ခံခဲ့ရသော ပရောဖက် ဧလိယ၏ အတွေ့အကြုံကို ထောက်ပြ သည်။ ဗိုလ်ကြီးသည် ဘဝင်မကျဖြစ်နေပြီး ဘာမှမပြော။ သူယင်းညက ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်အခန်းသို့ ခေါ် ဆောင်သွား စဉ် အစောင့်များရှေ့၌ ညည်းညူလိုက်ပြီး “ခင်ဗျားဟာ စီအိုင်အေနှင့် တစ်သား တည်းပဲ။ ခင်ဗျား ဟာ စီအိုင်အေ” ဟုပြောလိုက်သည်။ သူသည် ဤစောင်းချိတ် ပြောသော စကားကလေးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခြိမ်းခြောက်နေရတာထက် သူ့ကိုသူ ပိုပြီး သတ္တိမွေးနေသလားဟု ထင်ရသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက် စစ်ဆေးမေးမြန်းသည့် အခန်းတွင် သူသည် ထိုင်ခုံပေါ်တွင်ထိုင်လျက် ရှေ့ဘက်သို့ ညွတ်ကာ “ဟုတ်ပါပြီ။ ငှက်ကလေးက ခင်ဗျားကို မနေ့က အစာကျွေးခဲ့သလား” ဟု လှောင်ပြောင်ပြီး ကျွန်တော့် ကိုမေးလိုက်သည်။

“မကျွေးခဲ့ပါဘူး” ဟု ကျွန်တော် တည်ငြိမ်စွာ ဖြေလိုက်သည်။ ထို့နောက် “ဒါပေမဲ့ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ကို အသားကျွေးခဲ့တယ်။ ဒါဟာ ခင်ဗျားဘယ်လိုမှ နားမလည်နိုင်မယ့်အရာပဲ” ဟု ဆက်ပြောလိုက်သည်။

ဤအချက်က သူ့ကို သိလိုစိတ်ပြင်းပြလာစေပြီး ကျွန်တော့်ကို ရူးမူးနေသူတစ်ယောက်အလား နောက် ပြောင်လိုက်သည်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းခြင်း ပွဲတော်မျိုးကို ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့် အခန်းထဲမှာ လာရောက်ပို့ဆောင်ပေးကြောင်း သူ့ကို ကျွန်တော်ပြောပြသည်။ ဘာ “အံ့ဩဘွယ်” ရာအမှုကိစ္စမှ မှဖြစ်မလာသည့်အတွက် သူတကယ်စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။ သူသည် ဝမ်းနည်းနေပြီး ဆာငတ်နေသော ဟောရဒ်နှင့်တူနေသည်။ ရက်သတ္တပတ် ကြာလာပြီးနောက် သဘောတရားရေး ဆိုင်ရာ ချားရဟတ်ဟု သူသဘောထားသည့် ဝိညာဉ်ရေးရာ ကိစ္စများ ပြောဆိုမှုကြောင့် သူမောပန်းလာဟန်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ၏အစီအစဉ် ဖြစ်မြောက်လာရေး ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်မှု၌ စိတ်မရှည်မှုများ စတင်တိုးပွားလာသည်။

“ခင်ဗျား မျက်နှာတွေ ဝါလာတာခင်ဗျား သိသလား” ဟု မခံချိမခံသာ စကားမျိုးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြောလိုက်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို ပူပန်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို လေ့လာကာ ကင်ဆာအကြောင်း ပြောပါလေတော့သည်။ သူသည် ကင်ဆာအကြောင်းကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး ပြောပါသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာကား ကြည့်ရန်မှန်မရှိ။

“ဗိုလ်ကြီး ဒီမှာကြည့်၊ ကျွန်တော်ဟာ စိတ်ပညာဆိုင်ရာ သင်တန်းတွေ ခင်ဗျားထက် ပိုပြီး တက်ခဲ့ ကောင်း တက်ခဲ့နိုင်တယ်။ အဲဒီကင်ဆာဆိုတာလေးနဲ့ ကျွန်တော်ကို အရူးမလုပ်ပါနဲ့” ဟု ကျွန်တော်လည်း မလေးမခန့် ပြောလိုက်သည်။

သူ့စကားကို ကျွန်တော် ပြန်လည် ထိုးနှက်လိုက်သဖြင့် သူသည်မတ်တပ်ရပ်ကာ ဝင့်ကြွားစွာဖြင့် ကျွန်တော်ထံ လျှောက်လာသည်။ သူ၏အတ္တစိတ်က

ကျွန်တော့်ကို ဆိုးဆိုးဝါးဝါး စော်ကားလိုက်ပြီး ကျွန်တော် ၏ ဖြူနေသော အသား အရေကြောင့် သူ့ထက်ပိုမြတ်သည်ဟု ကျွန်တော်က ထင်နေသယောင်ယောင် အယူသီးသူ ဟု ကျွန်တော့်အား ဒေါမာန်တကြီး စွပ်စွဲလိုက်ပါတော့သည်။

“ဒါလှောင်ပြောင်သရော်တာပဲ၊ ကျွန်တော့်ဇနီးဟာ ကော့စတာရီကာ က ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ ကောလိပ် ကျောင်းအခန်းဖော်တွေဟာ အဖရိကလူမျိုးတွေပဲ” ဟု အကျိုးမရှိမည့် စကားဖြင့် ကျွန်တော် တန်ပြန်လိုက်သည်။ ထို့နောက်သူသည် လူမျိုးရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် အမုန်းပွားစရာ ခွဲခြားရေးနည်း ဗျူဟာကို အသုံးပြုပြန်သည်။ သူသည် စားပွဲဘေးရှိ အဖြူရောင်ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရာ နောက်ဘက်ကံခံရရှိ တံခါးပွင့်သွားသည်။ ဤတွင် အရပ်ပုပု၊ ကြွက်သားတောင့်တောင့် ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးဝင်လာပြီး စကျင်ကျောက်စားပွဲကို သူ၏လက်သီးဖြင့် ထုချလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီလိုနည်းနဲ့ ပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ .....ဒီယေရှုခရစ်တော် ..... ဒီ ဘာသာအားလုံး ....”ဟု သူညည်းညူလိုက်သည်။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်ကိုရောက်နေတယ်လို့ ထင်သလဲ။ ဒါဟာ သာမန် ရဲစခန်းလို့ ခင်ဗျားထင်နေသလား၊ ဟူး... ဒါဟာ ဂျီ-၂၊ ဂျီ-၂ ဗျ”

ထိုသို့ပြောပြီး သူ့နှုတ်ခမ်း၌ ပေနေသော တံတွေးကို သုတ်ရန်စကားကို ခဏရပ်လိုက်သည်။ ယင်းနောက် သူ၏အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်အံ့အားသင့် သွားသည်။ ဤအရာကား ၁၉၇၃ ခုနှစ်က ကျွန်တော် ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချခဲ့သည့် စာပေအမျိုးအစား ဖြစ်နေသည်။

“ထောင်နဲ့ချီတဲ့ဒီဟာ မျိုးတွေ ကျွန်တော်တို့ကမ်းခြေကို ရောက်လာခဲ့ကြတယ်” ဟုဗိုလ်မှူးက အော် ပြောလိုက်သည်။ “ဒီအရာတွေနဲ့တူတဲ့ စာပေတွေကို လေယာဉ်ပျံပေါ်ကနေ ဘာဖြစ်လို့ ပစ်ချရတာလဲ”

သူ့အတွက် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရလေအောင် ကျွန်တော် ဘာမှမဖြေခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် ဘာကို ပြောနိုင်မည်နည်း။ သတိရဘွယ် ခုနစ်နှစ်တာ ကာလ၏ ကွင်းဆက်ဖြစ်သော အထုပ်တစ်ထုပ်ကို ကျွန်တော် ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။

အိတ်အပြင်ဘက်အစင်းများတွင် သဲအနည်းငယ် ပယ်ကျဲနေဆဲ။ သူသည်သူတို့ ဘယ်လောက် သိသည်ကိုပြသပြီး ကျွန်တော့်ကို ခြိမ်းခြောက်ရန် ဆက်လက်ကြိုးစားနေသည်။ ကျွန်တော် ဘာမှ မကြားပါ။ ကျွန်တော်၏ အတွင်းစိတ်ကား ဝမ်းမြောက်နေသည်။ ပစ်ချခဲ့သော စာပေများ ဘာဖြစ်သွားသည်ကို ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး သိချင်လွန်း လှသော်လည်း ယခုတော့သိလိုက်ရပါပြီ။

ဒေါသထွက်နေသည့် ဗိုလ်မှူး အယ်လ်ဗာရက်ဇ်ကကျွန်တော့်အား ဆက်ပြီး ပြောပြနေသည်။ လူအများ အပြားက စာပေများကို လက်ခံရရှိခဲ့ကြပြီး ရဲများကလည်း အချို့ကို ရှာတွေ့ခဲ့ကြသည်။ အံ့ဩစရာပါပဲ။ သူတို့ ဖတ်ခဲ့ကြပါပြီ။ ကျွန်တော် ချစ်ရတဲ့ သူတွေကို ပြန်တွေ့ဖို့ မသေချာသော်ငြားလည်း ဘုရားသခင်၏ မုန့်တွေ ပင်လယ်ရေကို ဖြတ်ပြီး ကျွန်တော့်ထံ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကြခြင်းက ကျွန်တော့်အတွက် ရောင့်ရဲကျေနပ်မှုကြီး ဖြစ်နေသည်။

ဗိုလ်မှူး၏စကားက မပြတ်နိုင်သေး။ ပီတိတွေအထင်းသား ဖြာနေသော ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး နောက်ဘက်တံခါးကို ဖွင့်ကာ လက်ညှိုးဖြင့် တကောကော ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက်ခင်ဗျား ဘေ့စ်ဘောလ် ကစားချင်သလား။ တခြားအခန်းမှာ ရိုက်တံနဲ့ လက်အိတ်တွေရှိတယ်။ လာလေ၊ ကစားကြရအောင်” ဟု ကျွန်ုပ် အားဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

သူသည် အသက်ပြင်းပြင်းရှုလိုက်ပြီး မျက်လုံးများလည်း နီရဲနေသည်။ သူပြောသည့် ဘေ့စ်ဘောလ် ဆိုသည်မှာ တကယ့်တကယ့် ဘေ့စ်ဘောလ် ကစားခြင်းကို ပြောနေခြင်းမဟုတ်။ ကျွန်တော် ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အခန်းကို ပြန်သွားရာ၌လည်း ဗိုလ်ကြီးဆန်းတို့စံက အရင် စွပ်စွဲချက်မျိုးဖြင့် ဆက်လက် စွပ်စွဲနေ ပြန်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ သူလျှို့ပဲ၊ စီအိုင်အေ။ စပြောမလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ခင်ဗျား မိသားစုကို နောက်ထပ် ပြန်တွေ့ ဖို့မစဉ်းစားနဲ့တော့” ဟု ကတောက်က ဆက်ပြောလိုက်သည်။

ဘုရားသခင်သည် ကျွန်တော့်ကို ခွန်အားပေးရန် သေးငယ်သောအရာကို အသုံးပြုနေဆဲဖြစ်သည်။ အတွင်း စိတ်တည်ငြိမ်အေးချမ်းမှုဖြင့် သူတို့၏

ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမူခြင်းသည် အနည်းငယ်သော ကံကောင်းသူတို့ ကျင့်သုံးသည့် နည်းလမ်းဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်တော့်တွင် သင်ယူစရာတွေက များနေခဲ့သည်။ ၎င်းတို့၏အသံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရတော့ ဘယ်လောက် ကောင်းသည့် တေးဂီတပါလဲဟု စဉ်းစားမိလိုက်သည်။ ကျေးဇူးတင်မှုများ ကို စောင့်ကြည့်နေသော ဘုရားသခင်သည် ကျွန်တော့်ကိုလည်း စောင့်ကြည့်နေမည် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် အမှတ်ရလာသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် စစ်ဆေးမေးမြန်းသူ၏ ပန်းနုရောင် စကျင်ကျောက် စားပွဲမျက်နှာပြင်၌ မြုပ်ထားသည့် ပင်လယ်ခရုခွံဖြူဖြူလေး တစ်ခုကို ကျွန်တော် သတိထားလိုက်မိသည်။ သူသည် သူ၏သဘောတရားရေးရာ စိပ်ပုတီးကို မခံချိ မခံသာ စကားများ၊ ခြိမ်းခြောက်စကားများဖြင့် သစ္စာရှိရှိ စိပ်နေစဉ် ကျွန်တော်သည် ဆန်းတို့စံ ရှေ့၌ နှစ်ရက်သုံးရက်လောက် ဆိတ်ငြိမ်စွာနေပြီး ပင်လယ်ခရုခွံကို လေ့လာနေခဲ့သည်။ ဘုရားသခင်၏ ပြီးပြည့်စုံ သော ဗိသုကာ လက်ရာသည် အံ့ဩဘွယ်ကောင်းပြီး စွဲလန်းဘွယ်ကောင်းသည်။ ဤအနုပညာလက်ရာများကို ဖန်ဆင်းခဲ့စဉ်က ဘုရားသခင် ဘယ်လောက်ထိ ပီတိဖြစ်ခဲ့လိမ့်မည်နည်း။

ကျွန်တော်၏ အာရုံစိုက်မှုကို မရမှန်းသိသည့် တစ်ခုသော မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ဗိုလ်ကြီးသည် မန္တရားဂါထာလိုလို ရွတ်ဆိုနေမှုကို ရပ်လိုက်ပြီး “ခင်ဗျားဘာကို စူးစိုက်ကြည့်နေတာလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ပင်လယ်ခရုခွံ”

ဗိုလ်ကြီးသည် ရှေ့ဘက်သို့ကောင်းပြီး ကြည့်လိုက်ကာ “ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ” ဆိုသည့်အမူအရာဖြင့် မျက်ခုံးမွေးကို ပင့်တင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် မာကျောသော သစ်သားထိုင်ခုံအစွန်းတွင် သူတို့ ညွှန်ကြား ထားသည့်အတိုင်း လက်ကိုပိုက်လျက် ထိုင်နေရာမှ သူ့အားညင်သာစွာ ပြောပြသည်။

“ဒီမှာ တွေ့တယ်နော်၊ ဒီလောက် လှပတဲ့အရာကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ကတော့ မအံ့ဩဘဲ မနေနိုင်ဘူး၊ ခရု အရေခွံအတွင်းဘက်မှာ ရှိတဲ့အကွေ့အ ကောက်တွေဟာ တော်တော် ပြောင်မြောက်တဲ့ အနှိုင်းမဲ့ လက်ရာတွေပဲ။ ဘုရားသခင်ဟာ အမြဲတမ်း အပြောင်မြောက်ဆုံး ဗိသုကာ သခင်ဖြစ်တော်မူတယ်”။

ဗိုလ်ကြီးသည် ဤတရားဟောချက် အတိုအထွာလေးအပေါ် ဘဝင်မကျသည့် ပုံစံဖြင့် ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ကျွန်တော်က ဆက်ပြီး “ဘုရားသခင်က ကျွန်တော်တို့ထက် အလှအပကို ပိုပြီး ချစ်ခင်မြတ်နိုးတာလည်း ဖြစ်နိုင် တယ်။ ကိုယ်တော်ဟာ အဲဒီအလှအပကို ကျွန်တော်တို့အထဲမှာလဲ ထားရှိနိုင်တာပဲ” ဟု ပြောပြသည်။

ဆန်းတို့စံသည် သူ၏ ပခုံးကိုတွန့်လိုက်ပြီး သူနားမဝင်ကြောင်း ပြသလိုက်သည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော် စစ်ဆေးမေးမြန်းမှု မခံယူမီ ဗိုလ်ကြီးသည် နောက်စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ဖြစ်လာသည်။ ပင်လယ်ခရုခွံမှာ မရှိတော့သော်လည်း ပင်လယ်ခရုကို ဖန်ဆင်းသည့် အရှင်ကား ယင်းနေရာတွင် ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် သဘောတရားရေးရာ၌ ပြောင်မြောက်သည့် အငြင်းပွားဆရာနှင့် ဘုရားမဲ့ ဝါဒီသမားအား သီဩဇာလော်ဂျီ ရှင်းပြနိုင်သော ကျွမ်းကျင်သည့် ဆရာမ ဟုတ်သော်လည်း ကိုယ်တော်၏ ဘုန်းတော် ထင်ရှားရန်အတွက် သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော်သည် ရိုးရှင်းသောပုံစံမျိုးဖြင့် အချိန်ကျလျှင် ကျွန်တော့် ကို အသုံးပြု နိုင်ကြောင်း သဘောပေါက်လာသည်။

ဗိုလ်ကြီးသည် သူ့ခေါင်းထဲ၌ စွဲထင်နေသော ယုတ္တိဗေဒ၊ သိပ္ပံပညာ၊ စိတ်ပညာနှင့် ရုပ်ဝါဒ သဘောတရား တို့ကို အသုံးပြုနေသော်လည်း ကျွန်တော် ကမူ စကြဝဠာကြီး၏ ဖန်ဆင်းရှင်ထံ သူ့အားရိုက်သွင်းနေသည်။ ကျွန်တော်၏ တုန့်ပြန်မှုတို့သည် မပြောင်မြောက်သော်လည်း သူ့အား ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားမှ လာသော မေတ္တာ ဖြင့်တုန့်ပြန်ခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် အန်တိုနီယို ဆန်းတို့စံမှာ အားပျော့လာပြီလားဟု ထင်ရသည်။

သူ့နောက်တစ်နည်းကို သုံးပြန်သည်။ နောက်ရက်အနည်းငယ် များ၌ ဆန်းတို့စံသည် ကျွန်တော့် သားသမီး များ၏ နာမည်ကိုအသုံးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို စတင်နှိပ်စက်လာတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့၏ နာမည်များ ကို ဘယ် တုန်းကမှ မပေးခဲ့သော်လည်း အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် သူတို့စုံစမ်း ထောက်လှမ်းခြင်း ခံကြရကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။

“ဒေနီယယ် အခုတလောနေကောင်းရဲ့လား။ ဒိုရသီကော ဘယ်လိုလဲ” ဆန်းတို့စံသည် ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြင့် ထိုင်ခုံနောက်ကို မှီကာ လက်နှစ်ဘက်ကို သူ၏ ဦးခေါင်းနောက်ဘက်၌ ပိုက်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်တော်၏ မျက်နှာ ၌ ရောင်ပြန်ဟပ်လာသော နာကျင်မှုကို သူတွေ့မြင် နေရပါလိမ့်မည်။ သူ၏ မြားအသစ်က ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲကို တည့်တည့် မတ်မတ် စူးဝင်သွားသည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့သားသမီးတွေဟာ ဘုရားသခင်ရဲ့ လက်ထဲမှာ ရှိပါတယ်” ကျွန်တော်၏ စကားသံက ကြေကွဲလုနီးပါးဖြစ်နေသည်။ “တစ်နေ့နေ့ကျရင် ကောင်းကင်ဘုံမှာ သူတို့လေးတွေကို ကျွန်တော် တွေ့ရပါ လိမ့်မယ်”။

“ဒါပေမဲ့” ဟု ဆန်းတို့စံက မိသားစုနှင့် ပြန်ကိုင်သည်။ “ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲကို ရောက်နေတယ်။ ခင်ဗျားသူတို့ကို နောက်ထပ် ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူး။ အခုအချိန်ကနေ နှစ်တွေကြာလာတဲ့အခါ သူတို့ ဘယ်လို ဖြစ်လာကြမလဲ။ အဖေမပါဘဲ သူတို့ချည်းပဲ ကြီးပြင်းလာကြမယ်” သူသည် ခဏရပ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့် ရင်ဝထဲ ဓားတွေ စူးဝင်းနေတာကို စောင့်ကြည့်နေ လိုက်သည်။ “သူတို့ခင်ဗျားကိုသတိရနေမယ်လို့ ခင်ဗျားမစဉ်းစား မိဘူးလား။”

ဤထိုးနှက်မှု၏ နာကျင်မှုကို ကျွန်တော် စာဖွဲ့၍ မှီနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် ဤအကြောင်းအရာ များကို မစဉ်းစားလိုပါ။ ဤနေ့သည်ကား ကျွန်တော့် ဘဝ၏အဆိုးဝါးဆုံး နေ့ရက်တစ်ရက် ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူး အယ်လ်ဗာရက်စ် နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ဝင်လာသည်။ စစ်ဆေးမေးမြန်းမှု အစီအစဉ်ပိုပြီး မြန်ဆန်သွားအောင် တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များကို အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များက ဖိအားပေးနေသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ကျွန်တော်၏ မိသားစုများက ကျွန်တော်တို့ အသက်ရှင်နေမှန်း သတိပြုမိကြမည်လား ဆိုသည်ကို ကျွန်တော်မသိနိုင်သေးဘဲ ရှိနေသည်။ ယေရှုအကြောင်း ပြောနေတာကို ရပ်ပြီး မိမိကိုယ်ကို စီအိုင်အေဟု ဝန်ခံရန် ဗိုလ်မှူးက သံသေးသံ ကြောင်နှင့် ကျွန်တော်ကို တစ်ဖန် အမိန့်ပေးနေပြန်သည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ ဒေါသတကြီး ပြောဆိုနေမှုများက ကျွန်တော့်ကို သွယ်ဝိုက်ပြီး ပို၍ပို၍ သတင်းပေးနေသလို

ဖြစ်နေသည်။

“ဒါဟာ တရုတ်ပြည်လို့ ခင်ဗျားထင်နေသလား။ ငါတို့ မန်ဇန်နီလိုမြို့ တစ်ခုလုံးကို သိမ်းပိုက်ပြီး သူတို့ ကို သေ့ခတ်ထားနိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားမ သိဘူးလား။” သူတို့၏ မြို့ကို နံနက် ၁:၂၀နာရီ အချိန်တွင် “လမ်းမကြီး တစ် လျှောက်အကြီးအကျယ် တိုက်ခဲ့တာနှင့် ပတ်သက်ပြီး” မန်ဇန်နီလိုမြို့သည် ပြောစရာ ဖြစ်နေခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော် သိရှိထားသဖြင့် စိတ်ထဲက ပြုံးနေမိသည်။ ဤအရာသည် ယင်းနှစ်တွေတုန်းက သူတို့အတွက် အထိတ် တလန့်အဖြစ်ရဆုံး အဖြစ်အပျက်ဖြစ်နိုင်သည်။

ကျွန်တော့်တို့ မိသားစုများက ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ရောက်နေသည်ကို စူးစမ်းလေ့လာနေကြရာ ဘယ်သူမှ မသိသည့် အနေအထားမျိုး၌ ကြာကြာနေ လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်ခဲ့သည်။ တစ်ကြိမ်တွင်သူတို့၏ အထက် က ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆိုကြသည့် အကျ် အနက်ရောင်နှင့် ယောကျ်ားတစ်ဦး ဗိုလ်မှူးနှင့်အတူ စစ်ဆေးမေးမြန်းခန်းသို့ ဝင်လာကြသည်။ သူသည် စီးကရက် မီးခိုးကို ကျွန်တော့် မျက်နှာဆီသို့ မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စူးစူး စိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားနဲ့ အချိန်ဖြုန်းရတာ ပင်ပန်းလှပြီ” ဟု သူက ခပ်အေး အေးလေး သတိပေးလိုက်သည်။ “ခင်ဗျားရဲ့ဘာသာဟာ သိပ်တောင့်တင်းတယ်လို့ ခင်ဗျားထင်နေသလား။ လုံးဝမဟုတ်ဖူး။ ကျုပ်တို့ဘာသာမှ ခင်ဗျားတို့ထက် သုံးဆတောင့်တင်းတယ်”။

အရာမရောက်သော နောက်တစ်ကြိမ်မေးခွန်းများ အပြီးတွင် စက်ဆုပ် ရွံရှာစွာဖြင့် ကျွန်တော့်ထံမှ ထွက်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကျန်ရှိနေ ခဲ့သည့် ဗိုလ်ကြီး၏ သဘောထား ပြောင်းလဲသွားဟန်တူသည်။

“အေးတဲ့ရာသီဥတုမျိုးမှာ ခင်ဗျားနေခဲ့ဖူးသလား” ဟု ကျွန်တော့်ကို ကြင်နာစွာ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ဟု” ကျွန်တော်သည် သံသယဖြစ်စဖွယ် ရုတ်တရက် အပြောင်း အလဲအပေါ် အဖြေပေး လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား နှင်းတွေကို နှစ်သက်သလား”

“ပျော်စရာတော့ ကောင်းပါတယ်”

“ဘယ်လိုရာသီဥတုမျိုးမှာ ခင်ဗျားနေခဲ့ရသလဲ” ဟု သူကအလေးအနက် မေးလိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ရှစ်နှစ် ဆယ်နှစ် လောက်တုန်းက ကမ္ဘာကြီးရဲ့ နွေးထွေးတဲ့ ဒေသမှာ နေထိုင်ခဲ့တယ်”။

သူသည် ပြုံးလိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို အကျဉ်းခန်း ၄၄ သို့ စောင့်ရှောက် ပို့ဆောင်ရန် တာဝန်ရှိအစောင့် အား အချက်ပြလိုက်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော် ၏ ကုတင်ကို သံချိန်းကြိုးဖြင့် နံရံ၌ ကပ်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော် သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ရူးဖိနပ်ကို ခေါင်းအုံးအုံးပြီး ဝတ်ပြုသီချင်း သီဆို လိုက်သည်။

“သီချင်းဆိုတာ ရပ်လိုက်” ဟု အုတ်နံရံအပြင်ဘက်ရှိ အစောင့်က အော်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ဤတွင် ကျွန်တော် သီချင်းကို ညည်းသံဖြင့် ဆိုလိုက်သည်။

“အဲဒါကိုလည်း ရပ်ပါ”

ဆက်ပြီး “တန်ခိုးကြီးသော ခံတပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘုရားသခင်ဖြစ် တော်မူ၏.....” သီချင်းကို လေချွန်ပြီး ဆိုပြန်သည်။

“အဲဒါဘုရားသီချင်းဟုတ်ရင် ခင်ဗျားလေချွန်လို့တောင်မရဘူး” ဟုဒေါသနှင့် အော်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့် ကို ချုပ်နှောင်ထားသူများသည် ပိုမိုမိအားပေးသော နည်းကို အသုံးပြုလာကြသည်။ ညဉ့်သန်း ခေါင်ယံအချိန်ခန့်တွင် ကျွန်တော်၏ အခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး သန်မာထွားကြိုင်းသော ယောက်ျား ငါးယောက် ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် ဝင်လာကြသည်။ ဤတွင် ယင်းတို့အထဲမှ တစ်ယောက်က အနက်ရောင် ခေါင်းစွပ် ထူထူကို ကျွန်တော့် ခေါင်းတွင် အတင်းစွပ်လိုက်ပြီး လည်ပင်းတွင် ပတ်ပတ်လည် ချည်ထားလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်ကြတော့မှာလား။ ကျွန်တော် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်လိုက်ကာ “ကျွန်တော် ပြောပါတော့မယ်။ ကျွန်တော် ပြောပါတော့မယ်”

ဟုအော်ပြော လိုက်မိပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်ကို အဆောက်အဦး၏ အပြင်ဘက်သို့ ခေါ်သွားပြီး ကားတစ်စီး၏ ကြမ်းပြင်သို့ ပစ်သွင်း လိုက်ကြသည်။ နောက်တွင် ထိုင်ကြသည့် နှစ်ဦး၊ သုံးဦးသော အစောင့်တို့၏ ခြေဖဝါးများက ကြမ်းပြင်ရှိ ကျွန်တော့်ကို ထိန်းချုပ်ထားကြသည်။ ကျွန်တော်၏ လက်ထိပ်ကြောင့် လက်ကောက်ဝတ်မှာ နာကျင် ကိုက်ခဲ နေသည်။ ကားသည် ဝင်းခြံကြီးအတွင်း ပတ်ပြီးမောင်းနေသည်။ ဒရိုင်ဗာသည် ကားကလပ်ချ်ကို ခပ်များများ နင်းနေပြီး အခြားအကျဉ်းထောင် တစ်ခုသို့ သွားနေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သွားစေရန် ကားစက်ကို အမြန်နှုန်းတင် မောင်းနှင်နေသည်။ အပြင်ကအသံများ ကျွန်တော်၏ ပြတင်းပေါက်မှ နားစွင့် ခြင်းဖြင့် အရင်နဂိုအဆောက်အဦး သို့ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပို့ခဲ့ကြကြောင်း လအတန် ကြာမှ သိခဲ့ရသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ရဲများက ပို၍ကောင်းမွန် သည့်နည်းစနစ်ကို အသုံးပြုသည့် ပထမထပ်ရှိ အထူးလုံခြုံရေး အခန်းသို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ခေါင်းစွပ်နှင့် နေရပြီး လေဝင်ပေါက် မရှိသလောက် ဖြစ်သဖြင့် အစပထမတွင် အသက်ရှူ ကျပ်မှာကို စိုးရိမ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော့် လည်ပင်း ပတ်လည်တွင်လည်း ဝါယာကြိုး သို့မဟုတ် ကြိုးများဖြင့် ခိုင်မာ စွာ ချည်ထားကြသည်။ ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ကားပေါ်က ခုန်ဆင်းခိုင်းပြီး အခြားဝင်ပေါက်ဆီသို့ မြက်ခင်းတစ်လျှောက် တွားပြီးသွားခိုင်း သည်။ သံမဏိတံခါးကြီး ဖွင့်သံကို ကျွန်တော် ကြားလိုက်ရပြီးနောက် အစောင့် များက ကျွန်တော့်ကို အတွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

ဤအဆောက်အဦး၌ ကျွန်တော် ပထမဆုံး သတိပြုလိုက်သော အရာမှာ အသံကြီးအသံငယ်နှင့် အော်နေ ကြသော အသံများဖြစ်သည်။ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ခိုင်းလိုက်၊ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွ လုပ်ခိုင်းလိုက်၊ တွားသွားခိုင်းလိုက် ဖြင့် အစောင့်များ က ကျွန်တော့်ကို အခြားအကျဉ်းခန်းတစ်ခုဆီသို့ မောင်းခေါ်သွားကြသည်။ သူတို့သည် ခေါင်းစွပ် ကို အတင်းဆွဲဖွင့်လိုက်ပြီး ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်မဲနေသော အေးစက်နေသည့် အခန်း၌ မတ်တပ်ရပ် အနေအထား ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို

ထားရစ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုင်လိုက်ပြီး အချည်းနှီး ငေးမောကြည့်နေလိုက်သည်။ တံခါးပေါက်မှ ဝင်လာသော လေအေးကြောင့် အနည်းငယ် အေးသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ကျွန်တော်သည် သုံးပေရှည်ပြီး ငါးလက်မ ကျယ်သည့် လေဝင်လေထွက်ပေါက်မှ ဝင်လာသော လေကို လက်မြှောက်ကာ ခံစားလိုက်သည်။ ယင်းလေဝင်ထွက်ပေါက်သည် တစ်ဝက် ပိတ်ထားပြီး အဝက်စုတ်များ ထိုးထည့်ထားသည်။ ကျွန်တော်၏ ပါးလွှားသည့် လက်တို့ ဝတ်ရုံရှည်မှာ အထောက်အကူမဖြစ်။ ကျွန်တော် လက်ဖြင့် စမ်းသပ် ရှာဖွေလိုက်ရာ စပရင်ပျက်နေသော ကုတင်နှင့် နံစော်နေသော မွေ့ရာတို့အပြင် ကြမ်းပြင်၌ သံမှိုဖြင့် ရိုက်ထားသော ဟောင်းနွမ်းနေသည့် သစ်သားထိုင်ခုံတို့ကို တွေ့ရသည်။

“ဒါမဆိုးပါဘူး” ဟု ကျွန်တော် ရေရွတ်လိုက်သည်။ “ကျွန်တော့်ကို သက်ရှိတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံကြသေးတာပဲ”။

သူတို့ ကျွန်တော့် ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်မှာ ဘာဖြစ်လို့ အမှတ်အသား မလုပ်ကြသေးတာလဲဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့လုပ်နေတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အထူးအကြောင်းအရင်း ရှိလို့ဖြစ်မည်။

ကျွန်တော်လဲ လျောင်းလိုက်သော်လည်း အေးစက်နေသောကြောင့် အိပ်၍မရ။ ဤအခန်းကို ရေခဲ သေတ္တာ၊ လေအေးစက် တပ်ထားသော အခန်းများကဲ့သို့ နှိုင်းယှဉ်ရ မလိုဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ အားနည်းနေမှု၊ အိပ်ရေးပျက်နေမှုများကြောင့် ဤအခန်းတွင် အသက်ဘယ်လောက် ဆက်ရှင်နိုင်မှာလဲဟု စဉ်းစား နေမိလိုက်သည်။ ကျွန်တော် အလိုအပ်ဆုံးအရာမှာ အိပ်စက်ခြင်း ဖြစ်သော်လည်း အိပ်၍ကားမရ။ ဤအချိန်တွင် ကျွန်တော့်အမေသည် ကျွန်တော် အိပ်ပျော်အောင် တက္ကဆက်၌ ဆုတောင်းနေသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော်သည် ကျွန်တော်တို့၏ အနက်ရှိုင်းဆုံး လိုအပ်ချက်ကို သိရှိတော်မူသည်။ ယင်းနေ့သည် ဇွန်လ (၇)ရက် ၁၉၇၉ ခုနှစ်ဖြစ်ပြီး အိုဖယ်လီယသည် သူ၏ ဒိုင်ယာရီ၌ ထူးထူးခြားခြား ရေးမှတ်ခဲ့သည်။ ဘုရားသခင်သည် သူမကိုလည်း စကားပြောနေသည်။

“ဒီနေ့ ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းသည်အပေါ် ကောင်းမြတ်မှုတွေအတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောဖို့ ကျွန်မမှာ လှပတဲ့ စကားလုံးတွေ မလုံ လောက်ခဲ့ပါဘူး။ ဒီအချိန်ကလေးမှာ ဘုရားသခင်ဟာ သူ့ရဲ့ တန်ခိုးတော်ကို ကျွန်မထံ ပြသခဲ့ပြီး အစမ်းသပ်ခံကာလကို ဖြတ်သန်းနေတဲ့ ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းသည် ကို ဘုရားခင်က ကူညီနေကြောင်း ကျွန်မသိတယ်။ ဟာလေလုယ၊ ဘုရားသခင် ဘုန်းကြီးပါစေ။ ကိုယ်တော်ဟာ ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းကို ကျန်းမာလုံခြုံစွာ ပြန်လည် ပို့ဆောင်မယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်။ ဘုန်းတော်ထင်ရှားခြင်းဟာ ဘုရားသခင် အတွက်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဘုရားသခင်ရဲ့ နာမတော် ကောင်ကြီးပေးခြင်း ရှိပါစေသော။

ဒါတွေဟာကျွန်မ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ပျက်နေတဲ့အမှန် တရားတွေပဲ။ ဘုရားသခင်ဟာ အဲဒီလိုနည်းတွေနဲ့ ကျွန်မတို့ အယောက်စီတိုင်း အပေါ် လုပ်ဆောင်တော်မူတယ်။ ကျွန်မတို့ဟာ ဘယ်လိုအ ခြေအနေမှာမဆို ပေါက်ကွဲလုမတတ် ပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ ပြည့်ဝကြတယ်၊ ဟာလေလုယေ”...။

အိုဖယ်လီယာ၏ ယုံကြည်ခြင်းသည်ခံနိုင်ရည် ရှိအောင် လုပ်နေရသော ကျွန်တော့်ထံသို့ ပင်လယ်ကို ဖြတ်ပြီး အကြိမ်ကြိမ်အဖန်ဖန် ရောက်ရှိလာတတ် သည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော့် ခေါင်းကို အမြဲလိုလို ခေါင်းစွပ်နှင့် စွပ်ပြီး စစ်ဆေး မေးမြန်းရန် အကြိမ်ကြိမ် ဆွဲထုတ်ကြသည်။ ယင်းသို့ ခေါ်သွားရာတွင်လည်း တွား၍တစ်လှည့် ခုန်၍တစ်လှည့် ခေါ်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်သည် တမင်ရည်ရွယ်ပြီး စိတ်အာရုံ၌ မြင်ယောင်ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့် ရှေ့တွင် ဘုရားသခင်၏ လက်တော်၊ အလင်း၏လက်တော်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤကာကွယ် စောင့်ရှောက်မှု အလယ်၌ ရောက်ရှိနေပြီး မြှောက်ပင့်ထားသော လက်တော်ကို မြင်နေရသည်။ ဤတွင် လုံခြုံမှု အတွက် ကတိပြုထားသော ယောဟန် ၁:၂၈ ရှိ “ထာဝရအသက်ကိုလည်း ငါပေး၏။ ထိုသိုးတို့သည် ပျက်စီးခြင်းနှင့် အစဉ်မပြတ် ကင်းလွတ်ကြလိမ့်မည်။ အဘယ်သူမျှ ထိုသိုးတို့ကို ငါ့လက်မှ မနှုတ်မယူရာ” ဆိုသည့် ကျမ်းချက်ကို ကျွန်တော်သတိ ရလိုက်သည်။ သူတို့ ကျွန်တော့်ကို ဘာပဲလုပ်လုပ် ကျွန်တော်သည် ဘုရားသခင်၏ မေတ္တာလက်တော်ထဲ ၌ ရှိနေသည်။

ကျွန်တော့်ကို ဆီးစွန့်သည့် နေရာ၌ ထားရှိကြစဉ်နှင့် ဒုက္ခချောက်ကမ်း ပါးထဲ တွန်းချခါနီးဆဲဆဲ အချိန်မျိုးတွင် ဤကတိတော်ကို ကျွန်တော် ရွတ်ဆိုလေ့ ရှိသည်။

ဗိုလ်ကြီးသည် ကျွန်တော်၏ ခေါင်းစွပ်ကို ဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး ပြုံးလိုက် သည်။ ထိုနောက်အခန်းကျဉ်းထဲ ရှိ စားပွဲနောက်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ဤအခန်း မှာ အတော်အသင့် အေးသည်။

“ဒီနေ့ တော်တော်လေး နွေးတယ်နော်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား” ဟု သူက ကလိတိတိ မေးလိုက်သည်။ သူသည် စစ်ဂျက်ကက်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး စတင်မေး လိုက်သည်။ “ခင်ဗျား ဘယ်သူ့အတွက် အလုပ်လုပ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် သခင်ယေရှုအတွက် လုပ်နေပါတယ်”

“အဲဒါ တကယ် ပဲလား။ ဒီခရီးစဉ်အတွက် သခင်ယေရှုက ခင်ဗျားကို ငွေဘယ်လောက် ပေးခဲ့သလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီခရီးစဉ်အတွက် ငွေတစ်ပြားမှ မယူခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော် ရတဲ့ ငွေကတော့ သူ့ကိုနာခံဖို့ ဘုရားသခင်ပေးထားတဲ့ မေတ္တာနဲ့ ကောင်းကြီး မင်္ဂလာတွေပဲ”

သူ၏မေးခွန်း တော်တော် များများသည် ငွေ၊ စီအိုင်အေနှင့် တော်လှန်ရေး တို့အပေါ်၌ အခြေပြုသည်။ ဤအရာများသည် တန်ခိုးအာဏာအပေါ် သူနားလည် ဟန်ရှိမည့် တစ်ခုတည်းသော အတွေးအမြင် ဖြစ်သည်။ သုံးရက် သို့မဟုတ် လေးရက်လောက် အေးစက်နေသည့် အခန်းတွင် အနည်းငယ် အိပ်ခွင့်ရရှိပြီးနောက် ကျွန်တော် သည် သူ့အတွက် အစိမ်းသက်သက် ဖြစ်နေမည့် အသစ်သော တန်ခိုး အာနိသင် တစ်ခုကို စတင်အသုံးပြုလိုက် သည်။ ကျွန်တော်သည် ယခုအခါ၌ သူ၏ စိတ်ကူးအမျှင်အတန်းသို့ လိုက်ရန်ပင် အလွန်မောပန်းနေသည်။ ကျွန်တော် သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး ခေါင်းကလည်း ငိုက်စိုက်ကျနေကာ စိတ်ကူးများက လည်း လျှောက်သွား နေသည်။

ကျွန်တော် ဒါကို ဘယ်လိုတိုက်ခိုက် ရမည်နည်း။ ဤအတိုင်းသာ ဆက်သွားနေဖို့ များသည်။ ကျွန်တော် နှင့်စာလျှင် သူကသာ အကျဉ်းထောင်ထဲပို့၍

ရောက်နေရသူ ပမာဖြစ်နေသည်။ သူ့အပေါ်သနားကြင်နာလာရန် သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော်က ကျွန်တော့်ကို မစနေသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ၏မေးခွန်းများကို တုန့်ပြန်နေခြင်းအား ရပ်လိုက်ပြီး သူ၏မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ “အို ဘုရားသခင် အန်တိုနီယိုကို မစတော်မူပါ။ အို ယေရှုဘုရား သူ့ရဲ့အသက် တာကို ရိုက်ချိုးတော်မူပါ။ သူဟာ တင်းမာနေပြီး ကိုယ်တော်၏ နွေးထွေးသော မေတ္တာကို ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်ပါ”။

ကျွန်တော်သည် သူ့ရှေ့တွင် နာရီနှင့်ချီပြီး ဆုတောင်းနေသည်။ သူသည် နောက်ဆုံး ရပ်မသွားမီအထိ မေးခွန်းများကို ကျဲတဲတဲ မေးနေသည်။

သူက “ခင်ဗျားဘာလုပ်နေတာလဲ” ဟုမေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားအတွက် ဆုတောင်းနေတယ်”

သူသည် သူ့ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့လက်တစ် ဘက်နှင့် ဆံပင်နောက်ပိုင်းတွင် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မွှေနှောက်ရှာနေသည်။ ဤကား သူပထမဦးဆုံး ဆေးလိပ်သောက်တာကို မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူညွှန် ကြားထားသည့်အတိုင်း ကျွန်တော်သည် ဆက်လက်ပြီး မတ်မတ် ထိုင်ကာ သူ့ကို ကြည့်ရင်း ဆုတောင်းနေသည်။ သူသည် စိတ်ချောက်ချားစွာဖြင့် အခန်းပတ်လည် ကို ဝှေ့ဝိုက် ကြည့်လိုက်ပြီး လက်ချောင်း များက စားပွဲကို ဒရမ်စည်းချက်မျိုးဖြင့် တီးနေသည်။ သူနေကာ မျက်မှန် တပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ကျွန်တော် အံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးအား ကျွန်တော်ကြည့်နေသည်ကို သူမလိုလားကြောင်း ထင်ရှားသည့် သာဓက ဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင်အတွက် မျက်လုံးချင်း ဆက်သွယ်ခြင်းမျိုး တကယ်တော့မလိုအပ်ပါ။ ကိုယ်တော်သည် စိတ်နှလုံးကိုသာ ကြည့်တော်မူသော အရှင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဆက်ပြီး ဆုတောင်းနေလိုက်သည်။

ဆန်းတို့စံက အာလာဗက်စ်ကို အကြောင်းကြားလိုက်သည်။ ဤဗိုလ်မှူး သည် သူ၏အမြဲတမ်း အဆုံးသတ် ဆရာကြီးဖြစ်သည်။ သူသည် နီရဲသော မျက်နှာ နှင့် ဒေါမာန် ဟုန်ထကာ ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ့ရှိသည်။

“ဒါဟာ ကစားနေတယ်လို့များ ခင်ဗျားထင်နေသလား” ဟုသူက သံသေး

သံကြောင်နှင့် ပြောလိုက်ပြီး လက်ကလည်း စားပွဲကို ထုနေသည်။ “အခု ညည်းပန်း နှိပ်စက်ပြီး မေးမြန်းတဲ့ နေရာကိုကြည့်ဖို့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ ခေါ်သွားမယ်”။

ဤအချိန်တွင် ယောက်ျားများ၏ ညည်းသံနှင့် သံမဏိတံခါးများကို ထုမောင်းနေကြသည့် အသံများအား ကျွန်တော် ကြားနေရသည်။ ညည်းပန်းနှိပ် စက်မှုများကြောင့် ငယ်သံပါအောင် အော်နေသည့် သံကြီးသံငယ်များ ကို နား ထောင်ရသည်မှာ ကြက်သီးမွေးထစရာပင်။ ဤအရာက ဤအဆောက်အဦး၏ ဤယူနစ်ကို အကျည်းတန် စေသည်။

ကျွန်တော့်ကို အခြားအခန်းတစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်ကြသည်။ ခေါင်းစွပ် ကို ဖြုတ်လိုက်ကြပြီး စက္ကန့် ပိုင်းအတွင်း လေးလံလှသော တံခါးကို ဒုံးကနဲ ပိတ်လိုက်ကြသည်။ အတိတ်ကာလက ကျွန်တော် အကြိမ်ထောင်နဲ့ ချီပြီး လုပ်ခဲ့ဖူး သော ပြည့်စုံတိကျသည့် အလုပ်မျိုးနှင့် တစ်ထပ်တည်းလားဟု ဆိုရမလိုပင်။ စိတ်ကိုတည်ငြိမ်စွာ ထားလိုက်ပြီး ကျွန်တော်၏ ပတ်ဝန်းကျင်အသစ်ကို စနည်းနာလိုက်သည်။ အရင်အခန်းပဲ မဟုတ်လားဟု တွေး လိုက်သည်။ အမှောင် ထဲတွင် နံရံကိုစမ်းပြီး စူးစမ်းကြည့်လိုက်ရာ ကုတင် သို့မဟုတ် ထိုင်ခုံဟူ၍ မရှိ။ အစပထမပိုင်း တွင် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် အေးမြမှုဒဏ်ကို ခံလိုက်ရသည့် အတွက် အခြားသော ခြားနားချက်ကို သဘော ပေါက်လိုက်ရသည်။ တံခါးပေါ်ရှိ လေဝင်လေထွက် အပေါက်ကိုလည်း အပြည့်ဖွင့်ထားသည်။ ကြောက်စရာ ကောင်းသည့် အမြန်နှုန်းဖြင့် ဖွင့်ထားရာ အပြင်ကဝင်လာသော လေကြောင့် ကျွန်တော်ဆံပင်များ ဖြောင့်တန်း သွားသည်။

ကျွန်တော်သည် နွေးထွေးလာအောင် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်နေသော အခန်းတွင်း၌ ကြိုးစားပြီး လျှောက်လိုက်သည်။ နံရံကို မဆောင့်မိရန် လက်နှစ် ဘက်စလုံး သတိထားနေရသည်။ သို့ရာတွင် နံရံက အရမ်း အေးနေသည်။ ဤသို့ဖြင့် နွေးထွေးမှုကို ရှာဖွေရင်း လျှောက်နေခြင်းက လေဝင်ပေါက်အနီးသို့သာ ကျွန်တော့်ကို ရောက်ရှိသွားစေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် အခန်းထောင့် တစ်နေရာသို့ တိုးဝှေ့ရောက်ရှိသွားသည်။

“အို ဘုရားသခင်၊ မစတော်မူပါ” ဟု ကျွန်တော် မျှော်လင့်ချက် မဲ့စွာ

အော်ဟစ် လိုက်သည်။ ကိုယ်တော်သည် ကျွန်တော်လိုချင်သည့် ပုံစံမျိုးချည်း လုပ်ပေးမည် မဟုတ်။ ကျွန်တော်သည် ဘောင်းဘီကြားမှ လေမဝင်အောင် ဘောင်းဘီအစွန်းနှစ်ဖက်ကို ခြေဖျားအထိ ဆွဲချလိုက်သည်။ လက်နှစ်ဘက်ကို လည်း အင်္ကျီလက် တိုအတွင်း ဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး အင်္ကျီကိုလည်း နှာခေါင်းအထိ ဆွဲတင်လိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ငွေ့ က ကျွန်တော့် ကိုယ်ခန္ဓာကို အထိုက်အလျောက် နွေးထွေးစေမည် ဖြစ်သည်။ ဒီလိုလုပ်လိုက်ခြင်းက အခိုက် အတန့်သက်သာရာ ရစေသော်လည်း အလွန်ပင်ပန်း နှမ်းနယ်နေပြီး တဖြည်းဖြည်း ဆုံးရှုံး သွားသော အပူချိန် ကြောင့် ကျွန်တော် တုန်ယင်လာသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုင်ဖို့နေနေသာသာ နံရံကိုပင် မမှီနိုင်တော့ချေ။ နေရ ထိုင်ရ အလွယ်ကူဆုံး အနေအထားမှာ နံရံပေါ်နဖူးမှီပြီး မတ်တပ်ရပ်နေ ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

နာရီတွေ ကုန်လွန်လာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်၏ ခြေထောက်နှင့် ခြေဖဝါးများထုံကျင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ခြေထောက်တွေကို ဆောင့်ဆောင့် နေရသည်။ ခြေဖဝါးများ ရောင်ကိုင်းလာမလိုရှိရာ ကျောဖြင့် နံရံကို မရဲတရဲမှီပြီး ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ရန် ကြိုးစားလိုက်ရသည်။ နောက်ထပ် ရက်တစ်ရက် ကျော်လွန်လာသည်။ မဲလ်သည် အပေါ်ထပ်တွင် အပူဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရသည်။ သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် ချွေးတဒီးဒီးဖြင့် အဖု အပိန့်များထွက်နေ ကာ အခြေအနေ ဆိုးဝါးနေသည်။ ကျွန်တော် ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် သေးနံ့များဖြင့် ညစ်ပတ်နေပြီး အအေးဒဏ်နှင့် အိပ်ပျက်မှုများကြောင့် ကိုယ်အလေးချိန် လျင်မြန်စွာ ကျဆင်းသွားသည်။ ဝမ်းမ သွားသည်မှာလည်း ကိုးရက်ခန့် ရှိသွားပါပြီ။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက အသံက “လုပ်ပါ၊ စိတ်လျှော့လိုက်ပါ၊ တော်တော် လွယ်မယ့် အလုပ်ပါ။ အဝတ်အစားတွေ အကုန်ချွတ်လိုက်ပြီး ကြမ်းပြင် အလယ်ဗဟိုမှာ လဲလျောင်း လိုက်ပါ။ မိနစ်အနီးငယ်လောက်ပဲ လိုလိမ့်မယ်။ ကောင်းကောင်း အိပ်ပျော်သွားပြီး ဘုရားသခင်နှင့်အတူ နေသွားရ ပါလိမ့်မယ်၊ လုပ်လိုက်ပါ” ဟု အဆက်မပြတ် ပေါ်လာသည်။

“အို၊ ဘုရားသခင် ကြွလာတော်မူပြီး ကျွန်တော့်ကို သိမ်းယူတော်မူပါ” ဟု ကျွန်တော် ငိုကြွေးလိုက်သည်။ “ကျွန်တော်သေချင် ပါတယ်။ သေသွားချင်

ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တော်နဲ့ အတူနေချင်ပါတယ်။ ယေရှုဘုရား”။

ကျွန်တော့် ဝိညာဉ်သည် ကိုယ်တော်၌ အနားယူနေသော်လည်း ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် စိတ်တို့မှာ နာကျင်မှု ဝေဒနာ ခံစားနေရသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤဖိနှိပ်ညှဉ်းပန်းသည့် ယူနစ်နှင့် လေမှုတ်ကိရိယာများ ပျက်စီးသွားရန် ဆုတောင်းလိုက်သည်။

သူတို့လိုလားသော စီအိုင်အေ ခံဝန်ချက်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်လိုက်သည်။ “ဒါတွေဟာ စကား သက်သက်ပဲ၊ ကောင်းပြီ အဲဒါက ဒီအအေးခန်း ငရဲကနေ လွတ်မြောက် စေမယ်ဆိုရင် နောက်ပြောင် ကစား ကြည့်တာပေါ့”။

“ကျွန်တော် ဗိုလ်ကြီးကို တွေ့ချင်တယ်။ ကျွန်တော် ပြောပြဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ” ဟု သံမဏိတံခါး ကို ထုကာ ကျွန်တော် အော်ပြောလိုက်သည်။ အစောင့်များ အပြေးအလွှား ရောက်လာကြပြီး နာရီအတန်ကြာ တွင် ကျွန်တော့် မျက်စိကို အဝတ်ဖြင့်စည်းကာ စစ်ဆေးမေးမြန်းသည့် အခန်းသို့ တစ်ဖန်ခေါ်သွားကြသည်။

ဆန်းတို့စ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေပုံ ရသည်။ ထိုင်ခုံတွင် မတ်မတ်လေး ထိုင်နေပြီး စားပွဲပေါ်ရှိ အဝါရောင် တရားဝင်စာရွက်တွင် ဖောင်တိန် ဖြင့်ရေးမှတ်ရန် အဆင်သင့် နေလိုက်သည်။ သူသည် အိပ်ရာဝင်နေရာက ထလာဟန်ရှိသဖြင့် အချိန်က ညဉ့်နက် နေပြီဟု ဆို၍ရသည်။

“ခင်ဗျား စီအိုင်အေ ခံဝန်ချက်ကို လိုချင်လို့လား” ကျွန်တော်သည် ဟန်ဆောင်မှု အပြည်ဖြင့် ဣန္ဒြေရ စွာမေးလိုက်သည်။ “ကျွန်တော် စီအိုင်အေနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိတာ သေချာပါတယ်”

“ခင်ဗျား သူတို့ဆီက စာအဆက်အသွယ် တိုက်ရိုက်လက်ခံရရှိတယ်လို့ ဆိုလိုတာလား”။

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် ဒေါ်လာ သုံးသန်း ချက်လက်မှတ် နှစ်တိုင်း လက်ခံရရှိတယ်”

ကျွန်တော်သည် နဲနဲပါးပါး နွေးလို နွေးငြား လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်တိုက်လိုက်ပြီး ဤနောက်ပြောင် နေမှု ကြာရှည်မည်မဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်

လိုက်သည်။

“အဲဒီ စာအိတ်က ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ၊ လိပ်စာကော ပါရဲ့လား” ဆန်းတို့စစ်စပြီး သိပ်ပျော်ရွှင်ဟန် မရှိတော့။

“ကျွန်တော် လိပ်စာ မမှတ်မိတော့ဘူး”။ ကျွန်တော် ပခုံးတွန့်ပြီး မှန်တာ ပြောလိုက်သည်။ “စာအိတ် ထောင့်မှာ ဗဟိုထောက်လှမ်းရေး အေဂျင်စီလို့တော့ရေးထားတာပဲ”။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကျွန်တော်၏ လိမ်ညာနောက်ပြောင် နေမှုကို သတိပြုလိုက်သော သူသည် သူ၏ ဖေါင်တိန်ကို ဒေါသတကြီး ပစ်ချလိုက်သည်။ “ဒါတွေကို ပြောပြဖို့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ကုတင်ကနေ ခေါ်ထုတ် ခဲ့တာလား”

“ခင်ဗျား စီအိုင်အေ ခံဝန်ချက်ကို လိုချင်တယ် ပြောလို့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တစ်ခုပြောပြခဲ့ပြီလေ” ဟု ပြောကာ ကျွန်တော် စပ်ဖြူဖြူ ပြုံးလိုက်သည်။

သူသည် ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် အစောင့်များက ခေါင်းစွပ်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို စွပ်လိုက်ကြပြီး ရေခဲတမျှ အေးနေသော အခန်းသို့ ပြန်ပို့လိုက်ကြသည်။ အကျဉ်းခန်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်ကြ ပြီးနောက် “အမယ်လေးဗျ” ဟု ညည်းတွားလိုက်သည်။ အပူချိန် တစ်ဒီဂရီသာ ရှိမည်ဟု ထင်ရသည့် အခန်း၏အအေးဒဏ် အသက်သာဆုံး ထောင့် တစ်နေရာတွင် ကျွန်တော် သွားနေလိုက်သည်။

ကျွန်တော် သီချင်းဆိုဖို့ ဘယ်လိုသတိရသွားမှန်း မသိ။ ဤအရာမှာ ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ကို လမ်းညွှန်းသွန်သင်နေခြင်း ဖြစ်နေသည်။ နှိပ်စက်ဒဏ်ခတ်မှု ပို၍ ပြင်းထန်လာ လေလေ ဝိညာဉ်တိုက်ပွဲကား ပို၍ အရှိန်ရလာလေလေ ဖြစ်သည်။ စာတန်သည် ကျွန်တော့်ကို ကျရှုံးသွားအောင် အကြီးအကျယ် လုပ်နေသော်လည်း ဘုရားသခင်သည် ကြင်နာစွာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထူနေသည်။ ဆာလံ ၃:၃ က “ကိုယ်တော်သည် အကျွန်ုပ်၏ ဘုန်းလည်း ဖြစ်တော်မူ။ အကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းကို ချိုကြွသောသူလည်း ဖြစ်တော်မူ၏” ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ဘုရားသခင်သည် ကျေးဇူးကြီးလှတော်မူပြီး ချစ်ခင်ကြင်နာတော်မူသော ဘုရားဖြစ်သည်။ ကိုယ်တော်သည် မိမိကိုယ်ကို ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း

ကျွန်ုပ်ထံ ထင်ရှား လိုပြီး ယင်းအခွင့်အရေးကိုသာ ကျွန်ုပ်ထံ တောင်း ဆိုတော်မူသည်။

တစ်ဖန် “တန်ခိုးကြီးသော ခံတပ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘုရားသခင်ဖြစ်သည်” ဆိုသည့် ဝတ်ပြု သီချင်းကြီး ကို ကျွန်တော် စတင်သီဆိုလိုက်သည်။ ထို့အပြင် “ယေရှု ကျွန်ုပ်ကိုချစ်သည်” ဆိုသည့် သီချင်းနှင့် သီချင်းအတို အထွာများ၊ ကျွန်တော် သတိရသလောက် ခရစ်ယာန် သီချင်းများကို သီဆိုလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် သခင်ယေရှုက လွဲ၍ အအေးဒဏ်ကို ဘယ်လိုမှ သတိမထား တော့ပါ။ မျက်စိကို မှိတ်ပြီး ခေါင်းက တစ်ချက် တစ်ချက်နံရံကို ထိကာ လေချွန်ပြီးသော်၎င်း၊ အသံထွက် သီဆိုခြင်းအားဖြင့် သော်၎င်း၊ ထရမ်းပက်မှုတ် သံမျိုးဖြင့်သော်၎င်း၊ ကျွန်တော် ဘုရားသခင်ကို ချီးမွမ်းထောမနာပြု နေလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ကို အထောက်အပံ့ပြုနိုင်မည့် ကျမ်းချက် အများအပြားရှိ ကြောင်း ကျွန်တော် မစဉ်းစားမိခဲ့ သော်လည်း ကျွန်တော်သည် ဝိညာဉ်တိုက်ပွဲတွင် ချီးမွမ်းခြင်းအားဖြင့် ရန်သူကို အမြင့်ဆုံးရင်ဆိုင်နေရသည်။ ဆာလံ ၂၂:၃ က ကျွန်တော်တို့၏ ချီးမွမ်းခြင်းတွင် ဘုရားသည် ပါဝင်ကျိန်းဝပ်တော်မူသည်ဟု ဆိုထားသည်။ ဤကိစ္စမျိုး ဘယ်လိုဖြစ်တတ်သည်ကို ကျွန်တော် မသိသော်လည်း ယခုအမှန်တကယ်ဖြစ်နေသည်။ ခွန်းအားကြီးတော်မူသော ကယ်တင်ရှင်မေရီယ သည် ကျွန်တော် နှင့်အတူရှိနေသည်။ ကိုယ်တော်သည် ကျွန်တော်၏ တုန်တုန် ယင်ယင် ဖြစ်နေသော ကိုယ်ခန္ဓာကို လက်တော်ဖြင့် ကိုင်စွဲထားသည်။ တခြားဘာတွေ ပဲ ဖြစ်လာဖြစ်လာ သခင်ယေရှု ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ရှိနေသည်။

ကိုယ်အပူချိန်တဖြည်းဖြည်း ကျသွားခြင်းက စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းကို ဖြစ်ပေါ်စေသော်လည်း ကျမ်းစာက ဘုရားသခင်သည် စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်း၏ ဇစ်မြစ်မဟုတ်ဟု ဆိုထားသည်။ “ဘုရားသခင်သည် ကြောက်တတ်သော စိတ်သဘောကို ငါတို့အား ပေးတော်မူသည်မဟုတ်၊ တန်ခိုးပါသောစိတ်၊ ချစ်တတ်သော စိတ်၊ ရှင်းလင်းသော စိတ်သဘောကို ပေးတော်မူ၏” ဟု ၂ တိမောသေ၊ ၁:၇ တွင် ဖော်ပြထားသည်။ ကျွန်တော့် အထဲရှိ သန့်ရှင်းသော

ဝိညာဉ်တော်သည် ကျွန်တော့်ကိုယ်စား စစ်တိုက်တော်မူပြီး ကယ်တင်ခြင်း သံခမောက်က ကျွန်တော့် စိတ်ကို အကာအကွယ်ပေးထားသည်။

အစောင့်တစ်ယောက်သည် သံမဏိတံခါးရှိ လူဝင်ပြတင်းပေါက် ကလေးကိုဖွင့်လိုက်ပြီး အတွင်းပိုင်းသို့ သိလိုစိတ် ပြင်းပြစွာ စူးစိုက်ကြည့်လိုက် သည်။

“ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ” ဟု သူကမေးလိုက်သည်။

“ယေရှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိချင်းဆိုတာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် သူ့ကိုချစ်လို့” ဟု ပျော်ရွှင်စွာ ကျွန်တော်ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူသည် လူဝင် ပြတင်းပေါက်ကို ပိတ်လိုက်ပြီး ထွက်ခွာသွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း သိချင်းဆက်ဆံ လိုက်သည်။

သူသည် မိနစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် တစ်ကျော့ပြန်လှည့်လာပြီး ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ “ခင်ဗျား ယေရှုကို ချစ်တယ်ဆိုရင် သိချင်းမ ဆိုနဲ့” ဟု ကျွန်တော့်ကို အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော် ပြန်ပြောချိန် မရလိုက်မီမှာပင် ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဝမ်းနည်းဘွယ် ပြောစကားများက ကျွန်တော့်ကို သူ့အတွက် အထူးစိတ်မကောင်း ဖြစ်စေခဲ့သည်။

သူသည် အကျဉ်းခန်း၏ အပြင်ဘက်သို့ ဗိုလ်မှူးကို ခေါ်လာသည်။ အာလာဗက်စ်သည် ခေတ္တနား ထောင်လိုက်ပြီး ခြိမ်းခြောက်သော လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ “စဉ်းစားပါ၊ သောမတ်စ်၊ စဉ်းစားပါ”။

ကျွန်တော် သူ၏သတိပေးချက်ကို ဘာတစ်ခုမှ ဂရုမစိုက်ခဲ့။ ကျွန်တော် ကောင်းကင်တမန် သံစဉ်ဖြင့် ကြည်နူးနေသည်။ သူ့အသံကသာ နားဝင်မချို၊ ဟောင်းလောင်းသံ ဖြစ်နေပြီး ဇာတိပျိုလ်သီးခေါက်သံကဲ့သို့ နားကလောနေသည်။ သူ ဒေါသပုန်ထပြီး ထွက်သွားသည်။ သုံး၊ လေးနာရီလောက် ကျွန်တော် အနားယူ စဉ်းစားပြီးနောက် ပြတင်းပေါက် ပွင့်လာပြီး မီးရောင်ဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ထိုးကာ ကြမ်းပြင်ရှိ ကျွန်တော့်ကို လိုက်ရှာသည်။ နောက်ဆုံးတွင်ကျွန်တော် နှစ်ရက်နှင့် နှစ်ည နေခဲ့ရပြီးနောက် ယခင်ကျွန်တော် နေခဲ့သည့် အကျဉ်းခန်းသို့ ကျွန်တော့်အား

ပြောင်းရွှေ့ကြပြန်သည်။ ဤအခန်းသည် အေးပါသော်လည်း ထိုအခန်းနှင့် နှိုင်းစာလျှင် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့၏ တိုင်းပြည်ကို အရေးနိမ့်စေရန် ကြိုးပမ်းနေသည့် အကြီးစား သူသျှိုမဟုတ်မှန်း သိသွားကြပြီး နောက် ရဲများက ကျွန်တော့်ကို ကျန်းမာရေး တိုးတက်ကောင်းမွန်ရန် ကုသရာ၌ ကူညီကြသည်။

ကျွန်တော်သည် ဤအကျဉ်းခန်း၌ နောက်ထပ် တစ်ပတ်နေခဲ့ရစဉ် ကျူးဘားနှင့် ပတ်သက်ပြီး လွန်ခဲ့သော ခုနစ်နှစ်က ကျွန်တော်၏ လှုပ်ရှားမှုများကို မေးခွန်းထုတ်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤခရီးစဉ်များကို နည်းစနစ် ကျစွာ စီစဉ်ခဲ့ပြီး လျှို့ဝှက်သိုသိပ်စွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော့် ထံက နှိုက်စရာ ဘာမှ ရေရေရာရာ မရရှိကြ။ သူတို့သည် အစိုးရဩဇာအာဏာနှင့် ဆက်သွယ် သောအရာများနှင့် နိမိတ်မကောင်းသော လှုပ်ရှားမှုများ ကို နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မနားတမ်း မေးလေ့ရှိကြသည်။ ကျူးကျော်ခြင်း အရိပ်အယောင် အားလုံးနှင့် စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့မှုများက သူတို့ကို တွန်းအားပေး လှုံ့ဆော်နေဟန်ရှိသည်။ ဤလို အခြေအနေမျိုးမှာ ရိုးရှင်း စင်ကြယ်သည့် ခရစ်တော်၏ အကြောင်းကို သက်သေခံရာတွင် အခွင့်ကောင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ သက်သေခံခြင်းဖြင့် ကမ္ဘာတစ်ဝန်း မဟာစေခိုင်းချက်ကို ပြီးပြည့်စုံ စေကြမည် ဖြစ်သည်။

ယေရှု၏ မေတ္တာနှင့် မျှော်လင့်ခြင်းကို မာ့ကစ်-လီနင်ဝါဒ၏ ပြစ်တင်ရှုတ်ချခြင်းနှင့် ရောနှောပေါင်းစပ်၍ ရပါမည်လား။ တမန်တော်၊ ၁၉:၂၆ တွင် ပေါလုက နတ်သမီး ဒိုင်ယာနာကို ကိုးကွယ်ခြင်းအား ပြစ်တင်ရှုတ်ချထားသည်။ ဤနတ်ဘုရားသည် လူတို့၏ လက်နှင့် လုပ်ထားသောကြောင့် ဘုရားမ ဖြစ်နိုင်ဟု ပေါလု တုန့်ပြန် ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။ သူသည် ခရစ်တော်ကို တစ်ခုတည်းသော ရွေးချယ်စရာအဖြစ် ဟောပြောခဲ့သည်။

ကွန်မြူနစ်ဝါဒသည်လည်း ရုပ်ဝါဒဖြစ်ပြီး လူတွေလုပ်သည့် အရာများကို ကိုးကွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ မာ့ကစ် ဝါဒီတစ်ဦးသည် ဘုရားသခင်၏ သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော် နိုးထမှုဖြင့် သူ၏ အခြေအနေကို သိမြင်ကာ အသက်ရေကို ဆာငတ်မှု မရှိမချင်း အသင်းတော်ကို “ဒုက္ခပေးနေသော” အဖွဲ့အစည်းအဖြစ် မုန်းတီးနေမည်

ဖြစ်သည်။ ဂရိတ်လူမျိုးများအတွက် သတင်းကောင်းရှိပြီး ရောမလူမျိုးများအတွက်လည်း သတင်းကောင်း ရှိသည့် အပြင် ယုဒလူမျိုးများအတွက်လည်း သတင်းကောင်းရှိသည်။ အားလုံးမှာ သတင်းကောင်းများ ဖြစ်ကြပြီး ယေရှု ခရစ်တော်မှာလည်း တစ်ပါးတည်း တည်ရှိတော်မူကာ အားလုံးအတွက် အတူတူဖြစ်သည်။ ဤ အကြောင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည် ခရစ်တော်၏ အဓိကအကြောင်းအရင်း ဖြစ်ရခြင်းကို အလေးအနက် ထားလေ့ရှိသည်။

အနည်းငယ် ပူဇွေသည့် အကျဉ်းခန်းအတွင်း နေခဲ့ရစဉ် ကျွန်တော် တက်ခဲ့ဖူးသော အသင်းတော်အားလုံး ကို ဆုတောင်းပေးခြင်းဖြင့် လည်ပတ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ မွေးရပ်ဇာတိ လူဝီစီးယားနားရှိ ဘာတန်ရိုမှ အစပြုကာ၊ တက္ကဆက်၊ အိုကလာဟိုမာ၊ ဆောက်ကာရီလိုင်နာ၊ ဂရင်းကေမန်၊ ကော့စတာရီကာ၊ အင်ဒီယားနားနှင့် ကယ်လီဖိုးနီးယားတို့ကို လည်ပတ်ခဲ့သည်။ ထိုယုံကြည်သူများနှင့်အတူ ထိုင်ကာ သီချင်းအတူ ဆိုခဲ့ပြီး သူတို့နှင့် သူတို့သင်းအုပ်ဆရာများအတွက် ဆုတောင်းပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် အမေရိကားရှိ မိဘများနှင့် မိသားစုများ၊ ကလေးများနှင့် အိုဖယ်လီယာ၊ ကော့စတာရီကာရှိ သူမ၏မိသားစုများအတွက် ဆုတောင်း ပေးခဲ့သည်။ နံရံတစ်ဘက်မှ တစ်ဘက်ကို ခြေလှမ်းငါးလှမ်းလောက်သာ လှမ်းရပြီး နံရံနှင့် မတိုက်မိအောင် လက်ဖြင့် သတိထားနေရသည်။ ဘုရားသခင်ထံ ယင်းနာမည် တစ်ခုစီတို့ကို နှုတ်ဖြင့်ရေရွတ် ဆုတောင်းရာတွင် ဆယ်ပတ်ခန့် ခေါက်တုန့် ခေါက်ပြန် လျှောက်ခဲ့ရသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် အစောင့်တစ်ယောက်က တံခါးကို လာဖွင့်ရာမှ ကျွန်တော်လမ်းလျှောက်ခဲ့သည့်နေရာ ပြောင်လက်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

နောက်ဆုံး ကျွန်တော်သည် ဘယ်ကို သွားရမည်ကို မသိဘဲ ကားပေါ်သို့ ရောက် ရှိ သွားသည်။ ဤတစ် ကြိမ်တည်းသာလျှင် ကျွန်တော့် ကို ကားကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မဟုတ်ဘဲ ထိုင်ခုံပေါ်တွင် လဲလျောင်းခွင့် ပေးကြသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကားနောက်ခန်းသို့ ခေါင်းကို နှိမ်ပြီး ဝင်ခိုင်းစဉ် ကျွန်တော့် ခေါင်းက တံခါးစောင်းကို ရိုက်မိသွားသည်။ အဆောက်အဦးအတွင်း ခေါင်းစွပ်ကို ချွတ်လိုက်ကြပြီးနောက် အမျိုးသားနှစ်ယောက်က ကျွန်တော့် ခေါင်းက ဒဏ်ရာကို

ဂရုတစိုက် စစ်ဆေးနေကြသည်။ ကျွန်တော်သည် လူသားချင်း စာနာသည့် ဆက်ဆံမှုကို မခံခဲ့ရသဖြင့် သူတို့၏ အသေးစိတ် စစ်ဆေးနေမှုကို အံ့အားသင့်နေသည်။ မကြာမီ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုသည်ကို လေ့လာသိရှိ ခဲ့ရသည်။

ဟာမနာ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်

“ကျွန်တော်တို့ သတင်းစာ ဆရာတွေကို စကားပြောဖို့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တို့ အလိုရှိတယ်။” ဗိုလ်ကြီး ဆန်းတို့စ်က ထုတ်ပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်တော်တို့ ဘယ်အမေရိကန် လူမျိုးကိုမဆို ဒီနေရာမှာ နှစ် နှစ်ဆယ် ကြာ ထိန်းသိမ်းထားချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပထမဆုံး ခင်ဗျားဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သတင်းစာ ဆရာတွေကို စကား ပြောရမယ်”။

သူတို့ အလိုကျ ပြီးပြည့်စုံစွာ အလိုက်သင့် ပြောပေးရမည်ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့် အရေးပြားက ဖြူဖတ်ဖြူရောင်ဖြစ်နေသည်။ သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲအတွက် ကျွန်တော့် ကို ပြင်ဆင်စရာရှိသည်များ ဆောင်ရွက်ပေးရန် သူဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကို မုတ်ဆိတ်မွေးရိတ်ကြပြီး သွားပွတ်တံ၊ ဆပ်ပြာနှင့် မျက်နှာသုတ်ပုဝါများ ပေးကြသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် အစောင့်လုပ်သူက ကျွန်တော့် အား ခေါ်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“လာ၊ လိုက်ခဲ့၊ နေကို ခဏသွားတက်ကြည့် ကြရအောင်” သူကလက် ယပ်ပြီး ခေါ်လိုက်သည်။ နေ သို့မဟုတ် ကောင်းကင်ကို ကျွန်တော် မတွေ့ခဲ့ရ သည်မှာ တစ်လခန့် ရှိပါတော့မည်။ ကျွန်တော် သူ့နောက်ကို စကြီလမ်းကျဉ်းလေး အတိုင်း လိုက်သွားပြီး အုတ်ကြွပ် ခေါင်းမိုးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ကွန်ကရစ် အုတ်နံရံ ကြီးမှာ တစ်ဆယ့်ငါးပေ အကျယ်၊ ဆယ်ပေအမြင့်ရှိပြီး အပေါ်တွင် သံကြိုးအတားအဆီးများ ရှိသည်။ ဤနေရာ သည်ကား ကျွန်တော် ကြိုက်သည် ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ ကျွန်တော် နေရောင်ခြည် ခံစားရမည့်အကျဉ်း စခန်း

ဖြစ်သည်။ (မဲလ်ကိုလည်း နေရောင်ပြ ကုသမှု ပြုလုပ်ခဲ့ကြကြောင်း နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သိခဲ့ရသည်။) အစောင့်က တံခါးကို ပိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် မျက်စိက နေအလင်းရောင်ကို ကျင့်သားရသည်အထိ ကောင်းကင်ကို မျှော်ပြီး မေးကြည့်နေလိုက်သည်။

ကျွန်တော်နှင့် ခြောက်ပေအကွာရှိ နံရံပေါ်တွင် အနီရောင် အမှတ်အသား ပြုလုပ်ထားသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိလိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် မျက်မှန် မရှိသဖြင့် အမြင်စွမ်းအား သိပ်မကောင်းသော်လည်း စပိန်လို ရေးထားသော ယင်းစာကို ဖတ်လိုက်သည်။ “မီရေးအက်စ် ခရစ္စတို” အခုလေးတင်ဘဲ ကျွန်တော် ရေးလိုက်ဘိသည့် အလား ကျွန်တော် ဝမ်းမြောက်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ “ကျွန်ုပ်၏ ဘုရင်သည် ခရစ်တော်ဖြစ်သည်” ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသော ယင်းစာကို ကျွန်တော် မတိုင်မီ ဤခေါင်းမိုး၌ နေခဲ့သော အခြားယုံကြည်သူတစ်ဦးက အုတ် ကြွပ် အပိုင်းအစဖြင့် အစိမ်းရောင် ကွန်ကရစ်နံရံ၌ အသေ့ရေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘုရားသခင်သည်ချီးမွမ်းခြင်းရှိပါစေသော”။ ကျွန်တော်သည်အော် ဟစ်လိုက်ပြီး ကောင်းကင်ထက် ဆီသို့ လက်ကို မြှောက်ကာ ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် ကိုးကွယ်လိုက်သည်။ အစောင့်က ကျွန်တော့်ကို နေရောင် (Sun) ခံရန် ခေါ်ခဲ့သော်လည်း သားတော် (Son)၌ ကျွန်တော် တစ်ဖန်ပျော်မွေ့ ခဲ့ရပြန်သည်။ ကျွန်တော်သည် အသင်းတော် စကြာဝဠာ၊ မကျရှုံးသော ဘုရားသခင်၏ အသင်းတော်နှင့် ဆက်လက် မိတ်သဟာယ ဖွဲ့နေသည်။

ကျွန်တော် အခြားရေးသားချက်များကိုလည်း နံရံပေါ်တွင် ဤကဲ့သို့ တွေ့ခဲ့သည်။ “ဆင်ခရစ္စတို နိပိုဒဲမိုစ် ဆာနာဒါ” (ခရစ်တော်မပါလျှင် ကျွန်တော် ဘာမှမလုပ်နိုင်)။ “ဗီဗာဒိုင်အိုစ်” (ရှည်သောအသက် သို့မဟုတ် ဘုရားသခင်အတွက် အော်ဟစ်သံ)။ “ဂျီးဇပ်စ်အက်စ်လာ ယူနီကာ ဆိုလူဆီအွန် ဟာဂလာ ဒီအယ်လ် ကွန်တူ ကိုရာဇွန်” (ယေရှုသည် တစ်ခုတည်းသော ဖြေရှင်းချက်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တော်ကို သင်၏စိတ်နှလုံးဖြင့် စကားပြောပါ)။ ဤနေရာသည်ကား ကောင်းကင်ဘုံ ရေးရာ ကိစ္စများချည်းဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျမ်းတတ်ပုဂ္ဂိုလ်များ “ပင်လယ်သေ ကျမ်းလိပ်” ကို မဖြစ်မနေ လေ့လာရသကဲ့သို့

နံရံပေါ်ရှိစာများကို လေ့လာခဲ့သည်။ ဤမေတ္တာနှင့် တန်ခိုးအားဖြင့် ရေးသားထားသော စာတမ်းများသည် အသက်ရှင်သော အသင်းတော်မှ ကျွန်ုပ်တို့ ရေးသားထားခြင်းဟု ဆိုရပါမည်။

ကျွန်တော်၏ အကျဉ်းခန်းသို့ အပြန်လမ်းတွင် အံ့သြဘွယ်ရာနည်းလမ်းများဖြင့် ဘုရားသခင်က ဝိညာဉ် ဗိတာမင်များ ဆက်လက်မစနေခြင်းကို စဉ်းစားပြီး ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်း ခဲ့ရသည်။ အနာဂတ်ကာလတွင် ယင်း ခေါင်းမိုးပေါ်သို့ သွားခဲ့ရပါက မိုးရေက ကိုယ်တော်၏ စာလုံးနီများကို ဖျက်လိုက်တိုင်း ကြမ်းပေါ်ရှိ အုတ်ကြွပ် အပိုင်းအစဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်ပြီး ထပ်ရေးပါမည်။ ကျွန်တော်၏ “ဒိုင်အို.စ်အက်စ်အမာ” (ဘုရားသခင်သည် ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြစ်တော်မူ၏) ဆိုသည့်စာတမ်းကိုလည်း ဖြည့်စွက်ရေးသား ပါအုံးမည်။ ဖျားနာမှုနှင့် ငတ်မွတ်နေသည့် ဤနေရာလို ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဤအမှန်တရားများသည် အစွမ်းထက်သော ဆေးများဖြစ်ကြသည်။ ဤအရာသည် လုံလောက်သော သီသြော်လော်ဂျီပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ကဏ္ဍ တစ်ခုတွင် ဗိုလ်ကြီးဆန်းတို့စံသည် အညှီရောင်စာအိတ်ကြီးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး ခရစ်ယာန် ဝေစာနှင့် သတင်းစာစောင် အမျိုးမျိုးတို့ကို ဖြန့်ချိလိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာထားတင်းလျက် စက်ဆုပ်ရွံရှာ စွာဖြင့် “ဒီရုပ်ပုံတွေဟာ မိစ္ဆာတွေပဲ” ဟုပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ဂျော်ဂီဗင်းစ်၏ အကျဉ်းသား ဓာတ်ပုံကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ခက်ထန်စွာ မေးလိုက်သည်။ “သူတို့ ဓာတ်ပုံတွေကို ဘယ်လိုရကြတာလဲ”

“ခရစ်ယာန်တွေမှာ ကင်မရာရှိကြတယ်၊ ကင်မရာတွေအများကြီးပဲ”။ ကျွန်တော် အခိုင်အမာတုန့်ပြန် လိုက်သည်။

သူသည် ကျွန်တော့်မှတ်ချက်ကို သူလျှို့ဝှစ်သားတစ်ဦးက ပေးသည့်မှတ်ချက်အလား တုန်လှုပ်သွားသည်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေသည်က မေတ္တာစစ်သား၊ အလင်း၏ စစ်သည်။ ဤတွင် မသယံကျမ်းပိုဒ်တစ်ခု ကျွန်တော့် စိတ်ကို ဖြေးညှင်းစွာ ဖြတ်သွားသည်။ ဤကျမ်းပိုဒ်က ခရစ်ယာန်တို့ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခံရခြင်း အပေါ်ပူပန် ထားသည်။

“ထို့ကြောင့် သူတို့ကို မကြောက်ကြနှင့်။ ဖုံးထားလျက် ရှိသမျှသော အရာတို့သည် ပွင့်လိမ့်မည်။ ဆိတ်ကွယ် ရာ၌ ရှိသမျှတို့သည်လည်း ထင်ရှား လိမ့်မည်။ မှောင်မိုက်၌ သင်တို့အားငါပြောသော

အရာများကိုသင်တို့သည် အလင်း၌ ကြားပြောကြလော့။ သင်တို့နားအ ပါး၌ ပြော၍ကြားသောအရာများကို အိမ်မိုးပေါ်မှာ ဟစ်ကြော်ကြလော့ ဟုမိန့် တော်မူ၏။

တစ်နည်းအား ကိုယ်ခန္ဓာကိုသာ သတ်၍ စိတ်ဝိညာဉ်ကို မသတ်နိုင်သော သူတို့ကို မကြောက်ကြနှင့်။ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် စိတ်ဝိညာဉ်ကို ငရဲ၌ ဖျက်ဆီးနိုင်သောသူကို သာ၍ကြောက်ကြလော့” မသဲ၊ ၁၀:၂၆-၂၈။

ကျွန်တော် မဲလ်ကို မတွေ့ရသည်မှာ တစ်လကျော်ခန့် ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။ သူသည် သူ၏အကျဉ်းခန်း ငယ်ငယ်လေး၌ အပူဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံစားခဲ့ရပြီး အရေပြားတွင် အဖုအပိန့်များ ပေါက်နေသည်။ ထို့အပြင် သူသည် ကျွန်တော့် လိုပဲ ဝမ်းကိုက်ရောဂါ ခံစားခဲ့ရသည်။ သူ့ကို ဗီယက်နမ်၊ လူမျိုးခွဲခြားရေးဝါဒ၊ နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရေးရာ ကိစ္စများနှင့် ပတ်သက်ပြီး အဓိက မေးမြန်းခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဟာဗာနာရှိ ရုပ်မြင်သံကြား စတူဒီယိုတစ်ခုသို့ ကားကိုယ်စီဖြင့် ရောက်လာခဲ့ကြသည့် ဇူလိုင် (၃) ရက်နေ့ညက ကျွန်တော် နှင့်သူ တွေ့ခဲ့ကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံးတွင် မှန်မရှိ။ သူက ကျွန်တော်၏ အရေပြားများ လူသေကဲ့သို့ ဖြူဖတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေပြီး ကျွန်တော့် မျက်လုံးများမှာလည်း မဲမှောင်နေကာ မျက်တွင်း တော်တော် ဟောက်သွားသည် ဟုဆိုသည်။ သူသည် အပူတိုက် ခံခဲ့ရသော်လည်း မျက်နှာက အကျဉ်းသား တစ်ယောက်ပုံစံမျိုး၊ ဖြူဖတ် ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်။

မဲလ်သည်လည်း သတင်းစာ ဆရာများကို စကားမပြောရမီက ခြိမ်းခြောက်ခံခဲ့ရသည်။ သူ၏အနာဂတ် သည် သူ၏ပြောစကားများပေါ်တွင် မူတည်မည်ဟု သူ့အားပြောပြကြသည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ စတူဒီယို ခန်းမတွင် ထိုင်နေသည့် သတင်းစာ ဆရာများမှာ ဂျီ-၂ ရဲများဖြစ်နေကြသည်။ ကျူးဘားရှိ ဘာသာရေး လွတ်လပ် ခွင့်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့

ပြောစကားများကို တိတ်ခွေဖြင့် ဖမ်းကာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကြမည် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အသင်းတော်တစ်ပါးကိုမှ ကျွန်တော်တို့ မတွေ့ခဲ့ရသည့်အပြင် ပြည်သူပြည်သားတစ်ဦးတလေကိုမှ မေးမြန်းခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

ပျော့အိနေသော ထိုင်ခုံပေါ်တွင်ထိုင်နေရခြင်းနှင့် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဝတ်ဆင်ထားခြင်းက ကျွန်တော် တို့တခြားကမ္ဘာကို ရောက်နေသလားဟု အထင်ရောက်စေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ရေခဲရေများပင် ချပေးလိုက်ကြ သေးသည်။ သို့ရာတွင် မေးခွန်းများ စတင်မေးလာသည်နှင့်အမျှ မျက်နှာတွေ ဘယ်လိုပဲ ပြောင်းသွားသော်လည်း လိမ်ညာခြင်းနှင့် မုန်းတီးခြင်းမှာကား နဂိုအတိုင်းပင်။ ထူးခြားမှု ဘာမှမရှိ။ အကျဉ်းထောင် နောက်ကွယ်မှာပင် ဖြစ်စေ၊ ရုပ်မြင်သံကြား စတူဒီယိုမှာပင်ဖြစ်စေ၊ အတွင်းသဘောက ဘာမှ ပြောင်းမသွားပါ။

ကျွန်တော်တို့ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းသူများက မေးခွန်းများကို ကြိုတင်ရေးသားခဲ့ကြသည်။ ဖြေကြားပုံတို့ ကိုလည်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြိုတင်လေ့ကျင့်ခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ လွတ်လပ်စွာ သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲ လုပ်နေကြခြင်းမဟုတ်။ တစ်ကြိမ်တွင် အမေရိကန်နိုင်ငံကို “ပလက်စတစ် လူ့အဖွဲ့အစည်း” (အပေါ်ယံရွှေမှုန်ကြည့် လူ့အဖွဲ့အစည်း) ဟု ဝေဖန်ကြသည်။ ယင်းကို ယုံကြည်သူများက ဤအဖွဲ့အစည်းကို ကွန်မြူနစ် “စည်သွတ်ဖူး လူ့အဖွဲ့အစည်း” (ကျဉ်းကျပ်သော လူ့အဖွဲ့အစည်း) နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရပါမည်။ ပလက်စတစ်သည် စည်းစိမ်ခံစားမှု ဖြစ်သည်။

မေးခွန်းများကို မနက် နှစ်နာရီအထိ အထပ်ထပ် အခါခါ မေးကြသည်။

“ဘယ်သူက ဒီခရီးစဉ်အတွက် ခင်ဗျားတို့ကို ငွေပေးခဲ့သလဲ” ဟု ကျွန်တော်တို့၏ညာဘက်စားပွဲရှည်တွင် ထိုင်နေသော လူလတ်ပိုင်းယောက်ျား တစ်ယောက်က မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူကမှ မပေးဘူး” ဟု ကျွန်တော် ဖြေလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ခရီးစဉ်ကို အမေရိကန်အစိုးရရဲ့တချို့ဌာနတွေက ငွေကြေး ထောက်ပံ့တယ် မဟုတ်လား”။ သူ့ဘေးရှိသပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော နီဂရို အမျိုးသမီးတစ်ဦးက စူးစူးစမ်းစမ်း မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး။ မေတ္တာရှိပြီး ဂရုစိုက်တတ်ကြတဲ့ ခရစ်ယာန်တွေက ပေးတာပါ။”

တောက်ပနေသော အလင်းရောင်များ ဆက်လက် လင်းလက်နေပြီး ကင်မရာများကလည်း အဆက်မပြတ် ရိုက်နေကြသည်။ ဆန်းတို့စံသည် အရပ်သားဝတ်စုံဖြင့် နောက်ပိုင်းတွင် ပြုံးစိစိ ထိုင်နေကာ “မှန်ကန်သော” အဖြေ ထွက်လာချိန်ကို စောင့်မျှော်နေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမသိတဲ့ သူတွေဆီကရော ရံပုံငွေ လက်ခံခဲ့တာ မရှိဘူး လား။ အခြားအစိုးရ အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုခုကပေါ့” ဟု အသက်ပို၍ ကြီးသူတစ်ယောက်က နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ်မေးလိုက်သည်။

သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ကို စီအိုင်အေနှင့် ဆက်စပ် စေလိုတုန်းပင်။ ကျွန်တော်သည် စောစောစီးစီး လွတ်မြောက်နိုင်ရန်အတွက် လိမ်ညာပြီး ဖြေကြားလိုစိတ် တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်နေသည်။ ကျွန်တော့် ကိုယ်ခန္ဓာက လည်း လွတ်မြောက်လိုစိတ် ပြင်းပြနေသည်။ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရမှုကား ပြင်းထန်လှသည်။ ကျွန်တော်သည် ရေခဲရေနှင့် ရေချိုးခြင်း၊ နှစ်နှစ်ဆယ်ထောင်ချခံရခြင်းတို့ကို မြင်ယောင်ပြီး အဖြစ်နိုင်ဆုံး သံတမန်ဆန်ဆန် ဖြေကြားခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ဆက်ပြီး ဖြေနိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ကို သကြားခပ် များများထည့်ထားသော လဘက်ရည် တိုက်ကြသည်။ သို့မဟုတ်ပါက ကျွန်တော်တို့၏ အဖြေများအပေါ် သူကျေနပ်မှု ရှိကြမည်မဟုတ်။ သူတို့သည် အင်တာဗျူးလုပ်ခြင်းကို ရပ်လိုက်ကြပြီး ကျွန်တော်တို့ကို စစ်ဆေးမေးမြန်းရာ ဌာနချုပ်ရှိ အကျဉ်း ထောင်သို့ ပြန်ပို့ကြသည်။

ဇူလိုင်လ (၈)ရက် တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဟာဗာနာရှိ အသင်းတော်များကို လျှို့ဝှက်ရဲများနှင့်အတူ လေ့လာရေး သွားရောက်ရန် နှစ်နာရီအချိန်ပေးကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ယခုလည်း ကားသီးခြားစီဖြင့်သွားကြရပြီး သူတို့အနားကခွါ၍ မရသလောက်ဖြစ်သည်။ ဘာသာရေး လွတ်လပ်မှု ခရီးစဉ်မှာ အဲဒါတွေပဲဆိုပါက ညံ့ဖျင်းလှသည် ဟု ဆိုရပါမည်။ ဘုရားသခင်သည် ဒရိုင်ဗာနှင့် အစီအစဉ်များကို ရှုပ်ထွေးစေပြီး သူတို့မစီစဉ်သည့် အခြားလမ်း ကို ရွေးချယ်ပေးလျှင် ကောင်းလေစွာ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။

ပထမအသင်းတော်မှာ ပင်လယ်အနီး အနောက် ဟာဗာနာရှိ အလွန်ကြီးမားသော ကက်သလစ်ဘုရား ရှိခိုကျောင်းကြီး ဖြစ်သည်။ သံဘားများဖြင့် ပြတင်းပေါက်များနှင့် အဝင်အပေါက်များကို ဂဟေဆော်ထားသည်။ အဆောက်အဦးဆီသို့ သွားရသည့် ဘေးလမ်းကိုလည်း စပေ၊ ဇူပေရှိ သံဘားများဖြင့် အတားအဆီးလုပ်ထားသည်။ ရှေ့တွင်ဂိတ်ဟူ၍ လုံးဝမရှိ။ ဘေးဂိတ်တံခါးကိုမူ ကျွန်တော်တို့ ဝင်သွားတော့မှ ဖွင့်ကြသည်။ ထို့နောက် ပတ်ပတ်လည်ကို လေ့လာကြည့်ရှုကြသည်။

“မတ်စ်မရှိတဲ့ အချိန်ဖြစ်မှာပါ”။ ဗိုလ်ကြီးဆန်းတို့စ်က သူ၏တန်းနေသော မျက်နှာဖြင့် အကဲခတ် လိုက်သည်။ ထိုနောက် ဇေဝေဝါဖြစ်နေသော ဒရိုင်ဗာကို ဒေါသတကြီး အော်ငေါက်လိုက်သည်။

မဲလ်၏အစောင့်ရဲက ဘုရားကျောင်းဖွင့်ထားကြောင်း သူ၏ကားပေါ်တွင် ပြောပြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကားသည် ‘ညာဘက်’ ရှိအသင်းတော်သို့ ‘ယူ’ ကွေ့ကွေ့ကာ လှည့်လိုက်ကြသည်။ အတွင်း၌ ခြောက်ယောက် ခုနှစ်ယောက် လောက်သာ ရှိပြီး ရဲတစ်ယောက်က လမ်းမပေါ်မှ အထဲဝင်သူများကို စောင့်ကြည့်နေသည်။

“အို၊ ဘုရားကျောင်းမှာ လူပြည့်နေတာပဲ”။ ဆန်းတို့စ် အာမေဠိတ်သံဖြင့် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောလိုက်သည်။

မဲလ်က အသင်းတော်သည် လုံးဝနီးပါး ဗလာဖြစ်နေသည်ဟု နောက်ပိုင်းတွင် အတည်ပြုခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အသင်းသား နှစ်ဆယ်ခန့်စီ ရှိကြသည့်အခြား ကက်သလစ်အသင်းတော် နှစ်ပါးကိုလည်း တွေ့ခဲ့ကြသည်။ တစ်ပါးကို ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်များအတွက် သမိုင်းအမှတ်တရအဖြစ် ဖွင့်လှစ်ထားပြီး ဓာတ်ပုံ ရိုက်ကြတာများသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် နှစ်ခြင်းဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားခဲ့ကြရာ သံကြိုးဂိတ်များအသုံး ပြုထားသည့် အရေးပါသော အဆောက်အဦးများစွာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြရသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းရှိ ပြတင်းပေါက်မှာ စွန်းထင်းနေပြီး အမိုးရုံးကာ ကျယ်ဝန်းသော ဝင်ပေါက်များရှိသည်။ ဒါတွေဟာ ဘုရားကျောင်းတွေလား။ သာသနာပြု ဆရာ ဒဗလျူ ကယ်ရီ၏ နာမည်စာတမ်းက လွဲ၍

နှစ်ခြင်းအမှတ်အသားများ ပြုတ်ကျကုန်ပြီ ဖြစ်သည်။ ယခုလည်း တစ်ဖန် ကျွန်တော်တို့ကို ကားပေါ်က ဆင်းခွင့်မပြုပါ။ ကျွန်တော် အဆောက်အဦးထဲ၌ လူနှစ်ဦးကိုသာ မြင်ခဲ့ရသည်။ မဲလ်ကတော့ သုံးဦးမြင်ရသည်ဟု ပြောသည်။

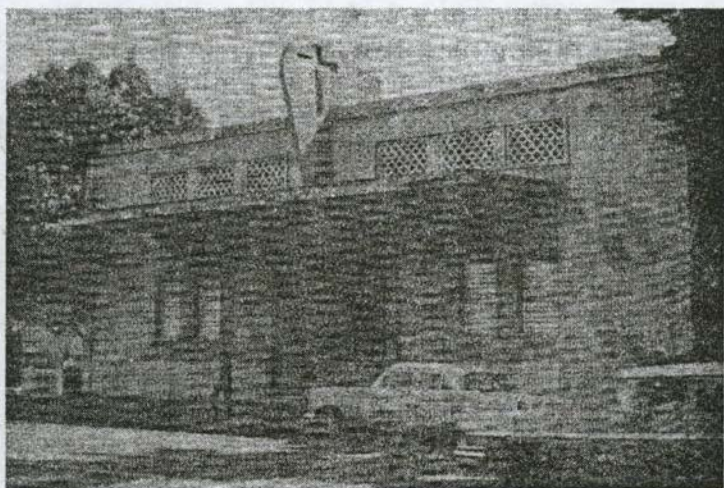
လှေခါးထစ်များကို ယခင်ဘုရားကျောင်း၏ အလယ်၌ တည်ဆောက်ထားသည်။ “ဝတ်ပြုကိုးကွယ်ချိန်” တွင် အမျိုးသမီး တစ်ဦးသည် အိတ်ကြမ်း အချို့ဖြင့် လှေခါးမှ တက်သွားသည်။ တကယ်တော့ လူနေအိမ်ခန်း ဖြစ်နေသည်။ အထူးခရီးစဉ်မှာ တကယ်တော့ ညံ့ဖျင်းလှသည့် အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ အမြင်ကျယ်စေရန်အတွက် ဘုရားသခင်၏ ကောင်းမွန်သော အစီအစဉ်ကား ဟုတ်သည်။ ဗိုလ်ကြီးသည် အကြီးအကျယ် ကသိကအောက် ဖြစ်သွားသည်။

“လူနေအိမ်ခန်း တစ်ခုအတွက် ဒါဟာ တော်တော်ကြီးတယ်လို့ဆိုရမှာပါ။” သူခနော်ခနဲ့ ပြုံးလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့၏ ကားများသည် ကြိမ်ဖန်များစွာ လိုရာခရီးကို မရောက်။ ယခုလည်း ပိတ်ထားသော သတ္တမနေ့ဥပုသ်အသင်း ဘုရားကျောင်းသို့ ရောက်ရှိသွားကြသည်။ သူတို့သည် စနေနေ့တွင်သာဘုရားရှိခိုးကြသည် မဟုတ်ပါလား။ သတ္တုပြားများကို ပြတင်းပေါက်များ၌ ဂဟေဆော်ထားသည်။ ကြီးမားသော သော့ခလောက် ကိုလည်း တစ်ခုတည်းသော ဝင်ပေါက်တံခါး၌ ခတ်ထားကြသည်။ ကျွန်တော်သည် မဲလ်၏ပို၍ တိကျသော လေယဉ်မှူး မျက်လုံးအတွက် ကျေးဇူးတင်ခဲ့ရသည်။ မျက်မှန်မပါသော ကျွန်ုပ်အတွက် အသေးစိတ် တွေ့မြင်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ဟာဗာနာ မြို့တစ်ခွင်၌ ပင်တေကော့စ်တာလ် အသင်းတော်အများအပြား ရှိသည်ဟု ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြကြသော်လည်း သူတို့က တိပေးထားသည့်အတိုင်း တစ်ခုတလေကိုမျှ လိုက်မပြကြ။

ကက်စထရို ဂျာမေကာကို ရောက်ခဲ့စဉ်က ဘာဖြစ်လို့ အသင်းတော်အသစ်တွေ ကျူးဘားမှာ မရှိရတာလဲဟု မေးရာသူက သူ၏ဟန်ပန်အတိုင်း ရုပ်ဝါဒအားနည်းမှုကြောင့်ဟု ဖြေခဲ့သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ကျူးဘားသည် ရုပ်ဝါဒအများအပြား ပိုင်ဆိုင်ပြီး ကာရစ်ဘီယံနှင့် တောင်အမေရိကတိုက် နိုင်ငံ တော်တော်

အစိုးရ၏ ဖိနှိပ်မှုကြောင့် ကျူးဘားရှိ အသင်းတော်များ၏
အခြေအနေ တဖြည်းဖြည်းဆိုးဝါးခဲ့သည်။

များများသို့ ယင်းကိုအဓိက ပို့ကုန်အဖြစ် တင်ပို့နေသည်။

ဇူလိုင် (၉)ရက်နေ့က ရုပ်မြင်သံကြား စတူဒီယိုသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
သွားကြရာ တွေ့ခဲ့ရသော အသင်းတော်အချို့ကို ဖော်ပြမည်ဟု စီစဉ်ခဲ့ကြသော်
လည်း ဖြစ်နိုင်သမျှ အတိအကျ အဖြေမပေးရန် ကြိုးစားခဲ့ကြ သည်။ ကျွန်တော်
သည် ယုံကြည်ချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကြားဖြတ်ထည့်ပြောရန် ကြိုးပမ်းခဲ့သော်
လည်း ဒါရိုက်တာ က ဖြတ်တောက်ပစ်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ယေရှုအကြောင်းကို ထပ်ပြီး ဖော်ပြလိုကတော့ ခင်ဗျားတို့
ဦးခေါင်း ရေခဲတုံးအောက်ကို အောက်သွားမယ်နော်”။ ဗိုလ်မှူးလုပ်သူက
ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ချက် ငြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

သူတို့သည် နိုင်ငံရေးနှင့် သက်ဆိုင်သည့် အရာများကိုသာ အသံသွင်းရန်
လိုလားကြသည်။ ကျွန်တော်ဖြေကြားရာတွင် “ယေရှု” အမည်ရောပါသွားသော်
လည်း ရေခဲတုံး သို့မဟုတ် နှင်းခဲများကို မတွေ့ခဲ့ရချေ။ မဲလ်က ဤတာဝန်အတွက်

ဘုရားသခင်က သူ့ကိုစေလွှတ်သည်ဟု ယုံကြည်ကြောင်းပြောပြသည်။ ဤအရာက သူတို့ကို ဒေါသထွက်စေခဲ့သည်။ ဤအရာများကို သူတို့၏ တိတ်ခွေနှင့် ရုပ်ရှင်မှတ်တမ်းများတွင် လုံးဝမထည့်သွင်းလိုကြပေ။ ယင်းအချိန်က ကျွန်တော်သည် ပြုတ်တူကြားထဲ ရောက်နေရသလို ခံစားခဲ့ပါသည်။ ကွန်မြူနစ်တိုင်းပြည်များ၌ ခရစ်ယာန်များ ယင်းကဲ့သို့ ဖိအားပေးခံရကြောင်း ကျွန်တော် နှစ်နှင့်ချီဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ရသော်လည်း ဤအတွေ့အကြုံမှာ အသစ်လိုဖြစ်နေသည်။ မဲလ် နှင့်ကျွန်တော်သည် အပေးအယူမလုပ်၊ ဟိတ်ဟန် မပါဘဲ သူတို့ကျေနပ်အောင် ကြိုးစားပါသော်လည်း မဖြစ်နိုင်ခဲ့။

ကျွန်တော်တို့အသံသွင်းနေစဉ်ကာလအတွင်း ဗိုလ်ကြီးဆနဲတို့စ် နှင့်အခြားတာဝန်ရှိသူများက ကျွန်တော့်ကို “ခင်ဗျား အိမ်ကိုရောက်သွားလို့ရှိ ရင်.....” ။ “ဆံပင်ကို ဖီးထား၊ ဒါမှ ခင်ဗျားမိန်းမက ခင်ဗျားကို သဘောကျမှာ” ဟူသော စကားလုံးများဖြင့် ချွေးသိပ်ခဲ့ကြသည်။ ဤသည်ကား ကျွမ်းကျင်လိမ္မာစွာဖြင့် မဖြစ်နိုင်သော မျှော်လင့်ချက် များစွာကို တည်ဆောက်ပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းအချိန်တုန်းက သူတို့၏စကားကို ကျွန်တော် ယုံယုံကြည်ကြည် ရှိခဲ့သည်။ ကျွန်တော်အထီးကျန် အကျဉ်းခန်းသို့ ပြန်ရောက်သွားပြီး ကုတင်ပေါ်တွင် အိမ်မက်ဆန်ဆန် လွှတ်ပေးခံရမည့် သို့မဟုတ် လွတ်မြောက်ရမည့် နည်းလမ်းများကို စိတ်ကူးရှူးရှူးဖြင့် စဉ်းစားခဲ့သည်။ ဖြစ်နိုင်မည့် နည်းလမ်း မှန်သမျှကို စိတ်ကူးပုံဖော်ကြည့်သည်။ ယူအက်စ် မရိမ်းတပ်ဖွဲ့များ ခေါင်မိုးပေါ်သို့ဆင်းသက်လာပြီး .....၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဟာဗာနာ ဆိပ်ကမ်းမှ လက်ပစ်ကူးကာ သဘော ပေါ်ကချထားသော ကြိုးကိုဆွဲယူလိုက်မည် စသည်ဖြင့် ရက်အနည်းငယ် သူတို့၏ ထောင်ချောက်တွင်းသို့ ကျရောက်ခဲ့သည်။ သေစေတတ်သော မူယစ်ဆေးဝါးစွဲကာ စိတ်ကူးယဉ်ချင်တိုင်း ယဉ်နေခြင်းမျိုးနှင့်တူနေသည်။

တစ်ရက် သို့မဟုတ် တစ်ည စိတ်ကူးယဉ်အတွေးမျိုး တွေးပြီးနောက် နောက်ဆုံးတွင် အချိန်နှင့် စွမ်းအင် ဖြန်းနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်သဘောပေါက်လာသည်။ ဘုရားသခင်၏ ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို ကျွန်တော်တောင်းခံလိုက်ပြီး တစ်ရက်လျှင် အကျဉ်းခန်းထဲ၌ နှစ်မိုင် လမ်းလျှောက်ပြီး သီချင်းဆိုကာ ကျမ်းစာကို

ကျယ်လောင်စွာ အလွတ်ဆိုရန် မိမိကိုယ်ကို စည်ကမ်းသတ်မှတ်လိုက်သည်။

ကျမ်းချက်များက ကျွန်တော့်ကို ကောင်းကြီးပေးပြီး တန်ခိုးပါသော နည်းလမ်းဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ခွန်အား တိုးစေသည်။ “ငါ့ကိုခွန်အားနှင့် ပြည့်စုံစေ တော်မူသော ခရစ်တော်အားဖြင့် ခပ်သိမ်းသော အမှုတို့ကို ငါတတ်စွမ်း နိုင်၏” (ဖိလိပ္ပိ၊ ၄:၁၃) သည် ကျွန်တော် နှုတ်တိုက် ရွတ်ဆိုသော ကျမ်းချက်တစ်ခုဖြစ် သည်။ ကျွန်တော်သည် စိတ်ကူးယဉ်ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး တံခါးကို ခုတ်ချလိုက်သည်။ ဘုရားသခင်၏ အားကြီးသော နှုတ်ကပတ်တော် သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်ဓားကို ကျွန်တော် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်။ ဆာလံဆရာ ဒါဝိဒ်က “ကိုယ်တော်ကို မပြမှားဘဲ နေနိုင်မည်အကြောင်း ဗျာဒိတ်တော်ကို နှလုံးထဲမှာ သိုထားပါပြီ” ဟု ဆိုခဲ့သည်။ လွတ်လပ်သည့် ကမ္ဘာတွင်နေထိုင် ကြသော ကျွန်တော်တို့သည် ထိုကဲ့သို့ သိုထားရမည့် အကြောင်းရင်းများစွာ ရှိသည်။ ကျမ်းစာမဖတ်သည့် အချိန်များတွင် ကိုယ်ပိုင်ခွန်အား ယူနိုင်ရန်နှင့် ကျမ်းစာအုပ် လက်ဝယ် မထားနိုင်သော အချိန်မျိုးရောက်ရှိလာ သောအခါ ဤကဲ့သို့ သိုထားရခြင်းသည် အလွန်အကျိုးရှိသည်။

ကျွန်တော်တစ်ခုခုကို ဖတ်ရန်ဘယ်လောက်များ ဆာငတ်လိုက်ပါသနည်း။ ကျွန်တော်သည် နံရံပေါ်ရှိ ရေးခြစ် ထားသော စာအားလုံးကို ဖတ်ခဲ့သည်။ တချို့မှာ လေယာဉ် အခက်ကြုံပြီး ကျူးဘားလေပိုင်နက်ထဲ ဝင်ရောက်မှု ကြောင့် ထောင် နှစ်နှစ် အကျခံခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အမေရိကန်လူမျိုး ဝါလ်တာကလပ်ခ် ရေးခဲ့သောစာများကို အကျဉ်းထောင်၌တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူနှင့် ဘော့ပ်ဘဲနက်တို့ သည် အမ်အိုင်ဂျီအက်စ် တိုက်လေယာဉ်၏အတင်း ဆင်းသက်ခိုင်းခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ထက်အရင် အကျဉ်းခန်း ၃၇ တွင် နေခဲ့ရသော ဝါလ်တာ သည် သူ၏ဇနီး၊ ကလေးများနှင့် ပတ်သက်ပြီး တံခါးနှင့် နံရံတွင် အချစ်မှတ်တမ်း အနည်းငယ်ကို ရေးခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် ဗိုလ်ကြီးဆန်းတို့စ်သည် ကျွန်တော့်ကို ခရစ်ယာန်- မာ့ကစ်ဝါဒီသမား (ဤအရာသည် မဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စဖြစ်သည်) ဖြစ်စေလိုသော

မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကိုလံဘီယာ ဘုန်းကြီး ပတ်ရိုကာမီလိုတိုရေးစ် ရေးသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို လာပေးသည်။ တိုရေးစ်သည် လူမှုရေးခံယူချက်သဘော တစ်ခုတည်းဖြင့် “သင်၏ အိမ်နီးချင်းကို ချစ်ပါ” ဟု ဟောပြောသော်လည်း အသင်းတော်တည်ထောင်ရာ၌ တုန့်ပြန်မှုချို့တဲ့နေသည်။ သူ၏ သဘောတရားက စိတ်ပျက်စရာဖြစ်သည်။ ဤလူမှုရေး ဧဝံဂေလီသည် ဝိညာဉ်ရေးရာအရ ဘယ်လောက်ပဲ ပြင်ဆင်မှု လုပ်ထားသော်လည်း ဝိညာဉ်ကယ်တင်ခြင်းနှင့် ယေရှုခရစ်တော်၏ မေတ္တာတန်ခိုး ထိုးဖောက်စိမ့်ဝင်မှု မရှိပါက အရာမရောက်ဘဲ အဆုံးသတ်သွားလေ့ရှိသည်။

ဘုရားသခင်၏ တန်ခိုးနှင့် ကျေးဇူးတော်အားဖြင့် လူ၏ဝိညာဉ် သဘောဝ လွန် ပြုပြင်ပြောင်းလဲ ခံရခြင်းသည် ဧဝံဂေလီလုပ်ရာ၌ ဗဟိုအချက်အချာနှင့် အဓိကစိုးမိုးသူ ဖြစ်ရပါမည်။ သို့မဟုတ်ပါက နောက်ဆုံးတွင် အရာရာသည် ပုံပျက် ပန်းပျက် ဖြစ်လာမည်ဖြစ်သည်။ မှတ်စိဝါဒမျိုးစေ့တို ရေးစ်၌ သန္ဓေတည် လာခြင်းသည် သူ၏ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ အရေးအသားများ၌ ပို၍ထင်ပေါ်လာပြီး သူ့ဘဝနောက်ဆုံး အချိန်အထိဖြစ်သည်။ ဖါသာတိုရေးစ်သည် ကျေးလက်ဒေသများတွင် အကြမ်းဖက်အဖွဲ့အစည်းများအတွက် တေးဂီတအဖွဲ့ များကို အကြံပေးတည်ထောင်ပေးရင်း အသတ်ခံခဲ့ရသည်။ သူ့ဘဝနောက်ဆုံး မျက်နှာစာတွင် မြွေသည် အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်လှသော သူတို့၏ခေါင်းကို ထောင်ပြခဲ့ပြီး ဘဝမှန်ကို ပြသသွားခဲ့သည်။ သူ၏သွန်သင်ချက်များသည် သာမန်စီးပွားရေး သို့မဟုတ် လူမှုရေးအပြောင်းအလဲများ မဟုတ်ဘဲ မုန်းတီးခြင်း ဖိနှိပ်ခြင်းများနှင့် သေခြင်းတို့သာ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သူ့ဘဝနောက်ဆုံး မျက်နှာစာတွင် မြွေသည် အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန် လှသော သူတို့၏ ခေါင်းကို ထောင်ပြခဲ့ပြီး ဘဝမှန်ကို ပြသသွားခဲ့သည်။ သူ၏သွန်သင်ချက်များသည် သာမန်စီးပွားရေး သို့မဟုတ် လူမှုရေးအပြောင်းအ လဲများ မဟုတ်ဘဲ မုန်းတီးခြင်း ဖိနှိပ်ခြင်းများနှင့် သေခြင်းတို့သာ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် ဤစာအုပ်တွင် ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရသည့်အရာကား ဘယ်လောက်ထိ အဖိုးတန်လိုက် ပါသနည်း။ ကျွန်တော်၏ မျက်စိအမြင်

အားနည်းမှုကြောင့် လက်တစ်ဘက်ဖြင့် မျက်စိတဘက်ကို ပိတ်ပြီးဖတ်လိုက်သည်။ သို့မှသာ အခြားမျက်စိတစ်ဘက်ကို လျှင်မြန်စွာ အားနည်းသွားခြင်းမှ ကာကွယ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အဝါရောင် ဖျော့ကော့ကော့ အလင်းရောင်အောက်တွင် ကျမ်းပိုဒ်တစ်ပိုဒ်တွေ့လိုက်ရသည်။ ယင်းမှာ ရောမ ၈:၃၅-၃၉ ဖြစ်သည်။

“ခရစ်တော်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် ငါတို့ကို အဘယ်သူ ကွာစေမည်နည်း။ အကယ်စင်စစ် ကိုယ်တော် အတွက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အစဉ်မပြတ် အသေသတ်ခြင်းကို ခံရကြပါ၏။ သတ်ဖို့ရာထားသော သိုးကဲ့သို့ အကျွန်ုပ် ကိုသူတစ်ပါး မှတ်တတ်ကြပါ၏ဟု ကျမ်းစာလာ သည်နှင့်အညီ ဆင်းရဲငြိုငြင်ခြင်း၊ ညည်းဆဲနှိပ်စက်ခြင်း၊ မွတ်သိပ်ခြင်း၊ အဝတ်အချည်းစည်းရှိခြင်း၊ ဘေးနှင့် တွေ့ကြုံခြင်း၊ ကွက်မျက်ခြင်းကို ခံရသော်လည်း ထိုအမှုတို့ တွင် အဘယ်အမှုသည် ခရစ်တော်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတော်နှင့် ငါတို့ကို ကွာစေမည်နည်း။ မကွာ စေသည် သာမက ငါတို့ကို ချစ်တော်မူသော သူ၏ကျေးဇူးတော်ကြောင့် ငါတို့သည် ထိုအမှု ခပ်သိမ်းတို့ကို ခံစဉ်တွင်ပင် အထူး သဖြင့် အောင်မြင် ကြ၏။ အကြောင်းမူကား သေခြင်းဖြစ်စေ၊ အသက်ရှင်ခြင်းဖြစ်စေ၊ ကောင်းကင်တမန်ဖြစ်စေ၊ အထွတ်အမြတ်ဖြစ်စေ၊ အာဏာတန်ခိုးဖြစ်စေ၊ မျက်မှောက်အရာဖြစ်စေ၊ နောင်လာလတံ့သောအရာဖြစ်စေ၊ အမြင့်ဖြစ်စေ၊ အနိမ့်ဖြစ်စေ၊ ဤအရာမှ စ၍ ဘယ်နိမ့်တအရာမျှသည် ငါတို့သခင်ယေရှုခရစ်အားဖြင့် ခံရသော ဘုရားသခင်၏ မေတ္တာတော် နှင့် ငါတို့ကို မကွာစေနိုင်ဟု ငါသည် သဘောကျလျက်ရှိ၏။”

ဘယ်လိုပွဲတော်မျိုးကို ကျွန်တော် ဆင်နွှဲနေရပါလိမ့်။ တိုရေးစံသည် ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ စစ်ပွဲနှင့် လူသတ်ပွဲ ကျင်းပပေးရန်အတွက် ဆင့်ခေါ်ရာတွင် ဤကျမ်းပိုဒ်ကို အသုံးချခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဤကျမ်းပိုဒ်၏ ရှုထောင့် အမှန်ကို သိရှိနိုင်ရန် သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော်က ကျွန်တော့်ကို မစခဲ့သည်။ ယင်းမှာ ခရစ်တော်၏ ချစ်ခြင်း မေတ္တာက ဘယ်အခြေအနေမျိုးမှာမဆို အောင်ပွဲခံသည် ဆိုသည့် အချက်ဖြစ်သည်။

ပြန်ရှည်လာသော မုတ်ဆိတ်မွေး၊ စုတ်ပြတ်နေသော အဝတ်အစားများနှင့် နွမ်းလျနေသော ကျွန်တော် သည် ချစ်လှစွာသောသူများနှင့် စကား အပြောအဆို အဆက်အသွယ် လုံးဝဖြတ်တောက်ခြင်း ခံထားရသည်။ ဤ အခြေအနေမျိုးတွင် ကျွန်တော့်အား ဆေးကြောရန်နှင့် ကြီးမားသော သက်သာခြင်း ပေးရန် ဤကြွယ်ဝလှသော ကျမ်းချက်များကို ကိုယ့်အတွက် ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ဤတန်ခိုး ပါသော ရောမအခန်းကြီး (၈)ကို ပေါလုသည် အကျဉ်း ထောင်ထဲမှ ရေးသားခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည် ... “ ညဉ့်ဆဲနိပ်စက်ခြင်း.....ဘေးနှင့် တွေ့ကြုံခြင်း : ..... ထိုအမှု တို့တွင် အဘယ်အမှုသည် ခရစ်တော်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတော်နှင့် ငါတို့ကို ကွာစေမည်နည်း”။

ကျွန်တော် ထိုစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး ဘယ်လိုပျော်မွေ့ကြောင်း နေ့ရက်တိုင်း လိုလို ဗိုလ်ကြီးက စိတ်အား ထက်သန်စွာ မေးလေ့ရှိသည်။ သူသည် ယင်းစာအုပ် မျိုးကို စာကြည့်တိုက်တွင်သွားရှာပြီး ကျွန်တော့်ကို သူ့ဘက် ပါအောင် ဆွဲယူနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်နေဆဲဖြစ်သည်။ စာအုပ် ဖတ်ရတာ အကြီးအကျယ် ပျော်ပါသည်ဟု ကျွန်တော် သူ့ကိုပြောပြသည်။ ကျွန်တော် ထိုစာအုပ်ကို တစ်ကြိမ် ဖတ်လိုက်ပြီး ရောမကျမ်းပိုဒ်ကို တစ်နေ့ ခုနှစ်ကြိမ်၊ ရှစ်ကြိမ်ခန့် ဖတ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် ကျမ်းပိုဒ်ကို အလွတ်ရပြီ ဖြစ်သော်လည်း စာအုပ်ကို ဖွင့်ကာ ဤကြွယ်ဝလှသော ကျမ်းပိုဒ်ကို ကျွန်ုပ်အား ဘုရားသခင် ပေးခဲ့ခြင်းအပေါ် အံ့သြနေခဲ့မိသည်။ ကွန်မြူနစ်တိုင်းပြည် များရှိ ခရစ်ယာန်များ ဘုရားသခင်၏ နှုတ်ကပတ်တော်ကို ဘယ်လောက်ထိ မွတ်သိပ်နေကြကြောင်း ကျွန်တော်သည် ဟန်ဆောင်မှု မပါဘဲ သဘောပေါက် နားလည်သွားသည်။ သေးငယ်သော ကျမ်းချက်အပိုင်းအစ များကပင်လျှင် ယုံကြည်သူကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မယုံကြည်သူကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လောက်ထိ ခွန်အားပေးနိုင်ကြောင်း ပို၍ နားလည်လာခဲ့သည်။

ဝါရှင်တန်နှင့် ကွန်ဂရက်အမတ်များ၏ တရားဝင်တောင်းဆိုမှု အများအပြားကို တုန့်ပြန်သည့်အနေဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ဟာဗာနာရှိ ကင်ဆာဆေး ရုံ၌ ဓာတ်မှန်ရိုက်ပြီး ဆေးစစ်ခံရန် ခေါ်သွားကြသည်။ ဗိုလ်ကြီးက ဤ ကုသမှု သည် ကျူးဘားနိုင်ငံရှိ “အခမဲ့” ဆေးဝါးကုသမှု ဖြစ်ကြောင်း အသားယူကာ

ကျွန်တော့်အား ပြောပြသည်။

ကျူးဘားနိုင်ငံ၌ ဘယ်ပစ္စည်းကိုမဆို ဝယ်ယူပါက ညံ့ဖျင်းစွာ ချုပ်ထားသည့် ပါးလွှားသည့် ဘောင်းဘီပွ တစ်ထည်၏ တန်ဖိုးသည်ပင် တစ်လဝင်ငွေ၏ ထက်ဝက်ခန့်ရှိကြောင်း နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော် သိခဲ့ရသည်။ ဤနေရာတွင် ဘာမှ အလကားမရပေ။ “အခမဲ့” ကုသမှု ခံယူပြီးနောက် လိုအပ်သော ဆေးဝါးအားလုံးကို ကိုယ်တိုင် ဝယ်ယူရသည်။ အနိမ့်ဆုံး ဗီတာမင်ပင်လျှင် တစ်နေ့လုပ်ခလောက် ရှိသည်။

ဆေးရုံကို ရောက်ရှိကြပြီးနောက် မဲလ်နှင့် ကျွန်တော် အမှတ်ရနေသည့် သရက်သီးမျိုးကို ရယူရန် ဗိုလ်ကြီး ဆန်းတို့စ် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း ကားပေါ်၌ အစောင့်တစ်ဦးနှင့် စောင့်နေသည်။ သရက်သီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်သည် ကြားခဲ့ဖူးသည့်အရာကို ဆန်းတို့စ်အား တစ်ကြိမ် ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းမှာ ပြည်ပ ပို့ကုန် ဖြစ်သောကြောင့် ကျူးဘားပြည်သူပြည်သားများ သူတို့၏ သရက်သီးများကို ဘယ်လိုမှ စားခွင့်မရ ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဘော့ပဲဘဲနက်စ်၏ ဇနီး ဟာဗာနာကို လာရောက်လည်ပတ်ခဲ့စဉ်က ကျူးဘားတို့၏ နှစ်ရက်စာ လုပ်ခနီးပါးဖြင့် သရက်သီးဝယ်ခဲ့ရကြောင်း ကျွန်တော် သိခဲ့ရသည်။

ဗိုလ်ကြီးသည် နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေသည့် ရုရှားလုပ် ဖိယက်ကားလာဒါသို့ ပြန်လှည့် လာခဲ့သည်။ သူသည် လက်ကို ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်တင်ကာ လူသွားလမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်နှင့်အတူ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အရပ်ဝတ်နှင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ဘာကြောင့် ဖြေးဖြေးလေး လမ်းလျှောက် နေသည်ကို ကျွန်တော် စဉ်းစား၍ မရ။ ထိုစဉ်အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် အဆောက်အဦးမှ ထွက်လာပြီး ကျွန်တော် တို့ထံ ဦးတည် လျှောက်လာသည်။ သူမသည် ငါးဖမ်းပိုက် အိတ်မျိုးဖြင့် အလုံးကြီးကြီး မှည့်ဝင်းနေသော သရက်သီး ခြောက်လုံး၊ ခုနှစ်လုံးခန့်ကို သယ်လာသည်။

“ဒါဟာ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ၊ သူဘယ်လိုဆက်ကမလဲ”

သူမ ကျွန်တော်တို့ အနားက ဖြတ်သွားသည်။ သူ သယ်သွားသည့် သရက်သီးများမှာ တရားဝင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။ သို့ရာတွင်

ဇာတ်လိုက်သူရဲကောင်းကြီး၊ ဗိုလ်ကြီးဆန်းတို့စသည် အော်စကာဆုရယူနိုင်မည့် အခွင့်အရေးကို မအောင့်အည်း နိုင်ခဲ့ပါ။ သူ့လက်ကကျွန်တော့်ပရုံးပေါ်တင်နေလျက်ပင် လမ်းခုလပ်၌ တစ်ပတ်လည်လိုက်သည်။

ထိုနောက် ယခုလေးတင် ဖြတ်သွားသည့် အိတ်ကိုလက်ညှိုးထိုးလိုက်ပြီး အံ့ဩတကြီးပြောလိုက်သည်။ “အဲဒီ သရက်သီးတွေကို ခင်ဗျားကြည့်နေတာလားဗျ”။

“သိပ်လှတာပဲ ဗိုလ်ကြီး၊ အထက်တန်းလွှာ ကိစ္စတွေအပေါ် ဗိုလ်ကြီးအာရုံစိုက်နေတာ လွန်နေ-မလားမသိဘူး”

ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူရှိနေသော အခြားအစောင့်သည်လည်း စိတ်ကထိုအသီးဆီကို ရောက်နေသည်။ ယင်းသည်ကား ဟာဗာနာသို့ ဝါဒဖြန့်ခရီးစဉ်များအဖြစ် ကျွန်တော်တို့ သွားခဲ့ကြစဉ်အတွင်း ရှားရှားပါးပါး တွေ့ခဲ့ရသည့် သရက်သီးများပင် ဖြစ်သည်။

မကြာမီ မဲလ်နှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ကျွန်တော်တို့၏ သီးခြား အကျဉ်းခန်းများဆီသို့ လာပြီးကျွေးကြသည်။ သရက်သီးများကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တအံ့တဩဖြစ်သွားကြသည်။ အစောင့်များကလည်း ကျွန်တော်တံခါးပေါက်ရှိ လူဝင်ပေါက်ကို ဖွင့်ကာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုကြိုက်မှန်း တအံ့တဩမေးကြသည်။ မဲလ်ကိုလည်း ကျွန်တော့် လိုပဲ မေးကြသည်။ ကွန်မြူနစ်များသည် သရက်သီးများ သို့မဟုတ် လူထုကြီးကို ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမည်ကို သိကြသည့် လိမ်ညာတတ်မှု၏ အရှင်သခင်များ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သဘော ပေါက်သွားသည်။

အသီးတစ်မျိုးတည်း ရှားပါးသည် မဟုတ်ပါ။ ဒါဇင်နှင့်ချီသော မရှိမဖြစ်လိုအပ်ချက်များကို ရာရှင် ခွဲတမ်းဖြင့် ခွဲဝေပေးနေကြရသည်။ ရာရှင်စာအုပ်သည် ယနေ့ကာလ၏ အခြေအနေမှန်ဖြစ်ပြီး ညံ့ဖျင်းလှသည့် စီးပွားရေးကို အထင်းသားဖော်ပြနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျူးဘားနိုင်ငံ ဆင်းရဲခြင်းသည် အမေရိကန်၏ စီးပွားရေး ပိတ်ဆို့မှုကြောင့် ဟု အများက အပြစ်တင်ကြသည်။ တကယ်တော့ ကွန်မြူနစ်ဝါဒက လူတွေကို ချွတ်ခြုံကျစေ ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အသက်ခြောက်

ဆယ်ကျော် “စီးပွားရေး ပညာရှင်ကြီး” ဖိဒယ်သည် အများဒုက္ခရောက်စေမည့် စမ်းသပ်မှုများအတွက် ပီဆိုငွေ သန်းပေါင်းများစွာ ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။

သူ၏ယုန်စီမံကိန်းအတွက် တင်သွင်းခဲ့သည့် ယုန်များမှာလည်း အားလုံးသေခဲ့ကြပြီး အပူပိုင်းဒေသ အပူဒဏ်ကြောင့် အလုပ်မဖြစ်ခဲ့။ ဝက်စီမံကိန်းတွင်လည်း အအေးပိုင်းဒေသ ဝက်များကို မြောက်ပိုင်းမှ တင်သွင်းပြီး ဆက်လက်ရှင်သန်ရေးအတွက် လေအေးပေးစက် တပ်ဆင်ထားသည့် အထူးမွေးမြူရေးစခန်းများတွင် ထားရှိပါ သော်လည်း လေအေးပေးစက် ပျက်သွားသည်နှင့် ဝက်များသည်လည်း သေဆုံးကုန်ကြရသည်။

ကက်စထရိုသည် ဗြိတိသျှကျွမ်းကျင်သူများက မဖြစ်နိုင်ဟု ပြောနေသည့်ကြားက ကော်ဖီပင်များကို ဟာဗာနာမြို့တော်၏ ပတ်ပတ်လည် ထက်ဝက်ခန့်တွင် စိုက်ပျိုးစေခဲ့ရာ အပင်အားလုံး သေကြေခဲ့ကြသည်။

ဤကဲ့သို့ဖြင့် ဖားမွေးမြူရေး အစီအစဉ်၊ မိကျောင်းမွေးမြူရေးအစီအစဉ် စသည်ဖြင့် -

နောက်ဆုံး ရုရှားအကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ်များကို အစိုးရဌာနတိုင်းတွင် ထားရှိပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့သော ရူဘယ်-ပီဆို သန်းပေါင်းများစွာတန် လုပ်ငန်းများမှာလည်း အလဟဿ ဖြစ်ကုန်သည်။ ထို့အပြင် စိတ်မကောင်းဘွယ်ရာ အခြေအနေများကို နိုင်ငံရေး ကာတွန်းပုံများက ရောင်ပြန်ဟပ် ပြနေသည်။ ကျွန်တော် ရှိနေခဲ့စဉ်တုန်းက မြို့တော်၏ အုတ်နံရံများတွင် ယင်းကာတွန်းပုံများကို ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ခဲ့ရသည်။ ကာတွန်းပုံတစ်ခုတွင် လေးလံ လှသော လှည်းတစ်စီးရှေ့၌ မြင်းတစ်ကောင် မြေကြီးပေါ်၌ လဲကျနေသည်။ စာတမ်းရေး ထိုးထားပုံမှာ “ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ပိုပြီး မတွန်းပါနဲ့တော့၊ မြေကြီးနဲ့ တစ်သား တည်း မဖြစ်ရုံတမယ် ဖြစ်နေပါပြီ” ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ဒုက္ခခံစားခြင်းနှင့် နာကျင်မှုများသည် ကွန်မြူနစ်တိုင်းပြည်များကို လွှမ်းမိုးခဲ့သည့်အလျောက် ဒါဇင်နှင့် ချီသော ဟာသများလည်း ရလဒ်များအဖြစ် ပေါ်ထွက်ခဲ့သည်။ ယင်းဟာသများကို ပြောလိုက်ကြတိုင်း အဖြစ်မှန် ကိုဖော်ထုတ်ခြင်းဖြစ်ရာ မရယ်ဘဲမနေနိုင်ကြသည်မှာ ထူးဆန်းနေသည်။

စီးပွားရေးအခြေအနေကို တိတိကျကျ ရောင်ပြန်ဟပ် ထားသည့် ထင်ရှားသော ဟာသတစ်ခုရှိသည်။ ယင်းမှာ သူ၏ လုံခြုံရေးတပ်ဖွဲ့ကို တိုးတက်စေ လိုသော ဖိဒယ်သည် သူ့ကိုအကြံပေးရန် နာမည်ကျော် စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်းကို ငှားရမ်းခဲ့သည်။ ရှားလော့ သည် ဖိဒယ်နှင့်အတူ သူ၏ဂျစ်ကား၌ ရက်သတ္တပတ် တော်တော်များများ စီးနင်းခဲ့သော်လည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြော။

“ရှားလော့၊ ကြည့်ပါအုံး” ဖိဒယ်က ပြောလိုက်သည်။ “ခင်ဗျားဟာ တော်တော် နာမည်ကြီးတယ်လို့ ကျွန်တော် သိရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့် ကို နဲနဲလေးမှ မကူညီသေးပါလား။ ကျွန်တော့်ကို သဲလွန်စ တစ်ခုလောက်တော့ ပြောပြအုံးမှပေါ့”။

ရှားလော့သည် လူနေတိုက်ခန်း ဆယ်ထပ်မြောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ညွှန်လိုက်သည်။ “အင်္ကျီအနီရောင် အသစ်နဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သမ္မတကြီးတွေ တယ်နော်။ အဲဒီလူဟာ ဘာအတွင်းခံ ဘောင်းဘီမှ ဝတ်မထား ဘူးဗျ” ဟု ဟုမ်းက ပညာသားပါပါ ပြောလိုက်သည်။

ကက်စထရိုသည် ဂျီ-၂ တစ်ယောက်ကို ချက်ချင်းစေလွှတ်လိုက်သည်။ ထိုဂျီ-၂သည် သံသယ အဖြစ်ခံရ သောသူကို နံရံဘက်သို့ မျက်နှာမူစေပြီး သူ၏ဘောင်းဘီကို အနည်းငယ် ချွတ်ခိုင်းလိုက်သည်။ တော်လောက်ပါပြီ။ အတွင်းခံ လုံးဝမရှိ။

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှားလော့”။ ဖိဒယ်တောင်းပန် လိုက်သည်။ “အဲတာအားလုံးမှန် တယ်။ ငွေတစ်ဆင့်ကလေးတောင်မကျန်ဘဲ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပေးထိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားအဲတာကို ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ။ မယုံနိုင်အောင်ပါပဲဗျာ။ ခင်ဗျားအသေးစိတ် အားလုံးသိနေတာပဲ”။

ရှားလော့သည် ပြုံးလိုက်ပြီး “ခင်မင်ရပါသော သမ္မတကြီး ဖိဒယ်၊ ဒါအစပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ရာရှင်ခွဲတမ်း စာအုပ်အရ သမ္မတကြီးရဲ့ နိုင်ငံသားတွေ ဟာ နှစ်တစ်နှစ်မှာ ရှုပ်အင်္ကျီအသစ်တစ်ထည် ဒါမဟုတ် အတွင်းခံ အင်္ကျီအ သစ်တစ်ထည် လောက်ပဲ ပိုင်ဆိုင်နိုင်ကြတယ်။ ကျွန်တော် တွေလိုက်ရတဲ့လူဟာ ရှုပ်အင်္ကျီအသစ်နဲ့ ဆိုတော့ အတွင်းခံဘောင်းဘီ ဘယ်လိုမှ ဝယ်မဝတ်နိုင်ဘူး

ဆိုတာ ကျွန်တော် သိလိုက်ရပါတယ်။

စောင့်ဆိုင်းရသည့် အချိန်က ရောက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် နှစ်လနီးပါး သီးသန့်အကျဉ်းခန်း ကိုယ်စီတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ကို ပေးကမ်းခဲ့ကြရသည့် အရာများလည်းမရှိတော့။ လမ်းဘေးရှိ ရောင်စုံ ပန်းပွင့်များကို ဖြတ်သန်းသွားချိန်မျိုး၌ အသက်ရှူနေခြင်းကို ထိန်းလိုက်ပြီး ကားကြောင့် တုန်ခါ နေသယောင် ရှိသော ရောင်စုံများကို အမြဲမှတ်ထားနိုင်အောင် စက္ကန့်တိုင်း ဖြစ်နိုင်သမျှ အငမ်းမရ ကြည့်နေခဲ့သည်။ အကျဉ်း ခန်းတွင် ဘာကာလာရောင်စုံမှ တွေ့ရသည်မဟုတ်။

တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော်သည် တံခါးရှိ ဂဟေဆော်ထားသော သံတန်းများအပေါ် ခြေဖျားကို အားပြု ပြီး တက်ကြည့်လိုက်ရာ ဘဲဥပုံ လျှပ်စစ် မီးလုံး အောက်ရှိ အိတ်ငယ်လေး တစ်ခုတွင် သေနေသော အင်းဆက် ပိုးကောင် လေးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် သေးငယ်ပြီး အထိအခိုက်မခံ သော သက်တန့်ရောင် ပြေးနေသည့် ပိုးကောင်ကလေးများကို လက်ပေါ်တင်လိုက် သည်။ ထို့နောက် အလင်းရောင်အောက်တွင် အစိမ်း ရောင်၊ ပန်းရောင်များဖြင့် လှပနေသော ပိုးကောင်ကလေးများကို ကြည့်နေလိုက်သည်။ ကျွန်တော် ရှုထုတ်လိုက် သောလေက လက်ထဲမှ ပိုးကောင်များကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွင့်ထွက်ကျသွားစေသည်။ ကျွန်တော်သည် အောက်သို့ဆင်းလိုက်ပြီး ဒူးထောက်ကာ သူတို့ကို ဆက်ပြီးကြည့် ပါသော်လည်း မျက်မှန်မရှိသောကြောင့် မှေးမှိန်လှ သည့်အလင်းရောင်အောက်တွင် အရာမထင်။

ကျွန်တော်တို့၏ ခံနိုင်ရည်ကို စမ်းသပ်သည့် ကာလ ဘယ်လောက်ကြာ ကြာသွား နေမည်ကို ပြော၍မရ။ ဘယ်အချိန်မှာ အိုဖယ်လီယာနှင့် ကလေးများကို တစ်ဖန်တွေ့ရမည် ဆိုသည်ကား မသေချာ။ ဘုရားသခင်၏ ကျိန်းဝပ်တည်ရှိမှုက အမြဲတမ်းနီးကပ်စွာ ရှိနေပါသော်လည်း စောင့်မျှော်နေရမည့် အလုပ်က အဆုံးရှိဟန်မတူ။

အတွင်းလုံခြုံရေး

ရှည်လျားပူပြင်းသော ဇူလိုင်လနှင့် ဩဂုတ်လတို့၏ နေ့နှင့်ညများသည် ကား တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန် နေသည်။ အကျဉ်းခန်းအတွင်း လမ်းလျှောက် လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေရမှ ရပ်လိုက်ပြီး ဝတ်ရုံဖြင့် ရေကိုခွဲခဲ့သည့် ဧလိယကို သတိရ ကာ မျက်နှာသုတ် ပုဝါဖြင့် ကျွန်တော် ကုတင်ကို ရိုက်လိုက်သည်။

‘ဒါကြောင့် ဘုရားသခင်ဟာ ကျွန်တော့် အတွက်တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန် ချိန်မှာ လုပ်ပေးမှာပါ။’ ကျွန်တော် ကျယ်လောင်စွာ ထုတ်ဖော် ပြောလိုက်သည်။

ကိုယ်တော်သည် တစ်နေ့ ဤသံမဏိတံခါးများကို ရိုက်ခွဲပြီး ကျွန်တော် သက်တောင့် သက်သာဖြင့် အပြင်ရှိငှက်များကို မုန့်ပစ်ကျွေးမည် ဆိုသည်က ကျွန်တော်၏ စိတ်ချမှုဖြစ်သည်။ ငှက်ကလေးများ၏ ချီးမွမ်းတေး သံများက ကျွန်တော့် အတွက် အားဆေးတစ်ခွက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ လိမ္မော်ရောင် နှုတ်သီးနှင့် အညိုရောင် ငှက်ကလေး တစ်ကောင်သည် ကျွန်တော့် ပြတင်းပေါက်ရှိ အက်ကွဲရာကို နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးနေရင်းကျွန်တော့်ကို စောင်းငဲ့ကြည့် နေသည်။ ကျွန်တော်သည် တက္ကဆက်ပြည်နယ်၊ ဟူစတန်မြို့ရှိ ဂါလ်ဖ်ကို့စ် ကျမ်းစာကောလိပ်၏ ညတစ်ညကို သတိရလိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ နာရီနှိုးစက် ပျက်နေသဖြင့် နံနက် ခြောက်နာရီတွင် ကျွန်တော့်ကို နှိုးပါမည့် အကြောင်း ဘုရားသခင်၏ အကူအညီကို တောင်းခံခဲ့သည်။ နံနက်ရောက်လာသော် “ဒုတ်၊ ဒုတ်၊ ဒုတ်” ဟူသည့် အသံက အိပ်ပျော်နေသော ကျွန်ုပ်ကို နိုးထစေလိုက်သည်။ အိပ်ရာက ထလိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ ပြတင်းပေါက် အပြင်ဘက် အုတ်ကြွက် လျှောက်ဆင့်ပေါ်ရှိ ကြက်တူရွေးတစ်ကောင်က ပြတင်းမှန်ကို နှုတ်သီးဖြင့်

တောက်နေ သည်။ အချိန်ကား ခြောက်နာရီအတိကျ ဖြစ်နေသည်။

မကြခဏဆိုသလို ဝမ်းကိုက်နေမှုက ကျွန်တော့်ကို အားနည်းသွားစေသော်လည်း ကျွန်တော်သည် အကျဉ်း ခန်းအတွင်း ဆက်လက် လမ်းလျှောက်နေခဲ့သည်။ တနင်္ဂနွေနေ့ ရောက်လာလျှင် အစောင့်များ အဆောက်အဦ ပြင်ပတွင် တစ်သံတစ်ညီတည်းဖြင့် ဖိဒဲလ်၊ ချီ၊ ကာမီလိုတို့နှင့် အခြားဘုရားများကို ရည်ရွယ်ကာ သံချပ်သီချင်း များ ဟစ်ကြွေးသီဆိုကြမည်ကို ကျွန်တော် သိသည်။

ယင်းအချိန်တွင် နွားနို့လာဝေကြရာ အစောင့်များနှင့် စကားပြောရန် ကျွန်တော် ကြိုးစားလိုက်သည်။ ငယ်ရွယ်သူတစ်ဦးက ရယ်မောပြီး ပြောလိုက်ပုံက “ဒီ ဘုရားသခင်အကြောင်းကို ခင်ဗျားဘာလို့ ပြောနေ တာလဲ။ ဖီဒယ်ကကစထရိုဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဘုရားပဲ” ဟူ၍ဖြစ်သည်။ အစားအစာ လာချပေးသည့် အခြားတစ်ဦးမှာ ကျွန်တော် ၏တံခါးရှေ့တွင် စက္ကန့်အနည်းငယ်မျှ လာရပ်လေ့ရှိသည်။ သူ့အား ကျွန်တော် ပြုံးပြီး “သခင်ယေရှု သင့်ကို ကောင်းကြီးပေးပါစေ” ဟုပြောလိုက်သည်။ သူလည်း ပြန်ပြုံးပြပြီး ဘာမှ ပြန်မပြော။ တစ်ကြိမ်တွင် ဗိုလ်ကြီး ဆန်းတို့စ် ကျွန်တော့် အကျဉ်းခန်းတွင် ရှိနေတုန်း လူငယ်အစောင့်သည် အစားအစာဖြင့် ရောက်လာသည်။ စစ်ဆေးမေးမြန်းနေသည့် အချိန်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော့် သူ့ကို လျှပ်တပြက် ကောင်းကြီးမပေး လိုက်ရ။ မိနစ်အ နည်းငယ်အကြာတွင် သူသည်အတွင်းပိုင်းသို့ မရဲတရဲ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ့၊ ကျွန်တော်ရဲ့ ‘သခင်ယေရှု သင့်ကို ကောင်းကြီးပေးပါစေ’ က ဘယ်ကို ရောက်သွားသလဲ” ဟု သူပြုံး ဖြိုးဖြိုးလုပ်လိုက်သည်။

ဗိုလ်ကြီးသည် တထိတ်တလန့် မျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော့် တံခါးဘက်ဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သော်လည်း အစောင့်မှာ ထွက်သွားပြီး ဖြစ်သည်။

စိတ်ပျက် ငြီးငွေ့မှုကို တိုက်ဖျက်ရန် ကျွန်တော်၏ လမ်းလျှောက်ခြင်းကို တစ်နေ့ သုံးမိုင် တိုးမြှင့် လိုက်သည်။ ခေါက်တုန့် ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေရင်း ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှ သခင်ယေရှု၏ နာမည်များကို ကျယ်လောင်စွာ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။ “ဧမာနွေလ (ဘုရားသခင် ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူရှိသည်)၊ ကယ်တင်ရှင်၊ အရှင်သခင်၊ ဘုရင်၊ သခင်ဘုရား၊ ကျောက် ...”

ဝိညာဉ်ရေးရာ အဓိပ္ပါယ်ရှိသည့် ကျောက် ကဲ့သို့သော သခင်ယေရှုသည် ကျွန်တော်၏ အသက်ဝိညာဉ်ကို တန်ခိုးကြီးစွာ ပြုစုပျိုးထောင်တော်မူပြီး ခွန်အား ပေးတော်မူသည်။ ကျွန်တော့် တွင် ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်း ပိုင်ဆိုင်မှု ဘာမှမရှိ။ မိသားစုလည်း မရှိသည့်အပြင်၊ ကျွန်တော် နှင့် တန်းတူရည်တူတို့၏ လေးစားမှုကိုလည်း မခံရ။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်တွင် “ကျောက်” ရှိသည်။ ကိုယ်တော်၌ ရပ်တည်ရန်အတွက် နေ့စဉ် ကျွန်တော် လေ့လာ သင်ယူနေရသည်။

ဤစစ်ဆေးမေးမြန်းသည့် အကျဉ်းထောင်၏ အမည်မှာ အတွင်းလုံခြုံရေး ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ အတွင်းရှိ ယုံကြည်ခြင်း မျိုးစေ့မှာ တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးနေလေရာ ကျွန်တော် အရွဲ့တိုက်ပြီး ရယ်မောလိုက်သည်။ ကိုယ်တော်၏ ကျေးဇူးတော်နှင့် ကိုယ်တော်၏ ကျွန်တော့်အတွင်း၌ တည်ဆောက်ပေးမှု တို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ကြီးထွားလာပြီး ယခုလောက်အတွင်း လုံခြုံမှု မကြုံတွေ့ခဲ့ရဖူးပေ။

အောက်ရှိ ပထမထပ်တွင် ဗိုလ်ကြီးသည် ယင်းလုံခြုံမှုကို ဖျက်ဆီးရန် ကြိုးစားနေသည်။ ကျွန်တော် ၏ဘုရားသခင်ကို ယုံကြည်ခြင်းအား ဆွဲဖျက်ရန် သူ၏ ကြိုးပမ်းမှုများမှာ ပြင်းထန်လှသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် သည် ပို၍ပို၍ ‘ကျောက်’ အပေါ်နှင့် သူ၏ ပေးဆပ်ခဲ့သော မေတ္တာ၌ အမှီပြုလေလေ ဆန်းတို့၏ ပါးပါးလှီးမည့် နည်းစနစ်မှာ ပို၍အခက်အခဲ ရင်ဆိုင်သွားနိုင်သည်။ သူသည် ကျွန်တော်၏ “အပြင်ပန်း ဘာသာရေး” တွမ်ဂိုက်ကို ရိုက်ထုနိုင်လျှင် သော်မှ ကျွန်တော့် အတွင်းထဲ၌ ရှိသည့် တိုက်ထောင့် အထွတ်ရှိ ကျောက်တည်းဟူသော သက်တော် ရှင်ယေရှုကို ထိပ်ထိနိုင် မည်မဟုတ်ချေ။

ကျွန်တော်၏ အကျဉ်းခန်းတွင် ကက်စထရို၏ လူ့အဖွဲ့အစည်း ရှုထောင့်အားလုံးကို ထိုးဖောက် စိမ့်ဝင်နေသည့် ဘုရားဆန့်ကျင်သော အတွေးအခေါ်ကို ပြန်လှန်သုံးသပ်ရန် အချိန်အများကြီး ရခဲ့သည်။ ကျူးဘား ရှိအသင်းတော်များ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခခံစားနေကြရသနည်း။ မှာကံစံဘာသာရေးသည် အသင်း တော်ကို ဆန့်ကျင်ရန် တစ်ခုတည်းမဟုတ်ဘဲ ကင်ဆာကဲ့သို့ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကိုက်စားနေသော အရာဖြစ်သည်။

မျိုးဆက်သစ် သင်းအုပ်ဆရာများက ယခုအချိန်တွင် မှာကံစံ၊ လီနင်နှင့်

ကက်စထရိုတို့ကို မေရှိယကဲ့သို့ ချီးမွမ်းနေကြသည်။ လီနင်က “ကျွန်တော်တို့ ဘာသာရေးကို တိုက်ခိုက်ရမှာပဲ။ ဒါဟာ ရုပ်ဝါဒတစ်ခုလုံးရဲ့ ကကြီး ခခွေး အစဖြစ်ပြီး မှာကံစ် ဝါဒရဲ့ အကျိုးဆက် ရလဒ်ဖြစ်တယ်” ဟု ပြောခဲ့သည်။ ကျူးဘား၏တိုးတက်သမျှ အရာတွေက ဆိုလ်ဇင်နီဆင်၏ ၁၉၇၂ ခုနှစ်က ဖော်ပြချက်ကို ရောင်ပြန်ဟပ်နေသည်။ ယင်းမှာ “အသင်းတော်ကို ဘုရားမဲ့ဝါဒီ တွေက ဦးဆောင်နေပြီး စည်ကားသိုက်မြိုက်တဲ့ အခန်းအနားမျိုးကို လူတွေ မတွေ့ကြတာ နှစ်ပေါင်း ၂၀၀၀ ရှိသွားပြီ” ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ကျူးဘားရှိ ပုပ်ရဟန်းမင်းကြီး၏ ကိုယ်စားလှယ် မွန်စီဒိုဇာချီက ကက်သလစ် တွေမှာ နိုင်ငံရေး၌မှာ ပါဝင်ခွင့် ရှိသည့်အတွက် ကက်သလစ် လူငယ်များ ကွန်မြူနစ်လူငယ် အဖွဲ့အစည်းတွင် အဖွဲ့ဝင်များဖြစ်လာ နိုင်သည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ တချို့ဘုန်းတော်ကြီးများ သူ့ကို သဘောမတူနိုင်ကြဘဲ တစ်ဦးချင်း ကြိတ်မှိတ်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ် ကြရသည်။

မတန်ဇတ်စ်ရှိ ယူနီယံ ကျမ်းစာကျောင်းအကြီးအကဲမှာ သိက္ခာတော်ရ ဆာဂျီအိုအာစ်ဖြစ်သည်။ သူသည် ကျမ်းစာကို မီးရှို့သူ^၁ ကက်စထရိုကို အားကျ ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် မုတ်ဆိတ်မွေးအရှည်ထားခဲ့သည်။ အခုစ်သည် သူ၏ သဘောထားကို ဤကဲ့သို့ လောလောလတ်လတ် ပေးခဲ့သည်။ “မှာကံစ်သည် သူ၏ ခေါင်းထဲ၌ ဘုရားမဲ့ဝါဒီ ဖြစ်သော်လည်း သူ၏နှလုံးသားထဲ၌ကား မဟုတ်။ များစွာသော ခရစ်ယာန်တို့ ဘုရားမဲ့ဝါဒီ ဖြစ်နေကြခြင်းမှာ သူတို့၏ ခေါင်းထဲ၌ မဟုတ်။ သူတို့၏ နှလုံးသားထဲ၌ ဖြစ်နေသည်”။

အစမထမ ကြည့်ရသည်မှာ ဆင်းရဲသားများ၏ ဘဝကို မြှင့်တင်ပေးလို သည့် သနားကြင်နာသော မှာကံစ် ၏ ဝါဒအပေါ် ထောက်ခံစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ခရစ်ယာန်များကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူ၊ အစားကြူးသည့် ရုပ်ဝါဒီများ၊ သူတစ်ပါးကို နှုတ်စကားနှင့်သာ ချစ်ကြသူများဟု သူတို့က ပုံဖော်ကြသည်။ အနောက်ကမ္ဘာ၏ များပြားလှသည့် အပြစ်ကင်းစင်မှုများကိုလည်း မှားယွင်းစွာဖြင့်

^၁ အခန်းဖွင့် အမှာစာ၌ ကြည့်ပါ။

ထိုကဲ့သို့ ပုံဖော်နှိုင်းယှဉ် ထားလေရာ သူတို့၏ သရုပ်မှန်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာ နေခဲ့ရသည်။ သူတို့က ခရစ်ယာန်များကို “စီးပွားရေး ရာဇဝတ်သားများ” ဟု သဘောထားကြသည်။ သို့ရာတွင် ခရစ်တော်ပုံသက်သေပြ သကဲ့သို့ စစ်မှန်သော ခရစ်ယာန်တို့သည် မေတ္တာနှင့် ပြည့်ဝကြပြီး ပေးကမ်းကူညီ ပေးဆပ်ကြသည်။

မာ့ကံစ်၏ ပုံသက်သေတွေကအဘယ်နည်း။ ခရစ်တော်၏ စိတ်နှလုံးထဲ၌ ဘာရှိသည်ကို ကျွန်တော်တို့ သိကြသည်။ မာ့ကံစ် ကကော အဘယ်သို့နည်း။ သူသည် အမှန်တကယ် ကောင်းကျိုးပြုတတ်ပြီး လူ့အခွင့်အရေးဆိုင်ရာ စီးပွားရေး ပညာရှင်လား။

စီးပွားရေးပညာရှင် မာ့ကံစ်သည် ကဗျာသမား မာ့ကံစ်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ၏ကဗျာနှင့် စီးပွားရေးမှာ ရောထွေးလိမ်ယှက်နေသည်။ သူ၏ “လူ့မာန” ကဗျာ တွင် သူ့အစီအစဉ်များ ကမ္ဘာပေါ်တွင် တကယ့်တကယ် ဘယ်လိုအလုပ်လုပ် လာမည်ကို ထင်ဟပ်ထားသည်။ သူ့ကဗျာ ကြိုတင်ဟောပြောချက်သည် မာ့ကံစ်ဝါဒီ တိုင်း ပြည်များ စီးပွားရေး ချွတ်ခြုံကျခြင်းဖြင့် ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

လူ့မာန

စက်ဆုပ်အထင်သေးမှုတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ရန် ငါစိန်ခေါ်ပါ၏

လောက မျက်နှာ တစ်ခွင် ပြည့်နှက်နေ၏

ဤပစ်ဂမီ လူပုကြီးများ ပြိုလဲသွား ပုံကို ကြည့်ပါ

ဘယ်သူ ကျဆုံးမှုကမှ ငါ၏ စိတ်အားထက်သန်မှုကို ချိုးနှိမ်လိမ့်မည်မဟုတ်။

ဘုရားဆန်ဆန် အောင်မြင်စွာဖြင့် ငါသွားနေမည်

လောက၏ အပျက်အစီး များကြား၌

ငါသည် အားနှင့် အင်နှင့် တက်ကြွစွာ စကားပြောမည်

ငါသည် ဖန်ဆင်းရှင်နှင့် တန်းတူဖြစ်လေသတည်း။

မာ့ကံစ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ဖန်ဆင်းရှင်နှင့် တန်းတူရည်တူ ဖြစ်ပါသည်ဟု ဘာကြောင့် ပြောနေရသနည်း။ ဒါကစီးပွားရေးနှင့် ဘယ်လိုပတ်သက် နေသနည်း။

မာ့ကံစံသည် “ကစားသမား” ကဗျာကို ဤကဲ့သို့ ရေးစပ်ထားသည်။
 ကြောက်မက်ဘွယ် အခိုးအငွေ့များပေါ်ထွက်လာပြီး
 ဦးဏှောက်ကို ပြည့်စေကြ၏
 ငါရူးသွားပြီ၊ ငါ့နှလုံးသားများ လုံးဝပြောင်းလဲသွားချိန်အထိ
 ငါသွားနေမည်
 ဒီဓားကိုကြည့်
 အမှောင်၏ မင်းသား
 ယင်းကို ငါ့အား ရောင်းပါလော့။

သူ၏ “ဖြူဖတ်ဖြူရောင် အပျိုစင်” ကဗျာ၌လည်း ဤသို့ ဖြည့်စွက်
 ထားသည်။

ငါစွန့်လွှတ်ခဲ့ရသော ကောင်းကင်ဘုံ
 ကောင်းတာတွေနဲ့ ပြည့်နေကြောင်း ငါသိ၏
 ဘုရားသခင်အတွက် တစ်ခါက စစ်မှန်ခဲ့သည့် ငါ့ဝိညာဉ်
 ငဲ့အတွက်ရွေးချယ်ခံရပြီ။

၁၈၅၄ခုနှစ် မတ်(၃)ရက် ရက်စွဲဖြင့် မာ့ကံစံ၏သား အက်ဂါက သူရေး
 သော စာတွင် သူ၏ဖခင်အား “ချစ်လှစွာသော မကောင်းဆိုးဝါး” ဟု ကင်ပွန်းတပ်
 ထားသည်။^၂

ကမ္ဘာကြီး၏ ဆင်းရဲမှုကို ဆွဲဆောင်ထား သယောင်ရှိသော မာ့ကံစံ၏
 စီးပွားရေး သီအိုရီသည် တကယ်တမ်းကျတော့ “အလင်း၏ ကောင်းကင်တမန်”
 ကဲ့သို့ ရုပ်ပြောင်း ရုပ်လွဲ လုပ်ထားခြင်း မဟုတ်ပါလား။ စီးပွားရေး အကျင့်

---

^၂ ဤအမှောင် လွှမ်းပြီး အနည်းငယ်သာသိရသော မာ့ကံစံ၏ ဘဝအသွင်အပြင်
 ကို ထင်ဟပ်သည့် သူ၏စာများ၊ ကဗျာများနှင့် အခြားရေးသားချက်များကို ရစ်ချတ်ဂျိမ်းဘရန်
 ရေးသားသော “ကားလ်မာ့ကံစံ ဟာမာရ်နတ်ဆိုးလား” စာအုပ်တွင် တွေ့ရှိနိုင်သည်။

စာရိတ္တနှင့် ဝိညာဉ်ရေးရာ ကျွန်ခံနေရမှုတို့၏ ပန်ဒိုရ သေတ္တာအဖုံးကို သူတို့မဖွင့်ကြဘူးမဟုတ်ပါလား။ ဂျီ-၂၏ မှုတ်စစ်ဝါဒီ ဘုန်းတော်ကြီးများ ဖြစ်ကြသော အန်တိုနီယိုဆန်းတို့၏ ဗိုလ်မှူး အာလာဗက်စ် နှင့်အခြား သူများသည် ဤသီအိုရီကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် အံဝင်ပြည့်စုံစွာ ပုံသွင်းခံကြရသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ဆင်းရဲသားများကို စိတ်စေတနာကောင်းဖြင့် ထောက်ပံ့ကယ်တင်ကြသူများ မဟုတ်ဘဲ ရန်လိုမုန်းတီး ယုတ်မာမှု များ၊ ဖိနှိပ်သည့် တရားမဲ့ဝါဒီများ၊ ဘုရားသခင်ကို လှောင်ပြောင်သူများနှင့် ခရစ်ယာန်အသက်တာနှင့် ကိုယ်ကျင့်တရားတို့ကို ကျူးကျော်ဖျက်ဆီးသူများ ဖြစ်ကြသည်။ အားလုံးသော အစိုးရများ ထဲတွင် သူတို့ကိုယ် သူတို့ မှုတ်စစ် ဝါဒီများဟု အများရှေ့တွင် ထုတ်ပြန်ကြေငြာကာ ဘာသာရေး ဖိနှိပ်မှုများ ရှိသည်ဟု ဘာကြောင့် ပြောနေကြသနည်း။

ကွန်မြူနစ်ဝါဒ၏ ဖိနှိပ်မှုသည် စီးပွားရေးနှင့် နိုင်ငံရေး နယ်ပယ်တွင်သာ မဟုတ်ဘဲ ကျူးဘားပြည်သူ တို့ စိတ်ဝိညာဉ်ဘဝ၌ ထင်ရှားစွာ တွေ့ရသည်။ သံသယနှင့် ကြောက်ရွံ့မှုများသည် ထိန်းချုပ်မှုလက်နက်များ ဖြစ်နေသည်။

မိသားစုနှင့် ခွဲခွါနေမှုသည် ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဟန်ဆောင်၍ မရသော နာကျင်မှုဖြစ်သည်ကို သိပြီး သူတို့၏ နာမည်များကို အသုံးပြုကာ ကျွန်တော့်အား အဆက်မပြတ် ညှဉ်းဆဲနေကြသည်။ အနက်ရှိုင်းဆုံး ဝေဒနာကို ပေးစွမ်းနိုင်သည့် သူတို့၏ နည်းစနစ်ကို ကျွန်တော် ခံနိုင်စွမ်းမရှိတော့။ ကျွန်တော်၏ စိတ်ဝိညာဉ်ကို လှည့်ပတ်ပြီး မွေနှောက်နေမှုများ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လွန်သွားသည်။

“အို ဘုရားသခင်၊ ဒီနာကျင်မှုတွေကို ကျွန်တော် တောင့်မခံနိုင်တော့ပါ။ ပြင်းထန်လွန်းပါတယ်။ ကယ်မတော်မူပါ” ဟု တစ်ခုသော ညနေ၌ ကျွန်တော် ငိုကြွေးပြီး တောင်းပန်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်၏ အတွေး ထဲတွင် ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် ရေချိုးခန်းတွင် ဝမ်းပန်းတသာ ရေပက်နေသည့် ဒေနီယယ်လ် ဝင်ရောက်လာသည်။ သီချင်းအတို အထွာလေးကို လက်ခုတ်တီးပြီး ဆိုနေသည့် ဒိုရသီကာလည်း မျက်လွှာ၌ ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် သူတို့ကို တစ်ဦးတည်း ထိန်းနေရသည့် အိုဖယ်လီယာကို တမ်းတနေလိုက်သည်။

မာကျောသော အိပ်ရာပေါ်တွင် လူးလိမ့်နေရင်း သောကရောက်နေသော

စိတ်ထဲသို့ ဖျတ်ကနဲဝင်လာသော အတွေးက ကျွန်တော့်ကို လန်ဖျပ်သွားစေသည်။

“တွမ် ... တပ်မှူးကို သတိရပါ”

ဤအတွေး၏ ဖိအားမှာကား ပြင်းထန်လှသည်။ ကျွန်တော်အသံနှင့် ကြားလျှင်တောင်မှ ယခုလောက် ပို၍ကြည်လင်နိုင်မည်မထင်။ ကျွန်တော်သည် ကုတင်းစောင်းတွင် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ထိုင်နေလိုက်သည်။

“ဒါက ကျွန်တော့်ပြဿနာနဲ့ ဘာပတ်သက်မှုရှိလို့လဲ” ဟု ကျွန်တော် ရေရွက်လိုက်သည်။ “တပ်မှူး”

“တွမ်၊ တပ်မှူးကို သတိရပါ။ အဲတာကို စဉ်းစားကြည့်ပါ”။ ညွှန်ကြားမှုက တစ်ဖန်ရောက်ရှိလာသည်။

ကျွန်တော်၏ စိတ်သည် သခင်ယေရှုကို အံ့အားသင့်စေသည့် တပ်မှူး၏ အကြောင်းအရာကို ဖော်ပြ ထားသော လုကာ၊ အခန်းကြီး ခုနစ်သို့ အပြေးရောက်သွားသည်။ ဤရောမစစ်သားသည် သခင်ယေရှုကို သူ့အိမ်သို့ ကိုယ်တိုင်မလာစေဘဲ သူ၏ အိမ်တိုင်းရေးပြဿနာကို ဖြေရှင်းပေးနိုင်သည့် ပထမဦးဆုံး ယုံကြည်သူ ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ အသိတရားဝင်လာခြင်းက ကျွန်တော့် နှုတ်ကအပြုံးစကားများပွင့် အံ့ထွက်လာစေသည်။

“သခင်ယေရှုဘုရား ကိုယ်တော်ဟာ ယခုကျွန်တော် နေတဲ့ ဟာဗာနာရှိ အကျဉ်းခန်းကနေ ကယ်လီဖိုးနီးယား၊ ဂလင်းဒဲလ်ရှိ ကျွန်တော့် နေအိမ်ကို ဝိညာဉ်တော်နှင့် သွားရောက်နိုင်ပါတကား။ ကိုယ်တော် ကျွန်တော့် ဇနီးနှင့် ကလေးတွေကို ယခုတို့ထိတော်မူပါ။ အို ဘုရားသခင်သည် ချီးမွမ်းခြင်း ရှိပါစေသော။ သခင်ယေရှုဘုရား သူတို့ထံသို့ ကြွတော်မူပါ”။

ဤသည်မှာ နှုတ်ကပတ်တော်နှင့်အညီ အသက်ရှင်ခဲလှသည့် ခရစ်ယာန်လူငယ်လေး တစ်ယောက်အတွက် သေးငယ်လှသော အသားတုံးတစ်တုံးပမာ ရှိရင်းလှသော သင်ခန်းစာဖြစ်သည်။ ဤအသားသည် ယုံကြည်ချက်ကို တည်ဆောက်ပြီးရင်လိုက်သည်ဖို့ ဖြစ်စေသည်။ ဤအရာသည် ကျွန်တော်၏ ပြဿနာလေးတစ်ခုအတွက် ကျွန်တော်၏ အိတ်ထဲသို့ ဘုရားသခင် ထည့်ပေးလိုက်သော အရာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် မိသားစု အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရမှုများ

လာနေတုန်းပင် ဖြစ်သော်လည်း ပြင်းထန်သော ဝေဒနာ ခံစားရခြင်းမျိုး အရာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့် မိသားစု အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရမှုများ လာနေတုန်းပင် ဖြစ်သော်လည်း ပြင်းထန်သော ဝေဒနာ ခံစားရခြင်းမျိုး ဘယ်တော့မှ ထပ်မံပြီး ဖြစ်မလာတော့ပါ။ ကျွန်တော့်ကို အချွန်နှင့် ထိုးရန် စာတန် ကြိုးစားလာပါက ကျွန်တော် ကလည်း သူ့နောက်ကျောကို ရွယ်ပြီး “တပ်မှူးကို သတိရပါ” ဟု အော်ဟစ်လိုက်မည်ဖြစ်သည်။

ဤအောင်မြင်မှု၏ တွန်းအားဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကျမ်းချက်များကို ထပ်ခါတလဲလဲ ရွတ်လိုက်ပြီး ကျမ်းချက်အတိုအထွာ သီချင်းများ၊ ဝတ်ပြုသီချင်းများဖြင့် နေ့ရက်တိုင်း ဘုရားသခင်ကို ချီးမွမ်းထောမနာ ပြုလိုက်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော်သည် သခင်ယေရှု၏ ခြေတော်ရင်းသို့ နီးသထက်နီးလာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်၏ အားနည်းမှုများ၊ ပြဿနာများ တိုးပွားလာကြောင်း သတိပြုမိလိုက်သည်။ ကျွန်တော် အစာရှောင် ဆုတောင်းနေ ချိန်ကာလအတွင်း တချို့ကိစ္စရပ်များသည် လွယ်ကူစွာ ဖုန်းကွယ်နေတတ်ပြီး ဘာလုပ်ရ ဘာကိုင်ရမှန်မသိသော လူ့အဖွဲ့အစည်းသည်လည်း မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပလုံစီတက်လာတတ်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်၏ အကျဉ်းခန်းသည် “ဆုတောင်းခန်း” ဖြစ်လာပါတော့သည်။

ကျွန်တော်၏ ဖန်ဆင်းရှင် ဘုရားသခင်သည် အသက်ရှင်ခဲ့သမျှတို့၌ အကြီးကျယ်ဆုံး စိတ်ရောဂါ ပညာရှင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိခဲ့ရသည်။ ကိုယ်တော်သည် ပြဿနာများကို ရိုးရှင်းစွာ ဖြေရှင်းသည်မဟုတ်။ ယင်တို့ကို ကိုယ်တော်၏အသွေး၌ ‘အရည်ပျော်’ စေသည်။ ပြဿနာ တစ်ခုစီတို့ ဝင်ရောက်လာရာတွင် ယင်းတို့ အပေါ်၌ ရွှေရောင်ကားတိုင်ကို မျက်စိက မြင်ယောင်လာသည်။ ကျွန်တော်၏ အားနည်းမှုများက ကျွန်တော့် အပေါ် ဘယ်တော့မှ အနိုင်ယူချယ်လှယ်မှု မပြုနိုင်တော့အောင် ဤအသိတရားများက အထောက်အကူပြုခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် စတင်ပြီး လွတ်လပ်လာသည်။ ဖျစ်ညစ်ဆေးကြောခံရပြီး လန်းဆန်းလာသည်။

မာလခါ ၃:၂ ရှိ သခင်ယေရှုနှင့် ပတ်သက်သော ကြိုတင်ဟောပြောချက်

များက ကျွန်တော့်အတွက် အဓိပ္ပါယ်အသစ် ဆောင်လာသည်။ ... “ထိုသခင်သည် ငွေစစ်သောသူ၏ မီးခဝါသည် သုံးသော ဆပ်ပြာကဲ့သို့ ဖြစ်တော်မူ၏”။ သေးငယ် လှသည့် ဖြူဖွေးသော ဆပ်ပြာက ကုတင်ပေါ်ရှိ ကျွန်တော့်အား ကျိတ်ပြုံးပြုံး စေခဲ့သည်။ လွတ်လပ်စေသည်။ သန့်ရှင်းစေခဲ့သည်။ သခင်ယေရှု သူ၏ ကလေး လေးအား လျှော်ဖွတ် ဆေးကြောလိုက်ခြင်းပင် တည်း။

တနင်္ဂနွေ ဘုရားကျောင်းကို အသွား ကားကို ခဏလေး အလျင်အမြန် ဝင်ဆေးခဲ့ရလောက်အောင် “ဆေးကြောခြင်း” အတွက် အချိန်လု လုပ်ယူခဲ့ရသော အဖြစ်များကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သခင်ယေရှုသည် “ဖမ်းစားညှို့ယူထားသော ပရိသတ်တစ်ဦး၏ စိတ်နှလုံးကို လုံးလုံးလျားလျား ဆေးကြောလိုက်ပါပြီ။

ကိုယ်တော်သည် ကျွန်ုပ်အား ဂရုစိုက်နေဆဲဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည့် အတွက် ကျွန်တော် အတိုင်းထက် အလွန်ဝမ်းမြောက်နေသည်။ ကုတင်ပေါ် လူးလိမ့်နေရင်း “အိုဘုရားသခင်၊ ကျွန်တော့်ကို ဖြတ်တောက်မပစ် ပါနဲ့” ဟု ညပေါင်းများစွာ ဆုတောင်းခဲ့သည်။ အသီးမသီးသော အကိုင်းအခက်များကို ခုတ်ပစ်မှာ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သတိရနေသည်။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ်တော်အတွက် အသီးပို၍ သီးနေရပါ မည်။ ကျွန်တော် အခုဖြတ်တောက်ခြင်း ခံနေရပြီလား။ ယင်းနေ့များနှင့် ညများတုန်းက ချိုသာသော မေတ္တာဖြင့် ကျွန်တော့်အပေါ် ပြုစုခဲ့ခြင်းတို့သည် နှစ်သိမ့်အားပေးမှုများပင် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တော်သည် ကျွန်တော့်ကို ချစ်နေတုန်း၊ ဂရုစိုက်နေတုန်း၊ ကျွန်တော့် အတွက်ပြင်ဆင် ပေးနေတုန်း ဖြစ်သည်။

၁၉၇၈ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလတုန်းက ကျွန်တော်၏ နေအိမ်တွင် ခရစ်ယာန် မိတ်ဆွေ တချို့နှင့် ဆုတောင်း စည်းဝေး ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့အထဲက ကျွန်တော် အလုပ်ကို သိသူတစ်ဦးက ကျွန်တော်၏ သာသနာပြု လုပ်ငန်းအတွက် အုပ်စုလိုက် ဆုတောင်းပေးရန် အကြံပြုခဲ့သည်။ ဆုတောင်းစည်းဝေးအပြီးတွင် အမျိုးသမီးတစ်ဦး က ဘုရားသခင်၏ ဖော်ပြချက်နှင့်အညီ တစ်စုံတစ်ခုကို ဖော်ထုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မတို့ ဆုတောင်းနေတဲ့အချိန်မှာ ရှင်ဟာတိုင်ကီ ပုံးတစ်ခုလို အဝေးပြေးလမ်းမပေါ် ကျပြီးထိခိုက် သွားတာ ကျွန်မမြင်လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ကောင်းကင်တမန်တွေဟာ ရှင့်ရဲ့ ဘယ်ဘက် ညာဘက် တွေမှာ ထိုင်နေကြတယ်။ ရှင့်ကို ဘာကမှ မထိခိုက်စေဘူး။”

ယင်းသည် ပရောဖက် ပြုခြင်းဖြစ်ပါက ဘယ်လိုပရောဖက် ပြုခြင်းမျိုး ဖြစ်နိုင်မည်နည်း ဟု ကျွန်တော်သည် အံ့သြစွာဖြင့် သူမအပေါ် ကျေးဇူးတင်စကား ရေရွက်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ တမန်တော် ဝတ္ထုတွင် အာဂဗု ဟုအမည်ရသော လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို ထိုအမျိုးသမီး ပြောသလို ပေါလု ထောင်ကျမည့် အကြောင်းကို ကြိုတင်ပြောခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းကဲ့သို့ ကြိုပြောခြင်းသည် တမန်တော်များ ခေတ်အတွက် မဟုတ်ပါလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တိုင်ကီပုံးလို ပစ္စည်းမှာ လေယာဉ်ပျံပဲ ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆလိုက်သည်။

ထိုအမျိုးသမီး၏ စကားကို တစ်ကိုယ်တော် အကျဉ်းခန်းတွင် ထိုင်စဉ်းစား နေစဉ် လေယာဉ်ပျံက အမှိုက်ကားကို တိုက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက်အား သတိရလိုက်သည်။ တောင်ပံကျိုးသွားပြီး လေယာဉ်ပျံ ကိုယ်ထည်က လမ်းမကြီး ကို တိုက်ခိုက်ရာ လေယာဉ်ပျံသည် တိုင်ကီပုံးလို ပစ္စည်းမျိုးဖြစ်သွားသည်။ ခြစ်ရာတစ်ခုမျှ ကျွန်တော်တို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာတွင် မတွေ့ရ။ “ရှင့်ကို ဘာမှ မထိခိုက်စေရဘူး၊ ကောင်းကင်တမန်များက စောင့်ရှောက်ထားတယ်” ဟု ရားသခင်သည် ဂရုစိုက်ရုံသက်သက် မဟုတ်ပါ။ ပြင်ဆင်ပေးပါသည်။ ဘုရားသခင်သည် ကျွန်တော်တို့၏ နောက်နှင့်ရှေ့တွင် ရှိတော်မူ ပါသည်။

ကျွန်တော် အကျဉ်းထောင်ကြီးသို့ ပြောင်းရွှေ့ မခံရမီ ဩဂုတ်လနှောင်း ပိုင်းက ဗိုလ်ကြီးဆန်းတို့စ်သည် ကျွန်တော့်အား မိဘသဘွယ် ပြုမှုဆက်ဆံခဲ့သည်။ “သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သော ဘာသာရေး” ကို သီးသန့်ထားရှိပြီး နိုင်ငံရေးနှင့် မရောယှက်ရန် ရှေးဟောင်း သူရဲကောင်းပုံပြင်ရှိ ပညာရှိ တစ်ဦးနယ် သူသည် ကျွန်ုပ်အား အကြံ ပြုခဲ့သည်။ ဒါက ကျွန်တော့်ကို ကြည်နူးစေခဲ့သည်။ ကျမ်းစာ မှောင်ခိုတင်သွင်းခြင်းကို ဝေဖန်ခဲ့ကြသည့် အသင်းတော် ခေါင်းဆောင်များ၊ ဘာသာရေး တာဝန်ရှိသူများနှင့် အခြားဘုန်းတော်ကြီးများထံမှ ကြားခဲ့ရသော

စကားမျိုးကို ယခုကျွန်တော် ပြန်ကြားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤတူညီသော
ဟောပြောချက်မျိုးကို ကျွန်တော့်အား အင်းဆက် ပိုးတစ်ကောင်လို ရိုင်းစိုင်းတင်း
မားစွာ ဆက်ဆံခဲ့သည့် ကွန်မြူနစ် ဗိုလ်ကြီးတစ်ဦးထံမှ ကြားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။
“ခင်ဗျားနိုင်ငံရေးကို သတင်းကောင်းနဲ့ မရောသင့်ဘူး။ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်တဲ့
သတင်းကောင်းကိုပဲ ဟောသင့်တယ်”။

ဆန်းတို့စ်သည် ယုံကြည်ချက်များ ကိုယ်စီ ရှိကြသည့် ဘုန်းတော်ကြီး
များနှင့် သင်းအုပ်ဆရာများကို မေးခွန်းထုတ်နေခြင်း မည်၏။ ဘယ်လိုနိုင်ငံရေး
ပုံစံမျိုးမှာ သူတို့ ပါဝင်နေကြသနည်း။ သူတို့၏ နိုင်ငံရေးသည် ကျွန်တော်
နံရံပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသည့် “ကျွန်ုပ်၏ ဘုရင်သည် ခရစ်တော်ဖြစ်သည်”
ဆိုတာမျိုးလား။ ဒါမှမဟုတ် ကြမ်းတိုက်ကြိုး လက်ဝါးကပ်တိုင် နိုင်ငံရေးပုံစံ
မျိုးလား။ မကြာမီ ကျွန်တော် တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် ခရစ်တော်ရှိ
ကျွန်ုပ်၏ ညီအစ်ကိုများ ဖြစ်ကြသော ဤနိုင်ငံရေးသမား အချို့ကို တွေ့ရပါ
တော့မည်။

ဝေဒနာကျောင်းတော်ကြီး

မကြာမီ မဲလ်နှင့် ကျွန်တော်သည် အခြားအကျဉ်းထောင်တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန်အတွက် ကျွန်တော် ကြည့်ခဲ့ဖူးသည့် ဆိုဗီယက် ချွေးတပ်စခန်း ရုပ်ရှင်ကားမှ “အချုပ်ကား” နှင့် ရုရှားလုပ် ကားတစ်စီးပေါ် ရောက်နေ ကြသည်။ ညအချိန်ဖြစ်သည်။ အခြားအမေရိကန် တစ်ဦးဖြစ်သော မက်နှင့် ကျွန်တော်တို့ သည် နောက်ပိုင်းတွင် ပျော်ရွှင်စွာ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုနေကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ ၏ ပျော်ရွှင်စွာ ပြောဆိုနေသည့် စကားသံမှာ ကားရေတံခွန်အလား ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် လှောင်အိမ်ထဲရှိ ၄က်ကလေးများလို ဖြစ်နေကြပြီး အစောင့် သုံး၊ လေးယောက်တို့က အခြားတစ်ဘက်တွင် ထိုင်နေကြသည်။ သူတို့အားလုံး ဆိုဗီယက်လုပ် ရုရှားကျည်ဆံ များဖြင့် စက်သေနတ် (အေကေအမ် တိုက်ခိုက်ရေး ရိုင်ဖယ်) ကို ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။ ဘာဖြစ်လို့ ညအချိန်မှာ ဒီလို လုပ်ရသ နည်း။ ဘာဖြစ်လို့ အစောင့်တွေ ဒီလောက် များရသနည်း။ ယင်းကဲ့သို့သော ကြီးမားသည့် အင်အားပြမှုက ကျွန်တော်တို့အတွက် တစ်မျိုးဖြစ်နေသည်။

လက်နက်ကိုင်တို့၏ အနေအထားနှင့် ပတ်သက်ပြီး ယခုမှပဲ ကျွန်တော်တို့ စတင်လေ့လာခွင့် ရခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီးဌာန၏ အထူးအစောင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့အပြင် အမျိုးသား တော်လှန်ရေး ပြည်သူ့စစ်အဖွဲ့၏ အစောင့်တပ်ဖွဲ့နှင့် စစ်သားများ၊ အမျိုးသားတော်လှန်ရေး ရဲအဖွဲ့၊ နယ်နိမိတ် ပြည်သူ့စစ်အဖွဲ့နှင့် ကာကွယ်ရေး ဝန်ကြီးဌာနမှ သီးခြားတပ်ဖွဲ့ သုံးဖွဲ့တို့ ရှိကြသေးသည်။ ဤလက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့အားလုံးတို့သည် လူတွေကို လုံးဝ ဥသုတိန်းချုပ်ရန် တာဝန်ယူကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဟာဗာနာအရှေ့ဘက်ရှိ ကွမ်ဘီနာဒို ဒဲလ်အက်စတဲ အကျဉ်းထောင်၏ ပင်မဂိတ် တံခါးမှ ဝင်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ကားပြတင်းပေါက် အက်ကွဲရာတို့မှ မမြင်ရသော်လည်း ပျားများ တဝီဝီ မြည်နေသကဲ့သို့ လူပေါင်း ခုနစ်ထောင်တို့၏ အသံကြားကို ဆူဆူညံညံ ကြားနေရသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို အဆောက်အဦး နံပါတ် သုံး ရှိ ယာယီထိန်းသိမ်းသည့် အကျဉ်းခန်း၌ လောလောဆယ် ထားရှိကြသည်။ အကျဉ်း ခန်းများတွင် လူတွေ ပြပ်သိပ်နေပြီး ကျွန်တော်တို့၏ အကန့်တွင် ပြည်ပြေး အကျဉ်းသား နှစ်ဆယ်ရှစ် ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ အိပ်နေကြသည်။ သူတို့သည် တာယာကျွတ်များ၊ ဘုတ်များ ဖောင်များဖြင့် ကျူးဘားမှ တရားမဝင် ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားကြသည့် ထောင်ဒဏ် လေးနှစ်ကျခံနေရသူများ ဖြစ်ကြသည်။

ယင်းတို့အထဲမှ တစ်ယောက်က သူ၏ငါးနှစ်အရွယ် သမီးကို သူပေါင်ပေါ်တွင် တင်ကာ တာယာကျွတ်ကို စီးပြီး ကီးဝပ်စ်သို့ ပင်လယ်ခရီး ဘယ်လို သွားခဲ့ရကြောင်း ပြောပြသည်။ ကျူးဘား တိုပီဒိုဘုတ်များသည် ကက်စထရို ပင်လယ်ပိုင်နက်ကို ကျော်လွန်သည် သာမက အမေရိကန် ပိုက်နက်သို့ ရောက်လုနီးပါး ကင်းလှည့်ကာ ထွက်ပြေးကြသည့် နိုင်ငံသားများကို လိုက်လံဖမ်းဆီးကြသည်။ မဲလ်၊ မက်နှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ကုတင်ပဲပေးကြသည်။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ ယင်း၌ ရှိနေကြခြင်းကို ဂုဏ်ယူနေကြသည်။

ကျွန်တော်သည် အပေါ်ဆုံးရှိ နံရံကပ်ကုတင်တွင် ထိုင်ပြီး သူတို့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော် စပိန်လို ပြောတတ်မှန်း သူတို့သိကြသဖြင့် ပတ်ပတ်လည်၌ စုပြုံလာကြပြီး စကားပြောရန် စိတ်ထက်သန် နေခဲ့ကြသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာ ပါးလျနေသူများ၊ မုတ်ဆိတ်မွေး မရိတ်ကြသူများ၊ မျက်တွင်း ဟောက်နေကြသူများ၊ သွားကျိုးနေသူများ၊ အဝတ်ဟောင်းနွမ်း စုတ်ပြတ်နေကြသူများ၊ မလုံ့တလုံ ဝတ်ဆင်ထားသူများဖြင့် အပူပိုင်း ပါရာဒိုင်စ်သည်ကား လောက ငရဲပင် ဖြစ်နေတော့သည်။ ကျွန်တော် ဘာကိုပြောနိုင်မည်နည်း။

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့နဲ့ အတူ ထွက်ပြေးချင်တယ်” ကျွန်တော် တကယ် ဖြစ်စေချင်သည့် ဆန္ဒဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ “ပင်လယ်ကမ်းခြေ ဘယ်လောက်

ဝေးသလဲ”။

“မြောက်ဘက်ကို သုံးမိုင်လောက်ရှိမယ်” ဟု တစ်ယောက်က ရယ်ရယ် မောမော ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား လွတ်မြောက်သွားရင် တောင်မှ ခင်ဗျားနောက်မှာ ချန်ထားလို့မ ရတဲ့ အရာတစ်စုံတစ်ခု ရှိတယ်။ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင်နဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ပြဿနာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ကိစ္စတွေပဲ။ ကျွန်တော့်ကို စစ်မှန်တဲ့ လွတ်လပ်မှု ပေးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ပါး ကို ကျွန်တော် သိတယ်”။ ကျွန်တော်၏ စကားများ သူတို့ခေါင်းထဲ စိမ့်ဝင်သွား အောင် ကျွန်တော် ခဏရပ်လိုက်သည်။

သူတို့သည် ကျွန်တော့်ကို မေးခွန်းမေးလိုသည့် သဘောဖြင့် စိုက်ကြည့်နေ ကြသည်။ အသက်ကြီးသူတစ် ယောက်သည် သူ၏လက်ဖြင့် မေးစေ့ရှိ မှတ်ဆိတ် မွေးကို ပွတ်နေသည်။

“ကျွန်တော့်ကို လွတ်လပ်ခွင့် ပေးတာ ယေရှုခရစ်တော်ပဲ” ဟု ကျွန်တော် ဆက်ပြောလိုက်သည်။ “ကျွန်တော့်ကို ဆွဲချဖို့ ကြိုးပမ်းနေတဲ့ ပင်ပန်းမှုတွေနဲ့ ညစ်ပတ်နေတဲ့ အရာအားလုံး သူကယူသွားတယ်”။

မနှစ်မြို့ မလိုလားသည့် မျက်နှာဖြင့် တစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့ရ။ များစွာ သော သူတို့မှာ ငိုကြွေးနေကြ သည်။ ကုတင်အနားသို့ စုပြုံရောက်ရှိလာကြသူ များမှာ အစာအတွက် ပါးစပ်ဖွင့်ပြီး ရေမျက်နှာပြင်သို့ ခေါင်း ပြုထွက်လာသည့် ငါးကလေးများနှင့် တူနေသည်။ တချို့မှာ အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ထနေသည်။

ကျွန်တော်သည် ကုတင်ပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းလိုက်ပြီး သူတို့နှင့်အတူ ထိုင်လိုက်သည်။ အလေးအနက် ပြောနေသည့် သဘောဖြင့် ကျွန်တော်၏ ရင်ဘတ် ကို ပုတ်လိုက်ကာ “ကျွန်တော် ဟာ မိယာမိကမ်းခြေမှာ နေရသလိုပဲ အခုကျွန်တော် ဟာ လွတ်လပ်သူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့အထဲမှာ ရောက်နေတယ်။ သခင်ယေရှု ပေးတဲ့ လွတ်လပ်မှုကို ခင်ဗျားတို့ထံကနေ ဘယ်သူကမှ ယူမသွားနိုင် ဘူး”။ သူတို့ စိတ်လှုပ်ရှားလာကြသည်။

“ခင်ဗျား ကျမ်းစာအုပ်ကို သိသလား” ဟု တစ်ယောက်က မေးလိုက် သည်။ “ကျွန်တော်တို့ကို ကျမ်းစာထဲက တချို့စကားတွေကို ပြောပြပါလား”။

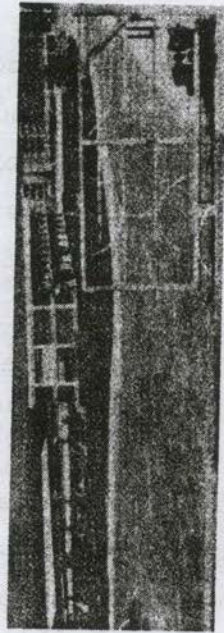
ဤကား အခြားသော ခယတောင်းပန်မှု ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် တော်တော်လေး ရှက်သွားသည်။ “ဘုရားသခင် ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ ကျမ်းချက်တွေကို ပိုပြီး အလွတ်မကျက်ခဲ့တာလဲ”။ ကျွန်တော် ထပ်ပြီး ဝမ်းသာ ပီတိဖြစ်သွား ရပြန်သည်။ “ဝိညာဉ်အရာ၌ ဆင်းရဲ ချို့တဲ့သော သူတို့သည် မင်္ဂလာရှိကြ၏။ (အင်္ဂလိပ်ကျမ်းစာအရ) ... စိတ်မသာ ညည်းတွားသော သူတို့သည် မင်္ဂလာရှိကြ၏။ အကြောင်းမူကား ထိုသူတို့သည် သက်သာခြင်းသို့ ရောက်ကြလတ်”။

ကျွန်တော်သည် ကော့စတာရီကာ၌ အိုဖယ်လီယာ သင်ယူခဲ့သော သတင်းကောင်း သီချင်းတိုလေးကို သူတို့အား သင်ပေးသည်။ “သခင်ယေရှု၏ နာမတော်သည် ချိုသာ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်အတွက် ငြိမ်းချမ်းခြင်းနှင့် ပျော်ရွှင်မှုကို ဆောင်ကြဉ်ပေးသည်။” အစပထမတွင် မဆိုဝံ့ ဆိုဝံ့နှင့် ဆိုကြသော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကျယ်လောင်လာသည်။ တချို့က လက်ခုပ်တီးကြသည်။

အကျဉ်းသားများထဲမှ အပိန်ဆုံး တစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်အရွယ် လူငယ်တစ် ယောက်သည် ကြိမ်ဖန်များစွာ လာရောက်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို စကားပြောသည်။ “ကျွန်တော့်ကို ထပ်ပြီး ပြောပြပါအုံး၊ ကျွန်တော် ကလေးသူငယ် အရွယ်ကတည်း က ခေါင်းထဲမှာ ဒီအဆိပ်နဲ့ပဲ ကြီးပြင်းလာတာ”။ သူသည် အဆိပ်များဖြစ်သော မာ့ကစ်ဝါဒ၊ အညမည ဆိုင်ရာ ရုပ်ဝါဒနှင့် ဘုရားမဲ့ဝါဒတို့ကို ကျွန်ုပ်အား ရှင်းပြ သည်။ ကျွန်တော်သည် ဘုရားသခင်၏ မေတ္တာကို ဖော်ပြသည့် ဆာလံနှစ်ဆယ် သုံးနှင့် အခြားကျမ်းချက်များကို စပိန်ဘာသာဖြင့် ထုတ်နှုတ်ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်သည် သူနှင့် အခြားသူများကို ဘုရားသခင်နှင့် စကားပြောရန် ဘယ်လောက် လွယ်ကူကြောင်း ရှင်းပြသည်။

“ဘုရားသခင်ဟာ အခုချိန်၊ ဒီအခန်းမှာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူရှိနေပါ တယ်။ ခင်ဗျားတို့မှာ အထူးစကားလုံးတွေ သုံးစရာမလိုဘူး။ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ တွေကို ခင်ဗျားစကားပြောနေသလိုပဲ သူ့ကိုစကားပြောလို့ရတယ်။ သားတော် သခင်ယေရှုဟာ သင့်စကားတွေကို ဘုရားသခင်ဆီ တိုက်ရိုက်ယူသွားမှာဖြစ် တယ်။ သူ ခင်ဗျားကို ချစ်တယ်”။

ကွမ်ဘီနာဒိုဒဲလ်အကမ်ကေ အကျဉ်းထောင်
၁။ အကျဉ်းထောင်များပိုမိုတိုးပွားလာရန်
အကျဉ်းသားများအလုပ်လုပ်ခွဲကြရသည့်

ကွန်ကရစ်ရုံ

၂။ အကျဉ်းထောင် အရာရှိများဌာနချုပ်

၃။ ပင်မ အကျဉ်းထောင်၏ အဆောင်နှစ်ခု၊
အမေရိကန်များ ဤအဆောင် နှစ်ခုတွင်
အလှည့်ကျနေခဲ့ရသည်

ဤတွမ်မှိုက်၏ တရားဝင်အကျဉ်းသား ဓါတ်ပုံကို
သူမလွတ်မီ ခုနစ်လအလိုက ခိုးထုတ်ခဲ့ကြသည်။

သူသည်အလွန်ဝမ်းမြောက် ပျော်ရွှင်လာပြီး ဘုရားသခင်နှင့် ပြည့်ဝနေသည်ဟု ကျွန်တော်တို့ ပြောနိုင်သည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ နံနက်စာထဲမှာ တိရစ္ဆာန်များကို ကျွေးသည့် တရုတ်နို့မှုန့် ဖျော်ရည် ကို သူ့အားပေးသည်။ ကျွန်တော့်အတွက် ကြီးကျယ်သော ပေးဆပ်မှု မဟုတ်သော်လည်း သူ့အတွက်မှာ ကား တန်ဖိုးရှိလှသည်။

နောက်တစ်နေ့ညတွင် အကျဉ်းသားအနည်းငယ် ပန်းနာ ရင်ကျပ်ပြီး အားနည်းမှုကြောင့် အကျဉ်းခန်း အတွင်း သေဆုံးနေကြသည်။ အကျဉ်းကျဖော်ကျဖက်တို့က နာရီနှင့်ချီပြီး အကူအညီတောင်းခံခဲ့ကြသည်။ ရုပ်အလောင်းများကို အခန်းအနား ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဘဲ သယ်ထုတ်သွားကြသည်။ မာ့ကစ်ဝါဒအရစ်ထိုအလောင်းတို့မှာ ရုပ်ဝတ္ထုမျှသာ ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာမှ ရေးကြီးခွင့်ကျယ် လုပ်နေစရာမလို။

ကျွန်တော်တို့၏ ဆံပင်ကို ပုံစံကျကျ ညှပ်ကြပြီး လက်ဗွေများ နှိပ်ကြရကာ အကျဉ်းသား ဝတ်စုံများ ဝတ်ကြရသည်။ ကျူးဘားနိုင်ငံတွင် သုံးလကြာ စစ်ဆေးမေးမြန်းမှု ခံယူကြပြီးနောက် ယခု ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းထောင်သို့ ရောက်ရှိနေကြပါပြီ။ ဘာရှေ့နေမှ မရှိ၊ ဘာတရားစီရင်မှုမျှမရှိ၊ စာရွက်စာတမ်းလည်း မရှိကြပေ။ ကျွန်တော် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဥပဒေနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဗိုလ်ကြီးဆန်းတို့စ်ကို မေးခဲ့စဉ်က သူဘယ်လို ရယ်မောခဲ့သည်ကို အမှတ်ရနေမိသည်။ “ဒါဟာ ကျူးဘားပဲ၊ ကျူးဘား၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဥပဒေပဲ။ ဘယ်အ ပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဥပဒေကိုမှ ကျွန်တော်တို့ လေးစားနေစရာ မလိုဘူး။”

ကျွန်တော်တို့သည် ပြည်ပြေးများကို ထားရစ်ခဲ့ကြပြီး အဆောက်အဦး နံပါတ်သုံးမှ တစ် သို့ပြောင်းရွှေ့ ကြရသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့အား ဝမ်းနည်းကြေကွဲဘွယ် အခြေအနေအောက်၌ တွေ့ရပါလိမ့်အုံးမည်။

ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းထောင်၏ အခြားတစ်ဘက်တွင် အကျဉ်းထောင်များ ပိုမိုတည်ဆောက်နိုင်ရန် အတွက် သံမဏိနှင့် ကွန်ကရစ်များကို ထုတ်လုပ်သည့် စက်ရုံကို တွေ့ရသည်။ ဤစက်ရုံ၏ အလုပ်များကို အကျဉ်းသားများက မမောနိုင်သော စက်များသဖွယ် လုပ်နေကြရသည်။ အဆောက်အဦးများ

ဆောက်လုပ်ရန် ကျွန်များ ပိုမို လိုအပ်သလို ပိုမိုပြီး လိုအပ်လာသည့် ကျွန်များအတွက် အကျဉ်းထောင်များ ပိုမို လိုအပ်လာသည်။ ကြီးမားလှသော အကျဉ်းထောင် အသစ်များကို ကျွန်တော်တို့ ပတ်လည်ရှိ တောင်ကုန်းများ တလျှောက်တွေ့နေ ရသည်။ စက်ရုံရှည်ကြီးကို ဓါတ်ပုံရှိ အကျဉ်းထောင် ဘယ်ဘက်၌ တွေ့နိုင်သည်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေကြသည့် အကျဉ်းသားများ၏ တန်းစီစုရုံးမှုကို အဆောက်အဦရှေ့တွင် မွဲခြောက်ခြောက် အရောင်ဖြင့် နံနက်တိုင်း နှင့် ညနေတိုင်း တစ်ကြိမ်စီတွေ့ကြရပြီး မွဲခြောက်နေသော ကင်းခြေကြီးများအလား စက်ရုံကြီးသို့ သွားကြရသည်။ သူတို့၏ မရေတွက်နိုင်သော ခြေထောက်များ၏ လှုပ်ရှားမှုမှာ တညီတညာတည်း ညှိယူခံနေရသလားဟု ထင်ရသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အကျဉ်းသားများ ရှိရာသို့ ဝင်သွားကြရာ အမေရိကန်၊ ပြင်သစ်၊ အာဖရိက၊ ဒတ်ချ်၊ ကိုလံဘီယာနှင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့ကို တွေ့ကြရသည်။ တချို့မှာ လူအများ ကျူးလွန်နေကျ ပြစ်မှုများကို ကျူးလွန်ကြသူများဖြစ်ပြီး တချို့မှာ ဘုတ် သို့မဟုတ် လေယာဉ် အဖမ်းခံရမှုကြောင့် ဖြစ်သည်။ တချို့မှာ ကျူးဘားအစိုးရနှင့် ဆန့်ကျင်သည့် သဘောထားအမြင်များကို ထုတ်ဖော် ပြောကြားကြ၍ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် သန့်ရှင်းသန့်ရှပ်သော အကျဉ်းထောင်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရရာ ပထမဦးဆုံး အကြိမ် အံ့သြလိုက်ရသည်။ ယင်း၏အပြင်ဘက်တွင် ဘတ်စကတ်ဘော ကစားကွင်းများ၊ ဧည့်သည်များ ရိပ်သာနှင့် ဆေးရုံတို့ထား ရှိသည်။ သူတို့အနေနှင့် သနားကြင်နာမှု ပြသသည့် သဘောဖြစ်နိုင်သည်။ ယင်းမှာကား အပြင်ဘက်ရှိ အနေအထားဖြစ်သည်။ အတွင်းပိုင်းအဆောက်အဦး မှာကား ပိုးဟပ်မြို့တော်ဖြစ်နေသည်။ ရာပေါင်း များစွာသော ကြွက်ကြီးများသည် ကြောက်လန့်ပြီး အဆောက်အဦးသို့ ဝင်ထွက်လိုက်ဖြင့် အနံ့အပြား ပြေးလွှား နေကြသည်။ ကာမစပ်ယှက်မှုဆိုင်ရာ ရောဂါသည် ခုနှစ်ရာခန့် ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုတစ်ခုတည်းတွင် ရှိနေသည်။ ဆရာဝန်များနှင့် အကျဉ်းသားများကိုယ်တိုင်က ကူးစက်ရောဂါ အကြောင်းကို ပြောပြကြသည်။ ကမ္ဘာ့ ကျန်းမာရေး အဖွဲ့ ဒဗလျူအိပ်ချ်အိုက ကျူးဘား တစ်နိုင်ငံတည်းတွင် ရောဂါပေါင်း သုံးဆယ်ခြောက်

မျိုးရှိသည်ဟု အစီရင်ခံထားသည်။ လိမ်ညာရန် လွယ်ကူသည့် အခြားတိုင်းပြည်များရှိ တာဝန်ရှိသူများက ဖိဒယ်နှင့် သူ၏ ကျန်းမာရေးကဏ္ဍ စွမ်းဆောင်မှုများကို ချီးကျူးထောမနာပြုခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဒဗလျူအိပ်ချ်အိုက ယင်းစာရင်း ကို ဘယ်လိုရခဲ့ပြီး ဘယ်သူက ထုတ်ပြန်ခဲ့ကြောင်း ဘယ်သူကမှ မမေးခဲ့ကြချေ။ ကျူးဘားနိုင်ငံရှိ ကျန်းမာရေး ဝန်ကြီးဌာန၏ ဝန်ကြီးမှာ ပညာရေးဝန်ကြီးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု ဝန်ကြီးရာထူးတို့ကို တွဲဖက်ရယူထားသည့် တပ်မတော် ၏ ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် ဖိဒယ်ကက်စထရိုဖြစ်သည်။

ကွမ်ဘီနာဒို ဒဲလ်အက်စတဲ အကျဉ်းထောင်သည် “ဟန်ပြလုပ်ထားသော အကျဉ်းထောင်” တစ်ခုသာ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်တို့၏ ဆက်လက်လေ့လာမှုအရ နောက်ပိုင်းလများတွင် သိခဲ့ကြရသည်။ အကျဉ်းထောင် စနစ်ကို လေ့လာရန် စိတ်ဝင်စားကြသည့် နိုင်ငံခြားကိုယ်စားလှယ် အားလုံးတို့မှာ ရှုမျှော်ခင်းလိုက်ပို့သည့် ခရီးသွား ဘတ်စ်ကားများဖြင့် လမ်းမကြီးများမှ ကြည့်ရှုလေ့လာခဲ့ကြသည်။ အကျဉ်းသားများမှာ အထူးဘတ်စကတ်ဘော ဝတ်စုံများဖြင့် အဆောက်အဦအပြင်ဘက်၌ ကစားပြရသည်။ နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားများအားလုံးနှင့် အခြားဆူဆူညံညံ ပြောဆိုတတ်သည်ဟု ယူဆခံရသူများမှာ ကျန်းမာရေးအရ တွေ့ဆုံခွင့် မရကြချေ။ ဤသို့ဖြင့် နိုင်ငံခြားသားများသည် ဘတ်စ်ကားစီးပြီး လုပ်ပွဲကြီးကို ဘေးက ဖြည့်ညှင်းစွာ ဖြတ်သန်းကြည့်ရှု ကြရသည်။ ကိုယ်စားလှယ်များ ထွက်ခွာသွားကြပြီးနောက် ဘတ်စကတ်ဘော လုပ်ပွဲမှာလည်း ပျောက်ကင်းမလှ ပျောက်သွားသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် သတင်းထောက်တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ အထပ်သို့ ရောက်လာသော်လည်း ကျွန်တော် တို့ကို သူမနှင့် စကားပြောခွင့် မပြု။ သူမမရောက်မီ နာရီများစွာအလိုက ဝင်းခြံတစ်ခုလုံးကို ကြမ်းပိုးသတ်ဆေး အကြီးအကျယ် ဖြန်းခဲ့ကြသည်။ ဆိုလ်ဇင်နစ်ဆင်က အယ်လီနာရုစဗွဲလ် ဆိုဗီယက် စံပြအကျဉ်းထောင်သို့ သွားခဲ့ စဉ်က ဤနည်းနှင့် လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်ဟု ပါးစပ်ရာဇဝင်အဖြစ် ပြောခဲ့သည်။ အခြေအနေ အရပ်ရပ်နှင့် လိမ်လည်မှုများမှာ ကား ပြောင်းလဲသွားသည်ဟူ၍ မရှိချေ။

ဝဲဘက်ပုံမှာ နိုဗယ်လ်အလမ်ဇန်းဒါး
အဖမ်းမခံရမီ ၁၉၆၂ ခုနှစ်က ပုံဖြစ်သည်။
သူ့အကျဉ်းသားပုံကြမ်းကို ၁၉၇၅ ခုနှစ်
ဒီဇင်ဘာလ က သူ၏ မိသားစုအတွက်
ခိုးထုတ်ခဲ့ကြသည်။ သူသည် ထောင်ထဲတွင်
ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။

ကွန်မြူနစ်များ၏ ဂရုတစိုက်လေ့လာမှုအရ၊ အနောက်နိုင်ငံ အများစုသည် သူတို့၏ လိမ်လည်မှုကို ယုံကြည်လိုကြသည်ဟု ဆိုသည်။ မဟုတ် တာကို ယုံကြည်ပြီး ဟုတ်တာကို သက်တောင့်သက်သာ ဖက်ရမ်းလို ခြင်းသည် ဒုက္ခပေးခြင်းတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် လိုက်လျောညီထွေရှိမည့် အစီအစဉ်များကို ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် သတိရှိရှိ ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြပြီး အနုအရွယ် အလှအပများကို မျက်နှာဖုံးအဖြစ် ဒီဇိုင်းဆွဲခဲ့ကြသည်။ “ခင်ဗျားလူတိုင်းကို တစ်ချိန်လုံး အရူးလုပ်လို မရဘူး” ဆိုသည့် ဖော်ပြချက်သည် ရေခဲမြေခံများအတွက် မှန်ပါ သော်လည်း အလည်အပတ်လာရောက်ကြ သူများအတွက် မူကားဆီလျော်မှု မရှိပါ။ ကျူးဘားသို့ လာရောက်ကြသည့် ဘာသာရေး ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် လေ့လာရေးအဖွဲ့များသည် “အရက်သီးဖြစ်ရပ်” ၏အကျယ်ချဲ့အသွင်အပြင် မျိုးဖြင့် ပြုမူဆက်ဆံခဲ့ကြရသည်။

ပထမနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် အမေရိကန်လူမျိုး ဂလင်းအကမ်နှင့် တွေ့ခဲ့ကြရသည်။ ဂလင်း၏ လေယာဉ်ပျံသည် ကျူးဘားနိုင်ငံ၌ နှစ်နှစ်စောပြီး ပျက်ကျခဲ့သည်။ သူ့တွင်ခရစ်ယာန်စာပေအချို့ရှိပြီး သူ့မျက်နှာအ နီးသို့ကပ်ကာ အားပါးတရ ဖတ်ရှုနေသည်။ ဒါကို ကျွန်တော် တွေ့ပြီး ကြက်သီးမွှေးညင်းထခဲ့ သည်။ ကျွန်တော် ဘယ်အချိန်မှာမှ မျက်မှန်အသစ်တစ်လက် ရရှိပါမည်နည်း။ ကျူးဘား ခရစ်ယာန် စာပေများကို တွေ့သည့် နေရာ တိုင်းတွင် အာဏာဖြင့် သိမ်းယူလေ့ရှိကြသည်။ နိုင်ငံခြားသားများမှာမူ ခေတ္တခဏမျှ လွတ်လပ်စွာ ဖတ်ရှုခွင့် ရရှိကြသည်။ ကျွန်တော်သည် သတင်းကောင်း ဝေစာများနှင့် စာအုပ်ငယ်လေးများကို ဆာငတ်စွာဖြင့် ဝမ်းပမ်းတသာ ဖတ်ရှုလိုက်သည်။ ဤအစားအစာများကို မရနိုင်ဘူးဆိုတာက ဘာကိုဆိုလိုကြောင်း ကျွန်တော် ထပ်မံပြီး တစ်ကြိမ် သဘောပေါက်ခဲ့ရသည်။

တချို့ကျူးဘား ခရစ်ယာန်များနှင့် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများမှာ စတုတ္ထအထပ်၌ နေကြရကြောင်း ကျွန်တော်တို့ သိခဲ့သည်။ တစ်မနက် ကျွန်တော် သီချင်းဆိုသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ယောက်ျားအယောက် သုံးဆယ်၊ လေးဆယ် တို့၏ တန်ခိုးပါသော အသံက စက်ဆုပ်ဘွယ်ကောင်းသော ထောင်၏ ပတ်ဝန်း

ကျင်အခြေအနေကို ချင်းနှင်းထိုးဖောက်လိုက်သည်။ သူတို့သည် သခင်ယေရှု၏ အောင်ပွဲ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှင့် သခင်ယေရှုအပေါ် မျှော်လင့်ချက်တို့ကို ချီးမွမ်းသီဆိုနေကြသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလို စတုတ္ထအထပ်သို့ ကျွန်တော် သွားချင်လာသည်။ ကျွန်တော်၏ ညီအစ်ကိုများနှင့် မိသားစုမှာ ယင်း၌ ရှိနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။ အခြားယုံကြည်သူများထဲတွင် သင်းအုပ်ဆရာတစ်ယောက်လည်း ရှိသည်ဟု ကျွန်တော် ကြားသိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

မဲလ်နှင့် ကျွန်တော်သည် အပေါ်ဆုံးထပ်တွင် အခြားသူများနှင့် နေသည့် အမေရိကန်လူမျိုး အဲဗာရက် ဂျက်ဆန်၏ အသံကို လှေခါးမှ နားထောင်လိုက်ကြသည်။ “ဟေ့၊ ဘုရားဖူးတွေ၊ အပေါ်ထပ် အဲဒီနေရာက လူတွေက ခင်ဗျားတို့ကို သိပ်တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောနေကြတယ်”။ အဲဗာရက်က အပေါ်ကနေ အောက်သို့ လှမ်း အော်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ကျူးဘားကို ရောက်နေကြောင်း သူတို့ဘယ်လို သိကြသည်ကို ကျွန်တော်မစဉ်းစား တတ်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ စာပေနှင့် လေယာဉ်ခရီးစဉ်တို့ကို သိနေကြဟန်တူသည်။

အပေါ်ထပ်များသို့ အစားအစာများပို့ပြီး အမှိုက်များကို အောက်သို့ သယ်ချလေ့ရှိသည့် ဓာတ်လှေခါး တစ်စင်းရှိသည်။ ကျွန်တော်သည် ဓာတ်လှေခါးပေါ် တက်လိုက်ပြီး အမဲဆီနှင့် အညစ်အကြေးများအပေါ် ချော်လဲ မသွားအောင် ကြိုးစားလိုက်သည်။ အကျဉ်းထောင် အလုပ်သမားတံခါးကို ပိတ်လိုက်ရာတွင် ကျွန်တော်လည်းပီပါပုံးများနောက်တွင် ပုန်းကွယ်ပြီးဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဓာတ်လှေခါးသည် စက်သံဆူညံ စွာ တက်သွားပြီး စတုတ္ထအထပ်၌ ရပ်ရန် တကျိကျိ အသံထွက်နေသည်။

“ဒါအမေရိကန်ပဲ” ဟု တစ်ယောက်က တထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကာ ကျွန်တော့်ကို အကူအညီပေးရန် ဟန်ပြင် လိုက်သည်။ အကျဉ်းထောင်တွင် အကျဉ်းသားများက အလုပ်အားလုံး လုပ်ကြရသည်။

“မြန်မြန်လေး၊ သည်နေရာမှာ ရပ်နေလိုက်”

ကျွန်တော်နံရံဘေးတွင် ရပ်နေစဉ်သူသည် အစောင့်ရှိမရှိ လိုက်ရှာနေသည်။ “ခင်ဗျားဒီနည်းနဲ့ အပေါ် ကို ဘယ်လိုမှ တက်လို့မရဘူး” သူ ကျွန်တော့်ကို

သတိပေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ” ကျွန်တော် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ခါတ်လှေခါးကြိုးနှစ်ခါ ပြတ်ပြီးပြီ။ ခင်ဗျားသေသွားနိုင်တယ်။ နောက်တစ်ကြိမ်အချိန်ရရင် ခင်ဗျား သွားလို့ရအောင် နည်းလမ်းရှာပေးမယ်”

ကျွန်တော်သည် လှည့်လိုက်ပြီး လမ်းကြောင်း တစ်လျှောက် အောက်သို့ တကျိကျိ ဆင်းနေသည့် ခါတ်လှေခါးကို စောင့်ကြည့်နေ လိုက်သည်။ “သင်းအုပ် ဆရာ နိဗ္ဗယ်လ်ရဲ့ အကျဉ်းခန်းကို သိလား” ဟုကျွန်တော် မေးလိုက်သည်။

သူတို့အားလုံး ပြုံးလိုက်ကြသည်။ လာရာ၊ တိုနီ၊ လူးဝီးစ်၊ လီယွန် ... သူတို့အားလုံး နှစ် နှစ်ဆယ်နီးပါး ဆရာနိဗ္ဗယ်နှင့်အတူ အကျဉ်းထောင်၌ နေထိုင်ခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။ ဟုတ်ပါပြီ။ သူ့ကိုဘယ်မှာ သွားရှာရမည်ကို သူတို့သိနေကြသည်။

အစောင့်များအမြဲ ရှိနေသော်လည်း အသံမဲ့လက်ဟန် အမူအရာများဖြင့် အချက်ပြပြီး အကျဉ်းသားများ ဘယ်နေရာ၌ ရှိနေကြသည်ကို သိထားသည်က တစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သွားချင်သည့် နေရာကို ပုံမှန်သွားလာ လှုပ်ရှားနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ကြွက်သား သန်မာဖွံ့ဖြိုးပြီး နေရောင်ကဲ့သို့သော အပြုံးပိုင်ရှင် အသားမည်း လူမျိုး၊ ကျွန်တော့် ညီအစ်ကို နိဗ္ဗယ်လ်အလက်ဇန်းဒါးကို မတွေ့မီအထိ ဆုတောင်းခြင်းဖြင့် စစ်ဆေးရေးနေရာ များကို ဖြတ်သန်းကျော် လွှားခဲ့သည်။ နိဗ္ဗယ်လ်သည် မတန်ဇင်စ်တွင် မူလအပြစ်အကြောင်းကို ဟောပြောခဲ့သဖြင့် ထောင်ကျနေသူ ဖြစ်သည်။ ကွန်မြူနစ်များက သူတို့လည်း အပြစ်သားများ ဖြစ်ကြရသည်ဟု ဆိုကာ အပြစ် ကျူးလွန်သည်ဟု သတ်မှတ် ခဲ့ကြသည်။

နိဗ္ဗယ်လ်သည် ထူးခြားသော သင်းအုပ်ဆရာဖြစ်သည်။ သူသည် သံမဏိ လို လက်မျိုးနှင့် ထူထဲသော လက်ချောင်းများကို ပိုင်ဆိုင်သော်လည်း မွေယာခင်း ကို ချုပ်ရိုးမမြင်နိုင်လောက်အောင် လက်ဖြင့် သိချုပ်ပြီး အင်္ကျီ ကောင်းတစ်ထည် ဖန်တီးနိုင်သူဖြစ်သည်။ သူ၏ နောက်ကျောတွင် ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆံ အပိုင်းအစ များနှင့် ကွန်ကရစ် အပိုင်းအစများကြောင့် အမာရွတ်ထင်ကျန်နေသည်။ သူလာ

ဇာဘာနာ အကျဉ်းထောင်၌ နေခဲ့ရစဉ် ဆုတောင်း စက်ဝိုင်းအစီအစဉ်မျိုး ပြုလုပ် ခဲ့ကြသည်။ အစောင့်များသည် ဆုတောင်း စက်ဝိုင်းကို နှောက်ယှက်သောအားဖြင့် စက်ဝိုင်း၏ အလယ်သို့ ကျည်ဆံများ ပစ်သွင်းကြသည်။ ယောက်ျားအများစုသည် လုံးဝမတုန်လှုပ်ဘဲ ကျည်ဆံများ အသားထဲသို့ မြှုပ်ဝင်သွားချိန်မှာပင် ဆက်လက် သီဆို ဆုတောင်းနေခဲ့ကြသည်။

“တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်တို့ အထဲကတစ်ယောက်ဟာ စက်ဝိုင်းထဲက ထွက်ပြီး ပြေးတော့တာပဲ”။ နိုဗယ်လ် ရယ်မောလိုက်သည်။ “ဒါပေမဲ့ သူပြန်လာ ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ဟာ ကျွန်တော်တို့ကို ရိုက်ပြီးရင်း ရိုက်နေကြတော့ တာပဲ”။ သူသည်ကိုယ်ပိုင် ဟာသ ပြောနေရသကဲ့သို့ ပြုံးရွှင်နေသည်။ ဤအရာသည် ဟာသလုံးဝမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်ပိုင် သီးသန့်ပျော်ရွှင်မှု ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိခဲ့ရသည်။ နိုဗယ်လ်၏ကျောတွင် အမာရွက်ရခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း သူ၏ဝိညာဉ်မှာ ဘာဒဏ်ရာမှ မရခဲ့။ သူသည် သူ၏အစားအစာ တစ်ဝက်ကို အသက်ပိုကြီးသူ သို့မဟုတ် အားနည်းသည့် အကျဉ်းသားများကို ပေးလေ့ရှိသည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဘုရားဖူးတွေဆိုပြီး ခေါ်ရတာလဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စာပေတွေကို လူတိုင်းက ဘယ်လိုလုပ်သိနေကြတာလဲ”။ တစ်နေ့ ကျွန်တော် နိုဗယ်လ်ကို မေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားရဲ့ ဝေစာတွေကို ဖတ်နေခဲ့ရတယ်” ဟု သူပျော်ရွှင်စွာ ရှင်းပြသည်။ “ဇွန်လ ပထမအပတ် တုန်းက တချို့ဝေစာတွေကို အကျဉ်းထောင်ဆီ ပေးပို့ကြတော့ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဖတ်ကြရတယ်”။

ဇွန်လ ပထမအပတ်သည် မန်ဇန်နီလို၌ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ် ပျက်ကျ ပြီး ရက်အနည်းငယ် အလွန် ဖြစ်သည်။ စာပေများကို ကာမာဌေးပြည်နယ်သို့ ပစ်ခဲ့ကြပြီး ယင်းသည် အကျဉ်းထောင်မှ မိုင် နှစ်ရာခန့် ကွာဝေး သည်။ ယင်းလောက် ဝေးသည့် အကွာအဝေးကနေ အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ခိုးသွင်းနိုင်ခဲ့ သည် ဆိုပါက ကျွန်တော်တို့ မြို့များပေါ်သို့ ကြံချခဲ့သည့် စာပေများကို ဘယ်လို လက်ခံရရှိခဲ့ကြသနည်း။ ကျွန်တော်တို့ ပို၍ လေ့လာသင်ယူ ရပါအုံးမည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျူးဘား၌ လေ့လာသင်ယူရန် ရောက်ရှိနေကြပြီး ယခုလည်း

ဘုရားသခင်၏ ကျောင်းတော်၌ ရှိနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

နိဗ္ဗာန်သည် ကျွန်တော့်ကို အများအပြား သင်ပေးခဲ့သည်။ နှုတ်အားဖြင့်သာ မဟုတ်ဘဲ သူ၏ ပေးဆပ်ခဲ့သော နမူနာများကို ပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် ရောကာ ဝေငှခဲ့သည်။ အကျဉ်းထောင်၌ တစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်ကြာ နေခဲ့ရသည့် ကာလပတ်လုံး သူနှင့်အခြား ခရစ်ယာန်များသည် ကြွယ်ဝပြီးဆုလဒ်များ ရရှိစေမည့် ဝေဒနာကျောင်း တော်ကြီး၌ ကျောင်းအပ်ခံခဲ့ကြရသည်။ တမန်တော်ကြီးပေါလုက “ဆင်းရဲခံတော်မူခြင်းကို ဆက်ဆံ၍” ဟုဖော်ပြ ထားသည်။ ဖိလိပို၊ ၃:၁၀။

ခရစ်ယာန် ညီအစ်ကိုများကြားတွင် ရင်ဆိုင်ရသည့် ဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားခြင်း၊ မာတုရအသေခံခြင်း၊ နာကျင်ခြင်းနှင့် ဖိနှိပ်ခံရမှု သင်ခန်းစာများကို သိသော်လောက် ကျမ်းစာကျောင်းများ၌ ဘယ်တော့မှ မသင်ပေး ပါ။ ဘုရားသခင် ကိုယ်တော်တိုင် ဤသင်တန်းများကို သင်ပေးပြီး တက်ရောက်ကြရန် ကျွန်တော်တို့အား ချစ်ခင် ကြင်နာစွာ ဖိတ်ခေါ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်တော့မှ အတင်းမတိုက်တွန်းပါ။ ကျွန်တော်တို့ ယင်းတို့ကို ရှောင်ရှားချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့သည် အခမဲ့ မိတ်သဟာယဖွဲ့မှုကို လွဲရမှာ ဖြစ်ပြီး ဈေးသက်သာသည့် သက်တောင့် သက်သာ အရာများနှင့် အစားထိုးလိုက်ခြင်း မည်သွားပါမည်။

အကျဉ်းထောင်အခြေအနေများကို လမ်းပေါ်တွင် တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားကြရခြင်းနှင့် ဟာဗာနာရှိ အမေရိကန်နိုင်ငံ ဝါရှင်တန် အရာရှိများ၏ စုံစမ်းမှုများအရ ကျွန်တော်တို့သည် ကွန်ဘီနာဒို ဒဲလ်အက်စ်တေ အကျဉ်း ထောင်၌ ရှိနေကြသေးကြောင်း သူတို့သိကြရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို လာရောက် လည်ပတ်လိုသူများအားလည်ပတ်ခွင့်ပြုရန်ကျူးဘားအစိုးရသို့ တောင်းလျှောက်မှုများ ပြုလုပ်လာကြသည်။

စက်တင်ဘာလတွင် ကျွန်တော်၏ မိဘများ ကျွန်တော့်ထံ သုံးနာရီကြာ လာရောက် လည်ပတ်ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော် လိုအပ်နေတာကို သိ၍ မဟုတ်သော်လည်း သင်္ကာမကင်း ဖြစ်သောကြောင့် အမေသည် ကျွန်တော့် အတွက် မျက်မှန် အချို့ယူလာပေးသည်။ သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော်သည် ထပ်မံပြီးတစ်ကြိမ်

စင်းလုံးချောလုပ် ဆောင်ပေး လိုက်ပြန်ပါပြီ။ အိုဖယ်လီယာနှင့် ကလေးများ
 နေကောင်းကြသည်။ သူမသည်အေးဆေး တည်ငြိမ်ပြီး ဘုရားသခင်ကို
 ယုံကြည်ကိုးစားလျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ထံ အမေရိကန်မှ လစဉ်
 အလည်အပတ် လာရောက် ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ စိတ်ဝင်စားဘွယ်
 ကောင်းသော မိနစ်နှစ်ဆယ် အချိန်ကို လာပြီး ရယူကြသည်။ ဤသို့ဖြင့်
 ကျွန်တော်တို့၏ သတင်းထွက်ခဲ့ရပြီး လူတွေက သိကုန်လာကြသည်။
 ကျွန်တော်တို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး အကြိမ်ပေါင်း တစ်ရာမက လေ့လာစုံစမ်းမှုကို
 နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာန၌ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

ခရစ်တော်အတွက် တန်ပြန်တော်လှန်ခြင်း

ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ် ပျက်ကျပြီး ငါးလအကြာ အောက်တိုဘာ (၂၅) ရက်နေ့ကျမှ ကျွန်တော်တို့ကို တရားစီရင်ကြသည်။ ကျူးဘား၏ တရားစီရင်ရေးစနစ်အရ မပြောပလောက်သော အချိန်ဟု ဆိုရပါမည်။ ဥပဒေ စာအုပ်များက တရားမစီရင်မီ ရက်ပေါင်း ၁၈၀ သာချုပ်ထားရမည်ဟု ဆိုသည်။ တရားရုံးကို ရောက်ရှိရမည့် နေ့အား နှစ်နှင့်ချီစောင့်ဆိုင်းနေကြသည့် အမေရိကန်များနှင့် ရာနှင့်ချီသော ကျူးဘားလူမျိုးတို့ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့ခဲ့ကြရသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို ရုရှားလုပ် အခြားကားတစ်စီးဖြင့် ဟာဗာနာမြို့တွင်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြပြီး တရားရုံးသို့ အစောင့်များဖြင့် ဝင်ကြရသည်။ ရုပ်မြင်သံကြား စတူဒီယို၌ ကျွန်တော် အားနည်းခဲ့သော အချက်အချို့ က ကျွန်တော့်ကို ချောက်လှန့်နေသည်။ ယခုအခြားစမ်းသပ်မှု တစ်ခု ဝင်လာသည်။ ခရစ်ယာန် တစ်ယောက်သည် ယုံကြည်ခြင်း၌ ရွေ့လျားသွားနိုင်ပြီး ကြောက်ရွံ့စိတ်ကို ဆက်လက်မွေးမြူနေနိုင် တုန်းပဲလား။ ပေါလ်တို့နိယာက “စွန့်စားသော အသက်တာသည် ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် မကင်းလွတ်သော်လည်း ကြောက်ရွံ့ခြင်းအမျိုးအစားအားလုံးကို အပြည်အဝင်္ဂရှိပြီး အသက်ရှင်သူတစ်ယောက်သည် ယင်းကို ဆန့်ကျင်ပြီး ကြောက်ရွံ့ခြင်းများကြားမှ ရှေ့သို့ချီတက်သည်”^၁ ဟုရေးသားခဲ့သည်။

^၁ ဂျနစ်ဘာဖီးလ်ရေးသည့် “သင်ပျံသန်နိုင်သည်” စာအုပ်မှ ထုတ်နှုတ်ဖော်ပြသည်။ (ဂရင်းရက်ပိစ်၊ ဇွန်ဒါးဗန်း၊ ၁၉၈၁) ၊ ၁၁၉။

ကျွန်တော် ဤစမ်းသပ်မှုကို အောင်မြင်နိုင်ပါ့မလား။ ကျွန်တော်တို့ ခန်းမအရှေ့ရှိ ခုံတန်းရှည်၌ ထိုင်နေကြ စဉ် တန်းခိုးတွေ တလိမ့်လိမ့် တက်လာ သည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။ ရလဒ်တွေ ဘာပဲ ဖြစ်လာဖြစ်လာ ဘုရားသခင် ပေးထားသော စကားများကို သတ္တိရှိရှိ ပြောမည်ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချလိုက်သည်။

ကျွန်တော်တို့ တစ်ကြိမ်မှ မတွေ့ရဖူးသော ကျွန်တော်တို့၏ အမျိုးသမီး ရှေ့နေသည် ဗိုလ်ကြီးဆန်းတို့စံ ထံ လျှောက်လာပြီး သူ၏လည်စီးနှင့် ကုတ်အင်္ကျီ တို့ကို ဖြောင့်ဖြောင့် တန်းတန်းရှိနေစေရန် ပြင်လိုက်သည်။

“အန်တိုနီယို၊ နေကောင်းရဲ့လား၊ ရှင့်ကို ကြည့်ရတာ အဆင်ပြေနေမယ့် ပုံပဲ” ဟု သူမခင်မင်စွာ နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

အစောင့်တစ်ယောက်က ရုရှားလုပ် အေကေအမ် တိုက်ခိုက်ရေး ရိုင်ဖယ်ကို ကိုင်ဆောင်ပြီး ကျွန်တော် တို့၏ နောက်တွင်ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် အခြေအနေ အရပ်ရပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သိပ်အံ့ဩမှု မဖြစ်ပါ။ ရူမေးနီးယား၊ ဘူလ်ဂေးရီးယားနှင့် ရုရှားတို့မှ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေ အများအပြားက ဤအခြေ အနေမျိုးကို ရင်ဆိုင် ခဲ့ကြရကြောင်း ပြောပြခဲ့ဖူးကြသည်။ တရားရုံးစီရင်မှုမှာ လိမ်လည် ဟန်ဆောင်မှုသာ ဖြစ်ပြီး လုံခြုံရေးရဲများက ကြိုတင်စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသော တရားသူကြီးငါးဦး ခန်းမထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုင်နေရပြီး ကျွန်တော်တို့၏ ရှေ့နေက ခုခံလျှောက်လဲ တင်ပြသည်။ သူမ၏ စစ်ဆေးမေးမြန်းမှုတွင် မေးခွန်း လေးမျိုးပါဝင်သည်။ “အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”။ “အိမ်ထောင်ရှိပြီလား”။ “ကလေးတွေရှိသလား”။ “ဘာလုပ်ကိုင်သလဲ”။ ယင်းသည်ကား ကျွန်တော်တို့၏ ခုခံကာကွယ်မှုများ ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်ကြီးဆန်းတို့စံက ကျွန်တော်တို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး တင်ပြသည်။ ကျွန်တော်၏ လေယာဉ်လက်မှတ် အဟောင်းနှင့် စာရွက်စာတမ်းများကို သူ၏အင်္ကျီအိတ်မှ အောင်နိုင်သူအလား ဆွဲထုတ်လိုက် သည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ရှေ့အနည်းငယ်အကွာ၌ မတ်တပ်ရပ်ပြီး ဟိုလှည့် ဒီလှည့်ဖြင့် သူ၏လက်အမှုအယာကလည်း ကျွန်တော်တို့ ဘက်သို့ တစ်ချက်

တစ်ချက်ညွှန်ကာ ဟန်ပန်ပါပါဖြင့် တင်ပြနေတော့သည်။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လေကြောင်းပိုင်နက် ထဲကို ခုနစ်ကြိမ် ထိုးဖောက်ဝင် ရောက်တယ်” ဟုသူအော်ပြီးပြော လိုက်သည်။ ခရစ်တော် သို့မဟုတ် ဘာသာရေး အကြောင်းအရာတစ်ခုမှ မပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို “တော်လှန်ရေးကို တန်ပြန်သူများ” ကဲ့သို့ ပျံသန်းလာကြ သူများဟု သူကဖော်ပြသည်။

“၁၉၇၃ .... ဘုတ်ခရီးစဉ် ... ထောင်နှင့်ချီသော ဝေစာများ”။ သူသည် စူးရှသောအသံဖြင့် ဟိတ်ကြီး ဟန်ကြီးဖြင့်အဆက် မပြတ်ပြောနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ နောက်ရှိ ရိုင်ဖယ်သေနတ်နှင့် အစောင့်မှာ ခြားနားသော အသွင်ဖြင့် တအံ့တဩဖြစ်နေသည်။ သူ့အတွက် ဤအရာသည် လုပ်ကြံဖန်တီးပြခြင်း သက်သက်ဖြစ်နေသည်။ သူတို့သည် အမေရိကန်များကို “နိုင်ငံတော်၏ တည်ငြိမ်ရေးနှင့် လုံခြုံရေးကို ခြိမ်းခြောက်သူများ” ဟု အထင်ရောက် စေရန် ကိုယ်ပိုင် ဇာတ်လမ်းထွင် နေကြသူများ ဖြစ်သည်။

ဆန်းတို့စ်သည် အထောက်အကူပြု နေသူမဟုတ်ဘဲ တရားစီရင်မှုတစ်ခု လုံးကို ချုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း နားလည်လိုက် သည်။ သူသည် သူ၏ သဘောတရားလက်ကိုင်တုတ်ဖြင့် ဝှေ့ယမ်းနေပြီး တရားရုံး တစ်ခုလုံးက သူ့ဟာ ဖြစ်နေသည်။ တရားသူကြီးများမှာလည်း သူ့လက်ခုပ်ထဲက ရေလိုဖြစ်နေသည်။ သူသည် သန့်ရှင်းသော မာ့ကပ်စ်ဝါဒ ယုံကြည်ချက်၏ ရှေ့ပြေးတပ်ဦးဖြစ်၍ နေတော့သည်။

ဆန်းတို့စ် အချိန်အများစုကို အသုံးချနေသည်။ တရားသူကြီးငါးဦးထဲမှ နှစ်ဦးမှာ အိပ်ငိုက်နေကြသည်။ အလယ်ရှိ တရားသူကြီး တစ်ဦးကသာ တကယ့်တကယ် အာရုံစိုက်နေဟန်ရှိသည်။ ယခုတရားလို အစိုးရရှေ့နေ ဘက်မှ ကျွန်တော်တို့ကို မေးခွန်းမေးလာသည်။ ကျွန်တော့်ကို အရင် ဦးဆုံးခေါ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ရှေ့သို့ အနည်းငယ်ထွက်ပြီး ကျွန်တော့်ဘေးရှိ ဘာသာပြန်နှင့် အတူ သူ့ရှေ့၌ ရပ်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည် အချိန်တော်တော် များများသူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ နေလာခဲ့သည့်အလျှော့ ကျွန်တော်၏ စပိန်စကားကို အယုံအကြည် ရှိရှိဖြင့် သူ့အား တိုက်ရိုက်စကားပြောရန် အစီအစဉ်ပြောင်းလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ပစ်ချခဲ့တဲ့ စာပေတွေဟာ အစိုးရကို ဖြုတ်ချဖို့ မရည်ရွယ်ဘူး။ တမလွန် ဘဝနဲ့ပတ်သက် တာတွေချည်းပဲ တင်ပြထားတာဖြစ်ပါတယ်” ဟု ကျွန်တော် တင်ပြလိုက်သည်။

“တမလွန်ဘဝရှိတယ် ဆိုတာခင်ဗျား ဘယ်လိုသိသလဲ” ဟု သူက မနှစ်မြို့စွာဖြင့် ဖိအားပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ မမြင်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်တယ်။ တစ်နေ့ကျရင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အဖြေကို သိကြပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့် မျက်လုံးများက သူ့ကို တိုက်ရိုက်ကြည့်နေပြီး ထပ်မံ ဖြည့်စွက် လိုက်သည်။ “ရှေ့နေကြီး ကိုယ်တိုင်လည်း သိလာရပါလိမ့်မယ်”။

သူသည် မျက်မှန်ကို ရှေ့သို့အနည်းငယ် တိုးပြီး နှာခေါင်းပေါ်တင်လိုက်သည်။ “ဒီတရားရုံးမှာ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ ဒီလိုယုံကြည်ပြီး တယူသန် ဖြစ်နေကြတာ ခင်ဗျားတို့သိသလား”။ သူပြက်ရယ် ပြုလိုက်သည်။

“တကဲ့တကယ့် မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ကျွန်တော် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ “ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်သလို ယုံကြည်တဲ့ ထောင်နဲ့ချီတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဒီအခန်းထဲမှာ အခုမတ်တပ်ရပ်နေကြတယ်”

သူသည် ထောင်နဲ့ချီသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို လှောင်သလိုပြောင်သလိုဖြင့် အခန်းအတွင်း တအံ့တဩ ရှာကြည့် လိုက်သည်။

“သန့်ရှင်းသူတွေနဲ့ ကောင်းကင်တမန်တွေဒီ အခန်းမှာ ရှိနေကြတယ်။ ဘုရားသခင်ဒီမှာရှိတယ်။ ဒီနေရာမှာ သက်သေခံတွေ အများကြီးပဲ” ဟု ကျွန်တော်ပြောလိုသောအချက်ကို ချဲ့ပြောလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ရှေ့နေသည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသည်။ သူမ၏ ဆေးဆိုးထားသော လက်သေးကို တို့လိုက်၊ ဆိတ်လိုက် လုပ်နေပြီး ခေါင်းကလည်း အောက်စိုက် ကြည့် နေတယ်။ ခေါင်းမဖော်ဝံ့

သလောက် ဖြစ်နေသည်။ သူမအတွက် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

“သန့်ရှင်းသူတွေဆိုတာဘာလဲ၊ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပါလား”။ အစိုးရ ရှေ့နေသည် ကျွန်တော့်ကို ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်စေလိုသော သဘောဖြင့်

ဆက်လက်ပြီး စောင်းချိတ်ပြောသည်။

“ခင်ဗျား တစ်ယောက်ယောက်ကိုများ ပြနိုင်လို့လား” ဟုပြောကာ သူသည် ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ပြီး သူ၏ထိုင်ခုံ၌ ပြန်ထိုင် လိုက်သည်။

“လူဟာ ယေရှုခရစ်တော်ကို ယုံကြည်သူ ဖြစ်လာရင် ကျမ်းစာက သန့်ရှင်းသူလို့ ခေါ်ပါတယ်” ဟု ကျွန်တော် ကြားဖြတ် ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော် သူနှင့် ပြောဆိုနေတုန်း သူ့လက်ထဲ၌ စာရွက်အပိုင်းအစတစ်ခု ကိုင်ထားကြောင်း ကျွန်တော် သတိပြုမိလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့ ပစ်ချခဲ့သော အရာများ ပေါ်ထွက် လာပါပြီ။ တရားသူကြီး တစ်ယောက်ကမှ ယင်းကို မရရှိသည့်အပြင် ကျွန်တော်တို့၏ ရှေ့နေ၌လည်း မရှိပေ။ အနည်းဆုံး တရားမျှ တမှုအပိုင်းအစ ကလေး တစ်ခုလောက် ဤ ဖျော့ဖတ် (ပုံစံအမျိုးမျိုး ဖန်တီးပြုလုပ်နိုင်သော) အခန်းအနားတွင် ရှိများရှိလေမလားဟု ကျွန်တော် ရှေ့ထွက်ပြီး တရားရုံးသက်သေ အထောက်အထားကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဤအရာကား ကျွန်တော်တို့၏စာပေများဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ပုံနှင့် စာအနေအထားက မှိန်နေသည်။ သူတစ်ယောက်တည်းကသာ ပုံကိုမြင်နိုင်ပြီး ခေါင်းစဉ်ကို ဖတ်နိုင်သည်။ စာလုံးများမှာ သေးလွန်းသဖြင့် ဖတ်ရန် မလွယ်။ ယင်းအချိန်၌ ကျွန်တော့်တွင် မျက်မှန်ရှိနေပြီ ဖြစ်ရာ ကျေးဇူးတော်ကို ချီးမွမ်းရသည်။ “ဘုရားသခင်” ဆိုသည့် စကားလုံးသည် ဘုရားမဲ့ဝါဒ အတွက် စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော အသုံးအနှုန်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ဘုရားကို မယုံကြည်ကြသည့်အပြင် ကျွန်တော်တို့၏ “ပြစ်မှု” နှင့် ပတ်သက်ပြီး သက်သေ အထောက်အထား တစ်ခုအတွက်ပင်လျှင် ပြခွင့်မပေးကြ။

“ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ခင်ဗျားဗီယက်နမ်မှာ ပျံသန်းခဲ့သလဲ” အစိုးရရှေ့နေက မဲလ်ကို စစ်မေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ရဟတ်ယာဉ်တွေကို စမ်းသပ်မောင်းနှင်ရတဲ့ လေယာဉ် မှူးပါ” ..ဟု ဘာသာပြန်က တစ်ဆင့် သူတုန့်ပြန်လိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားဟာ လေယာဉ်မှူးတွေကို သင်ပေးတဲ့ သင်တန်းရေးမှူး တစ်ယောက်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့တွေ့ ရတယ်။ သူတစ်ပါးကို သတ်ဖြတ်ဖို့နဲ့

တိုက်ခိုက်ဖို့ ခင်ဗျားဟာ သင်တန်းပေးနေတဲ့ သူတစ်ယောက်ပဲ” ဟု ဆန်းတို့စံက အပေါ်စီးမှ ငြင်းချက်ထုတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ထိုင်ခုံရှည်ပေါ်မှ မတ်တပ်မကျ၊ ထိုင်မကျ အနေအထားဖြင့် “အဲဒါလိမ်တာပဲ၊ သူဟာ လူတွေကို သတ်ဖို့သင့်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ဒေါသတကြီး အော်ပြော လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော် ပြန်ငြိမ်နေလိုက်သည်။

မဲလ်က သူ့အားလေယာဉ်မောင်းသင်တန်းမှူးအဖြစ် ဝါရှင်တန်ရှိ ပင်တာဂွန်စစ်ဌာနချုပ် ကွန်ပျူတာ တွင် မှားယွင်းစွာ မှတ်တမ်းတင်ထားကြောင်း နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်အား ပြောပြသည်။ ယင်းကို အမှန်ဖြစ် အောင် ပြောယူရခြင်းမှာ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကွန်ပျူတာ၌ သူ့ကို လေယာဉ်မောင်း သင်တန်းမှူးအဖြစ် စာရင်းသွင်းထားကြောင်း ဟာဗာနာရှိ တရားရုံးက ဘယ်လို သိခဲ့ကြတာပါလိမ့်။ ဤကား ကြက်သီးမွေးညှင်းထလောက်သည့် အတွေးပင်ဖြစ်သည်။

“ဒီခရီးစဉ်ကို ခင်ဗျားတို့ ဘာဖြစ်လို့ လာကြတာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့ကို ပိုက်ဆံပေးလို့လား”။ ဆန်းတို့စံ ဒေါသတကြီးမေးလိုက်သည်။

ဒီခရီးစဉ်ကို ဘုရားသခင်က ကျွန်တော့်ကို ပို့ပါတယ်။ မဲလ်၏ အသံက တည်ငြိမ်လှသည်။

“ဘုရားသခင်”။ အစိုးရရှေ့နေက သရော်ပြီးပြီး လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဗိုလ်ကြီးဆန်းတို့စံက မဲလ်ကို စကားလုံး မာမာဖြင့် ထိုးနှက်လိုသည်။ “ခင်ဗျားလဲပဲ တယူသန်သမားပဲ”။

နောက်မိနစ်အနည်းငယ်တွင် အစိုးရရှေ့နေသည် ဗီယက်နမ်နှင့် ချီလီတို့တွင် ကျူးကျော်နေခြင်းနှင့် စီအိုင်အေ တို့၏ လုပ်ရပ်အပေါ် ညည်းညူနေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် အပြင်းအထန် စစ်ကြော မေးမြန်းမှုအပြီး တွင် ခန်းမအတွင်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာဖြစ်လို့တရားစီရင်နေကြကြောင်း ဘယ်သူက အမှန်တကယ် သိနိုင်ပါမည်နည်းဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ကို တရားစီရင်နေစဉ် အမေရိကန်နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဌာနမှ

အက်ဘဲဖဲလ်က မှတ်စုများ ရေးနေခဲ့သည်။ သူရောက်နေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ မသိခဲ့သည့်အပြင် သူ့ကို စကားပြောခွင့်လည်း မရခဲ့ချေ။ ကျွန်တော်တို့၏ အဖြစ်အပျက်က တရားခွင်ရှိ မျောက်တစ်ကောင်၏ အခွင့်အလမ်းကို သတိရစေကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းတွင် သူက မဲလ်ကိုပြောပြသည်။ ယင်းတွင် ခြားနားသော အယူအဆနှင့် ယုံကြည်ချက်များ အစီအစဉ်ကျနစွာဖြင့် တရားဝင်ပါဝင်သည်။

အစိုးရရှေ့နေက ၁၉၇၄ ခုနှစ် လူမှုကာကွယ်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂၆၂ အရ ထောင်ဒဏ် သုံးနှစ်မှ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ချမှတ်ရန် အခြေခံအားဖြင့် တောင်းဆိုလျှောက်ထားလိုက်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေအရ “ဆိုရှယ်လစ်စနစ်နှင့် နိုင်ငံတကာစည်းလုံးညီညွတ်မှု သို့မဟုတ် တော်လှန်ရေး ဖြစ်စဉ်” ကို နှုတ်အားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ စာရေးဝါဒဖြန့်ခြင်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ လက်ဝယ်ထားရှိခြင်းအားဖြင့် ဖြစ်စေ၊ ထောင်ဒဏ် သုံးနှစ်မှ တစ်ဆယ့်နှစ် နှစ်အထိ လွတ်လပ်မှု ခံစားခွင့်မရှိဘဲ ကျခံစေနိုင်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဂျီ-၂ အဖွဲ့၏ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုပုံနှင့် ကွဲလွဲခြားနားသည့် မည်သည့် အပြောအဆို၊ အရေးအသားဖြစ်စေ ပြုလုပ်မိပါက ထောင်နန်းစံရမည် ဆိုသည့် သဘောဖြစ်သည်။

အခြားသော ဥပဒေ ကဏ္ဍတစ်ခုတွင် “အများပြည်သူ အလန့်တကြား ဖြစ်စေမှု သို့မဟုတ် မကျေမနပ် ဖြစ်စေမှုကို ရည်ရွယ်သည့် သတင်းမှား သို့မဟုတ် မလိုတမာစိတ်ဖြင့် နိမိတ်ဖတ်မှု” မျိုးပြုလုပ်ဖြန့်ဖြူးပါက ထောင်ဒဏ် တစ်နှစ်မှ လေးနှစ်အထိ လွတ်လပ်မှု ခံစားခွင့်မရှိဘဲ ကျခံစေနိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် လူထုဆက် သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းမှ တစ်ဆင့် ယင်းတို့ကို ဖြန့်ဖြူးပါက ထောင်ဒဏ် ခြောက်နှစ်မှ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အထိ ကျခံစေနိုင်သည်။ သူတို့သည် ခရစ်ယာန် စာပေ၏ ဦးတည်ချက်ကို တလွဲယူလျှင် တောင်မှ သူတို့၏ ကိုယ်ပိုင် ဥပဒေအရ အမြင့်ဆုံး ထောင်ဒဏ် တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်တော့ ကျခံရမည့် သဘောရှိသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ကို ထောင်ဒဏ်နှစ်ဆယ့် လေးနှစ် ချမှတ်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရာတွင် နောက်ပိုင်းတွင်မှ

အကျဉ်းထောင်သို့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း လာရောက်အကြောင်းကြား ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ၁၉၅၉ ခုနှစ် တန်ပြန်တော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားမှုဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၂၅ ကို ချိုးဖောက် သည်ဟု ခုံရုံးက ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ဤဖြစ်ဒဏ်အတွက် ထောင်ဒဏ် နှစ်နှစ်ဆယ်မှ သေဒဏ်ထိ ချမှတ်ထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ သည် “တန်ပြန်တော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားမှု” အတွက် နှစ်နှစ်ဆယ်ကျခံ ရမှာဖြစ်ပြီး တရားမဝင် ဝင်ရောက်မှုအတွက် လေးနှစ်ပေါင်းထည့် ခံထားရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ ဖြတ်ကျော် ဝင်ရောက်မှုသည် တရားဝင်ဖြစ်သော်လည်း ကျူးဘား ကမ်းရိုးတန်း၌ သွေးရူးသွေးတန်း ပျက်ကျခဲ့ခြင်းမှာမူ တရားမဝင်ချေ။

ကျွန်တော်တို့သည် ပထမထပ် အကျဉ်းထောင် ရုံးခန်းတွင် မတ်တပ်ရပ်ပြီး ရှည်လျားသော တရားဝင် စာရွက်စာတမ်းများကို ကြည့်နေကြသည်။ စာမျက်နှာတိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ကို ဆန့်ကျင်ထားသော အကြောင်းအရာများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ဆယ်စုနှစ် နှစ်စုနှင့် တစ်ဝက် ထောင်သွင်းအကျဉ်းချခံရပါ တော့မည် တကား။ ကျွန်တော် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂုဏ်ယူလိုက်သည်။ ဘုရားသခင် သည် ယင်းကဲ့သို့သော လှပသည့် ကျောင်း တော်ကြီးတွင် ကျွန်တော့်ကို အကြာကြီးထားပါမည်လား။ ကျွန်တော်တို့သည် အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်သွားကြပြီး ခရစ်ယာန် မိတ်ဆွေများအား ပြောပြကြသည်။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ပွေ့ဖက်ကြပြီး ဘုရင့်ဆွေတော် မျိုးတော် များကဲ့သို့ ကျွန်တော်တို့ကို ဆက်ဆံ ပြုမူခဲ့ကြသည်။

မကြာမီ အမေရိကန်နှင့် ကျူးဘား အကျိုးတူပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရေး အကြီးအကဲ ဝိန်းစမစ်နှင့်အတူ ညီလာခံ ခန်းမ၌ တွေ့ဆုံကြသည်။ သူက ကျွန်တော်တို့၏အမှုသည် တရားရုံးအားလုံးကို ကျော်လွန်ပြီး ဝန်ကြီး များ ကောင်စီလက်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ ဤကောင်စီတွင် ဖိဒယ်ကက်စထရီနှင့် သူညီရောလ်တို့အပြင် “ဟုတ်ကဲ့သမား” ပုတ်သင်ညို နှစ်ဦး၊ သုံးဦးပါဝင်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ဟာ ကျူးဘားမှာ သာမန်ထက် သာလွန်တဲ့ အခြေအနေမျိုးနဲ့ နေကြရတယ်လို့ ကောင်စီက ကျွန်တော့်ကို အကြောင်းပြန်တယ်” ဟု သူက

ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြောပြသည်။

ဤအရာသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် အံ့သြစရာမဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ ထောင်ကျခဲ့စဉ်က ကျွန်တော့်တို့လို အပြောခံရသူ အများအပြားတွေ့ခဲ့ရသည်။ တကယ်တော့ သာမန်ထက် သာလွန်သော အခြေအနေသည် သာမန်အဖြစ် ဌာသ ရှိခဲ့သည်။ ကျူးဘားနိုင်ငံရှိ ဥပဒေများသည် ကွန်မြူနစ်တို့၏ လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှု အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု အဖြစ် ပုံနှိပ်ထားရုံသက်သက်သာ ဖြစ်သည်။ ဂျီ-၂ ၏ ကိရိယာ တန်ဆာပလာမှာ ဥပဒေဖြစ်သည်။ ၁၉၇၆ ခုနှစ် ကျူးဘား ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်အရ ဖမ်းဆီးခံရသည့် အချိန်မှ ရက်ပေါင်း နှစ်ဆယ်အတွင်း ရုံးတင်စစ်ဆေးရမည်ဟု ဆိုထားသည်။ ကျူးဘားနှင့် နိုင်ငံတကာ သဘောတူညီချက်အရ အကျဉ်းထောင်၌ ရှိနေစဉ် အကျဉ်းသားများကို “နှိမ့်ချ ဆက်ဆံခြင်း မပြုရ” ဟု ပါရှိသည်။ ဒါကို စဉ်းစားပြီး ခေါင်းစွပ်ဖြင့် ကျင်ငယ်စွန့်သည့်အခန်း၌ နေခဲ့ရသည့်နေ့ကို ကျွန်တော် မေ့၍ရနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ဤသဘောတူညီချက် တို့ကိုကြည့်ပြီး ကျူးဘားဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံဥပဒေက ဘာသာရေး လွတ်လပ်ခွင့် ပေးထားသည်ဟု တချို့က အကာအကွယ် ပေးလို ကြပါလိမ့်မည်။ သေသေချာချာ လေ့လာပါမှ အဆိပ်ထည် ထားသည့် အကန့်များစွာကို တွေ့ရပါမည်။ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ၏ ပုဒ်မ ၆၁ တွင်အားလုံးကို သိမ်းကြူးဖိနှိပ်ထားသော အချက်ပါဝင်သည်။ “ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေ၏ ပြဌာန်းချက်များနှင့် ဥပဒေများကို ဆန့်ကျင်သည့် ကျင့်သုံးမှုများ သို့မဟုတ် ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံတော်၏ အစွန့်ရှည်မှုနှင့် ရည်ရွယ်ချက်များ၊ ဆိုရှယ်လစ် ဝါဒနှင့် ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို တည်ဆောက်ကြမည့် ကျူးဘားပြည်သူ တို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို ဆန့်ကျင်ပါက မည်သည့် လွတ်လပ်မှုကိုမဆို ပြည်သူများအတွက် အသိအမှတ် မပြု”။

မာ့ကစ်ဝါဒီ များက ဤကဲ့သို့ ပြောကြသည်။ “ခင်ဗျားတို့ ခရစ်ယာန် တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရေနဲ့ရောဖို့ ဆီတစ်မျိုးတီထွင်ဖန်တီးသင့်တယ်” တချို့မာ့ကစ် ဝါဒီ သင်းအုပ်ဆရာများနှင့် တချို့လီဘရယ် ခရစ်ယာန်များသည် သူတို့၏ သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော်ဆီကို သူတို့၏ တွေးအခေါ် ဒိုင်ယာလော့၊

စကားဝိုင်းဆီများနှင့် အပြောင်း အလဲ အပေးအယူ လုပ်တတ်ကြသည်။

ဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ ပုဒ်မ ၅၄ ရှိ ဘာသာရေး လွတ်လပ်မှုကို ဤအပိုဒ်ဖြင့် နိဒါန်းပျိုးထားသည်။ “ဆိုရှယ်လစ် နိုင်ငံတော်သည် ..... နိုင်ငံတော်၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် ပြည်သူတို့အား ပညာပေးရာတွင် စကြာဝဠာ၏ သိပ္ပံဆိုင်ရာ ရုပ်ဝါဒ အယူအဆ၌ အခြေပြုသည်”။ သို့ဖြစ်၍ တမလွန်ဘဝနှင့် ပတ်သက်သည့် ကျွန်တော်နှင့် အစိုးရရှေ့နေ တို့၏ အပြန်အလှန်ပြောဆို နေမှုများ အစိမ်းသက် သက် ဖြစ်နေရခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအရာသည် သူ့အတွက် နိုင်ငံရေး နယ်ပယ်၌ တိုက်ပွဲဝင်နေရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကွမ်ဘီနာဒို သို့ “နှုတ်ပြော စာကြည့်တိုက်” သာ ရှိသည့် အကျဉ်းထောင်ဘဝကို ပျော်ပျော်ကြီး ဆင်နွှဲရန် ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ရှေးခေတ်တုန်းက စာမတတ်သည့် အုပ်စုများကြားတွင် ပုံနှိပ်စာပေ များမရရှိ နိုင်ပါက လူတို့၏ အတွေ့အကြုံများ၊ သက်သေခံချက်များနှင့် နှုတ်တိုက် အလွတ်ကျက် မှတ်ထားခြင်း တို့ကို သင်ယူရာ ရတနာသိုက်အဖြစ် တွင်ကျယ်စွာ အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။ အကျဉ်းထောင်တွင် ဆယ်နှစ်ကြာ နေထိုင်ခဲ့ရသည့် ရူဒိုလ်ဖိုကမစ် က ပြိုင်ဘီး တစ်စီးကို ဘုတ်ပေါ် တင်ပြီး ညတွင်းချင်း ကျူးဘားသို့ ဘုတ်ဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရပုံကို ကျွန်တော့်အား ပြောပြခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူသည် ဟာဗာနာသို့ စက်ဘီးစီးပြီး သူနှင့် စေ့စပ် ထားသူထံ အပြေးလာခဲ့သည်။ သူသည် အကျဉ်းသား ဘဝကို ကောင်းကောင်း နားလည်ထားပြီး အကျဉ်းထောင် နှင့် ချွေးတပ်စခန်းတို့တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

တိုကာ တိုကာ ဟု ခေါ်သည့် ချွေးတပ်စခန်းတွင် သူသည် ကြံပင်များကို ခုတ်နေစဉ် နွားသိုးကြီးတစ်ကောင် အကျဉ်းသားများ အလုပ်လုပ်ရာ နေရာသို့ တိုးဝှေ့ဝင်ရောက်လာသည်။ ထိုတိရစ္ဆာန်မှာ ချက်ချင်းဆိုသလို အပိုင်းပိုင်း ခုတ်ထစ်ခံလိုက်ရသည်။ ငတ်မွတ်နေသော အကျဉ်းသားများသည် အသားတုံးကြီးများကို အင်္ကျီအတွင်းပိုင်းတွင် ထည့်ကာ မိမိတို့၏ ဝင်းခြံသို့ ယူသွားကြပြီး အရိုးများကိုမူ မြေမြှုပ်လိုက်ကြသည်။ ကြံပင်များကို စိုက်ရာတွင် လည်း မြေကြီးထဲသို့ မထိုးစိုက်မီ အမြစ်နုနုကလေးများကို အကျဉ်းသား

ကျွန်များက စားကြသည်။ နောက်ပိုင်း တွင် စိမ်းစိုနေသော ကွင်းပြင်ကြီး၌ အဝေးပြေးလမ်းမကြီး တစ်လျှောက် သေနေသော ဝါကျင့်ကျင့် ကြံပင်များကို တစ်မျှော်တစ်ခေါ်တွေ့ ရှိကြရာ အာဏာပိုင်များ ဒေါသပုန် ထခဲ့ကြရသည်။

ပေါင်မုန့်၊ အသားများနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပိုလန်နှင့် ရိုမေးနီးယားတို့တွင် ဟာသအမျိုးမျိုး ပြောကြသည်။ ကျူးဘားတွင်လည်း အစားအစာနှင့် ပတ်သက်သည့် ဟာသများရှိသည်။ ဖီဒယ်ကက်စထရိုသည် အမေရိကန်များ ဘယ်လို စားသောက်ကြသည်ကို သွားကြည့်ရန် မီယာမီသို့ ကိုယ်စားလှယ်စေ လွှတ်ခဲ့သည်။ သူမူကား ဟာဗာနာသို့ မပြန်မီ ဈေးကြီးသော ဟိုတယ်တစ်ခုတွင် တစ်ပတ်ကြာတည်းခိုခဲ့သည်။

“ဦးစီးချုပ်ပြောတာ မှန်ပါတယ်” သူသည် ပျော်ရွှင်စွာ အစီရင်ခံလိုက် သည်။ “အဲဒီက အခြေအနေ အလွန်ဆိုးပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ အကောင်းဆုံးစား သောက်ဆိုင်ကို ဝင်ပြီး မာ့စ်ချ် (နယ်ထားသော ပျော့ပျော့ ဖတ်ဖတ် အစားအစာ) မှာလိုက်ပါတယ်။ သူတို့မှာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်လဲ စားပွဲထိုးအမျိုးသမီးကို ရုရှားနွားအိုသား မှာလိုက်ပါတယ်။ ‘စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်၊ အဲဒါတွေက ဘာမှ မရဘူး’ လို့ပြန်ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်လဲ ဒေါသထွက်တာနဲ့ ‘ခင်ဗျားတို့မှာ ရှိတာသာ ချပေးပါ’ ဆိုပြီး ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို မိန်း စာရင်းလာပေးပြီး သူမက ကျောက်ပုဇွန်တုပ်၊ အသားလွှာနဲ့ ကြက်သားတွေကို ညွှန်ပြပါတယ်။ အဲဒါဟာ မယုံကြည်နိုင်စရာပါပဲ။ ကျွန်တော်က သူမကို ပြောလိုက် ပါတယ်။ “ခင်ဗျားတို့တတွေဟာ ခေတ်နောက်ကို အများ ကြီးရောက်နေတယ်။ ခင်ဗျားတို့တတွေဟာ ခေတ်နောက်ကို အများကြီး ရောက်နေတဲ့ လူတွေပဲ။ ကျွန်တော်တို့က ကျူးဘားမှာ အဲဒါတွေကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက် တုံးကစားခဲ့ကြတာ”။

ကျောက်ပုဇွန်တုပ် အားလုံးလိုလိုနှင့် အခြားမိမိခံ အစားအသောက်များကို ဆိုဗီယက် - ကျူးဘား ငါးဖမ်း ယာဉ်များက အပိုင်စီးထားကြရာ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်များ ဟိုတယ်တွေ ကလွဲ၍ ကမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာသည် ဟူ၍ မရှိတော့ချေ။ အကောင်းစား စပျစ်သီးများနှင့် သရက်သီး များအားလုံး လိုလို

ကို ကနေဒါသို့ သင်္ဘောဖြင့် တင်ပို့ကြသည်။

အသက်အရွယ် အနည်းငယ်ထောက်နေသည့် ဖြူဖွေးသော ဆံပင်ပိုင်ရှင် အမျိုးသားတစ်ယောက်က သူ့ကိုသူ အန်ဒရေ့စ် ဗာဂတ်စ် ရိုမက်စ်ဟု ကျွန်ုပ်အား လာ၍မိတ်ဆက်သည်။ ရိုမက်စ်သည် ကျူးဘားမျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ် မက်စီကိုရိုမက်စ်၏ မြေးဖြစ်သည်။ သူသည် သောမတ်စ် ကဲမ်ပိစ် ၏ “ခရစ်တော်ကို အတုယူခြင်း” စာအုပ်အား ဖတ်နေသည်။ သူသည် စာရေး ဆရာနှင့် ရှေ့နေတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ထောင်ထဲတွင် နှစ် နှစ်ဆယ်ကျော် ကျခံနေသူ ဖြစ်သည်။ အန်ဒရေ့စ်သည် အသက် ၆၅ နှစ်ရှိပြီး ကျောက်ကပ် တစ်လုံးတည်း ရှိသည့်အပြင် ပန်းနာရင်ကျပ်နှင့် အခြားကိုယ်ကာယ ဆိုင်ရာ ပြဿနာများ ရှိသည်။ သူ့တွင် ယင်းကဲ့သို့သော အခက်အခဲများ ရှိသော်လည်း ကျွန်တော် နေမကောင်းသည့် အချိန်မျိုးတွင် သူရနိုင်သမျှ ကြက်ဥများကို ကျွန်တော့်ထံ ကြိမ်ဖန်များစွာ လာပို့ လေ့ရှိသည်။

ကျွန်တော် သူနှင့် အတူနေခဲ့ရသည့် တစ်ဆယ့်ခုနစ်လအတွင်း သူ၏ ဒေါသမျက်နှာ သို့မဟုတ် မုန်းတီးသည့် အပြောမျိုးကို ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မတွေ့ မကြားခဲ့ဖူးပါ။ သူသည် ကြင်နာသနားတတ်ပြီး ခံစား လွယ်သူဖြစ်ကာ စောင့် မျှော်ခြင်းနှင့် အသက်ရှင်နေသူဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ခရစ်တော်အား ကိုယ်ပိုင်ယုံ ကြည် ချက်ဖြင့် ယုံကြည်နေသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ဖြစ်နိုင်သော အချိန်များ တွင် အကျဉ်းခန်းတစ်ခု၌ ကက်သလစ် ဝတ်ပြုစည်းဝေးကို ဦးဆောင်လေ့ရှိသည်။ နိဗ္ဗာန်သင်တန်း ပရိုတက်စတန် ဝတ်ပြုစည်းဝေးကို ဦးဆောင်သည်။

ဝတ်ပြုစည်းဝေးများသည် ကျောချင်းကပ်နေကြသည်။ အသက်သုံးဆယ် နှင့် လေးဆယ်အရွယ် အမျိုးသား အများစုမှာ လူများလျှင် များသလို အခန်း မ ရွေးကြတော့။ ဝိညာဉ်အစာငတ်မွတ် နေကြသည့် ယင်းကဲ့သို့သော ပတ်ဝန်း ကျင်မျိုးတွင် ကြီးမားသော ခံယူချက် ကွဲပြားမှုများ ရှိပါသော်လည်း ခရစ်တော်၏ မေတ္တာ၌ အခြေပြုလျက် တူတကွ ဝတ်ပြုကိုးကွယ်နိုင်ကြပါသည်တကား။

တနင်္ဂနွေမနက် တော်တော်များများ သူတို့၏ သိုက်အခန်းသို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဝင်ရောက်နေမှုမှာ အောင်မြင်နေသည်။ ယောဟန်၊ ဓား၅၉ တွင် ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်မှုကြားမှ သခင်ယေရှု ပုန်းရှောင်ခဲ့ကြောင်း ကျွန်တော်

မှတ်သားရသည်။ ကိုယ်တော်သည် သူ၏အမှုတော်မြတ်လုပ်ငန်း ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်ရှိရန် ကြိမ်ဖန်များစွာ နည်းလမ်းရှာခဲ့သည်။ သခင်ယေရှု ယနေ့ပုန်းကွယ် နေတုန်းဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ရှိ ခရစ်ယာန်များ၏ စိတ်နှလုံးတွင် အသက်ရှင်တော်မူသော ယေရှုသည် လိုအပ်သည့် အချိန်တွင် သူတို့ကို ဝှက်ထား တော်မူတုန်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် တရားဟောစင်ကို ပြင်ဆင်ပေးရင်း နိဗ္ဗာန်ကို အကူအညီပေးနေရာတွင် မွေ့ယာခင်းကို ယူလိုက်ပြီး ပျဉ်ပြားပေါ်ခင်းလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ပီဒရိုဟုခေါ်သော အစောင့် တစ်ယောက်သည် ခန်းမရှည်ကြီးသို့ ပြေးဝင်လာပြီး ကျွန်တော့်ကို ရှာလိုက်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲမြင် လိုက် ရဟန်ရှိသည်။ အမျိုးသားများ ကလည်း လျင်မြန်စွာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို အပေါ်ဆုံးကုတင်သို့ တွန်းတင်ကာ စောင့်ဖြင့် ဖုန်းထားလိုက်ကြသည်။ ခြောက်ဆယ်ငါးယောက်သော အစုအဝေးတွင် အများစုမှာ အသက်ကြီးသူများ ဖြစ်ပြီး နေမကောင်းသောသူများ၊ လေဖြတ်ခံရသောသူများ ဖြစ်ကြရာ အိပ်ရာပေါ်၌ လဲနေကြတုန်းပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ခေါင်းကို ဖုန်းထားကာ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ကဲ့သို့ အသေကောင်ပမာ မလှုပ်မရှားနေလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ သူဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်မှာလဲ ဟိုအမေရိကန်”။ ပီဒရိုဒေါသ ထွက်နေသည်။ “သူဒီမှာ ခင်ဗျားတို့နဲ့ရှိတာ ကျွန်တော်သိတယ်”။

အမျိုးသားများမှာ အနည်းငယ်သာ စကားပြောကြပြီး သူနှင့်အတူ တစ်ဓာနသာ ဟာသနှောလိုက်ကြသည်။ ခန်းလုံးပြည့်အကျဉ်းသားများသည် ညီအစ်ကိုများပမာ မိသားစုတစ်ခုကဲ့သို့ စုဝေးနေကြသည်။ ပီဒရိုသည် ဒေါသပေါက်ကွဲလာပြီး ပတ်ပတ်လည်ကို စူးစိုက်ကြည့်လိုက်ကာ သူ့လက် ကျွန်တော့်ကုတင်ပေါ် တင်ထားသည်ကိုပင် သတိမထားနိုင်ခဲ့ချေ။ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ် သခင်ယေရှု ကျွန်တော့်ကို ဝှက်ထားနိုင်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ယင်းကဲ့သို့ အံ့ဩဘွယ်ရာ အကာအကွယ်ပေးခဲ့ခြင်းက ကျွန်ုပ်အတွက် ဂုဏ်တက်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သင်းအုပ်ဆရာသည် စိတ်ရှည်စွာဖြင့် အခင်းကို ခင်းလိုက်သည်။ ပင်အပ်

ဖြင့် တိကျစွာ ထိုးချိတ်လိုက် ပြန်ဖြုတ်လိုက်ဖြင့် ညီညီညာညာ ဖြစ်အောင် ညှိယူနေသည်။ ဤကား မေတ္တာ၌ အခြေခံသော ဝန်ထမ်းမှုပင် ဖြစ်သည်။ ဤခဏတာအတွင်း သူ၏ တိတ်ဆိတ် စိတ်ရှည်သော လှုပ်ရှားမှုများသည် ကျွန်တော့်အတွက် ထောင်နှင့် ချီသော တရားဟောချက်များ ဖြစ်နေသည်။ သူသည် သူ၏ မိသားစုဝင်များနှင့်အတူ လာရောက် လည်ပတ်ကြသည့် အမှုတော်ဆောင်များ၏ သိက္ခာပေးခြင်းကို နောက်ဆုံးတွင် လျှို့ဝှက်စွာ ခံယူခဲ့သည်။ သူတို့သည် ဧည့်ခန်းမတွင် လျင်မြန်စွာစုဝေးလိုက်ပြီး အစောင့်များ၏ မျက်ကွယ်တွင် နိဗ္ဗာန်၏ အပေါ်၌ လက်တင်ပြီး ဆုတောင်းလိုက်ကြသည်။ ဤအရာက ၁ ဓမ္မရာဇဝင်၊ ၁၆၅ ရှာမေလက ဒါဝိဒ်အား တိုးတိုးတိတ်တိတ် သိက္ခာပေးခြင်းကိုအမှတ်ရစေသည်။

အမျိုးသားများ နံရံပတ်လည်၌ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ သူတို့၏ ဝတ်ပြုသီချင်းများကို စီးကရက်ဗူးရှိ စက္ကူ၌ နှစ် နှစ်ဆယ်ကြာ ဖေါင်တိန်၊ ကိုယ်တိုင်လုပ်မင်ရည်ဖြင့် ရေးသားထားသည်။ ဤသည်ကား အံ့ဩဘွယ်ရာ တီထွင်ကြံဆမှုတစ်ခုဖြစ်သည်။ လှပသော စာကြောင်းများနှင့် စာလုံးများမှာ မေတ္တာ၏ အနုပညာမြောက်သော လက်ရာများ ဖြစ်ကြပြီး ဘုရားသခင်ကို ရေးသားထားသည့် မေတ္တာစာများပင် ဖြစ်ကြသည်။ ဤလက်ရေးများကား နိဗ္ဗာန်၏ လက်ရေးများဖြစ်ပြီး ဝတ်ပြုသီချင်းနှင့် ကဗျာများကို နာရီပေါင်း ရာနှင့်ချီ အချိန်ကုန်ခံ၍ ကူးယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဤ စီးကရက် သီချင်းစာရွက်များမှာလည်း မကြာမီသိမ်းပိုက်ခံကြရအုံးမည် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် စာသားများကို သင်၏ စိတ်နှလုံး၌ ရေးသားခံလိုက် ရချိန်တွင် သင်၏ အဖိုးတန်ရတနာများသည် လုံခြုံသော နေရာ၌ ရှိနေကြမည် ဖြစ်သည်။

သီချင်းစပြီး ဆိုကြရာ တန်ခိုးပါသော မေတ္တာလှိုင်းလုံးများနှင့် အောင်မြင်မှုများ များစွာသော အာခေါင်ထဲမှ ပွင့်အံ့ထွက်လာကြသည်။ အံ့ဩဘွယ်ကောင်းသော သီချင်းသံများက ကျွန်တော့်ကို ဆေးကြောလိုက်ပြီး မျက်ရည် များကလည်း လျှံကျလာသည်။ ကျွန်တော်သည် ကြီးကျယ်သော သူများနှင့် ရက်စက်ကြမ်းတမ်းသော အမှောင်ထု များကြားတွင် သေးငယ်သော ဖယောင်းတိုင်ကလေးသဖွယ် မေတ္တာ ကရုဏာစက်ဝိုင်းအတွင်း အံ့ဩဘွယ်ကောင်း လောက်အောင် မတ်တပ်

ရပ်နေရသည်။ ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားတွင် စွဲထင်သွားအောင် ပြောနေသော စကားများမှာ တန်ခိုးနှင့် အောင်မြင်မှုများပင် ဖြစ်သည်။ မြင်နိုင်သောအရာများ လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြနေသော အရာများနှင့် တန်ခိုးများကို ဤအမျိုးသားများ၏ မျက်နှာနှင့် အသံများတွင် အထင်သား တွေ့မြင်နေရသည်။ သူတို့၏ လက်များ တွင် မာချယ်ကေ ဓားဒဏ်ရာ အမာရွတ်များကို ကျွန်တော် တွေ့နေရသည်။ သူတို့တွင် နှလုံးနှင့် ပတ်သက်သည့် ပြဿနာများ၊ အဆစ်ရောင်ရောဂါများ ဖြစ်ပေါ်နေပြီး တချို့မှာမူ ခြေလက်မသန်စွမ်း ကြချေ။ သူတို့၏ ပိုင်ဆိုင်မှု ရုပ်ဝတ္ထုဆိုသည်မှာ ဘာမှ မပြောပလောက်။ လောကသား အများစု၏ အမြင်တွင် သူတို့သည် ဘာမှ မဟုတ်သော်လည်း သူတို့တွင် အရာရာအားလုံး ရှိနေသည်။

နိဗ္ဗာန်သည် မွေ့ယာခင်းမှ ချုပ်ထားသည့် အထူးသန့်ရှင်း ဖြူဖွေးသည့် ရုပ်အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ကာ တရားဟောသည်။ သူသည် တည်ငြိမ်အေးဆေးသော အသံ၊ သူ၏ အမြဲတမ်းစွဲဆောင်မှု ရှိနေသော အပြုံးတို့ဖြင့် ယေရှုခရစ်သည် ငြိမ်သက်ခြင်း အရှင်၊ ကယ်တင်ရှင်နှင့် ဘုရင်ဖြစ်ကြောင်း ဟောနေသည်။ ထို့နောက် ဤ အမျိုးသားများက သူတို့၏ မိသားစုများ၊ သူတို့၏ ကျွန်းနိုင်ငံငယ် လေးအတွက် ဆုတောင်းပေးရန် တင်ပြကြသည်။ အနည်းငယ်သော သူတို့မှာ သူတို့အတွက် ဆုတောင်းပေးရန် မတင်ပြကြ။ သူတို့သည် ခေါင်းငုံ့လိုက်ကြပြီး တစ်ယောက်က လွတ်လပ်သော ကမ္ဘာ၊ အမေရိက၊ ဥရောပနှင့် ကွန်မြူနစ်များ အတွက် ဆုတောင်းပေးသည်။

ဒဲလ်ဂါဒိုနှင့် ပရာဒိုတို့သည် ပြင်းထန်သော နှလုံးရောဂါများ စွဲကပ်နေ ကြပြီး ယင်းတွင် နှစ်ယောက် အတူတူ အမြဲတမ်း မတ်တပ်ရပ်လေ့ရှိကြသည်။ လူကောင်သေးသော ပရာဒိုသည် ကျွန်တော့်ကို တွေ့တိုင်း အားရပါးရ ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်လေ့ရှိသည်။ သူကပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ဤသို့ပြောသည်။ “မကြမီ ကျွန်တော်တို့ မိယာမီကို အတူတူသွားကြတာပေါ့။” သူသည် အခြားသူများကဲ့သို့ ထောင်ထဲတွင် နေလာသည်မှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် ရှိပြီဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦးစလုံး အမေရိကန် ရေတပ်တွင် အမှုထမ်းခဲ့သောကြောင့် သမ္မတ ထရူးမင်းထံမှ ကျေးဇူး တင်လွှာ ရရှိထားကြသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်တော်တို့အထပ်၏ အကြီးအကဲ ဗိုလ်ကာလ်ဇာဒါသည် ဝတ်ပြုစည်းဝေးပြုလုပ်နေစဉ် တာဝန်ကျသည်။ သူသည် အင်ရိုလာ အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးများကို သတ်ခဲ့သူအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂုဏ်ယူ နေသူဖြစ်သည်။ သူသည် တော်လှန်ရေးအတွက် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ လုပ်မည့်သူဖြစ်သည်။ သူသည် ခြေလှမ်း ကျကျဖြင့် အကျဉ်းခန်းသို့ ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွားဝင်လာကာ ဝတ်ပြုစည်းဝေးကို ချက်ချင်း ရပ်ပစ်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်ရာ ကျွန်တော်တို့ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ဤတွင် ခရစ်ယာန်များထဲက တစ်ယောက်က ကျူးဘားကွန်မြူနစ်သတင်းစာဖြစ်သော ဂရန်မာ သတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး နောက်ကျော စာမျက်နှာကို ပြလိုက်သည်။ ဂရန်မာ သတင်းစာကို ပြည်ပတင်ပို့ရန်အတွက် ကဏ္ဍအများအပြား၌ သတိထားပြီး တင်ပြထားရာ ဤသတင်းစာမှာလည်း ယင်းတို့အထဲမှ တစ်စောင်ဖြစ်သည်။

“ကြည့်၊ ခင်ဗျားတို့ ဘုရားကျောင်း ဓာတ်ပုံ ဖော်ပြထားတယ် မဟုတ်လား။” ယုံကြည်သူက ထောက်ပြ လိုက်သည်။ “ဒီမှာ ရေးထားတာက ကျူးဘားနိုင်ငံမှာ ဘာသာရေး လွတ်လပ်ခွင့် ရှိတယ်တဲ့။ ဒီတော့ ပါတီ သတင်းစာက ပြောတာကို ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဆန့်ကျင်နေတာလဲ။”

သတင်းစာရှိဆောင်းပါးမှာ ဘာသာရေး လွတ်လပ်မှုရှိမရှိ သံသယဖြစ်နေသူ ကရစ်ဘီယံ လေ့လာစုံစမ်းသူ တစ်ဦး၏စာကို ဖြေကြားထားခြင်းဖြစ်သည်။

လုပ်ကြံဖန်တီးမှုနှင့် လိမ်ညာမှု အရင်းအမြစ်ကြွယ်ဝသည့် ဂရန်မာ သတင်းစာအတွက် အထူးဟာသပြက် လုံးတစ်ခု ဖန်တီးခဲ့ကြသည်။ ပြင်သစ်အင်ပါယာ ပြည့်ရှင် ဧကရာဇ် နပိုလီယန်သည် သူ၏ စိတ်မကောင်းဘွယ် ဝါတာလူး စစ်ပွဲ ကျရှုံးအပြီးတွင် ခေတ်သစ် ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်များကိုခေါ်ဖိတ်ကာ အစည်းအဝေးကျင်းပခဲ့သည်။ ယင်းတွင် သူက ဘရက်ဇျက်ကို ဤသို့ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားလို အင်အားကြီးတဲ့ တပ်နီသာ ရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် အင်္ဂလိပ်တွေကို ကျွန်တော် နိုင်ကို နိုင်တယ်ဗျာ။”

ရုရှားခေါင်းဆောင်က “ဒါ” ဟု ဖြေလိုက်သည်။ “သိပ်မှန်တာပေါ့။”

ဟုအဓိပ္ပါယ်ရသည်။

ထို့နောက် နပိုလီယန်က သမ္မတ ကာတာကို ဤသို့ ပြောပြန်သည်။
“ခင်ဗျားတို့မှာလို ခရူးဇ် ဒုံးပျံသာ ရှိမယ်ဆိုရင် ဝါတာလူး အောင်ပွဲဟာ ကျွန်တော့်
အတွက်ပဲ ဖြစ်လာရမယ်”။ သမ္မတ ကာတာ သဘောတူခဲ့သည်။

တစ်ဖန် နပိုလီယန်သည် ဖီဒယ် ကက်စထရို ဘက်သို့ လှည့်ပြီး ပြုံးရွှင်
စွာဖြင့် ဤသို့ပြောလိုက်သည်။ “ဖီဒယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဂရန်မာ သတင်းစာကိုသာ
ကျွန်တော် ပိုင်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ဝါတာလူး စစ်ပွဲမှာ ကျဆုံး ခဲ့တာကို ကမ္ဘာက
ဘယ်တော့မှ သိမှာ မဟုတ်ဘူး”။

ဗိုလ်ကာလ်ဇာဒါသည် ထောင့်တစ်နေရာသို့ ပြန်လှည့်သွားသည်။
သူတို့၏လိမ်လည်မှုက ခဏကလေးမျှသာ ခံသည်။ သူသည်လည်း သတင်းစာ
လိမ်လည်မှု၏ ထောင်ချောက်သို့ သက်ဆင်းခဲ့ရသည်။ သူသည် နောက်ဆုတ်ခဲ့
သော်လည်း ရက်သတ္တပတ်အနည်းငယ် အကြာတွင် ဝတ်ပြုသီချင်းစာအုပ်များနှင့်
ဘာသာရေး အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ အားလုံးကို လာရောက်သိမ်းယူ
ပစ်လိုက်သည်။ နာရီပေါင်းရာနှင့်ချီ အကုန်ခံကာ ကူးယူခဲ့သောအရာများ
ပျောက်ဆုံးသွားပါပြီ။ သို့ရာတွင် ဘုရားသခင်က ကျွန်တော်တို့၏ မေတ္တာနှင့်
ကြိုးပမ်းမှုများကို ဂုဏ်ယူနေပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် နီဗယ်လ်၏ ဘေးတွင်
ထိုင်ပြီး ပြန်လည်း ကူးယူရာတွင် နာရီအနည်းငယ် အကူအညီပေးခဲ့သည်။
တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး၊ တစ်ကြောင်းပြီး တစ်ကြောင်း တစ်ပိုဒ်ပြီးတစ်ပိုဒ် ပြန်လည်
ကူးရေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော် နှစ်ပေါင်းများစွာ သီဆိုခဲ့သော ဝတ်ပြုသီချင်းဟောင်း
မှာ ယခုတော့ အလင်းသစ် ပြန်ဖြစ်နေသည်။ သူတို့၏ စကားလုံးများနှင့်
စာသားတင်ပြချက်တို့မှာ ပို၍အဓိပ္ပါယ်နက်ရှိုင်းလာပြီး ကျွန်တော့် စိတ်နှလုံးထဲတွင်
စူးဝင်နေရာ ယူနေပါတော့သည်။

ခရစ်ယာန်တွေ ကျူးဘားအကျဉ်းထောင်တွေမှာ ဘယ်လောက်
ရှိကြသည်ကို လူတွေ သိချင်မှ သိကြပါ လိမ့်မည်။ ကျွန်တော်တို့ အဆောက်အဦး
၏ အဆောင်တစ်ခုတည်းတွင် အသင်းတော်အသီးသီးက အားကြီးသော
ယုံကြည်သူ တစ်ဆယ့်တစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် တွေ့ထားပြီး အခြားအယောက်

လေးဆယ်တို့ကလည်း သူတို့ကိုယ် သူတို့ ခရစ်ယာန်ဟု ထုတ်ဖော် ကြေငြာကြသည်။ ကွမ်ဘီနာဒိုဒဲလ် အက်စတေတွင် ယင်းကဲ့သို့သော အဆောင် နှစ်ဆယ်လေးဆောင်ရှိသည်။ ကွမ်ဘီနာဒိုတွင် အကျဉ်းသား ခုနစ်ထောင် သို့မဟုတ် ထိုထက်ပို၍ ရှိနိုင်သည်။ ကျူးဘားတွင် ယင်းကဲ့သို့သော အကျဉ်းထောင်မျိုး လေးဆယ်နှင့် ငါးဆယ်ကြားတွင် ရှိပြီး အကျဉ်းသား စုစုပေါင်း ၃၀၀၀၀၀ မှ ၄၅၀၀၀၀ အထိ ခန့်မှန်းခြေရှိနိုင်သည်။ ယင်းမှာ တိုင်းပြည် လူဦးရေ စုစုပေါင်း၏ ငါးရာခိုင်နှုန်း ရှိသည်။ ယခုအချိန်တွင် ဘာသာရေးအကျဉ်းသားများကို အခြားပြစ်မှု ကျူးလွန်သူများနှင့် ရောနှော ထားရာ ဘယ်လောက်ရှိသည်ကို အတိအကျသိရှိရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။

မဲလ်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကျူးဘားလူမျိုးကြား၌ နေရသည်ကို ကိုယ့်နေအိမ်သဖွယ် သဘောထားလာ ကြသည်။ မဲလ်၏ ချွတ်ယွင်းချက်တစ်ခုမှာ စပိန်စကားကို နားမလည်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူး မွန်တီရီဒုတ် ထံမှ စတင်ပြီး သင်ယူခဲ့သည်။ ဗာဂတ်စ် ရိုမက်စ် ကလည်း အကူအညီပေးသည်။ မဲလ်နှင့် ကျွန်တော်သည် သူတို့ပြုလုပ်သည့် လူသိပ်မများသည့် အသင်းတော် ၀တ်ပြုစည်းဝေးများ၌ စကားပြောနိုင်လာကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့သည် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အဆောင်၌ စတင်ပြီး ၀တ်ပြုစည်းဝေး သီးသန့်လုပ်ကာ ဦးဆောင်ကြသည်။ အကျဉ်းခန်းများ တစ်ဆယ့်ငါး မိနစ်ကြာ သော့မခတ်ထားသည့် အချိန်များတွင် အာဖရိကမှ တန်ဇန်နီယားနှင့် ဇိုင်ယာ လူမျိုးများ၊ ကိုလံဘီယာ၊ ဘိုလီဗီးယား၊ ဂျာမေကာ၊ အချို့အမေရိကန် များနှင့် အခြား လူမျိုးများသည် သီချင်းဆို ဆုတောင်းပြီး လေ့လာရန် သေးငယ်သော ကျွန်တော်တို့၏ အကျဉ်းခန်းသို့ လာရောက် ပါဝင်ကြသည်။

ဂလင်းအကမ်က ၀တ်ပြုသီချင်းများနှင့် ဖတ်ရမည့် ကျမ်းချက်များကို ကူညီကူးပေးပြီး မဲလ်က ရံဖန် ရံခါ ဆက်ကပ်ခြင်း သဘောတရားများကို ဦးဆောင်သင်ပေးသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး ဝေငှကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ လေ့လာဆွေးနွေးကြသည့် နှုတ်ကပတ်တော်များသည် ပယ်နယ်ဆလင်ထိုးဆေးနှင့် အဒရီနာလင် နှလုံးဆေးများသဖွယ် ဖြစ်နေသည်။ သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော်က

ကျွန်တော်တို့၏ အနာကို သက်သာစေရန်နှင့် ခွန်အားတိုးစေရန် ယင်းတို့ကို အသုံးပြုခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ခရစ်ယာန်အသက်တာနှင့် ကျင့်စဉ်များ၊ ယောသပ် ၏အကျဉ်းသား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဘုရားသခင်၌ ရိုသေကျိုးနွံပုံ၊ မိမိ၏ ရန်သူကို ချစ်ခြင်းနှင့် ခွင့်လွှတ်ခြင်းတို့ ကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။

တစ်နေ့ ဗိုလ်ကာလိုစ် ကျွန်တော်တို့၏ အကျဉ်းခန်းကို ဖြတ်သွားပြီး အတွင်းသို့ ကြည့်ကာ ဤကဲ့သို့ မပြောသွားမီအထိ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များက ကျွန်တော်တို့ကို သိပ်အလေးမထားဟု ကျွန်တော်တို့ ထင်ခဲ့သည်။ “သောမတ်စ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဓမ္မသစ်ကျမ်းနဲ့ ဆက်လက်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်နေတုန်းပဲလား၊ ဟူး”။ လွတ်လပ်သော ကမ္ဘာ ရှိခရစ်ယာန်များနှင့် တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ကျွန်တော်တို့၏ ကျန်းမာရေးနှင့် လုံခြုံရေးကိုသာ စုံစမ်းနေကြသော ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် ဝိညာဉ်ရေးရာဘက်၌ အထီးကျန် စွန့်ပစ်ခံကြရသည့်နှယ် ရှိကြသည်။ မကြာမီ ဂလင်း၏ ဘာသာရေး စာအုပ်ငယ်များ သိမ်းပိုက်ခံရသော် လည်း ကျွန်တော်တို့၏ ကျမ်းစာအုပ်များကိုမူ ဆက်လက် ပြီး လက်ဝယ်ထားရှိခွင့် ပြုကြသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ကျမ်းစာအုပ်များကို စောစောပိုင်းအချိန်များက သတင်းစာ များတွင် ညှပ်ပြီး သူတို့၏ ပေါ့ဆသောအချိန်များတွင် မှောင်ခိုတင် သွင်းခဲ့ကြသည်။ ကျူးဘားလူမျိုးများနှင့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ သိပ်ပြီတော့ ကံမကောင်းကြ။

တစ်ကြိမ်တွင် နီကာရာဂွါရှိ ကွန်မြူနစ်ဖခင်တစ်ဦးက ထောင်ကျနေသော သားဖြစ်သူ ဘိုလီးဗီးယန်း လူမျိုးထံ လာရောက်လည်ပတ်သည်။ ထို့နောက် ထိုသူကို အဆောက်အဦးအပြင်ဘက် သို့ခေါ်ထုတ်သွားကြသည်။ ထိုတွင် သူ့ဖခင်နှင့်အတူ လိုက်လာသော ဗိုလ်ကားလိုစ်က သူ့ကို ဤသို့ပြောသည်။ “မင်းအဲဒီအသင်းတော် အစည်းအဝေးတွေကို ဆက်တက်နေမယ်ဆိုရင် မင်းရဲ့ထောင်ဒဏ် တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ကို အပြည့်အဝကျခံရလိမ့် မယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတော်လှန်ရေးအတွက် နောက်ပြန်လှည့်လာမယ် ဆိုရင် တစ်နှစ်အတွင်းမှာပဲ မင်းကို ငါတို့ သွားခွင့်ပြုမယ်”။

ဘိုလီးဗီးယန်းတို့၏ ခရစ်တော်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်မှု အပါအဝင်

ဘာသာအားလုံးက နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာ စီးပွားရေး အန္တရာယ်ကို ကိုယ်စားပြုကြသည်။
 လီနင်က “ဘုရားမဲ့ဝါဒ မပါသည့် ကွန်မြူနစ်ဝါဒသည် အဓိပ္ပါယ် မရှိ” ဟု
 ပြောခဲ့သည်။ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးသည် ထုထွက်ကြီးမား ခိုင်ခံ့သော
 ညီညွတ်သည့် နာခံမှု၌ မူတည်သည်။ ဘုရားမဲ့ဝါဒီတို့၏ဘုရား မှာကံဝါဒီတို့၏
 ရုပ်ဝါဒသည် အသက်ဝိညာဉ် ရှာဖွေသည့် ကြားဝင် ဟန့်တားမှု မပါသော
 လတ်တလော စီးပွားရေး အစီအစဉ်ကို ပြီးပြည့်စုံစေမည့် သူတို့၏ ခြံတောင်ပို
 လုပ်ငန်း ကြီးဆီသို့ လူထုအား စီးဝင်စေကြသည်။ သူတို့တွင် ပုဂ္ဂိုလ်ရေး
 ခရီးလမ်းဆုံးဟူ၍ မရှိကြချေ။ အကြီးအကျယ် ဉာဏ်မရှိသည့် တစ်စုတစ်ဖွဲ့တည်း
 နှင့် ဆိုင်သော ရှင်သန်မှုသာ ရှိသည်။ မှာကံဝါဒီတို့၏ ဘုရားနှင့် ဘုရားသခင်တို့
 ၏ကြားတွင် အတူတကွ ရှင်သန်ခြင်းမှာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း လီနင်သိခဲ့သည်။

ဘိုလီးဗီးယန်းလူငယ်၏ ညီအစ်ကိုသည် အာဂျင်တီးနား သူပုန်
 ချီဂွေဗားရားနှင့်အတူ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။ သူတို့မိသားစု ကျူးဘားသို့
 ရောက်ရှိလာကြပြီးနောက် သူသည် တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်ကာ စစ်မှန်သော
 တော်လှန်ရေးကို သင်ယူခဲ့သည်။ အထူးကုန်တိုက်များမှာ ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်များ၊
 ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်များ၊ အများပြည်သူတွေထက် အဆပေါင်းများစွာ
 စားနိုင်နေနိုင်သည့် နှစ်ရာခိုင်နှုန်းသော ရဲများနှင့်အရာရှိများ အတွက်သာ ဖြစ်စည်။
 ဤမညီမျှမှုကို တွေ့ရှိပြီးနောက် သူသည် စာသင်ခန်းထဲ၌ ဤကိစ္စကို
 ဖော်ထုတ်ခဲ့သည်။ ယခုသူသည် အကျဉ်းသားများ၌သာ တန်းတူ ညီမျှမှု
 ရှိကြောင်းနှင့် ကဏ္ဍများစွာတွင် လွတ်လပ်မှု ပို၍ရှိကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိရပါမည်။
 ဤနေရာတွင်သူသည် လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုနိုင်သော်လည်း လမ်းမပေါ်တွင်မူ
 ပြောဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

သူသည် ဝတ်ပြုကိုးကွယ်ခြင်းများ၌ ဖြောင်တက်ရောက်ခြင်းကို
 ရပ်ဆိုင်းခဲ့သော်လည်း ကျမ်းချက်များနှင့် မှတ်စုများကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုခဲ့သည်။
 ဤအား ကြီးသော ပဋိပက္ခ၌ ဘုရားသခင်သည် သူ့အား ခွန်အားပေးရန် ကျွန်တော်
 ဆုတောင်းပေးခဲ့သည်။ အခြားကိစ္စ တော်တော်များများတွင် သူ၏ မိသားစုသည်
 ရန်သူများသဖွယ် ဖြစ်လာကြသည်။ သခင်ယေရှုက မသေ၊ ၁၀:၃၆ တွင် ဤကဲ့သို့

ကြိုတင်ဟောခဲ့သည်။ “ကိုယ့်အိမ် သူအိမ်သား တို့သည်လည်း ကိုယ့်ရန်သူ ဖြစ်ကြလိမ့်မည်”။

သူ၏ အရပ်အမောင်းကြောင့် “လူပုကလေး” ဟုခေါ်ကြသည့် ကျူးဘား လူငယ် အီစီဒရိုအတွက် ဤ ကျမ်းချက် မှန်ကန်ခဲ့သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ထံ ပြေးတက်လာပြီး ဖက်ရမ်းကာ သူ အင်္ဂလိပ်လို ကြိုးစားပြီး သင်ယူခဲ့သည့် ပဌနာတော်ကို ရွတ်ဆိုပြခဲ့သည်။

“ဟေ့၊ မစ္စတာ ဘာသာရေး သမားကြီး” ဟု ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီး “ကျွန်တော်သည် နေရာကနေ လွတ်မြောက်ပြီးရင် ခင်ဗျားရဲ့ အသင်းတော်ကို လာခဲ့မယ်” ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောခဲ့သည်။ အီစီဒရိုသည် အစောင့် များက သူ့အား မော်တော်ကား ပန်ကာ ကြိုးပြားဖြင့် အစောင့်များက ရိုက်နှက်သောကြောင့် ကျောတွင် အမာရွတ် များထင်နေသည်။ ကွန်မြူနစ်ဝါဒီဖြစ်သူ သူ့ဖခင်သည်ထံ ဘယ်တော့မှ လာရောက်လည်ပတ်ခြင်း မရှိပါ။

တစ်ပတ်လျှင် သုံးနာရီကြာ လုပ်ရသော စုပေါင်း ကိုယ်ကာယ လေ့ကျင့် ရာတွင် ကျွန်တော်သည် အခြား သင်းအုပ်ဆရာ ပေဒရိုဒီ အာမတ်စ်ကို တွေ့ခဲ့ရ သည်။ ပေဒရိုသည် ကျူးဘားအရှေ့ပိုင်းရှိ သတ္တမနေ့ ဥပဒ်အသင်း၏ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်။ သူတို့၏ နှစ်ပတ်လည် ကွန်ဗင်းရှင်း ရောက်ရှိလာရာ အစိုးရက ပေဒရိုအား အဓိက ဒေသနာရှင် အဖြစ်မလိုလားခဲ့ချေ။ အကြောင်းမှာ ဆန့်ကျင်မှုများကြားမှ သူ၏ အသင်းတော်တိုးပွားနေ သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ပေဒရိုအလုပ်လုပ်သော ပရိဘောဂ စက်ရုံမှ ကုန်ပစ္စည်း အရောင်းစာရင်း ခိုးယူခံရရာ သူ့ကို ငွေအလွဲသုံးစား ပြုမှုဖြင့် စွပ်စွဲခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ့အား ကွန်ဗင်းရှင်းကာလအတွင်း ထောင်ဒဏ် ခြောက်လ ကျခံစေ ခဲ့သည်။ သူ့အတွက် အလွန်ဆိုးဝါးလှသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ နိုင်ငံရေး သို့မဟုတ် ဘာသာရေး ကွန်ဗင်းရှင်းများ ဟူ၍ ဘယ်တော့မှ တရားဝင် ရှိမလာတော့ပါ။ ဤသို့ဖြင့် ပေဒရိုကို သနားညှာတာသောအားဖြင့် လူသတ်သမားများ၊ သူခိုးများ၊ ကာလသား ရောဂါစွဲကပ်နေသူများနှင့် လိင်တူချင်းကာမ ဆက်ဆံသူများ၏ အကျဉ်းခန်းတွင် ထားရှိလိုက်ကြသည်။

သူသည် သူ၏အကျဉ်းခန်းရှေ့သို့ သတိတရားရှိရှိ ထွက်လာစဉ် ကိုယ်ကာယ လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေရာမှ သူ့အား အားပေးစကားပြော ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူသည် အသက် ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီ ဖြစ်ပြီး မွဲခြောက်နေသော ဆံပင်၊ ထူထဲသော မျက်မှန်တပ်ထားသည်။ သူသည် အကျဉ်းထောင် ထိန်းသိမ်းရေးအရာရှိများ ဖြတ်မသွားမီ ပြီးရှင်သော မျက်နှာထားဖြင့် လျင်လျင်မြန်မြန် ရေရွတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ရာဇဝတ်သားများက အစောင့်များ ထက်ပင် သူ့အား ကြမ်းတမ်းစွာ ဆက်ဆံကြသည်။ သုံးပွင့်ဆိုင်အချစ်ဖြင့် လိင်တူဆက်ဆံမှုများ၊ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှု အပေါ် အငြင်းပွားမှုများကြောင့် သူနေသော အကျဉ်းခန်းတွင် ညတိုင်းလိုလို လူတွေ သေနေကြသည်။

ထောင်ထဲ၌ ခြောက်လနေပြီးနောက် ပေဒရိုသည် တရားရုံးသို့ သွားရပြီး အပြစ်မရှိဟု စီရင်ခံရသည်။ အံ့ဩဘွယ်ကောင်းသည့် တရားစီရင်မှု စနစ်ပါပေ။ ဟုတ်ပါသည်။ သူလွတ်မြောက်သည့် အချိန်တွင် ကွန်ဗင်းရှင်း လည်း ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့သော “တိုက်ဆိုင်သည့် ဖြစ်ရပ်” များသည် ရှိမန်ကက်သလစ်နှင့် ပရိုတက်စတန် အသင်းတော် နှစ်မျိုးစလုံးတို့၌ ဖြစ်တတ်သည့် အလေ့အထ ရှိခဲ့သည်။ ဘာသာရေးနှင့် လူ့အခွင့် အရေးအုပ်စု များက ဤကိစ္စမျိုးကို လာရောက်စစ်ဆေးရာတွင် ကျူးဘား ဘာသာရေးနှင့် အစိုးရတာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ် များက ဘယ်ခရစ်ယာန်မျှ အကျဉ်းထောင်တွင် မရှိဟု ပြောပြကြသည်။ သူတို့၏ လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှုမှာ အားလုံးကို ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သူများ သို့မဟုတ် လူမှုရေး ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများ အဖြစ်သတ်မှတ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤလူမှုရေး ကျူးလွန်သူများကို နှိုက်နှိုက်ခွဲခွဲ ဘယ်သူကမှ စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်း မပြုကြချေ။

ဤနေရာတွင် အခြားသော လူမှုရေး ပြစ်မှုကျူးလွန်ပုံ တစ်မျိုးကို တွေ့ရသည်။ ကျူးဘား နိုင်ငံသားတိုင်း သည်အလုပ် သို့မဟုတ် မျိုးချစ်ပွဲတော် အခန်းအနားများနှင့် တိုက်ဆိုင်ပါက မိမိတို့၏ အားလပ်ရက် အစီအစဉ် များကို စွန့်လွှတ်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ ယခုကျူးဘားသည် လာစီမာနာ ဒီဂျီရန် ဟုခေါ်သော ဝက် ပင်လယ် အောင်ပွဲ အထိမ်းအမှတ်အတွက် မျိုးချစ်ပွဲတော်

အခမ်းအနားကို တစ်ပတ်တိတိ ကျင်းပကြသည်။ ဤ ဥပဒေအရ လိုက်နာကျင်းပရသော ပွဲတော်သည် အစ်စတာပွဲတော်၏ ရှေ့မှ အရင်ကျသည်။ ဤတစ်ပတ်တာကာလသည် ခရစ်တော်၏ အောင်ပွဲခံ ကြွဝင်တော်မူခြင်း၊ အသေခံခြင်းနှင့် ရှင်ပြန်ထမြောက်ခြင်းတို့ ဖြစ်ပျက်နေရာယူထားသည့် ရက်သတ္တပတ် ဖြစ်သည်။ ဤတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကြံစည် သတ်မှတ်ထားခြင်းသည် ခရစ်တော်၏ အရေးပါသော သက်တော်စဉ်ကို ခရစ်ယာန်များ အလေးအမြတ် မပြုနိုင်ရန် တိုက်ရိုက်တိုက်ခိုက် ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤဝိညာဉ်ရေးရာ တိုက်ပွဲကြောင့် ဘယ်လိုလူမှုရေး အကျိုးဆက်များ ပေါ်ပေါက်လာသနည်း။ သားသမီး များကို မိမိတို့နေအိမ်၌ ဘာသာရေးအားလပ်ရက်များကို စောင့်ထိန်းစေရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည့် မိဘများသည် ဥပဒေပုဒ်မ နှစ်ခုအရ သုံးလမှ ကိုးလအထိ ထောင်ဒဏ် ကျခံနိုင်သည်။ ယင်းပုဒ်မနှစ်ခုတို့မှာ ပုဒ်မ ၂၄၇ (ဘာသာရေး လွတ်လပ်မှုကို အလွဲသုံးစားပြုခြင်း) နှင့် ပုဒ်မ ၃၆၀ (အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စရပ်များ၏ သာမန်တိုးတက်မှု ကို ဆန့်ကျင်သည့် လုပ်ရပ်၊ ပညာရေးဆိုင်ရာ အလုပ်များ ပြီပြည့်စုံစေခြင်းကို ငြင်းဆန်ရန် အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စရပ်များကို လျှော့ချသည့် လုပ်ရပ်) တို့ဖြစ်ကြသည်။ ပုဒ်မ ၃၆၅ သည် အန္တရာယ်မပေးဘဲ အကျိုးရှိသော်ငြားလည်း ဤ ဥပဒေနှင့် အခြား ဥပဒေတို့ကို ရောနှောအသုံးချမှုနှင့် မှားယွင်းစွာ အသုံးချမှုတို့က ယုံကြည်သူများအတွက် ထောင်ချောက်ပမာ ဖြစ်နေသည်။ ဂလစ်ဆရင်သည် အန္တရာယ်မရှိသကဲ့သို့ နိုက်ထရိုဂျင်သည်လည်း ထိုနည်းပင် ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များနှင့် ဘာသာရေးလေ့လာသူများ ကွန်မြူနစ်တိုင်ပြည်များသို့ လည်ပတ်ကြရာ တွင် သီးသန့်ခွဲခြားထားသော ပုလင်းနှစ်လုံးကို မပီမပြင် ဝိုးတိုးဝါးတား မြင်စေကြသည်။ ဤလိုတိုင်းပြည် မျိုး၌ နေထိုင်ကြသော ခရစ်ယာန်များသည် ပေါက်ကွဲနိုင်သော နိုက်ထရိုဂလစ်ဆရင်မျိုးကို နေ့စဉ် ရင်ဆိုင်ကြရသည်။

အနည်းနှင့် ဗြောင်ကျကျ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ပုံ အမျိုးမျိုးတို့ကို ရင်ဆိုင်နေကြရသည့် လူတို့ကို အသင်းတော် အနေနဲ့ ဘယ်လိုဧဝံဂေလီ လုပ်နိုင်မည်ကို လူများစွာတို့အား ကျွန်တော် မေးကြည့်ခဲ့သည်။ ဤတွင် အမျိုးသမီး

များ၏ အနေအထားကို ကျွန်တော်လေ့လာ တွေ့ရှိလိုက်သည်။ ကျူးဘားရှိ အလုပ်ရှိသော အမျိုးသားများသည် အလုပ်ကိုလုပ်ရမည် သို့မဟုတ် အလုပ်ကို ရေသာရေခိုလုပ်ပြီး ထောင်ကို ရှောင်ကွင်းလိုသည့်အတွက် ကျန်းမာရေး ဆိုင်ရာ ဆင်ခြေများကို ပေးသည်။ သို့ဖြစ်၍ အမျိုးသမီးတချို့မှာ ပို၍ လှုပ်ရှားနိုင်သည့် အနေအထားတွင် ရှိကြသည်။ သူတို့သည် ခေတ်သစ် တပည့်တော်များကဲ့သို့ တစ်ကြိမ်တွင် နှစ်ဦးစီတွဲလျက် အခြားပြည်နယ်ရှိ ဝမ်းကွဲညီအစ်ကို မောင်နှမများ သို့မဟုတ် အဒေါ်များကို သူတို့နေအိမ်၌ ဘုရားသခင်၏ အကြောင်းကို ပြောပြ နိုင်သည်။

ကျူးဘားနိုင်ငံတွင် ခရစ်ယာန် စာအုပ်ဆိုင်၊ ခရစ်ယာန်ရေဒီယိုသို့မဟုတ် ရုပ်မြင်သံကြား ထုတ်လွှင့်သည့် စခန်း၊ ရုပ်ရှင်နှင့် ကလေးများ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး အစီအစဉ်၊ ခရစ်ယာန်ခရီးသွား အုပ်စုများ ဟူ၍လုံးဝမရှိပါ။ တမန်တော် ၂၀:၂၀ တွင် ပေါလုက “တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ်” ဘယ်လို သင်ကြားပေးခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ ဤအရာသည် ဘာဖြစ်လို့ လိုအပ်နေရသနည်း။ အသင်းတော် များသည် အင်ပါယာ ပြည့်ရှင်များ အောက်တွင် ဒုက္ခခံခဲ့ကြသလို ကွန်မြူနစ်ဝါဒ အောက်ရှိ ယနေ့အသင်းတော်များသည်လည်း ယင်းကဲ့သို့သော ဒုက္ခမျိုးကို တွေ့ကြုံ ရင်ဆိုင်နေကြရသည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့ကာလ မကောင်းဆိုးဝါးသည် ပို၍ကြီးကျယ်ပြီး နေရာအနှံ့တည် ရှိသည်။

မသဲ ၂၀:၂၁ က “သားသမီးတို့သည် မိဘကို ရန်ဘက်ပြု၍ သေစေကြ လိမ့်မည်” ဟုဆိုထားသည်။ ကျူးဘားတွင် သွားရောက်လည်ပတ်သည့် အမျိုးသမီးများသည် မိဘတို့၏ ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ထဲမှ ကလေးများကို သက်သေခံ၍ မရချေ။ ထို့ကြောင့် မိဘများကို အရင် သီးသန့် တိုင်ပင်ကြရသည်။ ကလေးများသည် “လူငယ်ရှေ့ပြေးများ” အဖြစ် လည်စီး အနီ ရောင်ကို စည်းကြရသည်။ အယူသည်းသော စုဝေးမှုရှိပါက သူတို့၏ ကျောင်း ဆရာ သို့မဟုတ် ဘလောက်တစ်ခုစီ ရှိ စီဒီအာရ် (တော်လှန်ရေးကာကွယ်မှုကော် မိတီ) ထံတိုင်ကြားရန် ကလေးများကို သင်တန်းပေးထားသည်။

ခရစ်တော်ကို လက်ခံကြောင်း ကျောင်းတွင် ဖော်ပြပြီး လည်းစီးအနီကို

စည်းရန်ငြင်းဆန်သည့် ကလေးများကို "ပျူပီလို ပိုတက်စ်တာဒက်စ်" ခွံကြိမ်ဖန်များစွာ ထားရှိကြသည်။ ဤအရာသည် အစိုးရက အကုန်အကျခံ ဖွင့်လှစ်ထားသော ကျောင်းများဖြစ်ပြီး အခန်းများနှင့် ဘော်ဒါများ ပါဝင်သည်။ မိသားစုနှင့် ကင်းကွာကြရသော ဤကလေးများသည် အခြားအရာများကို သင်ယူရမည့်အစား မာ့ကစ်နှင့် လီနင် တို့၏ ဘာသာတရားများကို သင်ယူနေကြ ရသည်။ ကျွန်တော်သည် စတာလင် လက်အောက် ကွန်မြူနစ်ဝါဒ၏ "ဆိုးဝါးလှ သော နေ့ရက်ဟောင်းများ" ကို ရည်ညွှန်းပြောဆိုနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ ယခု ၁၉၈၀ ပြည့် လွန်နှစ်များကို ပြောဆိုနေခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုတင်ပြမည့် စာတမ်းဖော်ပြချက်သည် ၁၉၇၁ ခုနှစ် ဧပြီလ (၃၀) ရက်နေ့က ဟာဗာနာတွင် ကျင်းပခဲ့သော ပညာရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ အမျိုးသား ကွန်ကရက်က ထုတ်ပြန်သော စာတမ်း ဖြစ်သည်။ ဤကာလရှိ ကွန်မြူနစ်များသည် လူငယ်များအပေါ် အသင်းတော်၏ လွှမ်းမိုးမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဤ ကွန်ဗင်းရှင်းက "ကလေး ခိုးယူရေး" စီမံကိန်းကို ရေးဆွဲခဲ့ ကြသည်။ ဤဝါဒသည် ယခုအထိ က်အလျော အောင်မြင်လာသည်။ ဤအရာသည် သူတို့၏ သဘောထားဖြစ်သည်။

"..... အသင်းတော်၏ ကလေးများအတွင်း အယူဝါဒ ကူးပြောင်းရေး လှုပ်ရှားမှုနှင့် အားကစား၊ လူမှုရေးလှုပ်ရှားမှု အဖွဲ့အစည်းများအားဖြင့် အသင်း တော်၏ လှုပ်ရှားပုံ မူဝါဒများက ကျွန်တော်တို့၏အလုပ်သည် ပြည့်စုံလုံလောက် မှုမရှိကြောင်းနှင့် နိုင်ငံရေး၊ လူထုအဖွဲ့အစည်းများနှင့် ကျောင်းများကသာ အသုံးပြုနိုင်သည့် တော်လှန်ရေး၏ အလွန်ကြီးမားသော သက်ဝင်လှုပ်ရှားနိုင်သည့် အရင်းအမြစ်များသည် အသုံးမဝင် ..... အပိုသင်ရိုးညွှန်တမ်း လှုပ်ရှားမှုများနှင့် ကလေးများ၊ လူငယ်များကို ဆွဲဆောင်နိုင်မည့် အစီအစဉ်များ ရေးဆွဲခြင်း၊ လွတ်လပ်သည့် အချိန်များနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ အပန်းဖြေနိုင်မည့် အစီအစဉ်များ

ရေးဆွဲခြင်းတို့ကို မူဝါဒအဖြစ် ထားရှိဆောင်ရွက်ခြင်း ကသာ ကျွန်တော် တို့၏ ပြဿနာများကို တိကျစွာ ဖြေရှင်းပေးနိုင်မည် ဖြစ်သည် ..."

သို့ဖြစ်၍အသင်းတော်သည် နိုင်ငံတော်အတွက် ပြဿနာ အဖွဲ့အစည်း

ဖြစ်နေသည်။ ကျူးဘား၌ နိုင်ငံတော်၏ အမျိုးမျိုးသော အစီအစဉ်များမှာ ပြည့်နှက်နေသည်။ ကျောင်းပျော်ပွဲစားခြင်း၊ အားကစား အစီအစဉ် များနှင့် ရက်သတ္တပတ်ကုန် အပျော်ခရီးထွက်ခြင်းတို့မှာ တနင်္ဂနွေနေ့၌ အခြေပြုနေသည်။ လွတ်လပ်သော လူ့အဖွဲ့ စည်းတွင် လှုပ်ရှားမှုအများအပြားက အားနည်းသော လူများကို ဝတ်ပြုကိုးကွယ်ခြင်းနှင့် ကင်းဝေးစေသည်။ သို့ရာတွင် ကျူးဘား၌ ဆရာများကိုယ်တိုင် ကျောင်းသားများ၏ နာမည်စာရင်းကို ခေါ်ပြီး လုပ်ကြသည့် တရားဝင် ကျောင်းလှုပ်ရှားမှုများ ရှိကြသည်။ ဤသည်မှာ ခိုးယူရန်နှင့် အဆိပ်ဖြူးရန်အတွက် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်းအား ဖြင့် သိပ္ပံနည်းကျ ဒီဇိုင်းလုပ်ထားသော အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။

မာ့ကစ် လီနင်ဝါဒသည် နိုင်ငံရေးနှင့် စီးပွားရေး စနစ်သာ ဆိုပါက ဘုရားသခင်ကို ဆန့်ကျင်သည့် စစ်ပွဲကို ဘာဖြစ်လို့ အဆက်မပြတ် ကျူးကျော် ဆင်နွှဲနေရသနည်း။ ဤအရာတွင် ယုတ္တိဗေဒနှင့် ဥပဒေစနစ်များ မပါ ဝင်သော်လည်း မုန်းတီးမှုနှင့် ပြည့်ဝနေပြီး တယူသန် ဘာသာရေး ယုံကြည်ချက်များ ပါဝင်သည်။ ကျူးဘား ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၄ အပိုဒ် ၃ တွင် ဤကဲ့သို့ ဖော်ပြထားသည်။ “တော်လှန်ရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် မိမိ၏ ယုံကြည်ချက် သို့မဟုတ် ဘာသာရေး ယုံကြည်ချက်ကို ဆန့်ကျင်ခြင်းသည် တရားမဝင်ဖြစ်ပြီး ဥပဒေအရ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ် နိုင်သည်။”

ကျူးဘားတွင် ကျမ်းစာအုပ်များနှင့် ဝတ်ပြုသီချင်းစာအုပ်များ ချို့တဲ့ရခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ရှင်းလင်း သွားစေရန် ကျွန်တော်သည် ဆရာနိဗယ်လ်နှင့် အခြားသူများကို မေးမြန်းခဲ့ သည်။ အကျဉ်းထောင် သို့ လာရောက် လည်ပတ်ခဲ့ကြသည့် ကျူးဘားလူမျိုးများမှ တစ်ဆင့် နည်းလမ်းများ ရှိနိုင်မလားဟု ကျွန်တော် မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့ သည်။ ကျွန်တော် စုဆောင်းရရှိသော သတင်းအချက်အလက်များမှာ ကျွန်တော် ရိုမေးနီးယား၊ ရုရှားနှင့် ဘူလ်ဂေးရီးယား လူမျိုးများထံမှ ကြားခဲ့ရသည်နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်သည်။ “ကျွန်တော်တို့ ငွေ ပိုက်ပြီး ပုံနှိပ်သူဆီ သွားကြတယ်။ သူက အချိန်တော့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ စက္ကူ အကောင်းစားတွေ ရောက်လာတဲ့အချိန်ကို စောင့်ရမယ် လို့ပြောတယ်။ ဒီတော့

ကျွန်တော်တို့ စောင့်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်ပြီး စက္ကူတွေ ရောက်လာပြီလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပုံနှိပ်သူက စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ အခုအချိန်မရဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ စောင့်ကြရပြန်တယ်။ အချိန်ရလာပြန်တော့လဲစက္ကူတွေကိုတခြားတစ်ယောက်က လာအသုံးပြုသွားတယ် လို့ ပြောပြန်ရော”။ ပုံနှိပ်တိုက်အားလုံးကို နိုင်ငံတော်၊ “ပြည်သူလူထု”၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီတို့က ထိန်းချုပ်ထားသည်ဟု ဆိုသော်လည်း တကယ်တော့ လူတစ်စုအတွက်သာ ဖြစ်သည်။

ယခင်အသင်းတော် စာသင်ကျောင်းအများအပြားမှာ ယခုဘုရားမဲ့ဝါဒကို သင်ကြားပေးသည့် ကွန်မြူနစ် သင်တန်းကျောင်းများ ဖြစ်နေသည်။ ဟာဗာနာရှိ နှစ်ခြင်းကျမ်းစာကျောင်း “ဆယ်မီနာရီယို ဘောင်တစ်စတာ လိုမာဒီကျာပါလ်” ကိုသာ အစိုးရက ဆက်ဖွင့်ခွင့် ပေးထားသည်။ ယင်းတွင် စာသင်ခန်းကြီးများ၊ ခန်းမကြီးများနှင့် စာကြည့်တိုက်များ ပါဝင်သည်။ ကျောင်းသား ခုနစ်ယောက်သာ ရှိပြီး အစိုးရ၏ ခွင့်ပြုမှုအခံရဆုံး ကျမ်းစာ ကျောင်းကြီးဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် စိတ်ကူးထဲက “ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည့် အရောင်းဆိုင်” ကို ကျူးဘား တစ်နံတလျား စိတ်ကူးပုံဖော် လေ့လာကြည့်လိုက် ကြသည်။ မတန်ဇပ်စ်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အချုပ်ခံထားရသော အကျဉ်းသား နှစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့အထပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာကြသည်။ မတန်ဇပ်စ်သည် ၁၉၇၈ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ (၇) ရက်နေ့က ကျွန်တော် ဂျွန်ကိုခေါ်ပြီး သွားခဲ့သည့် ခရီးလမ်းအနီးတွင် ရှိသည်။ သူတို့ ဘာတစ်ခုမှ မသိခဲ့ကြ ဘူးလား။ ကျွန်တော်သည် ကျူးဘားညီအစ်ကို လေးယောက်ကြားတွင် လျှောက်ပြီး သူတို့ကို သွားတွေ့သည်။ ကျွန်တော်သည် အားလုံးထက် အရပ်ရှည်သဖြင့် ခေါင်းကို ငုံ့ကာ ရှပ်တိုက် လမ်းလျှောက်လာ ခဲ့သည်။ ခန်းမ အဆုံးတွင် သူတို့ကို တွေ့ကြရပြီး ပွေဖက်နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

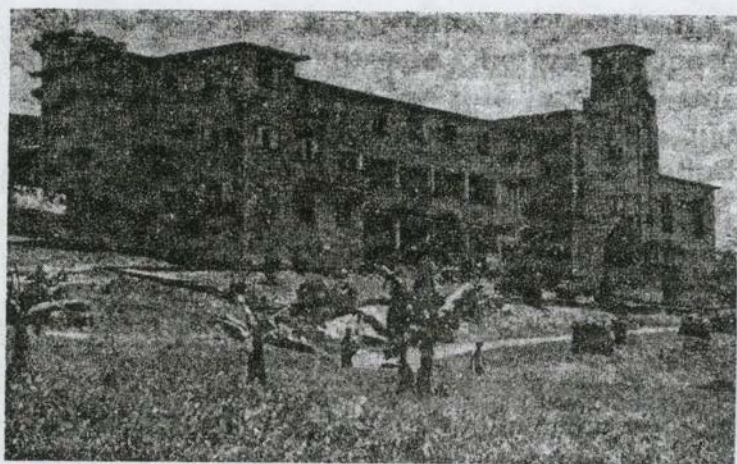
ကျွန်တော်တို့ ပျံသန်းခဲ့သော အချိန်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူတို့အား ကျွန်တော်မေးကြည့်သည်။ စာပေများ ပစ်ချအပြီး မနက်ခင်းတွင် ထောင်နှင့် ချီသောဝေစာများကို ရေးကူးနေသူများ၊ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်များနှင့်

ကျူးဘားအလုပ်သမားများက ဗီရာဒါရှိ ကမ်းခြေတွင် တွေ့ခဲ့ကြသည်ဟု သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ပြောပြကြသည်။ ရဲကလည်း ကားများစေလွှတ်ပြီး စိတ်အားထက်သန်သည့် အတွင်းလုံခြုံရေး လူငယ်ဝန်ထမ်းများကို သဲသောင်ပြင် တစ်လျှောက် ကောက်သိမ်းခိုင်းသည်။ ဤသော မဟုတ်သော ဖြစ်ရပ်က ကျွန်တော့်အာရုံကို ပို၍ဖမ်းစားလိုက်သည်။ ရဲများက တချို့စာပေများကို ကောက်ယူကြသည်ဟု ကြားလိုက်ရခြင်းက ကျွန်တော့်ကို ထပ်မံပြီး ကြက်သီးမွှေး ညင်းထစေခဲ့သည်။ သူတို့သည် အမြဲတမ်း ဖတ်လေ့ရှိကြပြီး အထက်အရာရှိများထံ မအပ်နှံမီ တချို့ဝေစာများကို သိမ်းထားတတ်ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့ ထွက်မြောက်ခဲ့သည့် မြောက်ပိုင်းကမ်း ခြေအနံ့ အပြည့်အဝကြိမ်ချနိုင် ခဲ့ကြသော်လည်း တိုက်ခတ်နေသော လေက ကျွန်းတစ်လျှောက် နေရာအနံ့ ရောက်ရှိသွားအောင် ဆောင်ကြဉ်း ပေးခဲ့သည်။ ဝေစာများကို တွေ့ရှိခဲ့ကြပြီး ကျူးဘားများထံ ဖြန့်ဝေခဲ့ကြသည်။ ဤသည်ကား ကျေနပ် ပီတိဖြစ်ဘွယ်ရာ ထပ်မံ အတည်ပြုချက်ပင် ဖြစ်သည်။ ကိုယ်ကာယ အခက်အခဲ များရှိပါသော်လည်း ဘုရားသခင်သည် ဤကျောင်းတော်ကြီး၌ ဆုလဒ်များ၊ ပျော်ရွှင်မှုများကို ဆက်လက်ပေးနေသည်။

ဤလအတွင် ကျွန်တော်သည် ကာမာဂွေးမှ သတင်းတစ်ခုရရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ ပစ်ချလိုက်သည့် အရပ်ဒေသ၌ နေထိုင်ကြသော အကျဉ်းထောင်ကို လာရောက် လည်ပတ်ကြသည့် ရှစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းသော မိသားစုများက သူတို့အိမ်အတွက် ဝေစာတစ်စောင်စီ လက်ခံရရှိကြပြီး တချို့ကို ဘယ်မှာ သွားရှာရမည်ကို သိကြကြောင်း ပြောပြကြသည်။ ရန်ချာတို့သည် ယင်းဝေစာတို့ကို သူတို့၏နွားစားကျက်ခင်း၌ တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ စီလေရိုဒီ အဗီလာ မြို့၏ လူနေအိမ် ခေါင်းမိုးနှင့်လမ်းမများတွင် “အပူပိုင်းဒေသ ဆီးနှင်းများ” ကျရောက် လွှမ်းမိုး လျက် ရှိသည်။ ကက်စထရိုသည် ဤမြို့တွင် အထူးအစည်းအဝေး ခေါ်ယူပြီး ကျွန်တော်တို့ ခရီးစဉ်၏ အကျိုးသက် ရောက်မှုများကို ဆန့်ကျင်ဖျက် ဆီးရန် ကြိုးပမ်းနေသည်။ ဤနေရာ ဤဒေသတွင်လည်း ကျွန်တော်တို့၏ မေတ္တာ ခုံးပျံ့များ ကျရောက်ပေါက်ကွဲ ခဲ့သည်။ ဘုရားသခင်၏ တရားတော်က

ခရစ်ယာန်တို့၏ လည်မျိုကို ညှစ်ထားသော ကက်စထရို၏
အခြားသောပြယုဂ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ ဤကျမ်းစာ
ကျောင်းကြီးတွင် အနည်းငယ်သော ကျမ်းစာ
ကျောင်းသားများသာ တက်ရောက်ခွင့်ရှိသည်။

ကွန်မြူနစ်ဝါဒ၏ နှလုံးသားကို ရိုက်ခတ် တုန်လှုပ်စေခဲ့လေပြီ။ ကိုယ်တော်၏
နှုတ်ကပတ်တော်က လူတို့ ၏စိတ်ဝိညာဉ်အတွက် မျှော်လင့်ချက်ကို ယူဆောင်
ပေးခဲ့သည်။

မဲလ်နှင့် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်တို့၏ အရေးပါသော အောင်မြင်မှု
တစ်ခုအတွက် ဝမ်းမြောက်ခဲ့ကြရသည်။ ကျွန်တော်တို့ ခံစားနေရသော
ဒုက္ခဝေဒနာများ ယင်းအတွက် ထိုက်တန်လှပါသည်။

**ဘူးရားကျောင်း
အထွတ်အပွားများသပ္ပယ်
အစောင့် မျှော်စင်များ**

အကျဉ်းထောင်အတွင်းရှိ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာအခြေအနေများသည် အပြင်ဘက်ရှိ နိုင်ငံရေးအခြေအနေများနှင့် တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေတတ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မတည်ငြိမ်သော အခြေအနေများ အကျဉ်းထောင်အတွင်း ချင်းနင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ တိုင်းပြည်၏ မူဝါဒမှာ ဥပဒေနှင့် ပညတ်ချက်များထက် ကက်စထရို၏ လုပ်မိလုပ်ရာ စိတ်ကူး ခံစားချက်များ၌ တည်နေသည်။

၁၉၇၉ ခုနှစ် ဆောင်းဦးရာသီဖြစ်သည်။ ရုရှားစစ်သား အများအပြား ကျူးဘားသို့ ကမ္ဘာသိဝင်ရောက် တပ်စွဲ လာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်တို့သည် အမေရိကန်၏ စိတ်ဝင်စား ခံရမှုနှင့် အဆက်ပြတ်သွားသည်။ လစဉ် ကျွန်တော် တို့ကို လာရောက် တွေ့ဆုံခွင့် ပြုသော်လည်း ဘာစာစောင်မှ ကျွန်တော်တို့ထံ ရောက်ခွင့်မရှိတော့။

ကျွန်တော်တို့၏ အကျဉ်းခန်း ၁၄ သည် လိင်တူဆက်ဆံလိုမှုကို အဓိက အကြောင်းပြုပြီး ကျူးဘား အကျဉ်း သားများ၏ တိုက်ခိုက်မှု ခံခဲ့ရသည်။ သူတို့သည် အရင်ဆုံးမီးများကို ဖြတ်လိုက်ကြပြီး အရက်ဘားဆိုင်မှ ပုလင်းများ ဖြင့် ပစ်ပေါက်ကြသည်။ အော်ဟစ်ဆူညံသံများ၊ ပစ်လွှင့်လိုက်သော မှန်ကွဲများနှင့် စားသောက်ဆိုင် ဗျပ်ဗန်းများ ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဓားများကြားက သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ အကျဉ်းခန်းတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ကြသည်။ ကျွန်တော့်ကို အမှောင် ထဲတွင် အခန်းထောင့်ရှိ လုံခြုံသည့် နေရာသို့ အင်ဒီယိုက ဆွဲခေါ်သွားသည်။

Map key

1. First boat trip—
1973
2. Carlton Bodden
flight
3. Sea drop by
freighter
4. Air drop by Bap-
tist minister
5. Bay of Pigs flight
6. Air drop ends in
crash
7. Air drop made
while author in
prison

မြေပုံအညွှန်း

- ၁။ ပထမအကြိမ် ဘုတ်ခရီးစဉ်
- ၂။ ကာလ်တန် ဘိုဒင်၏ ပျံသန်းမှု
- ၃။ ကုန်သွယ်ရေးဖြင့် ပင်လယ်သို့ပစ်ချခြင်း
- ၄။ နှစ်ချင်းအမှုတော်ဆောင်၏ လေကြောင်းမှကြချမှု
- ၅။ ဝက်ပင်လယ်အော် ပျံသန်းမှု
- ၆။ လေယာဉ်ပျက်ကျခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်ခဲ့ရသော ကြချမှု
- ၇။ စာရေးသူထောင်ထဲ၌ရှိနေစဉ် လေကြောင်းမှ ကြချမှု

အင်ဒီယိုသည် ကျူးဘားလူမျိုး နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့၏ အကျဉ်းခန်း ဘလောက်တွင် အသန်မာ ဆုံးဖြစ်သည်။ သူသည် စားပွဲ တစ်လုံးကို ကောက်ယူလိုက်ပြီး လာရောက်တိုက်ခိုက်မှုများ၏ မျက်နှာသို့ ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

မဲလ်သည် တံခါးနှင့်အနီးဆုံးနေရာတွင် ရပ်နေသည်။ အချို့မှာ ရှုသည့် ဒဏ်ရာများ ရရှိကြသော်လည်း သူသည် ခြစ်ရာတစ်ခုမျှပင် မရ။ မျှော်လင့်မထားသော ခုခံမှုကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရသဖြင့် အတင်း ဖွတ်ဝင်လာသူများသည် ခန်းမကြီးသို့ သွားသည့်လမ်းအတိုင်း အမှောင်ထဲသို့ ပြေးထွက်သွားကြသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်ကာလအတွင်း အစောင့်များက ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီရန် စိတ်ဝင်စားမှု လုံးဝမပြုကြ။ ကူညီဖို့ နေနေသာသာ ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားကြသည်။ သူတို့သည် အန္တရာယ်ကို ကြောက်ရွံ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် စစ်ပွဲ၏ ညွှန်ကြားချက်ကို ကြောက်ရွံ့၍လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ရက်သတ္တပတ်များ ကျော်လွန်လာပြီးနောက် စစ်အေးတိုက်ပွဲ စတင်ပါလေတော့သည်။ အကျဉ်းသား အများအပြားတို့သည် ဓား သို့မဟုတ် လှံများကို မိမိတို့ဖာသာ ကိုင်ဆောင်ထားကြသည်။ အကျဉ်းခန်း ၁၆ ရှိ ကျူးဘားနိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား များသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် အထောက်အကူ အများကြီးဖြစ်ခဲ့သည်။ သူတို့သည် လက်နက်များကို တစ်ညလုံး လုပ်ကြသည်။ အခြေအနေတင်းမာမှုကား အံ့ဩတုန်လှုပ်စရာပင်။ ဘယ်အစောင့်ကမှ ကျွန်တော်တို့ကို အကာအ ကွယ်ပေးကြမည် မဟုတ်ရာ ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ အကျဉ်းတံခါးကို အင်္ကျီချိတ် သံကြိုးများဖြင့် အခိုင်အမာ ပိတ်ထားလိုက်ကြသည်။

မကြာမီ ၁၉၈၀ ခုနှစ် မေလ၌ ကတ်စထရိုသည် ထောင်များကို ခါလိုက်ပြီး ထောင်ပေါင်းများစွာသော အကျဉ်းသားများကို အမေရိကန်သို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ဘယ်နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားမျှ ဆက်နေခွင့်မရှိ။ ကျွန်တော်တို့ကို တိုက်ခိုက်သူ အများစုမှာလည်း အရေးယူခံရမည့်အစား ထောင်က လွှတ်မြောက်ခွင့် ရခဲ့ကြသည်။

အစောင့်များ၏ လက်ချက်ကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် သေနေသူများကို အကျဉ်းသားများထဲမှ ရံဖန်ရံခါ တွေ့နေရသည်။ ၁၉၈၀ ခုနှစ် မေလ၏ တစ်ခုသော ညနေခင်းတွင် အရာရှိများထဲမှ ကာလ်ဇာဒါနှင့် ဂါလန်တို့သည် ပြည်ပြေး တစ်ဆယ့်ရှစ်ယောက်တို့နှင့် “စကားပြောရန်” အဆောက်အဦး နှစ်ခုရှိ ကိုယ်ကာယ လေ့ကျင့်ခန်း ပြုလုပ်ရာ ကွန်ကရစ်ကြမ်းခင်းရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကျ ကျဲဖြင့် ရောက်ရှိလာကြသည်။ အမေရိကန်သို့ သွားရန် အကျဉ်းသား များကို လွှတ်ပေးဖို့ ကက်စထရို ခွင့်ပြုခဲ့စဉ်က တိုင်းပြည်မှ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားခဲ့သည့် ဘယ်အကျဉ်းသားကို မဆို သွားခွင့်မပြုခဲ့ချေ။ အခြားသူများအထူးသဖြင့် ရာဇဝတ်သားများသည်လည်း ခြိမ်းခြောက်မှု အောက်၌ ထွက်ခွါ ကြရန် ဖိအားပေးခံနေကြရပြီး အကယ်၍ ငြင်းဆန်ခဲ့ပါက ကျခံရသော ပြစ်ဒဏ်အတွက် အလုပ်လုပ်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ အက်ကြောင်းထင်နေသော အာဏာ၏ စိုးမိုးမှုကြောင့် ကျူးဘားအစိုးရသည် သူ၏ခါးသီးသော အမျက်ဒေါသကို ဆက်လက် သွန်သင်နေသည်။ ပြည်ပြေးအကျဉ်းသားများကလည်း လှည့်စားခံရသည်ဟု ထင်ကာ သူတို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးရန် ဆန္ဒရှိနေကြသည်။ ကာလ်ဇာဒါ၊ ဂါလန်နှင့် အခြားသူများသည် သံမဏိကြိုးများ၊ ဓားများ၊ တင်းပုတ်များ နှင့် ခါးပတ်များကို ကိုင်ဆောင်ကာ “ဆွေးနွေးရန်” ရောက်ရှိလာကြသည်။ ထို့နောက်အကျဉ်းသားများကို မီးကုန် ယမ်းကို တိုက်ခိုက်ကြရာ ပြည်ပြေးအကျဉ်းသား သုံးယောက် သေဆုံးသွားသည်။ အကျဉ်းသားတစ်ယောက်၏ ဦးကျောက်မှာ ဦးခေါင်းမှ ပြုတ်ထွက်နေသည်။ အခြားတော်တော် များများကိုလည်း ဒဏ်ရာပလပွဖြင့် ဆွဲထုတ်သွား ကြသည်။

ယင်းရက်သတ္တပတ်၌ပင် သမ္မတ ဂျင်မီကာတာ၊ ဒုသမ္မတ ဝေါလ်တာ မွန်ဒေးလ်၊ အမျိုးသားလုံခြုံရေး အကြံပေး အရာရှိ ဇာန်နယူး၊ ဘရီဇင်ဇင် စကီးတို့ကို နာမည်ပြောင်များဖြင့် ဝေဖန် တိုက်ခိုက်နေသော ရုပ်မြင်သံကြား ပြကွက် များနှင့် ရေဒီယိုထုတ်လွှင့်ချက်များကို အမေရိကန် အကျဉ်းသားများ ကြည့်ရှု နားထောင်ကြရသည်။ ထို့အပြင် သမ္မတ ကာတာနှင့် ပတ်သက်သော

နိုင်ငံရေး ကာတွန်းပုံများကို ကွန်မြူနစ်သတင်းစာ ဂရန်မာ၌ အခြားသုံးဦးနှင့်အတူ လိုင်တူဆက်ဆံနေသူများ အဖြစ် သရုပ်ဖော်ထားသည်။ အခြားအမေရိကန် တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်အများအပြားကိုလည်း မစင်နှင့် ယင်ကောင်များ ကြားတွင် သရုပ်အပျက်ဆုံး ပုံစံမျိုးဖြင့် ကာတွန်းပုံဖော်ကာ ရေးဆွဲထားသည်။

အဆောက်အဦးနှစ်ခုရှိ အမေရိကန်များသည် ဤအရေးအခင်းကို ညနေစာ စားရန် ငြင်းဆိုခြင်းဖြင့်ဆန္ဒပြ နေကြသည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် အစောင့် ခြောက်ဆယ်ခန့်သည် ခွေးများနှင့်အတူ ဓာတ်ငွေ့ကာ မျက်နှာ ဖုံးများ စွပ်ပြီး တင်းပုတ်များ၊ သံချွန်များ၊ လုံစွပ်များကို ကိုင်ဆောင်ကာ ကျွန်တော်တို့ အထပ်သို့ ရောက်ရှိလာ ကြသည်။ အမေရိကန်များအားလုံး အပြစ်ဒဏ်ပေးသည့် အကျဉ်းခန်းသို့ ခေါ်ဆောင် ခံကြရပြီး ညစ်ပေနေသော ကြမ်းပြင်တွင် တစ်ဆယ့်ငါးရက်ကြာ အိပ်စက်ကြရသည်။ အစောင့်များက အကျဉ်းသားများကို အချွန်နှင့် ထိုးခြင်း၊ ရိုက်နှက် ခြင်းတို့မှာ တကဲ့အဖြစ်မှန်များ ဖြစ်ကြသည်။ အရင်နှစ်များက တချို့မှာ အချွန်နှင့် အထိုးခံကြရပြီး ရိုက်နှက်ခံခဲ့ကြရသည့်အပြင် ရေထည့်ထားသော အကျဉ်းခန်း၌ အရေခွံကွာသည် အထိ ထားရှိခဲ့ကြသည်။

ဤအကြိမ်တွင် ကျွန်တော်သည် လမ်းတစ်ဘက်ရှိ အကျဉ်းထောင်ဆေးရုံ တွင် ဝါလ်တာကလပ်နှင့်အတူ ရှိနေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ဆေးရုံသို့ အကျဉ်းကျဖော် ကျဖက်ဒေါက်တာ ဂျော့ချ် တိုရီယန်တေ၏ အကူအညီဖြင့် တက်ရောက် နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ဆေးရုံဝန်ထမ်းအဖြစ် အချိန်တိုတာဝန် ထမ်းဆောင်နေသူ ဖြစ်သည်။ ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ ဒေါက်တာများ အကျဉ်းထောင် တွင် တော်တော်လေး ရှိကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ စားရသော အစားအစာမှာ ညံ့ဖျင်းလှသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ကိုယ်အလေးချိန် အကြီးအကျယ် ကျသွားသည်။

ကျွန်တော်တို့ အထပ်သို့ လာချပေးသော ငါးဟင်းမှာ ပြတိုက်တွင် ပြသထားသော သမိုင်းမတင်မီ ခေတ်က ငါးနှင့်အတူနေသည်။ ဤမီးဖိုဆောင်သို့ ရောက်ရှိလာသော ငါးများသည် ၁၉၇၁ ခုနှစ်ရက်စွဲဖြင့် ရေခဲစိမ့် ထုပ်ပိုး ထားသော ဆိုဗီယက်မှ တင်သွင်းသည့် ငါးများဖြစ်ကြသည်။ သက်တမ်းအားဖြင့် ကိုးနှစ်ကြာ ရေခဲစိမ့်ထားပြီးဖြစ်သည်။ တရုတ်ပြည်မှ တင်သွင်းသော ဆန်များမှာလည်း

ခဲလုံးအများအပြား ပါရှိရာအကြီးအကျယ် အရဲစွန့်ပြီး စားကြရသည်။ ဂလင်း၏ သွားများ ကြိမ်ဖန်များစွာ ကျိုးပြီးပဲ့ထွက်ခဲ့သည်။ ပျော့ဖတ်ဖတ်အစာ၊ ပဲတောင့်ရှည် ဟင်းရည်နှင့်အချဉ်ပေါက်သိုးနေသောရုရှားအမဲသားများမှာလတ်ဆတ်မှုမရှိတော့။ မုန်းတောင်မုန်းချင်လာသည်။ မမြင်ချင်မှ အဆုံး။ ကျွန်တော်တို့ လွတ်ခါနီးနှစ် ပတ်အလိုက စပြီး နေ့စဉ်ရက်ဆက်အမဲသား စားရသော်လည်း ကျန်အချိန်များ တွင် မြင်ရခဲလှသည်။

ကျွန်တော်ဆေးရုံတက်ခဲ့ရခြင်းသည် ကိုယ်ခန္ဓာကျန်းမာရေး ကိစ္စထက် ပိုခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် အကျဉ်းသား အာမန်ဒို ဗာလာဒါရက်စ် ထံမှ စာတို တစ်စောင် လက်ခံရရှိခဲ့သည်။ အာမန်ဒိုသည် ကဗျာဆရာ ဖြစ်ပြီး ထောင်ဒဏ် နှစ်နှစ်ဆယ်ကျခံနေရပြီး ခုနှစ်နှစ်ကြာ လက်တွန်းဘီးနှင့် နေခဲ့ရသည်။ ယင်းကာလ တလျှောက်လုံး သူ့ဇနီး မာသာနှင့် တွေ့ခွင့်မရခဲ့ချေ။ သူ၏ဘုရားသခင်ကို ချစ်ခြင်း၊ သူ၏ မေတ္တာပြည့်ဝခြင်း၊ ပျော်ရွှင်မှုနှင့် စိတ်အား ထက်သန်စွာ အသက်ရှင်နေ မှုတို့မှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ဖြစ်သည်။ သူသည် ပန်းနာရင်ကျပ် ရောဂါ၊ သွေးတိုး ရောဂါနှင့် ခါးအောက်ပိုင်း သေနေသောရောဂါ များကိုခံစားနေရသော် လည်း သူ၏ တေးသီချင်းများ၊ ဟာသများနှင့် သူခံရသော ကောင်းကြီးမင်္ဂလာ များက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည်နူးပျော်ရွှင်စေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဆေးရုံဝန်ထမ်း များနှင့် အစောင့်များသည် ခွင့်မပြုသည့်ကြားက သူ့ထံကြိုးစားပြီး လည်ပတ်ပြီး နေကြသည်။ အစောင့်တပ်မှူးသည် သူ၏ ဓာတ်ပုံကို စားပွဲရှိမှန်အောက်တွင် ထားရှိပြီး သူသည် အန္တရာယ်ပေးနိုင်သော တန်ပြန်တော်လှန်ရေး ကိုယ်စားလှယ် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း လူတိုင်းကို သတိပေးလျက်ရှိသည်။ သူပြောသည့် အန္တရာယ်ပေး နိုင်သောသူက လက်တွန်းလှည်းပေါ် ရောက်နေသည်။

အာမန်ဒိုသည် ဂျီ-၂များက ‘ဒုစရိုက်မှု’ ကျူးလွန်သည့် ရာဇဝတ်သား များကို ချည်နှောင်ထားရှိသော အဆောင် (စီ)ရှိ အထီးကျန်အကျဉ်းခန်းတွင် နေရသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို အတားအဆီးနှစ်ခုကြားက ခပ်လှမ်းလှမ်း အနေအထားဖြင့်သာ နှုတ်ဆက်ရသည်။ သူ့အတွက် ပူပန်ပြီး အနောက်နိုင်ငံ အဖွဲ့အစည်းများက လှူဒါန်းထားသော ကုသရေးကိရိယာ များမှာလည်း

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအရာရှိများ၏ လက်ခံသဘောတူညီချက်အရ အခန်းထောင့်တစ်ခု
နေရာတွင် လွှင့်ပစ်ခံထားရပြီး သုံးမရသော အမှိုက်ပုံလို ဖြစ်နေသည်။ ဝေဒနာ၊
ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ ဘုရားသခင်နှင့် လူသား တို့၏ စိတ်ဝိညာဉ်နှင့် ပတ်သက်သော
သူ၏ ကဗျာများမှာ ကက်စထရိုအစိုးရအတွက် အသက်ရှင်နေသော ဗုံးများ
သဖွယ်ဖြစ်နေသည်။ သူသည် တစ်စိတ်ကို တစ်အိတ်လုပ်နေသော မာ့က်စ်ဝါဒနှင့်
အံ့မဝင်နိုင်။

အာမန်ဒိုသည် သွေးချင်းသားချင်း စိတ်ဓာတ်ရှိသူဖြစ်ပြီး ဘုရားသခင်ကို
ချစ်သော သူ၏ မေတ္တာမှာ ထင်ရှားသည်။ ထို့အပြင် သူသည် ချစ်စဘွယ်ကောင်း
ပြီး ဘုရားမဲ့ဝါဒအဆိပ်ကို ရွံရှာမုန်းတီးသည်။ သူသည် ပိုင်းစံ ကျွန်းအကျဉ်း
ထောင်ကြီး၌ နေခဲ့ရစဉ် အချိန်များကို ကျွန်တော့်အား ပြောပြသည်။ ယခုဆိုလျှင်
စက်ဝိုင်းပုံ အဆောက်အဦးကြီး ငါးခုကို ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်များအား
ပြနိုင်ကြပြီဖြစ်သည်။ သူတို့က ယင်းတို့ကို ဘာတစ္ဆေတင် အဆောက်အဦးများဟု
ခေါ်ကြသည်။ ကက်စထရို၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် တခြားအချိန်တွေထက်
ကျူးဘားလူမျိုးများကို ယင်းအကျဉ်းထောင်၌ ပိုမို ထားရှိခဲ့ကြသည်။
ဆာငတ်မွတ်သိပ်မှုကား မယုံကြည်နိုင်စရာပင်။ အမျက်ဒေါသနှင့် အန္တရာယ်
ကြီးများကြားတွင် အာမန်ဒိုသည် ကြံခင်းထဲတွင် တွေ့ခဲ့ရသော မြွေ၏ ဦးခေါင်းကို
ကိုက်ဖြတ်ခဲ့သည်။

ထောင်မှူးကြီးအမြတ်တနိုး မွေးမြူထားသော ဝက်တစ်ကောင်သည်
ငါးထပ်အဆောက်အဦးကြားတွင် လှည့်ပတ် သွားလာပြီး နှုတ်သီးဖြင့် မြေကို
တူးဆွကာအစာရှာ နေသည်။ နေ့လည်ခင်း တစ်ခုတွင် တတိယထပ်၏ အတား
အဆီးသဖွယ် ပြုလုပ်ထားသော ပြတင်းပေါက်မှ ချထားသည့် ကျော့ကွင်းတစ်ခုဖြင့်
ယင်းဝက်ကိုမိရာ စူးရှသောအသံဖြင့် အော်နေလေတော့သည်။ သို့ရာတွင်
ယင်းဝက်ကို ချက်ချင်း ဆွဲတင်လိုက်ကြရာ ပေလေးဆယ် အမြင့်၌ တွဲလွဲဖြစ်နေ
သည်။ ဝက်သည် အကောင်ကြီးသဖြင့် အထဲသို့ ဆွဲသွင်းရန်မလွယ်၊ ဤသို့ဖြင့်
ပြတင်းပေါက်၏ အပြင်ဘက်တွင်ပင် ယင်းဝက်ကို အလျင်အမြန် ပိုင်းပိုင်း
ခုတ်သတ်လိုက်ကြသည်။ အသားတုံးအပိုင်းအစများကို အတွင်းသို့သွင်းယူကာ

လျင်မြန်စွာ ချက်ပြုတ်စားပစ်လိုက်သည်။ တစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်အကြာမှ အစောင့်များ ရောက်လာကြရာ အနံ့အသက်များသာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဝက်စ်အင်ဒီးစ် ကျမ်းစာကျောင်းဘွဲ့ရ၊ ကျူးဘားသင်းအုပ်ဆရာ သိက္ခာတော်ရ အဲလ်ဖရက်ဒို ရာမီရို သေဆုံးခဲ့တာကို ကျွန်တော်အမှတ်ရနေသည်။ ရာမီရိုသည် ဘရူဆယ်လိုဆစ် ရောဂါဖြင့် ခြောက်နှစ်အကြာတွင် အမှုစစ်ဆေး ခြင်းမခံရဘဲ ဟာဗာနာရှိ ပရင်စီပေ အကျဉ်းထောင်တွင် သေဆုံးခဲ့သည်။ အခြားတစ်ယောက်မှာ “ယုံကြည်ခြင်း၏ ညီအစ်ကို” ဟုအကျဉ်း ကျဖော်ကျဖက် များက ခေါ်ဝေါ်ကြသည့် ကျမ်းစာတရားဟောဆရာဂျီရာဒို ဂွန်ဇာလက်စ် အာလာရက်စ်သည် ဘုရားဟောင်းကိုင်းရှိုင်းသူ ဖြစ်ပြီး၊ ၁၉၇၁ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ (၁) ရက်နေ့တွင် ဘိုနီယာတို့ အကျဉ်းထောင်၌ နာမည်ဆိုးဖြင့် ကျော်ကြားသည့် အစုလိုက်အပြုံလိုက် လူသတ်ပွဲကြီး တွင် သေဆုံးခဲ့ရသည်။ အာမန်ဒိုသည် သူ၏သက်သေခံချက်ကို နောက်ပိုင်းတွင် ကျူးဘားမှ ခိုးထုတ်ခဲ့သည်။ အောက်ပါအကြောင်းအရာသည် အာမန်ဒို၏ ဘာသာပြန်ရေးသားချက် ဖြစ်သည်။

ယုံကြည်ခြင်း၌ ညီအစ်ကို

ယင်းသည် စနေနေ့အကျဉ်းသားများ အစုလိုက်စောစောစီးစီး ပြန်လာကြသည့် နေဝင်ရီတရောအချိန် ဖြစ်သည်။ ရိုင်ဖယ်နှင့် လုံစုပ်ကိုင်အစောင့် များ၏ စောင့်ကြပ်မှုဖြင့် ရဲဘက်စခန်းမှ ပြန်လာကြသော ထောင်နှင့် ချီသည့် အကျဉ်းသားများသည် ဆာလောင် မွတ် နေပြီး ချွေးတဒီးဒီးဖြင့် အလွန်ပင်ပန်း နွမ်းနယ်နေကြသည်။ အားလုံးမှာ ညစ်ပတ် ပေကျံနေကြပြီး တချို့မှာ ဖိနပ်မရှိ။ အခြားသူများ၏ အဝတ်အစားများမှာ စုပ်ပြတ်နေသည်။ သူတို့၏ ပခုံးများမှာ နိမ့်ကျနေပြီး သူတို့၏ ကျောမှာလည်း ခါးသီးမှုနှင့် ဒုက္ခအိုးကြီးများကို ထမ်းထားရသည့်နှယ် ကိုင်းနေသည်။

ရွံ့လမ်းမကြီးများမှာလည်း ပိုင်းစံကျွန်း၏ စံပြအကျဉ်းထောင်ကြီးဆိုသို့ ဦးတည်နေသည်။ ဝါယာကြိုးဖြင့် မြင့်မြင့် ကာရံထားသော အတွင်းပိုင်းတွင် ခြင်များစုံပြု ကျရောက်နေသည့် ရွံ့နွံများ၊ ကျောက်ကျင်းများနှင့် ကျွန်တော်တို့ ၏သွေးများဖြင့် မြေဩဇာထည့် စိုက်ပျိုးထားသော ရှောက်သီးစိုက်ခင်းများကို ဖြတ်သန်းကာ အလုပ်ပြီး၍ ပူလောင်အိုက်စပ်စွာ ပြန်လာကြသည့် လူတန်းရှည်ကြီး များနှင့် ပြည့်နေသည်။ ဤအကျဉ်းထောင်ကြီးတွင် ခြောက်ထောင် ကျော်သော နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများကို စုပြုံပြီး ငပိသိပ် ငချဉ်သိပ်ထည့်သွင်းထားသည်။ အချို့မှာအဆောက်အဦး ထဲသို့ ဝင်သွားကြပြီဖြစ်သည်။ အဟာရမပြည့်ဝကြသည့် ဤရာစုနှစ်၏ မောပန်းနွမ်းနယ်သူ အကျဉ်းသားများ ဖြေးညှင်းစွာလျှောက်နေကြ သည်။ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များကလည်း ခပ်သုတ်သုတ် သွားကြရန် အော်ဟစ်ဆော် ဩနေကြသည်။ ဤကား တစ်လပြီးတစ်လ၊ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် နေ့စဉ်ရက်ဆက် ပုံမှန်ဖြစ်ပျက်နေသော မြင်ကွင်းဖြစ်သည်။ ဤတွင်အစောင့်များက အနည်းငယ် ပိုပြီး မြန်မြန်သွားနိုင်ရန် လူတန်းကြီး၏ ရှေ့ကဦးဆောင်သူများကို လှံစွပ်များ၊ တင်းပုတ်များဖြင့် ရိုက်နှက်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ အဆောက်အဦးနှင့် အပြိုင်တည်ရှိသော အဆောင်နှစ်ဆယ့်ခြောက် ရှိအဖွဲ့(၄)သည် အားအင်ကုန် ခမ်းနေသဖြင့် နွေးကွေးစွာ လျှောက်နေကြရသည်။ အားအင်မရှိရကား ခြေထောက် များကိုပင် ကောင်းစွာမ မနိုင်ကြ။ ကြိုးစားပြီး အားစိုက်နေကြရသည်။

ဤတွင် အစောင့်များက ဓားများ၊ လှံစွပ်များကို လှေ့ထဲတွင် ဝှေ့ယမ်းကာ ခြိမ်းခြောက်ပြီး၊ အမြန်နှုန်းတင် လျှောက်ကြရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ အကျဉ်းသားများက လိုက်နာရန် ကြိုးစားကြသော်လည်း အစောင့်များက ပိုပြီး မြန်စေလိုရာ စတင်ပြီး ရိုက်နှက်ပါတော့သည်။

“မြန်မြန်သွားကြစမ်း၊ ငပျော့တွေ” ဟုသူတို့အော်ဟစ် ငေါက်ငမ်းလိုက် သည်။ သူတို့၏ ထိန်းချုပ်ထားသော သူရဲဘောနည်းသည့် ဒေါသပေါက်ကွဲ အန်ထွက်လာသည်။ ထို့နောက်အကျဉ်းသားများ၏ နောက်ကျောကို ဓားများ လှံစွပ်များဖြင့် ရိုက်ပုတ်သည့် အသံများပေါ်ထွက်လာသည်။ ဤတွင် လူတန်းကြီးထဲမှ ထကြွပုန်ကန်မှု ပေါ်လာပြီး ရုန်းရင်ဆန်ခတ် ဖြစ်လာသည်။

အစောင့်များကလည်း အတင်းတိုးဝင်လာပြီး ဒေါသအမျက်ကြီးစွာဖြင့် ဆက်လက် ရိုက်နှက် အကြမ်းဖက်လာကြသည်။ ဤတွင် ပထမဆုံး လူတစ်ယောက်က လူသာမန်တို့ စွမ်းဆောင်မှုထက် သာလွန်သည့် စွမ်းဆောင်မှုကို လုပ်ပြလိုက်ရာ သူတို့၏ ရိုက်နှက်မှု နောက်ဆုတ်သွားရသည်။ သို့ရာတွင် သူ၏ နောက်ကျော ကို ဓားဖြင့် ရုတ်တရက် ခုတ်ချလိုက်သည်။ ဤတွင် ခုတ်ချခံရသည့် အကျဉ်းသား သည် သူ၏လက်နှစ်ဘက်ကို မြှောက်ပြီး ကောင်းကင်သို့ မျှော်ကြည့်ကာ အော်ပြီး တောင်းပန်စကား ဆိုလိုက်သည်။ “ဘုရားသခင် သူတို့ကို ခွင့်လွှတ် တော်မူပါ။ သူတို့ ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သူတို့မသိကြပါဘူး”။

သူ့ကျောပေါ်ကို တစ်ကြိမ်မက ရိုက်ခုတ်လိုက်သောကြောင့် အရေပြား များ ကွာကျနေသည်ကို သူ့အရေပြား မဟုတ်သည့် အလား ဗွေယူမည်ဟူ၍ မရှိ။ “ယုံကြည်ခြင်း၌ ညီအစ်ကို” ၏ မျက်လုံးများသည် တောက်ပနေပြီး လက်က ကောင်ကင်ဆီသို့ ပင့်ချီကာ သူ့ကိုနှိပ်စက်နေသူများအတွက် ခယဝပ်တွားကာ ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို တောင်းပန် ပေးနေသည်။ ယင်းခဏတာ အချိန်တွင်ကား သူသည် မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ကြီးမြတ်သူ၊ သဘာဝလွန် ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အံ့ဩဘွယ် ကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၍ နေလေသည်။ သူ့ဦးခေါင်းမှ ဦးထုပ် ကျွတ်ကျသွားရာ သူ၏မဲ့ခြောက် နေသော ဆံပင်ကို မြင်နေရသည်။ သူ့ကိုတွေ့ဖူး သူ အနည်းငယ်ကသာ သူ၏နာမည် အစစ်အမှန် သိကြသည်။ သူသည် အကန့် အသတ်မရှိသော သူ၏ယုံကြည်ခြင်းကို ဘဝ၏ ကြမ်းတမ်းခက်ခဲမှု အရှိဆုံး အချိန်ကို ဖြတ်သန်းနေ ကြရသော သူ၏အကျဉ်းကျဖော်ကျဖက် တို့ထံ လက်ဆင့် ကမ်းနေသည်။

“ညီအစ်ကိုတို့ ယုံကြည်ခြင်းရှိကြပါ . . .”။ သူသည် အဆက်မပြတ် ပြောနေပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးကို စွဲကိုင်လျက် အကောင်းမြင်ဝါဒဖြင့် သူ့လမ်းကြောင်းကို ချီတက်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးက သူ့ကို ရိုးရှင်းစွာဖြင့် “ယုံကြည်ခြင်း၌ ညီအစ်ကို” ဟု ခေါ်ကြသည်။

ဤပရိတ်တက်စတန်း သင်းအုပ်ဆရာသည် သူ့အသက်တာအား ဘုရား သခင်၏ နှုတ်ကပတ်တော်ကို ဟောပြောရန် ဆက်ကပ်ခဲ့သည်။ သူ၏အလှပဆုံး

တရားဟောချက်မှာ သူကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်သည်။ သူဟာဗာနာ အကျဉ်းထောင် ခံတပ်သို့ ရောက်ရှိလာရာ ထောင်ပေါင်း များစွာသော အကျဉ်းသားများ သူ၏ အဆောင်ကျဉ်းကျဉ်း လေးသို့ စုရုံးရောက်ရှိလာသည်။ သူတို့သည် ကြမ်းပြင် ပေါ်နှင့် အခန်းထောင့် ကုတင်အောက်တွင် အိပ်စက် ကြသည်။ အဆုံးစီရင် ကွက်မျက်မှု သုံးကြိမ်ရှိခဲ့ရာ ကြောက်ရွံ့ခြင်းနှင့် သေခြင်းတို့က အစဉ်နေရာ ယူနေ သည်။ ကွန်မြူနစ် ခုံရုံးသို့ အပို့ခံသည့် အကျဉ်းကျဖော်ကျဖက် ဘယ်သူ့ကိုမဆို ပြန်တွေ့ရသည်ဟု ကျွန်တော်တို့ မကြားဖူးပေ။

ဆိုဗီယက်ရှင်ဖယ် ကျည်ဆံက ကျူးဘား လူမျိုးတို့၏ ရင်ဘက်ကို ထိုးဖောက်ပွင့်ထွက်စေခဲ့သည်။ ဤရင်ပတ် သည်ကား ဘုရားမဲ့ အာဏာရှင်စနစ် ၏ ကျွန်ပြုနေခြင်းကို ရင်ဆိုင်ရဲသော ရင်ဘတ်များပင် ဖြစ်သည်။ “ကွန်မြူနစ် ဝါဒကျဆုံးပါစေ။ ခရစ်တော်သည် ဘုရင်ဖြစ်တော်မူ၏” ဟူသော သူတို့၏ စွမ်းအားပြည့် ကြွေးကြော်သံသည်ကား ကမ္ဘာကို တုန်ခါ သွားစေပါလိမ့်မည်။

ထိုပြင်းပြသော ဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားနေကြသော သူများအတွက် ‘ယုံကြည်ခြင်း၌ ညီအစ်ကို’ သည် ခေါင်မိုးကို ကျော်လွန်ပြီး မမြင်ရသော ကောင်းကင်ဘုံဆီသို့ လက်ကို မြှောက်ပင့်ကာ “ဘုရားသခင်၊ ကိုယ်တော်၏ လက်တော် ဖြင့် သူ့ကို လက်ခံတော်မူပါ” ဟု ဆုတောင်းပေးလေသည်။ တစ်ခါ အခေါင်းသံမှိုရိုက်သံကို ကြားရပြန်ရာ ယုံကြည်ခြင်း၌ ညီအစ်ကိုက သေသွား သူသည် အခွင့်အရေး အထူးရရှိသူ ဖြစ်ကြောင်း၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘုရားသခင်က သူ့အပါး၌ နေရန်သူ့ကို ခေါ်သွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောပြသည်။ သူသည် များစွာသော သူတို့ကို သေခြင်းကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့နှင့် တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာ ရင်ဆိုင်ရန် အကူအညီပေးလေ့ရှိသည်။ သူသည် အကျဉ်းသား များ အစုအဝေးတွင် သွားပြီး သူတို့၏ ယုံကြည်ခြင်းကို ခိုင်မြဲစေကာ သူတို့၏ စိတ်ဝိညာဉ်ကို တည်ငြိမ်အေးချမ်းစေ သည်။ ထို့အပြင် သူတို့ကို နှစ်သိမ့်အား ပေးပြီး ကူညီထောက်ပံ့သည်။

အကျဉ်းခန်းတံခါးများကို ဖွင့်လိုက်ချိန်တွင် သူသည် ထွက်သွားပြီး နေမကောင်းသူများကို နေ့စဉ်ရှာဖွေ လေ့ရှိသည်။ သူတို့ကြိုက်သည် ဖြစ်စေ၊

မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ သူတို့၏ ညစ်ပယ်နေသော အဝတ်အစားများကို လျှော်ဖွတ်ပေးသည်။ ယင်းလိုနေရာမျိုးတွင် ဝတ်ထားသော အဝတ်မညစ်ပတ်စေရန် စည်းထားသကဲ့သို့ အဝတ်ကြမ်း သို့မဟုတ် ဟောင်းနွမ်းနေသော နိုင်လွန်အဝတ်အစားများကို ခါးတွင် ညှပ်လျက် ဘယ်သူမဆို သူ့အားတွေ့မြင်ကြရပါလိမ့်မည်။ သူသည် အဝတ်လျော် ဗေဆင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော တောင်လိုပုံသည့် အဝတ်အစားများကို ချွေးတဒီးဒီးဖြင့် လျှော်ဖွတ် ပေးလေ့ရှိသည်။ သူ၏ဆံပင်သည် ဖြူနေပြီး သူ၏ကြည်လင်သော မျက်လုံးများက တောက်ပစူးရှနေသည်။

သူသည် ကျွန်တော်တို့၏ နံရံကပ်အိပ်စင်သို့ လာရောက်ကာ ဝတ်ပြုစည်းဝေးတက်ရောက်ရန် လာနှိုးလေ့ ရှိသည်။

“ထကြ၊ ခြင်္သေ့ပေါက်စလေးတွေ။ ဘုရားသခင်က ခင်ဗျားတို့ကို ခေါ်နေပြီ” ဟု ကျွန်တော်တို့ကို နှိုးလေ့ ရှိသည်။

ယုံကြည်ခြင်း၌ ညီအစ်အကိုအား ကျွန်တော်တို့ မငြင်းနိုင်ကြပါ။ တစ်ဦးတစ်ယောက် စိတ်ကူးတွေ များနေပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေသည်ကို သူတွေ့ပါက သူဤကဲ့သို့ ပြောပါတော့သည်။ “ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဒီနေ့ နေ့လည် ၀၂ ပြုစည်းဝေးမှာ တွေ့ချင်တယ်”။ ထိုသူလည်း မသွားဘဲ မနေပါ။

သူ၏ တရားဟောချက်များသည် ရှေးဆန်ပြီး စိတ်ကို တိမ်းညွတ်သွားအောင် အထူးဆွဲဆောင်နိုင်မည့် သံလိုက်စွမ်းအားမျိုးရှိသည်။ သူသည် သေတ္တာအနည်းငယ်ကို ဆက်ထားပြီး ယင်းပေါ်၌ အဝက်ကို အုပ်ကာ ရှိုးရှင်းလှသည့် လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို တင်ထားသည့် တရားဟော ပလ္လင်မှ မိုးကြိုးမုန်တိုင်းကဲ့သို့သော အသံမျိုးဖြင့် နေ့စဉ် ဟောပြောလေ့ရှိသည်။ ထိုနောက် စီးကရက်အဖုံးပေါ်တွင် သူရေးထားသော သီချင်းကို တက်ရောက်လာသူများအား ဝေငှကာ ဘုရားသခင်ကို သီဆိုချီးမွမ်းကြသည်။ ကြိန်ဖန်များစွာ အစောင့်များ လာရောက်ပြီး သေနတ်ဒင်ဖြင့် ရိုက်နှက်ကာ ဆုတောင်းချိန်ကလေးကို လူစုခွဲပါသော်လည်း သူတို့လုံးဝမကြောက်ကြချေ။

ပိုင်းစံကျွန်းရဲဘက်စခန်းသို့ အပို့ခံရပြီးနောက် သူသည် ကျမ်းစာဖတ်အဖွဲ့နှင့် သီချင်းဆိုအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ သည်။ ကျမ်းစာအုပ် ပိုင်ဆိုင်ခြင်းသည် အစိုးရအား

အကြည်ညိုပျက်စေသော လုပ်ရပ်ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ရှိသော်လည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရလာသည်ကို ကျွန်တော်တို့ မသိ။ သူနှင့်အတူ ကျမ်းစာအုပ် အသေးလေးတစ်အုပ်အမြဲတမ်း ရှိနေသည်။

ပင်ပန်းနေသူ သို့မဟုတ် နေမကောင်းသည့် အကျဉ်းကျဖော် ကျဖက် ဘယ်သူမဆို သူတာဝန် ကျသည့် နေရာသို့ ပန်းပဲတူကြီးဖြင့် သူထုခွဲရမည့် ကျောက်ပုံများ နောက်၌ ဆက်မလုပ်နိုင်တော့ပဲ သည်းနေပါက ယုံကြည်ခြင်း၌ ညီအစ်ကိုသည် ကူညီရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေတတ်သည်။ ပိန်ပိန်ပါးပါးနှင့် သန်မာသောသူသည် ကိုယ်ကာယ ခွန်အား စိုက်ထုတ်ရမည့် ဘယ်အရာ၌ မဆို အံ့ဩဘွယ် ကောင်းလောက်အောင် ခံနိုင်ရည်ရှိပြီး အခြား အလုပ်များကိုလည်း လျင်မြန်စွာ ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်တတ်သည်။ ဤသို့ဖြင့်သူသည် အရိုက်ခံရခြင်းမှ သက်သာရာ ရခဲ့သည်။ မည်သည့်အစောင့်မဆို သူ့နောက်က ဖြတ်သွားပြီး လှံစွပ်ဖြင့် သူ့ကိုရိုက်လျှင် သော်မှ ယုံကြည်ခြင်းမှ ညီအစ်ကိုသည် စပရင်ကဲ့သို့ ဟန်မပျက်ဘဲ အစောင့်ကို ကြည့်ကာ ကြင်နာစွာ စကားပြောလေ့ ရှိသည်။ “ဘုရားသခင်သင့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါစေ...”။ တစ်ထောင်ခန့် ရှိသောအကျဉ်းသားများ အဆောက်အဦး၌ နေကြသည်။ အပြစ်အလွန်ကြီးမားသူကိုပင်လျှင် မငြင်းပယ်သော သူ့အား ကျွန်တော်တို့အားလုံး ချစ်ခင်လေးစား ကြပြီး အားကျကြသည်။

အကျဉ်းသားများ အလုပ်လုပ်ရန် အတွက် နံနက် ငါးနာရီတွင် ရှေ့ကို ထွက်ပြီး စုရုံးကြရသည်။ ကျွန်တော် တို့သည် အမိုးနှင့်အတားအဆီးများ ရှိသည့် ကျယ်ပြန့်လှသော ဗဟိုကိုယ်ကာယ လေ့ကျင့်ရေးနေရာ၌ စုရုံးကြရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပို၍မြင့်သော အထပ်ရှိအနည်းငယ်သော အကျဉ်းသားများ နောက်ကျ ကျန်ရစ်နေတတ်ရာ အစောင့်များ တက်သွားကြပြီး အယောက်စီ တိုင်းကို မညှာမတာ ရိုက်နှက်လေ့ရှိသည်။ ဤအချိန်မျိုးတွင် ကျွန်တော်တို့ကို နှစ်သိမ့် အားပေးသူမှာ ယုံကြည်ခြင်း၌ ညီအစ်ကိုပင် ဖြစ်သည်။

“ညီအစ်ကိုတွေ ခင်ဗျားတို့ ခြေထောက်ကို မကောင်းဆိုးဝါးတွေကို မပေးကြနဲ့” ဟု နွေးကွေးသူတို့အား သူက ပြောလေ့ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ နံနက်စာတွင် ငါးဆယ့်ငါး ဂါလံ ဆံ့သော ရေတိုင်ကီမှ
မာတ်ဆီအနံ့အသက်ပါသော ရေဖြင့် ဖျော်ထားသည့် သကြားရေချို ပူပူလေးကို
သောက်ကြရသည်။ ယင်းနံနက်စာကို သုံးဆောင်ရန်အတွက် အရှည်ကြီးတန်းစီ
ကြရာတွင် ယုံကြည်ခြင်း၌ ညီအစ်ကိုက ကျမ်းစာပုံပြင်များကို ထုတ်နှုတ်၍၎င်း၊
အပြစ်နှင့် လူ၏ အမှုအကျင့်တို့အပေါ် သူ၏ကိုယ်ပိုင်အနက် ဖွင့်ဆိုမှုများဖြင့်
ကျွန်တော်တို့အား ရယ်ရယ်မောမော ဖြစ်စေသည်။

“ကျွန်တော်တို့အပြစ်ထဲမှာ အသက်ရှင်နေပြီး သွေးဆောင်ခြင်းကို
သိကြတယ်ဆိုတာ မမေ့ကြနဲ့” ဟု ကျွန်တော်တို့ကို သူသတိပေးလေ့ရှိသည်။
သူ၏အကြီးမားဆုံးသော ပန်းတိုင်မှာ ကျွန်တော်တို့ အချင်းချင်း မမုန်းတီး
ကြရေးဖြစ်သည်။ သူ၏ တရားဟောချက်အားလုံးလိုလိုမှာ ဤအချက်ပေါ်၌
အဓိကအခြေခံသည်။

ယခုသူသည် “ဇီဝဗေဒဆိုင်ရာ စမ်းသပ်ခြင်းနှင့် အမြစ်ပြတ် သုတ်သင်ရေး
ဗဟိုဌာန” တည်ရှိရာ ဘိုနီယာတို အကျဉ်းထောင်၌ သတ္တုပြားများဖြင့်
အလုပ်တတ်ထားသော အကျဉ်းခန်းတွင် နေရသည်။ သို့သော်လည်း နက်ရှိုင်းလှ
သော လှိုဏ်ဂူထဲမှ ထွက်လာသည့် အသံကဲ့သို့ နေ့စဉ် နေ့လည်ခင်းတိုင်း
ပြုလုပ်သည့် ဝတ်ပြုစည်းဝေးနှင့် ဆုတောင်း စည်းဝေးတို့တွင် သူ့အသံကို
ကြားနေရသည်။ ဤဝတ်ပြုစည်းဝေးကို သူတစ်ကြိမ်ကလေးမှ မပျက်ကွက်ခဲ့ပေ။

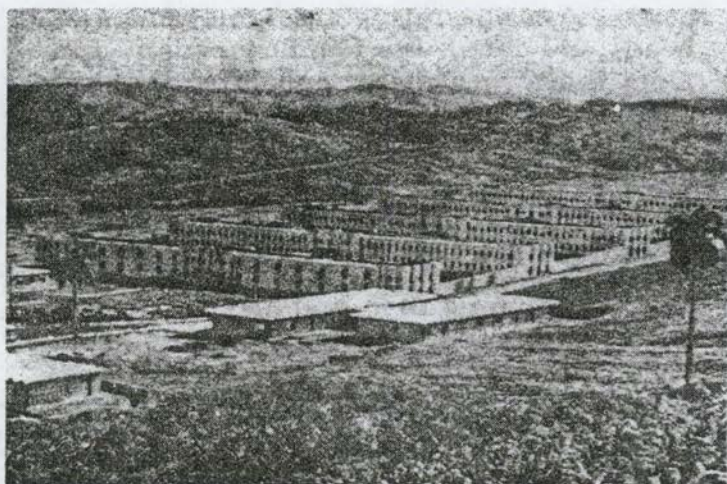
လူတိုင်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေကြသည်။ လေးစားရှိသေအပ်သည့်
တိတ်ဆိတ်မှုက အပယ်ခံ ခန်းမတည်း ဟူသော ကာတာရုံး (ဥမင်လိုဏ်ခေါင်း)
ကို ပြည့်နှက်နေရာယူလိုက်သည်။ အက်စ်တာဘီကာ၊ အယ်လ်ပီရေနှင့်
ကက်စတီလီတို့ တို့မှာ သေဆုံးသွားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ယင်းအချိန်က
တရားဟောချက်များက ခန်းခြောက်နေသော မျက်လုံးမှပင် မျက်ရည်များ
ကျလာစေသည်။ မည်သည့် တရားဟောဆရာကမှ ပိုမိုဆိုးဝါးသော
အခြေအနေမျိုးတွင် ဘုရားသခင်နှင့် လူတွေအတွက် အမြဲတမ်းအချိန်ပြည့်
အလုပ်မလုပ်နိုင်ကြချေ။ ငတ်မွတ်ခြင်းနှင့် ဖျားနာခြင်းတို့ ကြောင့်
သူ၏ကိုယ်ခန္ဓာသည် ချည့်နဲ့လာပြီး အရိုးပေါ်အရေတင်သည့် ဘဝသို့

ရောက်ရှိလာသည်။ သူ၏ဆံပင်မှာ ပိုဖြူလာပြီး သူ၏မျက်လုံးများမှာမူကား ယခင်ကထက် ပို၍တောက်ပလာသည်။

မြို့စောင့်တပ်ဖွဲ့များ ရှင်းလင်းရေးတာဝန်ကို စတင်ထမ်းဆောင်ကြရာ မဲမဲမြင်သမျှကို ပရမ်းပတာ ပစ်ခတ် ကြတော့သည်။ ရှေ့တန်းအဖွဲ့တွင် ထည့်သွင်းမခံရသည့် အချို့အကျဉ်းသားများကအစ ပစ်သတ်ခံကြရပြီး ဗုံးများ ပစ်သွင်းခံခဲ့ရသည်။ အကျဉ်းခန်းများအတွင်းတွင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပိတ်ထားပြီး အသံဗလံကြားရရုံကလွဲ၍ ဘာကိုမှ မမြင်ရ။ ထို့နောက်အကျဉ်းတံခါးများကို စတင်ဖွင့်လိုက်ကြပြီး အကျဉ်းသားအကုန်လုံးကို ရိုက်နှက်ကာ ထွက်ခိုင်း ကြသည်။ ဆက်လက်ပြီး ခန်းမကြီးအဆုံးသို့ တွန်းပို့လိုက်ကြသည်။ အကျဉ်းသားအကုန် လုံးနီးပါး ထွက်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ တော်တော်များများမှာ ကောင်းကောင်းပင် မတ်တပ် မရပ်နိုင်ကြရကား အုတ်နံရံကို မှီ၍ နေကြသည်။ သူတို့သည် ပိန်ပြီး ငတ်မွတ်မှုနှင့် ညည်းပန်းနှိပ်စက်မှုများ ကြောင့် အားအင်ကုန်ခမ်းနေကြသည်။ ထို့နောက်စတင်ပြီး ကြမ်းတမ်း ခက်ထန်စွာ ရိုက်နှက်ကြရာ လက်များ၊ နံရိုးများ၊ ဦးခေါင်းနှင့် မျက်နှာများ စုတ်ပြတ်ကုန်ကြသည်။ ခြေလက် မသန်စွမ်းကြသူများ မှာလည်း သူတို့၏ လက်တွန်းလှည်းမှ ဆွဲထုတ်ခံကြရသည်။ သူတို့ကို ခြေထောက် မှ ဆွဲခေါ်သွား ကြပြီး ကန်လိုက်ကြသေးသည်။ ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်လာသည့် အထဲတွင် အရိုးပေါ်အရေတင်ပြီး ဝိညာဉ် ရေးရာနှင့် ပြည့်ဝသည့် လက်ကို မြှောက်ပင့်လေ့ရှိသော၊ သူတို့ကို ရိုက်နှက်ကြသည့် အစောင့်များကြားတွင် ကြားဝင် ဖြန့်ဖြေကာ မမြင်နိုင်သော ကောင်းကင်ဘုံသို့ “ဘုရားသခင် သူတို့ကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ သူတို့ ဘာလုပ်နေတယ် ဆိုတာ သူတို့မသိကြပါဘူး” ဟုအော်ကာ ဆုတောင်းပေးလေ့ ရှိသော အကျဉ်းသားတစ်ဦး ပါဝင်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးများသည် မီးတောက် မီးလျှံနှစ်ခုကဲ့သို့ ရဲရဲတောက်နေပြီး ဆံပင်ကလည်း ဖြူနေသည်။ အစောင့်များသည် သူတို့ မျှော်လင့် မထားသော မြင်ကွင်းကြောင့် ခေတ္တခဏ ရပ်သွားကြသည်။

“ဘုရားသခင်၊ သူတို့ကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ သူတို့ ဘာလုပ်နေတယ် ဆိုတာ သူတို့မသိကြပါဘူး...”။

ခရစ်တော်၌ ညီအစ်ကို မာတုရဖြင့် အသက်စွန့်ခဲ့သော
အရှေ့ကျူးဘားရှိ ဘိုနီယာတို အကျဉ်းထောင်

“ဆက်လုပ်”။ ကွန်မြူနစ် ဗိုလ် ရောလ်ပီရက်စ် ဒီလာရီဆာက အမိန့်ပေး
လိုက်သည်။ အစောင့်များသည် နောက်ဆုတ်လိုက်ကြပြီး အရာရှိက သူ၏
အကေအမိရိုင်ဖယ် မောင်းခလုတ်ကို ဆွဲနှိပ်လိုက်သည်။ ပထမကျည်ဆံ သည်
ယုံကြည်ခြင်း၌ ညီအစ်ကို၏ ရင်ဘတ်ကို ထိမှန်သွားသည်။ သူ၏ တောက်ပနေ
သော မျက်လုံးများကို ချိန်ရွယ် နေသည်နှင့်တူသည်။ ဒုတိယကျည်ဆံက လည်ပင်း
သို့ ထိုးဝင်သွားရာ ဦးခေါင်းနှင့် ကိုယ်အဆက်ဖြတ်လုနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။

ယုံကြည်ခြင်း၌ အို ညီအစ်ကို၊ သင်သည် သူတို့ကို ခွင့်လွှတ်သည်။
သင်ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်စေလိုသော်လည်း သူတို့ ဘာလုပ်နေတာကို သူတို့မသိကြ
ပါလား။ °

ရှုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ခွန်အားများက ဝိညာဉ်တန်ခိုးကို မည်ကဲ့သို့
အနိုင်ယူနိုင်ပါမည်မည်း။ ကွန်မြူနစ်များသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးပြီး ဒေါသကြီးသည်။
သူတို့၏ ကွဲပြားခြားနားသော ထိုးစစ်ဆင်မှု၊ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှု၊ မှက်စပ်ဝါဒီ လူငယ်

သင်းအုပ် ဆရာများကို ကျမ်းစာယုံကြည်လာသူများအဖြစ် အစားထိုးမှုများ ရှိပါသော်လည်း အသင်းတော်မှာမူ ကောင်း စားနေမည်ဖြစ်သည်။ ဆိုဗီယက်ယူနီယံတွင် အသင်းတော်သည် အနောက်နိုင်ငံများထက် အဆပေါင်းများစွာ တိုးပွား လျက်ရှိသည်။ ဘုရားမဲ့ဝါဒီများ၏ စိတ်သည် ဝိညာဉ်ရေးအရ အမှောင်ဖုံးလွှမ်းနေသည့် အလျောက် အသင်းတော်သည် “အသက်ရှင်တော်မူသောကျောက်” ဖြင့် ဖွဲ့စည်း တည်ထောင်ထားကြောင်း အတွေးမပေါက်နိုင်ကြချေ။ တမန် တော်ကြီး ပေတရုက ကျွန်တော်တို့သည် ဝိညာဉ်ရေးရာ အိမ်ကြီးကို တည်ဆောက်နေသည့် အသက်ရှင်နေသော ကျောက်ဖြစ်ကြောင်း ပြောထားသည်။ ကျွန်တော် ဤလို “ကျောက်” မျိုးကို အများအပြား တွေ့ခဲ့ရဖူးသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် တိုက်ထောင့် အထွတ်အဖျားရှိ ကျောက်တည်းဟူသော ခရစ်တော်၌ ရပ်တည်နေ ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ဤအယူအဆ အတွေးအခေါ်ကို ဗိုလ်ကြီးဆန်းတို့စံအား ကြိုးစားပြီး ရှင်းပြခဲ့သော်လည်း ရုပ်ဝါဒီသူ့အတွက် ဝိညာဉ်အစာသည် အရသာဖြစ်မလာ၊ ရနံ့ကင်းမဲ့ နေပြီး ရောင်စုံမဲ့နေသည်။ ဝိန်းလက်အပေါ်လုံးဝ ရေမတင်ခဲ့။ သို့ရာတွင် သူ၏ မြည်းစမ်းခဲ့မှုသည် အညွန့်အဖူးများ ပေါက်လာပြီး ဘုရားသခင်အပေါ် ဆာငတ်ကောင်း ဆာငတ်လာနိုင်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ကင်မရာတစ်လုံးကို ဆေးဝါးအထုပ်များနှင့်အတူ မှောင်ခိုသွင်းကြသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့အား ဓါတ်ပုံရိုက်ပေးနိုင်ရန်အတွက် အာမန်ခိုသည် ယင်းကင်မရာကို ကျွန်တော့်အတွက် ယူလာသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် အစောင့်များသည် လုံခြုံရေးအကြီးအကဲ ဗိုလ်ကတ်စတီလိုနှင့်အတူ ကျွန်တော့်အဆောင်သို့ ပေါက်ချလာကြပြီး ဗလာဖလင် နှစ်ခုကို အာမန်ခို၏ အခန်း၌ ရှာတွေ့ကြသည်။ ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် တတိယ ဖလင်ရှိသည်ကို သူတို့မသိကြ။ ကျွန်တော်လည်း ယင်းဖလင်ကို ဆရာဝန်သုံး လက်အိတ်၏ လက်ချောင်းအတွင်းထည့်လိုက်ပြီး ချည်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်၏ အူမကြီးထဲသို့ ထည့်သွင်းလိုက်သည်။ ယင်းတွင် ဖလင်အပြင် ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် မိသားစုထံ ရေးထားသည့်စာများ၊ ဓာတ်ပုံများနှင့် အခြားစာရွက်စာတမ်းများ

ပါဝင်သည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ကျူးဘားရှိ လူမဆန်သော ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှု အသေးစိတ်ကို ခရစ်ယာန် တစ်ဆယ်နှစ်ယောက် လက်မှတ်ထိုးလျက် စာရေးပေးပို့ခဲ့သည်။

ကျွန်တော် ကဗျာများကိုလည်း ပေးပို့ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် အစောပိုင်းနှစ်များက ရေးသားခဲ့ရာ ယခု ကျွန်တော်သည် ကဗျာနှင့် ရင်းနှီးလာသည် နှင့်အမျှ ဤကဗျာကို ကျွန်တော့် စိတ်နှလုံးထဲ၌ ဘုရားသခင်က ဖော်ပြပေးခဲ့သည်။ ဤကဗျာ၏ အမည်မှာ “ဆူးသရဖူ” ဖြစ်သည်။

သံဆူးကြိုးများသည်ကား

ဆူးသရဖူ
ကျွန်ုပ်တို့ကို ဝိုင်းပတ်ပြီး
အသားကို ဆူးဝင်၏

ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘုရားကျောင်း
အထွတ်အဖျားများ သဖွယ်
အစောင့်မျှော်စင်များ
ဒဏ်ရာများကို ဖြစ်ပေါ်စေပြီး
အသစ်တစ်ဖန် သွေးများ ယိုထွက်
ကိုယ်တော်၏ ခွက်ကို ကျွန်ုပ်သောက်ပါ၏
ကိုယ်တော်၏ ဝမ်းမြောက်မှုကို ကျွန်ုပ်တို့ ခံစားရ
ကောက်ကျစ် ယုတ်မာမှု များနှင့်
စူရှင်ကြွေးသံများ၏ အထက်တွင်
သံမဏိရိုက်ခတ်သံများ
ဤ အုတ်ဂူများမှ
အသက်ရှင်လျက် ငါတို့ ရှုမျှော်

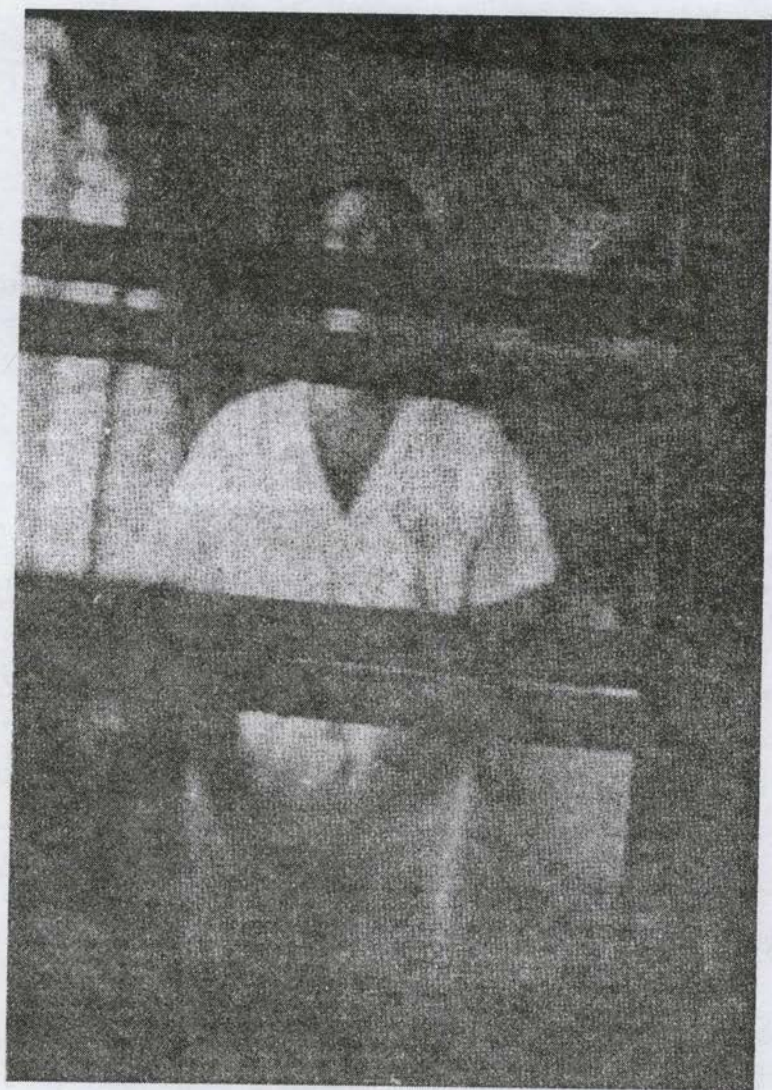
သေနေသူ နှင့် ကန်းနေသူများ
အပြင်၌ သာနေရ၏

ကျွန်ုပ်တို့ ၏ ဆုတောင်းခြင်းက အတားအဆီးများကို
အရည်ပျော်စေ၏
ကွန်ကရစ်များကိုလည်း ရိုက်ချိုးခဲ့ပြီ
ကျွန်ုပ်တို့ အားနည်းချိန်တွင်
ကိုယ်တော်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ခွန်အားဖြစ်ပါ၏
အို ဘုရားသခင်။

ကျွန်တော်သည် ကင်မရာကို အပ်ချည်ကြိုးနှင့် ချည်လိုက်ပြီး အစောင့်၏
ရေချိုးခန်း လေဝင်ပေါက်တွင် ချိတ်ဆွဲထားလိုက်သည်။ ယင်းကို နှစ်ရက်အကြာမှ
တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။

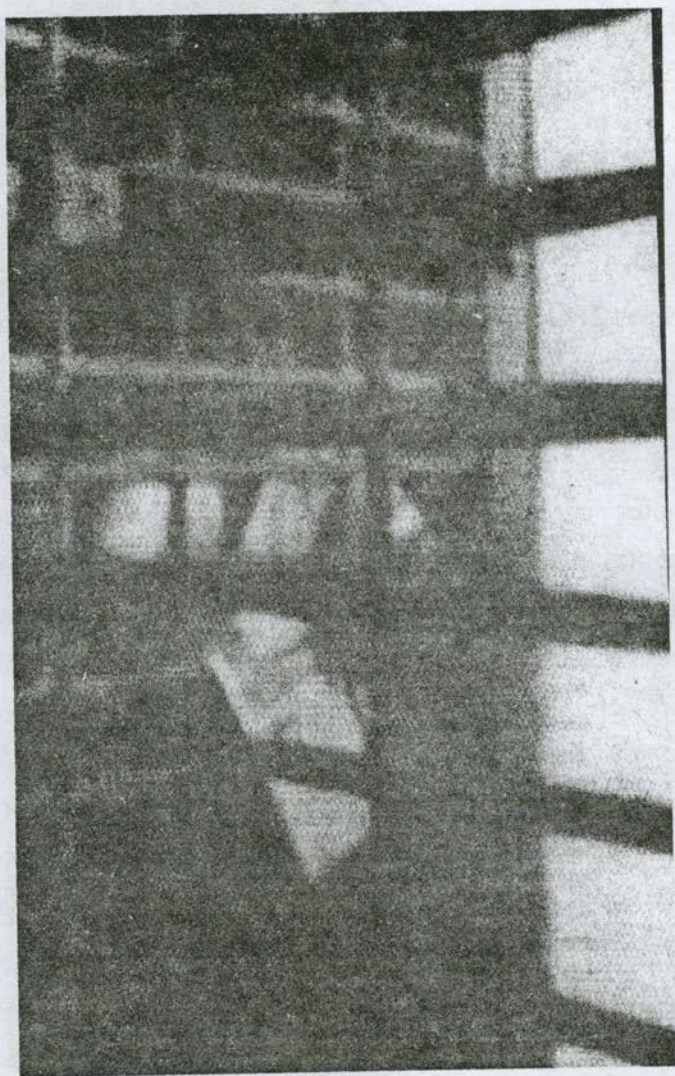
ဆေးရုံ၏ ကုသမှုမှာ မဖြစ်စလောက်သာရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့၏
အဆောင်တွင် လူနာခြောက်ယောက်ကို တွေ့ရှိရပြီး အားလုံးကို ကလေးကိစ္စ
တစ်ပုလင်းတည်းဖြင့် ကုသကြသည်။ ကျွန်တော် နေခဲ့ရသည့် နှစ်လအတွင်း
ဆရာဝန် တစ်ယောက်ကို ငါးမိနစ်မျှသာ တွေ့ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်၏ အစာအိမ်
ကင်ဆာဟု ထင်ရသော ရောဂါ အတွက် ကုသပေးပုံကလည်း အမှားအမှား
အယွင်းအယွင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဆေးရုံတက်နေသော အခြားအမေရိကန် လူမျိုး ဝါလ်တာကလပ်မှာ
ယခင်က ကျိုးခဲ့သည့် ကျောရိုးဒဏ်ရာ ကြောင့် အဆက်မပြတ် နာကျင်ခံစားနေ
ရသူ ဖြစ်သည်။ သူ့အား ပိုမိုကောင်းမွန်သော ကုသမှုပေးရန် အာဏာပိုင် များက
ငြင်းဆိုခဲ့ရုံမကဘဲ သူ့ကျောကို ထိန်းပေးမည့် ကိရိယာကို သူ့မိန်းမအား
လပေါင်းများစွာ ယူဆောင်လာခွင့် မပြုကြချေ။ ဝါလ်တာသည် ပြင်းထန်သော
ဝေဒနာကြောင့် ညပေါင်းများစွာ မအိပ်နိုင် မလှုပ်ရှားနိုင် ဖြစ်ခဲ့သည်။
အမေရိကန်နှင့် ကျူးဘားတို့၏ ဆက်ဆံရေး ပို၍ ဆိုးလာသည်နှင့်အမျှ သူ့အား

တွမ်ဂိုက် အကျဉ်းထောင် ဆေးရုံ၌ တက်ခဲ့ရစဉ် ရုရှားကင်မရာဖြင့်
ရိုက်ယူခဲ့သောဓာတ်ပုံ

လွတ်မြောက်မည့်အချိန်ကို ဆယ်နှစ်ကြာ ထပ်စောင့်ရအုံးမည်။
တွန်းလှည်းပေါ်က အာမန်ဒို ဗာလာဒါရက်စ်။
သူသည် တွန်းလှည်းပေါ်တွင် ထိုင်နေရဆဲဖြစ်သည်။

ကုသပုံများသည် ရက်စက်ပြီး လူမဆန် သောအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။
ယင်းဆေးရုံ၌ပင် သူသည် လနှင့်ချီပြီး ချည်နဲ့ယိမ်းယိုင်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ သူသည်
နာကျင်ကိုက်ခဲမှု သက်သာစေမည့် ဆေးအား လျှို့ဝှက်ရှာကြံခဲ့ရသည်။
သူသည်လည်း ကိုယ်အလေးချိန် ပေါင် ငါးဆယ်ထက်မနည်း လျော့သွားသည်။

ဆေးရုံ၏ ခွဲစိတ်ကုဆရာဝန် အကြီးအကဲအား ကျွန်တော်တို့က
“ဒေါက်တာ ကလပ်” ဟုခေါ်ကြသည်။ သူသည်အကျဉ်းသား သူနာပြု
ကာဆာဗီလာ၏ ဦးခေါင်းကို ဝါးရင်းတုတ်ကြီးဖြင့် ရိုက်နေသည်ကို ကျွန်တော်တို့
တွေ့ခဲ့ရသည်။ အောက်ထပ် ခန်းမသို့ သွားနေရာလမ်း၌ကျူးဘား နိုင်ငံရေး
အကျဉ်းသားများကို ကုသနေစဉ် အကျဉ်းသား နှစ်ဦးကြား၌ သဘောမတူညီနိုင်မှု
ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ဤတွင် အတိုင်းထက်အလွန် လုပ် တတ်မြောက်သော
အစောင့်များ၏ ထုံးစံအရ ခန်းမသို့ သွားရာလမ်းရှိ အကျဉ်းအားလုံးကို
တစ်ယောက်မကျန် ရိုက်နှက်ပါလေတော့သည်။ ဒေါက်တာ ကလပ်ကလည်း
ကက်စထရိုအပေါ် သစ္စာရှိသည့်အနေနှင့် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေသော
အနီးအနားရှိလူနာများ၏ ခေါင်းကို ဝါးရင်းတုတ်ဖြင့် ရိုက်ပါလေတော့သည်။

“ဂေါ်ရီလာ” ဟုခေါ်ကြသော အခြားအစောင့် တစ်ဦးသည် စေတနာ
ဝန်ထမ်း သူနာပြု နာပိုလက်စ် ၏ မျက်မှန်ကို တိုက်ချလိုက်ရာ သူ၏ ပါးပြင်
ရှသွားသည်။ ဘာတစ္ဆေတာ အစိုးရကို တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူရန် ဖိဒယ်ကာစထရိုနှင့်
အတူ သေဖော်သေဖက်အဖြစ် ဘုတ်စီးခဲ့သည့် မူလတော်လှန်ရေး အဖွဲ့ဝင်တစ်
ဦးဖြစ်သူ မာရီယိုသည် ယခုထောင်ထဲတွင် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် ကျခံခဲ့ရပြီး ဖြစ်ကာ
သူသည်လည်း ဆိုးဝါးပြင်းထန်စွာ ရိုက်နှက်ခံ ခဲ့ရသည်။

ဤလွတ်မြောက်ရေးသမား ရှစ်ဆယ်သုံးဦးထဲမှ အများစုမှာ ထောင်ထဲ
တွင် ရှိနေကြသည်။ တချို့မှာ သေသွား ကြပြီဖြစ်ပြီး တချို့မှာ အသက်ရှင်လျက်
မိယာမီ၌ နေထိုင်ကြသည်။ နှစ်အနည်းငယ် ၏ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ဖိဒယ်လ်၏
နိုင်ငံရေး ဓာတ်ပုံများတွင် ယခင်လူရင်းများနှင့်သာ ရိုက်ခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်း
တွင်မူ ဆရာဝန်များ၊ စိုက်ပျိုးရေး သမားများနှင့် နိုင်ငံရေး၌ အရေးမပါသော
ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်သာ ဓာတ်ပုံရိုက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ယင်းက သူ၏

ပြည်သူ့တော်လှန်ရေး လမ်းစဉ်အပေါ် သစ္စာခံများက အယုံအကြည် မရှိကြတော့ကြောင်း ထင်ရှားစွာ သက်သေပြ နေသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော ကွန်မြူနစ်ဝါဒသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လိမ်လည်မှုများနှင့် ပြည့်နှက်နေပြီး ‘ဘုရားပြီး ငြမ်းဖျက်’ သည့် လူနည်းစု ကောင်းစားရေး ဝါဒဖြစ်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ကတ်စထရို၏ ရိုးသားဖြူစင်သော တော်လှန်ရေး ရဲဘော် ရဲဘက် အများအပြားမှာ ဘဝပျက်ခဲ့ ကြသည်။

ပြည်သူလူထုအပေါ် လုံးဝထိန်းချုပ်ရေး ချဲ့ထွင်ကျင့်သုံးခဲ့မှုကို လေ့လာ သူအနည်းငယ်ကသာ အစဉ်သတိပြု မိကြပေလိမ့်မည်။ သတင်းပြန်ကြားရေး ဟာကွက်များနှင့် အတားအဆီးများဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခြင်းသည် ဥပမာ ပြစရာထဲမှ တစ်ခုသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဆေးရုံတက်ခဲ့စဉ်က ကျူးဘားအထက်တန်းကျောင်း သင်ခန်းစာ ဖြစ်သော ရူပဗေဒသိပ္ပံ စာအုပ်တစ် အုပ်ကို ရရှိခဲ့သည်။ ယင်း၏အခန်းတစ်ခန်းတွင် နေမိသားစု အကြောင်းပါဝင် သည်။ ဤအကြောင်းအရာကို စာမျက်နှာ လေးမျက်နှာ ဖော်ပြခဲ့ရာ လနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘယ်နေရာမှာမှ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိချေ။ လူသည်ယင်း လမျက်နှာပြင် ပေါ်သို့ ဆင်းသက်ခဲ့ပြီး လ၏ မြေကြီးနမူနာကို ကမ္ဘာပေါ်သို့ သယ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ဤစာအုပ်တွင် အမေရိကန်များ ရိုက်ကူးခဲ့သော လနှင့် ဆိုင်သည့် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံမှ မပါဝင်ချေ။

“ဒါဟာ စိတ်မကောင်းစရာ ခေတ်နောက်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီးနဲ့တူတယ်”။ ကျွန်တော် သဲ့သဲ့လေးညည်းတွားလိုက် သည်။ ပြီးတော့ အားမလို အားမရဖြင့် ရှေ့ရှိအရာဝတ္ထုတစ်ခုကို လက်ဖြင့် ရိုက်ချလိုက်သည်။ စာအုပ်၏ ရက်စွဲကား ၁၉၇၆ခုနှစ် ဖြစ်သည်။ လနှင့် ပတ်သက်သည့် ရှေ့ကပြေးနေသော နောက်ဆုံး တွေ့ရှိမှုကို ဆိုဗီယက်ယူနီယံ၏ လူနစ်-၂ ဂြိုဟ်တုက ဖော်ဆောင်ခဲ့သည်ဟု စာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသည်။ ကျူးဘားသည် လပေါ်သို့ လူဆင်းသက်ပုံ ကို ရုပ်မြင်သံကြားမှထုတ်လွှင့် ပြသခြင်းမရှိသော ကမ္ဘာပေါ်ရှိ နှစ်ခုတည်းသော နိုင်ငံထဲမှ တစ်နိုင်ငံဖြစ်သည်။ ဤသတင်းကို နှိပ်ကွပ်ထားခြင်းမှာ သဘောတရား ရေးရာ အကြောင်းအရင်းကြောင့် ဖြစ်ပြီး သိပ္ပံပညာရပ်မှ သည်ဘာသာရေးအထိ

ဖုန်းကွယ်ထားသော သူတို့၏ အစဉ်တစိုက် အစီအစဉ်ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာလေထု ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေများပင် ဖြစ်စေ၊ ဤကဲ့သို့သော လိမ်ညာမှု ကန့်လန့်ကာမျိုးမှာ ကျရှုံးရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့အထဲတွင် လှိုင်းတို ရေဒီယိုများကို ဝှက်ထားကြသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သူတို့အပြင်းအထန် ရှာဖွေမှုကြောင့် စာအုပ် ဟောင်းလောင်းထဲတွင် ဝှက်ထားသော ရေဒီယိုတစ်လုံးကို အစောင့်များ တွေ့သွားကြသည်။ ကျူးဘားနှင့် အမေရိကန် အုပ်စုများသည် ကမ္ဘာ့ရေးရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး အကျဉ်းထောင်အရာရှိများနှင့် အကျဉ်းသား သူလျှိုများထက် ပိုပြီး သိနေကြရာ အခြားရေဒီယိုများလည်း ရှိအုံးမည်ဟု အာဏာပိုင်များက သိနေကြသည်။

ဘိုနဲ့နှင့် ကွီတို တို့၏ ခရစ်ယာန် ဘာသာထုတ်လွှင့်မှုများကို နားထောင်ရာတွင် ဂျွန်ဒိုမင်ဂွတ်ဇ်နှင့်အတူ ဖမ်းယူနားထောင်ရသည့် အခွင့်အခါများ ကျွန်တော်ရရှိခဲ့သည်။ အနှောင့်အယှက်များ ကြိမ်ဖန်များစွာ ဝင်ရောက်တတ်သော်လည်း အချို့ညများတွင် ကြိမ်ဖန်များစွာ ကြည်လင်သည်။ တိကျသေချာသော မျှော်လင့်ခြင်းနှင့် မေတ္တာ ဟောပြောချက်များကို နားထောင်ရသည်မှာ ဘယ်လောက်ပီတိ ဖြစ်စရာကောင်း လိုက်ပါသနည်း။ ဤရေဒီယိုကလေးမှ ပေါ်ထွက်လာသော သီဆိုမှုများမှာလည်း ဝမ်းမြောက်စရာသက်သက် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ရာဘာအဆိုတပ်ထားသော အကြောထိုးဆေးပြွန်ကို နားကျပ်အဖြစ်အသုံးပြုကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဘက်ထရီအားနည်းသွားတတ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် ထရန်စဖော်မာ အသေးတစ်လုံးကို မှောင်ခိုသွင်းခဲ့ကြသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် မဲလ်နှင့် ကျွန်တော် အမေရိကန်အသံ (ဗီအိုအေ) ကိုနားထောင်ကြရာ ကျွန်တော်တို့၏ ဇနီးများ ကျူးဘားသို့ လာရောက်ကြမည်ဟု ကြေငြာသွားသည်။ အခြားထုတ်လွှင့်မှု တစ်ခုကလည်း ကျွန်တော်တို့၏ မတော်တဆ ဖြစ်ရပ်နှင့် အကျဉ်းချခံနေရသည့် အကြောင်းအရာတို့ကို ထုတ်လွှင့်သည်။ ဆိုဗီယက်တို့ ကျူးဘား၌ တပ်ဆင်ထားသော အသံနှောင့်ယှက်ကိရိယာကြောင့် နားထောင်ရာတွင် အနှောင့်အယှက်က ကြိမ်ဖန်များစွာ ဝင်လာ

တတ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် အလျော့မပေးဘဲ မတွေ့တွေ့အောင် ရှာကာ ဤတရားမဝင် အသံလွင့်ချက်များဖြင့် ဖြေဖျော်ခံကြရသည်။

ကျူးဘား ခရစ်ယာန်များနှင့် နိုင်ငံရေး လောကသမားများသည် ရေဒီယိုသတင်း ကူးရေးသူများကို သတိပေး ရန် လက်ဟန်အမူအရာဖြင့် အချက်ပြမှုအား နေရာအသီးသီးတွင် အသုံးပြုကြသည်။ ဤစနစ်သည် များသောအား ဖြင့် ချောချောမောမော ရှိလှသည်။ တစ်ခုသော နေ့လည်ခင်းတွင် ကီးဝက်စ်မှ ထုတ်လွှင့်သော အမ်ကေဒဗလျူ အက်ဖ် အစီအစဉ်ကို ဒိုမင်ဂွက်စ် နားထောင်နေစဉ် အကာအကွယ် ဖြစ်စေရန် သူ့ရှေ့၌ ကျွန်တော်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ဤထုတ်လွှင့်မှု၏ ကျူးဘားအစီအစဉ်ကို အေအမ်နှင့်အတူ ကြိမ်ဖန်များစွာ ရပ်ဆိုင်းခဲ့ပြီးနောက် သတင်းဝေဖန်သူ ဆူဇန်ဂရေးသည် သတင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော်တို့၏ အကြီးမားဆုံး အရင်းအမြစ်ဖြစ်လာသည်။ ဂျာနယ်သည် ထောင့်တစ်နေရာသို့ တိုးဝင်ပြီး ကြမ်းပေါ်တွင် ထိုင်ကာ စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင်နေလိုက်သည်။ ထိုစဉ် ကျွန်တော့်နောက်မှ ခြေသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်၏ ခေါင်းကို သတိထားစွာဖြင့် မသိမသာ လှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ အစောင့်တစ်ယောက် ငါးကိုက်အကွာလောက်က ချဉ်းကပ်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သတိပေးမှု မလုပ်ကြပါ။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့် ပခုံးကို လက်ချောင်း နှစ်ချောင်းဖြင့် ရိုက်လိုက်သည်။ ဤကား ကျွန်တော်တို့၏ အချက်ပြမှုဖြစ်သည်။ ဂျာနယ်သည် ရေဒီယိုကို ရုပ်အင်္ကျီထဲသို့ သွင်းလိုက်ကာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး အစောင့်ထံမှ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူ၏ မြင်ကွင်းကို ပိတ်သည့် အနေဖြင့် ချက်ချင်းဆိုသလို ထိုအစောင့်နှင့် စကားပြောလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ပတ် ကျွန်တော်တို့ ဘယ်အချိန်အပြင်ထွက်ရမလဲ မသိဘူး” ကျွန်တော်ခင်မင်စွာဖြင့် တောင်းပန် တိုးလျှိုးလိုက်သည်။ “ဒီအတောအတွင်းတော့ ဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်နော်”။

သူ့ပခုံးတွန့်ရုံသာ တွန့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး သူငယ်ချင်းနောက်သို့

လိုက်သွားသည်။ နားကျပ်ကြိုးသူ၏ နောက်ဘက်၌ အမြီးသဖွယ် တွဲလွဲကျနေသည်ကို ကျွန်တော်သတိပြု မိလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ရှာဖွေမှုမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ကြရပြီး တစ်ဖန်လုံခြုံသွားရပြန်ပါပြီ။

နောက်ဆုံးတွင် အာဏာပိုင်များသည် သူတို့အတွက် ကြီးကျယ်သည့် အန္တရာယ်ကို ကိုးစားပြုသော ရေဒီယိုငယ်လေးများကို ရှာဖွေရန်အတွက် အဆောက်အဦး နံပါတ်တစ်ရံ စတုတ္ထထပ် အဆောင်တစ်ခုလုံးကို ပြောင်းရွှေ့လိုက်သည်။ အကျဉ်းသားအားလုံး အဆောက်အဦး နံပါတ်နှစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကြရပြီး နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် ရှာဖွေကြသည်။ ဘယ်သူကမှ ရေဒီယိုကို သယ်မလာကြ။ အဆောက်အဦး နံပါတ်တစ်၏ တစ်နေရာရာတွင် ဝှက်ထားခဲ့ကြသည်။

ကွန်မြူနစ်တို့၏ ယုံကြည်ချက်ကို အကာအကွယ်ပြုလိုသူများသည် သူတို့၏ စစ်မှန်သော လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ဝိညာဉ်ရေးရာနှင့် သဘောတရားရေးရာ ခုံးပျံ့များ ပစ်သွင်းနေသော ပလတ်စတစ်ဝါယာများ ပါဝင်သည့် ရေဒီယိုငယ်လေးကို ရှာဖွေရန်အတွက် အုတ်နံရံကြီးများကို ပန်းပဲတူကြီးများဖြင့် လနှင့်ချီ ရိုက်ခွဲခဲ့သည်။ တူနှင့် ဆက်လက် ထုထောင်းနေသောကြောင့် သဲမှုန့်များကလည်း တထောင်းထောင်းထနေသည်။ အလုပ်သမားများကလည်း တိုးချဲ့ ပြင်ဆင်နိုင်ရန်အတွက် အင်္ဂါတေနှင့် သဲများကို အဆောက်အဦးရှေ့တွင် လာရောက် စုပုံကြသည်။ အစောင့်များ ကလည်း သတ္တုစုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး ကိရိယာများဖြင့် ခန်းမနှင့် နံရံတို့ကို စူးစမ်းစစ်ဆေးနေကြသည်။ ဤအရာသည် ဆန့်ကျင်ဘက် အင်အားစုများကို မှော်ဆရာက အမဲလိုက်သည့်နည်း ဖြစ်နေသည်။ မှော်ဆရာများ အမဲလိုက်နေကြသည်။ သူတို့ရေဒီယိုကို တွေ့နိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်တို့မထင်ပါ။

ကျွန်တော်သည် စာများထည့်ထားသည့် ဆလင်ဒါ ပြောင်းလုံးတိုလေး တစ်ခုကို လအတန်ကြာ သယ်ဆောင် ထားသည်။ ယင်းကို ကျွန်တော် အတွင်းခံဘောင်းဘီ၏ ခွနေရာ၌ ကပ်ပြီး ချုပ်ထားရာ အဆက်မပြတ် ဝတ်ထားရသည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော် အပြင်ကို ယာယီခဏ ထွက်ရန်လိုအပ်ပါက ကျွန်တော် အပြင် သွားနေတုန်း ဝတ်ထားရန် ရာဖဲလ်ကို ချွတ်ပေးခဲ့ရမည် ဖြစ်သည်။

တစ်ခုသော နေ့လည်ခင်းတွင် ကျွန်တော်တို့အား ရှာဖွေမှုတစ်ခု လုပ်ကြသည်။ များသောအားဖြင့် အကျဉ်း ထောင်စပျစ်နွယ်ပင်များက တစ်ဆင့် ကျွန်တော်တို့ ကြိုတင်ပြီး သိရှိလေ့ရှိသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်ကား ကျွန်တော်တို့ အငိုက်မိခံလိုက်ရကြသည်။ တံခါးများကို ချက်ချင်း ဖွင့်လိုက်ကြပြီး တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များ အဆောင်ရှိ အခန်းတိုင်းသို့ ဝင်လာကြသည်။ ကျွန်တော်သည် စာရေးနေရာ၌ နံရံကပ် ကုတင်မှ ခုန်ထွက်လိုက်ပြီး ရေဆင်းပေါက်ရှိရာသို့ ပြေးသွားသည်။ ယင်းသည် ကျွန်တော်တို့အထပ်၏ အကျဉ်းခန်းနောက်ဘက် ရေချိုးခန်းတွင် ရှိသည်။ ယင်းထဲကို ပစ်ချလိုက်ပါက ရေနင့်အတူ ဆင်းသွားမည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ရေးသည့် စာများ ပျက်စီးသွားသော်လည်း ကိစ္စမရှိဟု ဆိုရပါမည်။ လာရောက်စစ်ဆေးသည့် ဗိုလ်သည် ဒေါသထွက်သွားသော်လည်း သူဘာလုပ်နိုင်ပါမည်နည်း။ ကျွန်တော့်ကို ရိုက်နှက်ခြင်းက ဘာမှ အကျိုးထူးလာ မည် မဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို အများသုံးခန်းမ တွင်းသို့ စုရုံးစေပြီး ကျွန်တော်တို့၏ အကျဉ်းခန်းများကို စစ်ဆေးနေကြစဉ် ကျွန်တော် ရာဖဲလ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ယင်းနေ့က ကျွန်တော်၏ အတွင်းခံဘောင်းဘီက သူ့ဆီရောက် နေသည်။

“အတွင်းခံဘောင်းဘီ ခင်ဗျားဆီမှာလား”ဟု ကျွန်တော်တီးတိုးမေးလိုက် သည်။ “သူတို့ဝင်လာတာ သိပ်မြန်တော့ ကျွန်တော်ဝတ်ဖို့ အချိန်မရလိုက်ဘူး”။ သူသည် တုန်လှုပ် ချောက်ချားစွာဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ကျွန်တော်၏ ဝမ်းပိုက်ကို တင်းကျပ်စွာ ချည်ထားလိုက်သည်။ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီ၌ ကပ်ချုပ်ထားသော လက်ညှိုးသဏ္ဌာန် ရာဘာအတွင်းရှိစာမှာ ကျူးဘားအတွက် ခရစ်ယာန်စာပေ မိတ်ဆက်ပုံ နည်းလမ်းသစ်များ ဖြစ်သည်။ ယင်းကို တွေ့ရှိပါက ကျွန်တော် ဒီအရပ်ကနေ ဘယ်တော့မှ ထွက်ခွါသွားရတော့ မည် မဟုတ်ပေ။ ဤအချိန်ကာလအတွင်း ပျံသန်းမှုအသစ်များကို စတင်ခဲ့ကြ သည်။ ဂျာနယ်လက်ဆင်းသည် အပြန်ခရီးကို စီစဉ်ခဲ့ပြီး သူ၏ဇနီးကလည်း သတင်းကောင်း စာပေများဖြင့် ကူညီဆောင်ရွက်ပေးသည်။

ကျွန်တော်သည် သံချေးတက်နေသော စပရင် ကုတင်ပေါ်တွင်

ဂလင်းနှင့်အတူ ထိုင်လိုက်ပြီး ဆုတောင်း ကြသည်။ ကျွန်တော်မဲလ်ကို ပြောပြရာ သူလည်း ဆုတောင်းသည်။ ကျွန်တော်တို့ ဆုတောင်းရာတွင် အကျဉ်းသား များထဲမှ သူလျှိုများက ဘာများမှားနေသနည်းဟု မရိပ်မိစေရန် မျက်စိကို ဖွင့်ထားသည်။

“ဘုရားသခင်၊ ကိုယ်တော်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ကျူးဘားသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ တယ်လို့ ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ်” ဟုကျွန်တော် တိတ်ဆိတ်စွာ ပြောလိုက် သည်။ “ကျွန်တော် ဒီမှာနေတာကို ကိုယ်တော် အလိုတော်ရှိပြီး တံခါးကို အမြဲတမ်းပိတ်ထားလိုတယ်ဆိုရင် သူတို့တွေ့ခဲ့ရင်တောင်မှ ကိုယ်တော်ရဲ့အလို တော်၌ ကျွန်တော် မျိုးဝကွက် အပ်နှံပါတယ်။

ကျွန်တော်အပြင်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ အစောင့်များသည် ကျွန်တော်၏ ပစ္စည်းအများစုကို ခန်းမလမ်းသို့ လွှင့်ပစ်နေသည်။ အခန်းတစ်ခန်းစီတွင် ကြာမြင့်စွာ နေပြီး မွေ့ရာများကိုပင်လျှင် ဆွဲထုတ်ပစ်ကြသည်။

“ခင်ဗျားအတွင်းခံ ဘောင်းဘီကို ဘယ်မှာထားလိုက်တာလဲ၊ ဝှက်ထား လိုက်တာလား” ဟု ကျွန်တော် ရာဖဲလ်ကို ဖိအားပေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့် ကုတင်ခြေရင်းမှာ မြင်သာ ထင်သာအောင် ဖြန့်ထားခဲ့တာပဲ” ဟု သူသည် သက်ပြင်း သက်မ ချလိုက်ပြီး ထိပ်ထိပ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

ကျွန်တော့် စိတ်က ဓာတ်ပုံများနှင့် စာများထံရောက်နေသည်။ အဝတ် အစားများကို တို့ထိ ကောက်ယူပါက သူ့ဟာနဲ့သူ လေးနက်သော သံသယဖြစ်ဖွယ် ဆလင်ဒါပြောင်းလုံးမှာ ဘောင်းဘီခွ၌ လွှဲယမ်းနေမည်ဖြစ်သည်။

“အို ဘုရားသခင်၊ တကယ်လို့ သူတို့ကောက်ယူခဲ့ရင်တောင်မှ သူတို့ကို မမြင်ပါစေနဲ့” သူတို့ကို မျက်စိကန်း စေပါ။ သူတို့တကယ်လို့ တို့ထိခဲ့ရင်တောင်မှ အို ဘုရားသခင်”။

ရှည်လျားလှသည့် နှစ်နာရီကို ဖြတ်သန်းလာကြပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ ကိုယ့်အကျဉ်းခန်းသို့ သွားကြသည်။ အတွင်းခံဘောင်းဘီကို ယင်းနေရာတွင် မတွေ့ရ။ ရာဖဲလ်တုန်လှုပ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် သူပြန်တွေ့ခဲ့သည်။ ယင်းကို

အခြားတစ်ဘက်ရှိ အကျဉ်းခန်းသို့ လွှင့်ပစ်ထားသည်။ ပစ္စည်းကလည်း နဂိုအတိုင်းပဲ ရှိနေသည်။ ဘုရားသခင်သည် အမြဲတမ်းအရာရာကို ထိန်းချုပ်တော် မူသော သခင်ဖြစ်ပါသည်။

ယခုကျွန်တော်သည် လာရောက်လည်ပတ်မည့် မိသားစုကို စောင့်မျှော် ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ ဘယ်နေရာ၌မဆို အကျဉ်းသားများကို သွားရောက် လည်ပတ်ခြင်းသည် လတ်ဆတ်သော လေများကို ရှုရမည့် တခြား ကမ္ဘာသို့ ရောက်ရှိနေသော တဒင်္ဂကာလပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ အတွက် ထူးခြားသော အထူး ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြသည်။ တခြားဂြိုဟ်ကလာသော သတင်းများကဲ့သို့ လွတ်လပ်သော လူ့အဖွဲ့အစည်းမှ စိတ်ဓာတ် မြင့်တင်ပေး သောအရာ သို့မဟုတ် စိတ်ပျက်စရာများပင် ဖြစ်စေ ဝေငှခြင်း၊ လက်ဆင့်ကမ်းခြင်း၊ ခွဲခြားစိတ်ဖြာခြင်း၊ ကောက်နှုတ်ဖော်ပြခြင်းတို့ကို လက်ခံရရှိပါတော့သည်။ အကောင်းမြင် ဝါဒ၏အမြင့်မှ ကျွမ်းထိုးခုန်ချတတ်ကြသည့် အကျဉ်းသားအများ အပြားသည် အဆိုးမြင်သော ကံကြမ္မာကို ယုံကြည်သည့် ဝါဒ၏ နက်ရှိုင်းမှုကို ဆင်ခြင်တတ်သည်။ တချို့မှာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ နေထိုင်သောသူ။ အိပ်ရာထဲတွင် တုံးလုံးလဲ့နေသောသူနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်သွယ်၍ မရသော သူများဖြစ်လာကြ သည်။

အံ့ဩဘွယ်ကောင်းသော ယုံကြည်ခြင်း ဆုကျေးဇူးကျွန်တော့် အထဲ၌ တည်ရှိနေမှု၊ သခင်ယေရှု၏ ကျိန်းဝပ် နေမှုက အချိန်တော်တော် များများ၌ လေယာဉ်ပေါ်၌ပင်လျှင် ချောမွေ့မှု ရှိစေရန် မစနိုင်ကြောင်း ကျွန်တော် တွေ့ရှိလာရသည့် အလျောက် ကျွန်တော်သည် နေ့တိုင်း ကျေးဇူးတော် ချီးမွမ်းခြင်း၌ ကြီးထွားလာခဲ့သည်။ ကျွန်တော် သည် မိသားစု၏ လာရောက် လည်ပတ်မှု ငါးကြိမ်လက်ခံ ရရှိခဲ့သည်။ တစ်ကြိမ်လာတွေ့ခြင်း၏ ပျမ်းမျှကုန် ကျငွေ မှာ ဒေါ်လာ ခုနှစ်ရာ ဖြစ်ပြီး သုံးနာရီကြာ အချိန်ကလေးအတွက် ဈေးကြီး လှသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို လာတွေ့သည့် မိသားစုတို့ကို ကျူးဘားသို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျံသန်းသွားရောက်ခွင့်မပြုချေ။ အသေအချာ ဖွဲ့စည်းစီစဉ် ထားသော ခရီးစဉ်ဖြစ်ရပါမည်။

အိုဖယ်လီယာ၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော့်အမေနှင့် အဖေတို့က ပေးဆပ်ခြင်းများစွာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား မေတ္တာလာပြီး ဝေမျှကြသည်။ ကျွန်တော် သူတို့နှင့် ရာနှင့် ချီသောစာများ၊ ဓာတ်ပုံများနှင့် ဆေးရုံ၌ ရိုက်ခဲ့သော ဓာတ်ပုံဖလင်များကို ပေးပို့နိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့လည်း မှောင်ခိုသမားများ ဖြစ်လာကြသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့ကို “အလင်းသယ်ဆောင်သူများ” ဟုခေါ်သည်။ သူတို့သယ်ဆောင်သွားသည့် စာများမှာ ကျွန်တော့်ထံကချည်း မဟုတ်ဘဲ အမေရိကန်နှင့် ကျူးဘားအကျဉ်းသားများ ထံကလည်းပါဝင်သည်။ မရေတွက်နိုင်သည့် မျက်ရည်များ၊ သက်ပြင်းချမှု များ၊ ရယ်မောခြင်းများ၊ ဟာသများနှင့် သူတို့၏ မြေးများကို ဘယ်တော့မှ မမြင်ကြရသည့် အဘိုးအို အများအပြားတို့ ၏ စာမှ တစ်ဆင့်အနမ်းပေး နှုတ်ဆက်ခြင်းများ ယင်စာတို့တွင် ပါဝင်သည်။

ကျွန်တော်၏ အစ်ကို ကျွန်တော့်ကို တွေ့ရန် လေယာဉ်ပျံဖြင့် လာခဲ့သည့် အခေါက်က ကျွန်တော့်တွင် ဖလင် တစ်လိပ်ရှိသည်။ ယခုပစ္စည်းသည်ကား ယခင်ကကဲ့သို့ သယ်သွား၍ ရသည့် ရိုးရိုးစာထုပ်များမဟုတ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံးကို အကြီးအကျယ် ပြဿနာပေးနိုင်သည့် ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍ တွေ့ရှိပါက ဆေးရုံအကျဉ်းသား ညအိပ်အဝတ်အစားဝတ်ထားသော အမျိုးသားနှစ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံများက သူတို့ကို နိုင်ငံတော် ပုန်ကန်သည့် ရာဇဝတ် သားများအဖြစ် သတ်မှတ်မည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော့်ထံ အလည်အပတ် လာရောက်မည့်နေ့ရောက်လာသည်။ ခေါ်သည့်အသံ ပေါ်ထွက်လာရာ ကျွန်တော်သည် အခြားအမေရိကန်များနှင့်အ တူ အဝတ်အစားချွတ်ပြီး အရှာအဖွေခံရန် ဗိုလ်ကာလ် ဇာဒါ၏ ရုံးခန်းသို့ ခြေလှမ်းကျကျဖြင့် သွားသည်။ ကျွန်တော် ကျူးဘားလူမျိုးတို့၏ အဆောင်ရှိ အကျဉ်းသားအများအပြားကို တွေ့ရ သည်။ သူတို့ထံ လာရောက် လည်ပတ်ခွင့် မရခဲ့ကြ။ ကျွန်တော့်ကို ဂွတ်ဘိုင်ဟု နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ကျွန်တော့်ကို ရှာဖွေသည့် အစောင့်၏ နာမည်ပြောင်မှာ “ဇီးကွက်ကြီး” ဖြစ်သည်။ သူ၏မျက်လုံးများမှာလည်း ထိုသို့ နာမည် ပေးလောက်အောင် ပွရောင်းနေသည်။ သူသည် အချိန်တော်တော်

များများ အရက်သောက်လေ့ရှိရာ သူ၏အလုပ်၌ မပျော်၍ လည်းဖြစ်နိုင်သည်။ သူသည် ဘက်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မှု အရှိဆုံးဖြစ်ပြီး အစောင့်များကြားတွင် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှု အနည်းဆုံးဖြစ်သည်။

ယနေ့တွင် ကျွန်တော်သည် စာအများအပြား ပါသလို ဖလင်များလည်း ပါသည်။ ကျွန်တော့် အူမကြီးတွင် ထည့်ထားသော အထုပ်တစ်ထုပ်မှာ တော်တော် ရှည်သဖြင့် ထိုင်ရာ၌ အခက်အခဲ ဖြစ်စေခဲ့သည်။

“ချွတ်လိုက်စမ်း” ကျွန်တော့်အလှည့်ရောက်လာရာ ဇီးကွက်ကြီးက ကျွန်တော့်ကို ကျေကျေနပ်နပ် ညွှန်ကြား လိုက်သည်။

အမေရိကန် အနည်းငယ်ထဲက တစ်ယောက်တည်းသော ကျွန်တော်သာ လျှင် စပိန်စကားပြောတတ်ရာ သူ့ကို အာရုံလွှဲပြောင်းရန် သူနှင့်စကား စမြည် ပြောဆိုခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် စကားပြောရ တော်တော်ခက်သည်။ ကျွန်တော့် တွင်လည်း ရာဘာလက်ညှိုး အထုပ်များကို ဖြတ်ရန် အဝါရောင်စက္ကူနှင့် ထုတ်ထားသော ဘလိတ်ဓားတစ်ခုကို လျှာအောက်၌ ထည့်ထားသည်။

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲ အေဘယ်လ်” ကျွန်တော် ပြုံးပြီးပြောလိုက်သည်။ သူသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြော၊ တအင်းအင်း တအဲအဲသာ လုပ်နေသည်။ “စနေနေ့လိုမျိုးမှာ အလုပ်လုပ်ရတာ ခက်တယ်နော်၊ ဟူး။ ခင်ဗျား အားလပ်ရက် ဘယ်အချိန်တွေမှာ ရသလဲ” (ကျွန်တော် သူ့ကို အားလပ်ရက် သိပ်ရစေချင်သည့် သဘောဖြင့် ပြောနေ ခြင်းဖြစ်သည်။) သူ့ကို စပိန်လို စကားပြောနေခြင်းက သူ့ကိုအနည်းငယ် ပျော့ပြောင်း သွားစေဟန်ရှိသည်။ တပြိုင်တည်းလိုလို ကျွန်တော် ဆုတောင်းလိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ကို ရှာဖွေသော်လည်း စအိုဝရို အနက်ရောင် ကြယ်သီးပါးပါး လေးကို သူမမြင်ခဲ့ချေ။ အူမကြီးသို့ ထည့်သွင်းထားသော အထုပ်ကို ချည်ထားသည့် ကြိုးစ၏ အပြင်ဘက်အစကို ကြယ်သီးဖြင့် ချည်ထားသည်။ သူစစ် ဆေးမှုအပြီး ကျွန်တော့်အစ်ကို ကိုမတွေ့မီ ကျွန်တော်သည် တစ်နေရာတွင် ပုန်းကွယ်ပြီး အူမကြီးအတွင်း ရှိပစ္စည်းကို ကြယ်သီးဖြင့် ဆွဲကာ ထုတ်လိုက်ရပါမည်။ ထိုနောက် ရာဘာကို ဖြတ်ကာ အထုပ်ကို ယူပြီး ဝှက်ထားလိုက်ရုံပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက် လက်ပြောင်း လက်လွှဲလုပ်ရခြင်းမှာ ဆွေမျိုးများ ပီပီ
အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်သွားသည်။ ခါတိုင်းလိုပင် သူသည် တည်ငြိမ်အေးဆေး
သည်။ အိုဖယ်လီယာ လာရောက်လည်ပတ်သည့် နောက်တစ်ကြိမ်တွင် သူမကို
ဤကဲ့သို့သော လက်ချောင်းသဏ္ဌာန်အထုပ် လေးထုပ်ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့
နှစ်ယောက် ခေတ္တတွေ့ ကြစဉ်အတွင်း သူမက ကျွန်တော့်ကို ပလတ်စတစ်ဖြင့်
ပါးပါးလေးထုပ်ထားသော ရာဘာပတ်ထားသည့် ခရမ်း ရောင်အမှုန့်ကိုပြသည်။

“အချစ်၊ ဒါဘာလဲ” ဟု ကျွန်တော်သိလိုစိတ် ပြင်းစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။
“ဒါက စပျစ်ဖျော်ရည်အမှုန့်လေ” ဟု သူမပြုံးလိုက်သည်။ “ကျွန်တော်တို့ အတူတူ
ပွဲတော်စားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မစိတ်ကူးခဲ့တယ်”။

ကျွန်တော်သည် စပိန်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသော သီချင်းအတို
အထွာများနှင့် ကျမ်းချက်များကို ဖြေပြီး ဖွင့်လိုက်သည်။ ယင်းတို့ကို
စက္ကူအဝါရောင် သေးသေးလေးနှင့် ရေးပြီး ဘလိတ်ပြား၌ ပတ်ကာ လျှာအောက်၌
ဝှက်ပြီး ယူလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ “သခင်ယေရှု၌ အသက်ရှိသည်” သီချင်းကို
ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် မိနစ်အနည်းငယ်မျှ ဆိုလိုက်ကြသည်။ ဤကျမ်းချက်
သည် ဤတာဝန်ကို ပြီပြည့်စုံစေရန် ကျွန်တော့်အား ပေးခဲ့သော ကျမ်းချက်
ဖြစ်သည်။ သို့မဟုတ်ပါက အိမ်၏သာယာမှု ရှေ့တွင် ဒူးထောက်ခဲ့ရပါလိမ့်မည်။

“အကြင်သူသည် ငါ့ကို ချစ်သည်ထက် မိဘကို သာ၍ချစ်၏။
. . သားသမီးကို သာ၍ ချစ်၏။ ထိုသူသည် ငါနှင့်မထိုက်တန် မိမိလက်ဝါးကပ်
တိုင်ကို ထမ်း၍ငါ့နောက် သို့မလိုက်၊ ထိုသူသည် ငါနှင့် မထိုက်တန် . . . .
ငါကြောင့် အသက်ဆုံးသော သူမည်သည်ကား အသက်ကို တွေ့လိမ့်မည်”။

ဤကျမ်းပိုဒ်သည် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး အတွက် အထူးအဓိပ္ပါယ်ရှိသည်။
ကျွန်တော် အကျဉ်းထောင်၌ အပြင်းအထန် ဝေဒနာခံစားနေစဉ် အိုဖယ်လီယာ
သည်လည်း သူမ၏ လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို ထမ်းခဲ့ရသည်။ သူမသည် လည်း
သခင်ဘုရား၏ အကျိုးအတွက် သူမ၏ အသက်ကို ပေးဆပ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်
ထောင်ကျသည့်နေရာနှင့် မိုင်ထောင်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေရပါသော်လည်း
ကျွန်တော်တို့သည် အရင်က တစ်ခါမှ မကြုံခဲ့ဘူးသော ဘဝကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့

နေကြရသည်။

ဧည့်ခန်းမ သေးသေးလေးတွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်း ဖူးထောက်ကာ စပျစ်ရည်ကို သောက်ကြပြီး ဘီစကစ်ခပ်ကြွကြွ လေးကို စားလိုက်ကြသည်။ ချိုမြိန်သော ငြိမ်းချမ်းမှုက ကျွန်တော်တို့၏ နှလုံးသားကို လွှမ်းမိုးနေရရာ ယူလိုက်သည်။

“သခင်ယေရှုဘုရား” အိုဖယ်လီယာ ညင်သာစွာ ငိုကြွေးလိုက်သည်။ “ကိုယ်တော်ဟာ ကိုယ်တော်ရဲ့ အလိုတော် ဒီနေရာမှာ ပြည့်စုံစေဖို့ အလုပ်လုပ် တော်မူတယ် ဆိုတာ ကျွန်မတို့ သိပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ချစ်ခင်ပွန်း တွမ်ကို အိမ်ပြန်ပို့ဖို့ အချိန်ရောက်ရင်၊ သခင်ဘုရား၊ ကိုယ်တော် သူ့ကို လွတ်မြောက်စေနိုင်တယ်လို့ ကျွန်မတို့ယုံကြည်ပါတယ်။

“အို ဘုရားသခင်”။ ကျွန်တော်လည်း ပါဝင်လိုက်သည်။ “အိုဖယ်လီယာနဲ့ အတူ ရှိနေရတဲ့ တန်ဖိုးရှိလှတဲ့ အချိန်အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သူမနဲ့ကလေး တွေကို ဂရုစိုက် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်တော်မူတဲ့အတွက် ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ ချစ်တော်မူသော ယေရှုဘုရား၊ သူတို့ကို ကိုယ်တော်ရဲ့ လက်တော်ထဲမှာ အဆက်မပြတ် ထိန်းသိမ်း ထားတော်မူပါ။ ကိုယ်တော်ဟာ အဲဒီလောက် အံ့ဩဘွယ်ကောင်းတဲ့ အမှုကို ပြုတော်မူခဲ့ပါတယ်။ ဒီကျောင်း ပြီးသွားလို့ဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို သူတို့ထံ ပို့ဆောင်တော်မူပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါ၏၊ သခင်ယေရှုဘုရား”။

ကျွန်တော်တို့ ခွဲခွါကြရာတွင် ဘာမျက်ရည်မှ မကျခဲ့။ ကိုယ်တော်၏ ဝမ်းမြောက်ခြင်းနှင့် ဂရုစိုက်မှုအပေါ် ကျေးဇူးတင်လျက် ပြုံးပြီးလေး နေခဲ့ကြသည်။

ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်း တိုက်ခတ် နေသော လေ

ကျွန်တော်တို့၏ နောက်ဆုံးပျံသန်းမှုတွင် ကန့်လန့်ဖြတ် လေပြင်း ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည့်အတွက် ဘုရားသခင် ကိုအမြဲတမ်း ကျေးဇူးတင်၍ ဆုံးမည် မဟုတ်။ အကြောင်းမှာ ယင်းလေက သတင်းကောင်းတရား တော်မြတ်ကို စီလေရို့ဒီ အာဗီလာမြို့သို့ တိုက်ခိုက်ရောက်ရှိစေခဲ့၍ ဖြစ်သည်။ မဲလ်နှင့် ကျွန်တော် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းသာ သိရှိကြသည်။ အခြားလေ တစ်ခုမှာ လည်း ကမ္ဘာနှင့် အဝန်းတိုက်ခိုက်နေသည်။ ယင်းလေက ကျွန်တော်တို့အတွက် ဆုတောင်း ငိုကြွေးရန် လူတို့၏စိတ်နှလုံးထဲ၌ တိုက်ခတ်လှုပ်ရှား၍ နေလေသည်။ ယင်းသည်ကား သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော်လေ ဖြစ်သည်။

ယနေ့စိုးရိမ်ပူပန်သူ အများအပြားက ကွန်မြူနစ်တိုင်းပြည်ရှိ အကျဉ်းကျနေသူတို့အတွက် လူသိရှင်ကြား စိုးရိမ်ပူပန်နေမှုက သူတို့အား အာဏာပိုင်များက ပို၍ ဒုက္ခရောက်စေလိမ့်မည်ဟု မှားယွင်းစွာ တွေးယူကြသည်။ ဤတွေး ယူမှုကို ဆန့်ကျင်ပြီး ပြောရလျှင် ဤအချက်သည် အမြဲတမ်းအဓိက အချက်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့၏ လွတ်မြောက် ခြင်းသည် သူတို့အတွက် သက်သေခံချက်ဖြစ်သည်။ ဗာဆီလဲ ရုတ်ကုန်းလ်သည် ရိုမေးနီးယား အကျဉ်း ထောင်မှ စောစီးစွာ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီး ဂျော်ဂီဗင်းစ်မှာလည်း အများပြည်သူတို့၏ သဘောထား ဖိအားကြောင့် လွတ်မြောက် ခဲ့ကာ ဆိုဗီယက်နိုင်ငံမှ နှင်ထုတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ဩစတြေးလျတွင် မှာဗ်နိုင်က ကျွန်တော်တို့အတွက် အသနားခံပေးရာမှ ဩစတြေးလျ လူမျိုးငါးထောင်က ဝန်ကြီးချုပ်ထံ စာရေးခဲ့ကြသည်။ ဟော်လန်၊ ဂျာမဏီ၊ ဆွစ်ဇာလန်၊ အင်္ဂလန်၊ ကနေဒါ၊ တောင်အာဖရိက နှင့် အိန္ဒိယတို့မှ ခရစ်ယာန်သာသနာပြု အဖွဲ့များက သူတို့၏ နှုတ်ကို လှုပ်ရှားစေပြီး ဆုတောင်းရန်၊ သူတို့၏ ဖေါင်တိန် များကို လှုပ်ရှားစေပြီး စာရေးစေရန်နှင့် တယ်လီဖုန်း ဆက်ကြရန် ယုံကြည်သူများကို တောင်းဆိုခဲ့ကြသည်။ ကမ္ဘာတစ် ဝန်းရှိ ခရစ်ယာန်များက ကျွန်တော်တို့အား ရွေးယူရန် ဖိဒါယ်တောင်းဆိုထားသည့်အ တိုင်း ဒေါ်လာ ၁၇၅၀၀၀ ကို လျှူဒါန်းခဲ့ကြသည်။ အင်တာမေဒိုင်ယာရီ ဘဏ်သို့ စပေါ်ငွေ ပေးသွင်းပြီး ဖြစ်ကြောင်း ဖိဒါယ်သိလိုက်ရသည့် ခဏချင်း တွင် သူသည် ဒေါ်လာ ၃၀၀၀၀၀ တောင်းဆိုလိုက်ပြန်သည်။ ဤကဲ့သို့သော ကျွန်ကုန်သွယ် ရေးကိစ္စကို နေ့စဉ် ဆောင်ရွက်နေရသည့် အစိုးရမှာ အနောက်ဂျာမဏီဖြစ်သည်။ အနောက်ဂျာမဏီသည် ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် အရှေ့ ဂျာမဏီတို့တွင် နေထိုင်ကြ သည့် ဂျာမန်လူမျိုး ဆွေမျိုးသားချင်းများကို ရွေးဝယ်ယူရန် တစ်နှစ်တစ်နှစ်လျှင် ဒေါ်လာ သန်းနှင့်ချီ၍ သုံးစွဲခဲ့သည်။

ကျွန်တော်၏ မိဘများနှင့် အခြားသူများ ဆုတောင်း ငိုကြွေးကြရကာ ကွန်ကရက်တံခါးဆီသို့ ရောက်ရှိ သွားကြသည်။ ခရစ်ယာန်တို့၏ တရားဝင်ကာ ကွယ်မှု အဖွဲ့အစည်းမှ ဂျွန်မက်လာရီယိုသည် ကျွန်တော်တို့၏ အမှုကို ထောက် ပြခဲ့သဖြင့် ဟာဗာနာ၌ အဖမ်းခံလုနီးပါး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ကို လွှတ်ပေးရန် ရည်ရွယ်သည့် သတင်းကို မကြေညာမီ လေးပတ်အလိုက မီယာမီဟာရယ်သည် မဲလ်နှင့် ကျွန်တော် ယမန်နှစ်က ရေးခဲ့သော ငါးမျက်နှာပါ သတင်းထုတ်ပြန်ချက် နှင့် ကျွန်တော်၏ အကျဉ်းထောင်မှတ်စုများကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ စာများကို ခရစ်ယာန်နှင့် လောက ဂျာနယ်များတွင်လည်း ထုတ်ဝေ ခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို လွှတ်မည့် သတင်းအား မကြာမီ ခုနစ်ပတ်အလို ၁၉၈၀ခုနှစ် ဩဂုတ်လ (၁၇) ရက်နေ့တွင် ကွန်ဂရက် မှတ်တမ်း၌ ယင်းကို မှတ်တမ်းတင် ကြသည်။

ကာတာ-ရေဂင် သမ္မတရွေးကောက်ပွဲ မဲဆွဲကာလအတွင်း မြင်နိုင်သော

ဖိအားများက ရေဂင်ကို မုန်းတီးသော ကက်စထရိုကို ခြောက်လှန့်နေခဲ့သည်။ သူသည် ကျူးဘား ရုပ်မြင်သံကြားတွင် ရေဂင်ကို “အဒေါ့ဖ်ဟစ်တလာ” ဟု ခေါ်ဝေါ်ဟာ ကယောင်ကတမ်း ဒေါနှင့် မောနှင့် ပြောလေ့ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ အထဲမှ အများစုက ယင်းသည် ကျွန်တော်တို့ လွတ်မြောက်ရခြင်း၏ အကြီးဆုံး အကြောင်းအရင်း ဟုယုံကြည်ကြသည်။ အီဂျစ်ဘုရင် ဖါရောသည် နိုင်ငံရေး လှုံ့ဆော်မှုအရ အစွဲရေးလ်တို့ကို ထွက်ခွါခွင့်ပြုသော်လည်း ဘုရားသခင်သည် အဓိကချုပ်ကိုင်သူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကြိုးပမ်းမှု၏ အဓိက ကျောရိုးမဏ္ဍိုင်၊ တကဲ့တန့်ခိုးမှာ ဝိညာဉ်တိုက်ပွဲ၏ အစွမ်းအထက်ဆုံးဖြစ်သော သန်းပေါင်း များစွာသော ခရစ်ယာန်တို့၏ နှုတ်ခမ်း လှုပ်ရှား ဆုတောင်းမှုပင်ဖြစ်သည်။ အာဖရိကလူမျိုးများ၊ ဖိလိပိုင်လူမျိုးများ၊ ကျူးဘား အမေရိကန်များ၊ ကယ်လီဖိုးနီးယားရှိ သက်ကြီးအမျိုးသမီးများ၊ တက္ကဆက်နှင့် အိုကလာအိုးမားရှိ အမျိုးသား အမျိုးသမီးများ၊ ဖလော်ရီဒါရှိ ဆယ်ကျော်သက်များ သွန်းလောင်းခဲ့သော မျက်ရည်များကို နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ သိခဲ့ရသည်။ သူတို့သည် သူတို့သိရှိခဲ့သမျှ အစွမ်းအထက်ဆုံးဓား ဖြစ်သော သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော် ဓားကို စွဲကိုင် ဝှေ့ယမ်းခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့၏ တရားဝင်လွတ်မြောက်ခြင်းကို အောက်တိုဘာ (၁၃) ရက်နေ့တွင် ကြေငြာခဲ့သော်လည်း ကြိုးနီစနစ်နှင့် နှစ်နိုင်ငံအစိုးရများအကြား ဆက်သွယ် ဆောင်ရွက်မှု ချို့တဲ့ခဲ့သောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ထောင်ထဲ တွင် နှစ်ပတ်ပိုပြီး ပင်ပန်းခဲ့ကြသည်။ ဤအရာသည် စိတ်ရှည်မှုအတွက် အကောင်းဆုံးလေ့ကျင့်မှုပင် ဖြစ်သည်။ သိပ်နီးကပ်လာပြီး ဖြစ်သော်လည်း ကွာဝေးနေဆဲ၊ နှစ်ဆယ့် နှစ်နှစ်နှင့် နှစ်တစ်ဝက် ဆက်လက်ကျခံရန် ကျန်ရှိနေ တုန်း။ ဤနေရာရှိ အမေရိကန် အကျဉ်းသားများ အားလုံးထဲတွင် ကျွန်တော်တို့၏ အမှုသည် စိုးရိမ်ဘွယ် အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။ ကက်စထရို ပြောခဲ့သော ကျွန်တော်တို့၏ “သာမန်ထက်ပိုသော အခြေအနေများ” ကို ကျွန်တော်သတိ ရနေသည်။ ဘုရားသခင် တတ်နိုင်ကြောင်း ကျွန်တော် သိထားသည်။ ဤအချိန်သည် များစွာသော သူတွေအတွက် ကြီးမားသော တင်းမာမှု ဖြစ်နေချိန်၊

ခံစားမှု မြင့်မား နေချိန်နှင့် အလင်းရောင် ကင်းမဲ့ပြီး မျှော်လင့်ချက် မဲ့ချိန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက် လွတ်မြောက်ရန် စီစဉ်နေချိန်အတွင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျွန်တော်၏ မျက်နှာ သုတ်ပုဝါများ၊ အဝတ်များနှင့် ကျွန်တော်တို့၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေး ကြိုးပမ်းထားမှုများမှာ သိမ်းယူခံကြရသည်။ ကြောက်ရွံ့မှု၊ ဒေါသ၊ မျှော်လင့်ခြင်းနှင့် ပျော်ရွှင်မှုများ ခန်းမအတွင်း ထိန်းချုပ်မရအောင် စီးထွက်နေသည်။

မက်နှင့် အခြားအမေရိကန်များက ဖလော်ရီဒါအသင်းတော်မှ နှစ်လကြာ ခဲ့ပြီး ဖြစ်သော သတင်းစကားကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကျွန်တော့်အား ပြသကြသည်။ ထိုဆုတောင်းအဖွဲ့က ကျွန်တော်တို့အတွက် “အောက်တိုဘာ (၁၅) ရက်မတိုင်မီအထိ” ဆုတောင်းပေးရန် ကတိပြုထားကြသည်။ အကျဉ်းထောင် ဗိုလ်မှူးကြီး ပါချီကို ဆီလ်ဗာက ကျွန်တော်တို့ လွတ်မည့်နေ့ကို ကျွန်တော်တို့ကို အသိလာပေးသည်။ ဤသည်ကား ပါချီကို မဟုတ်။ ဘုရားသခင်သည် သာလျှင် အရာအရာကို ထိန်းချုပ်နေသော အရှင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် နေ့စဉ်လှုပ်ရှားမှုကို ဂလင်းနှင့်အတူ ပုံမှန်ပြုလုပ်နေသည်။ နောက်ဆုံးသတင်းများနှင့် ပတ်သက်ပြီး မဲလ်နှင့် အမြင်ချင်းဖလှယ်ကာ သူလိုငါလို နေထိုင်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဒုတိယ နှလုံးက ရင်ဘတ်ကို ဆွဲကာ အတင်းတိုးထွက်နေသည့်အလား မျှော်လင့်ချက်များက ဒလဟောစီးထွက်နေသည်။ ကျွန်တော် တို့သည် မျှော်လင့်ချက်ရဲတိုက်ကို မတည်ဆောက်ကြရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ အဆင်မပြေမှုများ ရှိလာပါက ကျွန်တော်တို့ အထိအခိုက်မခံလိုကြပါ။ စိုးရိမ်ခဲ့သည့်အတိုင်း တစ်ကြိမ်မှားယွင်းစွာ အလွတ်ခံခဲ့ရသဖြင့် ထောင်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြရာ ပြင်းပြသောဝေဒနာနှင့် နာကျင်မှုကို ခံစားခဲ့ကြရသည်။ ကျွန်တော်သည် ဘုရားသခင်၌ အမှီပြုပြီး ဆက်လက် “အလုပ်လုပ်နေလိုက်သည်”။ အကောင်းဆုံးနည်းမှာ ထပ်ပြီးတစ်ကြိမ် သီချင်းပြန်ဆိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် နှစ်ခြင်းခံခဲ့စဉ်က ဆိုခဲ့သောသီချင်းမှာ” ကိုယ်တော်ခေါ် ဆောင်ရာသို့ ကျွန်တော်လိုက်ပါမည်” ဖြစ်ပြီး ယင်းကို ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ရင်း သီဆိုခဲ့သည်။ အခြားအကျဉ်းသားများ သို့မဟုတ် ကျွန်တော်၏ အတွင်း စိတ်ဝိညာဉ် ဂယက်ရိုက်ခတ်မှုများကြောင့် ပေါ်ထွက်လာသော ပူလောင်မှုနှင့်

အေးတိအေးစက် ခံစားမှု များကို တွေ့ကြုံရချိန်တွင် သီချင်းဆိုလိုက်သည်။
ဝါးစားပြီး မျိုချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ယုံကြည်လိုက်သည်။

မဲလ်နှင့်ကျွန်တော်သည် ဤအခြေအနေမှ အချိန်မရွေး ဆွဲထုတ်ခံရမည့်
အနေအထားတွင် ရှိနေကြသည်။ ကွန်မြူနစ်များသည် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ တိုက်ပွဲကို
နှစ်သက်ကြသည်။ သူတို့၏ တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ယူရန် အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြသည့်
ခရစ်ယာန်များ ဘွဲ့မယူမှီတစ်ရက်အလိုတွင် “ခင်ဗျားအတွက်ဘာဒီပလိုမာမှ
မရှိဘူး” ဟုအပြောခံကြ ရမည်ဖြစ်သည်။ လွတ်မည့်စာရင်းတွင် ပါဝင်သောကြောင့်
အဝတ်အစားများ ထုတ်ပိုးထားကြသည့် ကျွန်တော်သိ သော ကျူးဘားလူမျိုးများ
မှာ လွတ်မြောက်ရာနေ့ရက်ကြီးတွင် “စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ခင်ဗျားနာမည် ဒီမှာ
မပါဘူး” ဟုအပြောခံကြရအံ့မည်ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် အားလုံးကို ကောက်ကျစ်
ယုတ်မာစွာဖြင့် ကြိုကြိုတင်တင် စီစဉ်ခဲ့ကြ သည်ချည်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် အချိန်မရွေး လွတ်နိုင်သည်ဟု ယုံကြည်ထားသည့်အ
တွက် ဆက်လက်ပြီး ပြင်ဆင် စရာရှိသည်များကို ပြင်ဆင်လိုက်ကြသည်။
မဲလ်သည် သူ၏ကျမ်းစာအုပ်အား ကျူးဘားအကျဉ်းသားများကို မှောင်ခို နည်းဖြင့်
ပေးလိုက်သည်။ အထူးသဖြင့် အင်္ဂလိပ်လို ရေးသားထားသော ခရစ်ယာန်စာပေ
များကို သိမ်းပိုက်လျက် ရှိသော်လည်း ယင်းကျမ်းစာအုပ် ဆက်လက်တည်တံ့ရေး
အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဆုတောင်းခဲ့ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျူးဘား
ညီအစ်ကိုများ၏ စာများကို ထုတ်ပိုးပြင်ဆင်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး
ခေါ်သံပေါ်ထွက်လာလျှင် ယင်းတို့ကို ကျွန်တော့်ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းသို့ ထည့်သွင်း
ရပါမည်။

ကျွန်တော်တို့ကို အိမ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးမည့် အဲယားဖလော်ရီဒါ
ဂျက်လေယာဉ်ရှိရာ ဟာဗနာလေဆိပ်သို့ ကျွန်တော်တို့၏ အကျဉ်းထောင်
ဘတ်စကားများ တိုက်ရိုက်သွားနေသည်။ ဂျီ-၂ အဖွဲ့ဝင်အနည်းငယ်နှင့်
အခြားတာဝန် ရှိပုဂ္ဂိုလ်များ စီးလာသည့်ကားများ ကျွန်တော်တို့အနီး၌
လာရပ်သည်။ ကျွန်တော်တို့စကား အနည်းငယ်သာပြောဖြစ်ကြသည်။ ကျွန်တော်
တို့လေယာဉ်ပျံပေါ်တက်ရန် တန်းစီလိုက်ကြသည် ဆိုသော်လည်း ယခုအချိန်အထိ

သူတို့ ကျွန်တော်တို့ကို တန်းစီနေရာက ဆွဲထုတ်နေနိုင်တုန်းပင်ဖြစ်သည်။ “စိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဝိုက်၊ ဘေလီ။ တစ်ခုခု လိုနေသေးတယ်” ဆိုသည့်စကားမျိုး ထွက်မလာတော့။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ပေါ် တက်လိုက်ကြပြီး ခါးပတ်ကို မြဲမြံစွာပတ်လိုက် ကြသည်။ အထဲတွင်ကား သန့်ရှင်းသော ကော်ဇော၊ လေအေးပေးစက်၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့မှု၊ ယဉ်ကျေးပျူငါသော ကြိုဆိုမှုများဖြင့် ကြည်နူးစရာ ကောင်းနေသည်။ သူတို့သည် ပြုံးပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ဂရုစိုက်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်တော်တို့ ကျူးဘားတွင် ရှိနေကြတုန်းပင်။

အင်ဂျင်စက်အသံ မြည်လာသည်နှင့်အမျှ ကျွန်တော်လည်း အေးစိမ့်စိမ့်နှင့် ပီတိတွေဖြစ်လာသည်။ ဘိုးအင်း ၇၃၇ လေယာဉ်သည် စိတ်မရှည်သည့် ဟန်ဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ ပြေးလမ်း အဆုံးအထိဘီးကို လိမ့်သွားပြီး လှည့်လိုက်သည်။ ထိုနောက်တွင် ကား အရှိန်ယူပြေးပါလေတော့သည်။ မြန်သထက် မြန်အောင်ပြေးပေး တော့။ အပူပိုင်းသစ်ပင်များနှင့် အုန်းပင်များကို ကျွန်တော်တို့ ဖျတ်ကနဲ၊ ဖျတ်ကနဲ ကျော်ဖြတ်နေသည်။ “အမြန်နှုန်းမြင့် တင်ပြီး ပြေးပေတော့။ မြန်သမျှ အမြန်ဆုံး ပျံတက်ပေတော့”။ ကျွန်တော်တို့၏ အော်သံနှင့် စီးကျနေသော မျက်ရည်များက လေယာဉ်ကို ပိုပြီးမြန်လာ စေသလားဟု ထင်ရသည်။ ကျွန်တော်သည် အောက်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး နိဗဲလ်၊ ဗာဂတ်စ်နှင့် အာမန်ဒိုတို့ထံ ကျွန်တော့်အတွေးက ရောက်သွားသည်။ သူတို့သည်ကား ကျွန်တော် ထားရစ်ခဲ့သည့် မိသားစုအသစ်များ မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်တို့သည် မိယာမီ တောင်ပိုင်းရှိ တာမီယာမီ လေဆိပ်ကလေးသို့ ဆင်းဆက်လိုက်ကြပြီး ကင်မရာ တလက်လက်နှင့် စိတ်စော နေကြသည့်ရာနှင့် ချီသော သတင်းထောက်များ ရှိရာသို့ ဘီးကိုလိမ့်သွားကြသည်။ ကြီးကျယ်သော အောင်လံကို လွှင့်ပြီး ကြိုဆိုနေကြသည့် အမျိုးသမီး နှစ်ဦးမှာကား ကျွန်တော်တို့၏ ဇနီးများ ဖြစ်သော အိုဖယ်လီယာနှင့် မေရီတို့ပင် ဖြစ်ကြသည်။

“မဲလ်နှင့် တွမ်တို့အား ကြိုဆိုပါ၏။ ကျွန်တော်တို့၏ ဘုရားနှင့် တူသော ဘုရားမရှိ” ဟူသော စာတမ်းကို ထောင်ထားကြသည်။ အနီရောင်အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထားသော ယောက်ျားလေး တစ်ယောက် သူ၏အစ်မနှင့်အတူ

စာတမ်းရှေ့၌ ဆော့ကစားနေကြသည်။

“ဟေ့ လူတွေ”။ လေယာဉ်အတွင်း ကျွန်တော်သည် ရယ်မောပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။ “အဲဒီ ကောင်လေး ကိုတွေ့လား။ ဟိုမှာ တွေ့ရတဲ့ကလေးကို ကြည့်ကြပါအုံး။ အဲဒါ ကျွန်တော်ရဲ့ ကလေးပဲ။ သူ့နာမည်က ဒေနီယယ်။ ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ သမီးလေး ဒိုရသီနဲ့ ကျွန်တော့် ဇနီးအိုဖယ်လီယာတို့ပဲ”။

ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းထောင်တွင် နေခဲ့ရစဉ်အတွင်း ကျွန်တော်တို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆုတောင်း ပေးခဲ့မှုများ၊ ရေးသားခဲ့သော ဆောင်းပါးများနှင့် စာများတို့သည် ယခုကျွန်တော့်အတွက် အသက်ဝင်နေသည်။ သန်မာသော လက်သမားတစ်ဦးက ကြမ်းတမ်းသော လက်ဖြင့် သံမှိုကို ခဲတံဖြင့် အက်စ် (+) ဟုအမှတ်အသား ပြုထားသော နေရာ၌ ချိန်ရွယ်ကာ တိတိကျကျ ရိုက်သွင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဤအရာများက ကျွန်တော့် ကို သတိပေးနေသည်။ သစ်သားထဲသို့ သံမှိုကို လျင်မြန်ချောမွေ့စွာ တိတိကျကျ ပြတ်ပြတ်သားသား ရိုက်သွင်းခြင်းမျိုးဖြစ်သည်။ အခြား အခြားသော သံမှိုများကို စိတ်ရှည်သည်းခံမှု၊ သန္နိဋ္ဌာန် ချခြင်းနှင့်ကျွမ်းကျင် မှုတည်းဟူသော တူဖြင့် ရိုက်သွင်းရပါမည်။ သမ္မကျမ်းစာ၏ လမ်းညွှန်မှုမှ ဉာဏ်ပညာကို ရယူခြင်းနှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော သန့်ရှင်းသော ဝိညာဉ်တော်အားဖြင့် ချောမွေ့မှုကို ရယူခြင်းတို့ဖြင့် လှုပ်ရှားရန် ကျွန်တော်တို့၏ ကြီးကျယ်သော လက်သမား၊ အရှင်ဘုရားက ကျွန်ုပ်တို့ အား အလိုရှိတော်မူသည်။ နေ့ရက်တိုင်း ကိုယ်တော်ပေးသော သံမှိုကိုယူကာ မှတ်သားထားသော နေရာသို့ ကျွန်တော်တို့ ရိုက်သွင်းရပါမည်။

ကျူးဘားကနေထွက်ခွါ လာပြီးနောက် ပင်ပန်းခဲ့သမျှသော အချိန်များ အတွက် တူကိုဘေး၌ ထားကာ သံမှိုကို အံဆွဲထဲထည့်ခဲ့ခြင်းဖြင့် သွေးဆောင်ခံခဲ့ရသည်။ အကျဉ်းထောင် ပြင်ပ ဘဝသည်ကား ပို၍ရှုပ်ထွေးလှသည်။ ပြဿနာ အများအပြားရှိပြီး အားလုံး၏ အရေးကြီးမှုက တူညီနေသည်။ ခရစ်ယာန် ဝန်ထမ်းများနှင့် မိသားစုကို ရင်ဆိုင်ကာ နေ့စဉ်အချိန်ပေးနေရသည်။

သို့ရာတွင် ဤအထူးတွေ့ကြုံခဲ့ရသော ကျွန်တော်၏ ဘဝနယ်ပယ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘုရားသခင်၏ ကျေးဇူး ကရုဏာ လက်တော်ကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရာ

မဲလ် နှင့် မေရီ ဘယ်လီ ရှိလာနှင့် ဒေးဗစ်

ကျွန်တော်နှင့် အံဝင်ဝင်ကျဖြစ်ပြီး သယ်ဆောင်ရသည့် မှန်ကန်သော အလေးချိန်ဖြစ်သည့် “တူ” ကို ဘုရားသခင်က ကျွန်ုပ်အား ပေးအပ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ပိုင် (+) အမှတ်အသားမှာ အကျဉ်းထောင်တွင် ဒုက္ခခံစားနေကြရသည့် ထောင်နှင့်ချီသော ကျွန်တော်၏ ညီအစ်ကိုများ တည်ရှိရာ ကျူးဘားနှင့် အခြား ကွန်မြူနစ်တိုင်းပြည်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဤကမ္ဘာပေါ်ရှိ တိုတောင်းလှသော ကျွန်တော်၏ ဘဝသက်တမ်းက ရှေ့သို့ ဦးတည်သွားနေသည့်ဘယ်နိုင်ငံကိုမဆို အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲစေမည် မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် ဘုရားသခင်က ယင်းကို ကျွန်ုပ်အား တောင်းဆိုနေခြင်းမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်၏ စိတ်နှလုံးတစ်ခုတည်းကို တောင်းဆိုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ကျူးဘားသို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် မပျံသန်းမီ လအနည်းငယ်အလိုက ညစာ စားပွဲတစ်ခုသို့ တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ယင်းတွင် တရားဟောသူက

ကျွန်တော့်အတွက် ကြွယ်ဝသော အဓိပ္ပါယ်ရှိသည့် ဥပမာတစ်ခု ပေးခဲ့သည်။
ယင်းသည် ကျွန်တော့်အတွက် ကြိုတင် ဟောပြောချက်လိုမျိုး ဖြစ်ခဲ့ပြီး ယင်းကို
ဆက်လက်ပြီး အသုံးပြု နေဆဲဖြစ်သည်။

“တောမီးလောင်မှုကြီးတစ်ခုမှာ သေးငယ်တဲ့ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ဟာ
အချက်ပြ သတိပေးသူ ဖြစ်လာတယ်” ဟု သူက စတင်ပြောလိုက်သည်။ “အဲဒီငှက်
ဟာ အနီးအနားမှာ ရှိတဲ့ စမ်းချောင်းကို သွားလိုက်၊ မီးလောင်တဲ့ နေရာကို
ပြန်လာလိုက် လုပ်နေတယ်။ စမ်းချောင်းက ပြန်လာတိုင်း ငုံလာတဲ့ ရေစက်ငယ်
လေး တစ်စက်နဲ့ မီးကို ငြိမ်းသတ်တယ်။ အကြီးအကျယ် လောင်နေတဲ့ မီးကတော့
ဘာမှ မဖြိုဘူး။ ဒီလိုနဲ့ ငှက်ကလေးဟာ ခြေကုန် လက်ပန်း ကျလာတယ်။
မီးလျှံတွေကို ငြိမ်းစေတဲ့ မြင်သာနိုင်တဲ့ တိုးတက်မှု မရှိပေမယ့် ငှက်ကလေးဟာ
အားမလျော့ ခဲ့ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ ပိုက်ကွန်မှာ မိပြီး ငှက်ကလေး
သေဆုံးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ တိုက်ပွဲမှာ အရေးမနိမ့်ခဲ့ဘူး။ ဘုရားသခင်က
တိုးတက်မှုကို တောင်းဆိုမနေဘူး။ ချစ်တတ်တဲ့ နှလုံးသားကို တောင်းဆိုပါတယ်။
ငှက်ကလေး အောင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်”။

ဒုက္ခရောက်နေသော သူများအပေါ် ကရုဏာထားခြင်းသည် သတင်း
ကောင်း၏ အသည်းနှလုံးဖြစ်သည်။ ခရစ်ယာန်တို့၏ မေတ္တာက ပေးဆပ်မှုကို
ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ပေါလုက ဤကဲ့သို့ ရေးထားသည်။ “အကျဉ်းခံရသော
သူတို့နှင့်အတူ ကိုယ်ခံရသကဲ့သို့ မှတ်၍ သူတို့ကို အောက်မေ့ကြလော့။ သင်တို့
သည် ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် မကင်းမလွတ်သော သူဖြစ်၍ညှဉ်းဆဲခံရသော သူတို့ကို
အောက်မေ့ကြလော့ . . . . . ကျေးဇူးပြုခြင်း၊ ဥစ္စာဝေမျှခြင်း၊ အမှုတို့ကို မမေ့
မလျော့ကြနှင့်။ ထိုသို့သော ယဇ်ကို ဘုရားသခင်သည် အားရနှစ်သက်တော် မူ၏”
(ဟေဗြီ ၁၃:၃၊ ၁၆)။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ယုဒလူမျိုးများအပေါ် နာဇီတို့၏
ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုအား ဆန့်ကျင်ကန့် ကွက်သည့်အနေနှင့် ခရစ်ယာန်များ
ဒါဝိဒ်၏ ကြွယ် ရိုက်နှိပ်ထားသော အင်္ကျီကို ဝတ်ဆင်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည်
အဖိနှိပ်ခံရသော လူတွေအတွက် အသက်ကို ပေးရန် အဆင်သင့် ရှိခဲ့ကြသည်။

ကွန်မြူနစ်များ၏ လက်ထက်တွင် ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်မှု ဝေဒနာကို ခံစားနေကြရသော ခရစ်ယာန် ညီအစ်ကိုများ ပေးဆပ်ခြင်း၏ မိပ္ပိယကို ကောင်းမွန် စွာ သိရှိကြသည်။

ဖိနှိပ်သူများကြောင့် ဘုရားသခင်၏ လူများ၌ ဒဏ်ချက်ရာများ ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ သမ္မာကျမ်းစာ၌ ကျွန်တော်တို့ ဖတ်ရသည့် ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်မှု အတော်များများကို ကြိုခင်းကြီးများ ကန်လန်ကာ နောက်ကွယ်နှင့် အခြားကွန်မြူနစ်တိုင်းပြည်များတွင် ယနေ့တွေ့ကြရသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ဒုက္ခဝေဒနာ များခံစားကြရသည့် ရိုးရိုးသာမန် လူတန်းစားများက ဘယ်တော့မှ မေ့လို့မရသည့် ယုံကြည်ခြင်း၏ စံနမူနာကို မွေးထုတ်ကြသည်။ တမန်တော်ကြီး ရှင်ပေါလု၏ ပြောကြားချက်သည် ကြီးမားသော အဓိပ္ပာယ်ကို ဆောင်သည်။ “ငါ့ကိုယ်၌ သခင်ယေရှု၏ ဒဏ်ချက်ရာကို ငါဆောင်၏”။

ကျွန်တော်တို့သည် မာတုရများ၏ မိတ်ဆွေများအဖြစ် နည်းလမ်းမျိုးစုံမှ ပါဝင်နိုင်သည်။ ပထမအချက်မှာ ဆုတောင်းခြင်းဖြင့် ပါဝင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘုရားသခင်သည် ကြီးမားသောအလုပ်များကို ကျူးဘားရှိခရစ်ယာန်များ၌ လုပ်ဆောင်နေသော်လည်း ဤချစ်ခင်ရသော သူများကို ဆုတောင်းခြင်းများဖြင့် မြဲမြံခိုင်ခံ့စေရန် ဘုရားသခင်က ကျွန်တော်တို့ကို တာဝန်ကြီးအပ်နှင်းထားသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ခရစ်ယာန် ခေါင်းဆောင်များ၊ အသင်းတော်နှင့် အကျဉ်းသားများအတွက် တောင်းလျှောက်ပေးနိုင်သည်။ ကွန်မြူနစ်များအတွက် ကျွန်တော်တို့ ဆုတောင်းပေးနိုင်ပြီး သူတို့၏ ဘွတ်ဖိနပ်အောက် ရောက်နေသည့် ဆယ်သန်းကျော်သော ကျူးဘားလူမျိုးများအတွက် ဆုတောင်းပေး နိုင်သည်။

ဒုတိယအချက်မှာ ဆန်းသစ်တီထွင်မှုဖြင့် စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့၏ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော ဦးဇောက်အားဖြင့် ကျွန်တော်တို့သည် စဉ်းစားဖန်တီး တည်ဆောက်နိုင်ကြပြီး ကြီးမားသော လှုပ်ရှားမှုဖြင့် လုပ်ငန်းပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျူးဘား၏ ဝန်ထုပ်များကို ပေါ့ပါး စေသောသူဖြစ်လာအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆက်ကပ်ထား

သည်။ ကျွန်တော်တို့တွင် ဝိညာဉ်တော်၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ နည်းပညာ၊ စွမ်းအားနှင့် အချိန်များရှိကြသည်။ ဘုရားသခင်၌ အရင်းအမြစ်များ၊ တန်ခိုးနှင့် ဉာဏ်ပညာများ ရှိတော်မူသည်။ နှုတ်ကပတ်တော်၏ နွေးထွေးမှုနှင့် မျှော်လင့်ချက်များကို အနှောင်အဖွဲ့အောက်၌ ရောက်ရှိနေကြသူများထံ အတူတကွ သယ်ဆောင်ကြ ပါစို့။

စတုတ္ထအချက်အနေနှင့် မာတုရတို့၏ ကြေကွဲဖွယ် အခြေအနေများကို စုံစမ်း ဖော်ထုတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ညဉ့်ပန်းနှိပ်စက်ခြင်း ခံရသောအသင်းတော်များ၏ အခြေအနေမှန်ကို မသဲမကွဲ၊ မရေမရာ အစီရင်ခံခြင်းက ရှုပ်ထွေးမှုနှင့် မသေချာသော လုပ်ဆောင်ချက်များကိုသာ မွေးဖွားစေတတ်သည်။ အမှန်တရား ကို မဖုံးကွယ်ထားခြင်းက သာသနာ ပြန့်ပွားရေးလုပ်ငန်း၌ ပိုမိုပြီး ထိရောက် စေသည်။

ပဉ္စမ အချက်မှာ ကျူးဘားနိုင်ငံသို့ စပိန်ဘာသာဖြင့် သတင်းကောင်း ရေဒီယိုထုတ်လွှင့်ရာတွင် ရေဒီယို ထုတ်လွှင့်မှုအချိန်ကို ငွေဖြင့်ဝယ်ကြရသည့် ခရစ်ယာန် အဖွဲ့အစည်းများအား ကူညီထောက်ပံ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကင်ဆာ ကုသရာတွင် ကင်ဆာအကျိတ်ကို စွမ်းအားထက်သော ရေဒီယို ရောင်ခြည်ဖြင့် ပစ်ခတ်ရသည်။ ဤသတင်းကောင်း ထုတ်လွှင့်မှုနှင့် အခြားကြိုးပမ်းမှုများဖြင့် ကြံခင်းကန့်လန့်ကာကို ထိုးဖောက်ခြင်းသည် ကျူးဘားရှိ ကွန်မြူနစ် ကင်ဆာကို စွမ်းအားထက်ပိုများဖြင့် ပစ်သတ်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိမည်သည့် နေရာမဆို ယေရှု၏ တန်ခိုးကြီးသော ရေဒီယိုင်း ထုတ်လွှင့်မှုမှ မလွတ်မြောက်နိုင် ကြချေ။ ရပ်ပစ်၍မရသော တရားဟော ပုဂ္ဂိုလ် ရေဒီယိုအတွက် ကျေးဇူးတော် ချီးမွမ်းရပါသည်။ အဝေးလံဆုံးနေရာများအထိ ဘုရားသခင်၏ နှုတ်ကပတ်တော် ကို ကြားနာနိုင်ကြသော နည်းလမ်း ပင်မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်တို့သည် ကျွန်တော်တို့၏ ထိုင်ခုံ၌ ထိုင်နေသည်ဖြစ်စေ၊ လေယာဉ်ပျံပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေသည် ဖြစ်စေ၊ ဝိညာဉ်ရေးရာ ကျူးကျော်သူ အင်အားစုအဖြစ် မဟာစေခိုင်းချက်ကို ပြီးပြည့်စုံစေရန် ကျွန်တော်တို့ အယောက်စီ တိုင်းကို ဘုရားသခင်က အသုံးပြုနိုင်သည်။ အချိန်တိုတောင်းနေပါပြီး။

ကျွန်တော်တို့သည် ပြိုင်ပွဲအတွင်း ရောက်ရှိ နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ နံပါတ်တုတ်
သည် ကျွန်တို့လက်၌ ရှိပြီး အဆုံးသတ်ဆင်နွှဲရမည့် တိုက်ပွဲကား ကျွန်တော်တို့
ရှေ့တွင် ရှိနေပါပြီ။

လတ်တလော ဝါရှင်တန်ဒီစီ၌ ကျင်းပနေသော အမျိုးသား အသံလွှင့်
သူများ ညီလာခံသို့ ကျွန်တော် တက်ရောက် နေစဉ် ကျွန်တော်အိပ်မက်
တစ်ခုမက်ခဲ့သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်သည် ရက်ကလေး ဒတ်လမ်း
မကြီးတွင် မတ်တပ်ရပ်နေပြီး ခြေထောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်သည်
ဘယ်ကရလာမှန်းမသိသော်လည်း အကြောင်းအရင်းတစ်ခုခုကြောင့် အပြေးပြိုင်
ဖိနပ်ကို ကျွန်တော်စီးလျက် သားဖြစ်နေသည်။ ကြိုးကမချည်ရသေး။
ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ကိုယ် ကိုင်းလိုက်ပြီး အဖြူရောင် ဖိနပ်ကြီးကို လျင်မြန်စွာ
ဆောင့်ဆွဲကာ ချည်လိုက်သည်။ ထိုနောက် သက်တောင့် သက်သာနှင့် အနေတော်
ဖြစ်နေသော ဖိနပ်အတွက် ပျော်ရွှင်နေမိသည်။ ကျွန်တော်ရှေ့ သို့ မျက်နှာမူနေစဉ်
အသားမည်းမျက်နှာနှင့် ပြုံးရွှင်နေသော နီဗဲလ်၊ ထိပ်ပြောင်နေသော ကလီတို၊
အိုမင်းပိန်ပါး နေသော မာတဲလ်နှင့် ဆံပင်ဖြူနေသော ဗားဂတ်စ်တို့သည်
ကျွန်တော့် ဘေးတွင် ခေတ္တခဏ ရပ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့သည် အကျဉ်းထောင်
မွေ့ရာခင်းဖြင့် လက်ချုပ် ချုပ်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီတို့ တို့ကို
ဝတ်ဆင်ထား ကြသည်။ သူတို့သည် ဘာမှ မပြောဘဲ မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာဖြင့်
ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ စပြီး လမ်းမတစ်လျှောက်
ပြေးဆင်း သွားကြသည်။ အတူတကွ ပြိုင်ပွဲဝင်နေကြခြင်း ပါတကား။

ကျွန်တော်၏ အိပ်မက်က ဘာကို ဆိုလိုကြောင်း ကျွန်တော် တအံ့တဩ
စဉ်းစား နေမိသည်။

အမေရိကန်၏ ရုပ်မြင်သံကြား ထုတ်လွှင့်ရေးစခန်း တစ်ခုမှ ခရစ်ယာန်
တို့၏ သတင်းကောင်းနှင့် မျှော်လင့်ချက် ကို ဟာဗာနာသို့ ဦးတည်လျက် မကြာမီ
ထုတ်လွှင့်ပါတော့မည်။ ပြိုင်ပွဲဝင်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျူးဘားသို့ ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် စုစုပေါင်း ခန့်မှန်းခြေ ၈၀၀၀၀ ခန့်
နှစ်စဉ်လည်ပတ်နေကြသည်။ သေးငယ် သော ယောဟန်သတင်းကောင်းကျမ်းကို

သူတို့၏ ကုတ်အင်္ကျီ အိတ်ထဲတွင် ဘယ်လောက်များ ယူသွားနိုင်ကြမည်နည်း။
ပြိုင်ပွဲဝင်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဘယ်သူဆက်ကပ်မည်နည်း။ ပြေးခြင်းက နာကျင်စေနိုင်သော်လည်း
ဝမ်းမြောက်ရွှင်လန်းစေသည်။

ကျူးဘားသည် ရေချိန်းကြိုးပတ်လည် ဝိုင်းနေသော ကျွန်းတစ်ကျွန်းဖြစ်
သည်။ ကျွန်တော်တို့ အကျဉ်းထောင် ထဲတွင် သီဆိုလေ့ရှိသည့် ဝိညာဉ်ရေးရာနှင့်
တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်ကာယအတွက်ပါ အမြဲတမ်း အမှန်တရား ဖြစ်သော
“ခရစ္စတိုရွှမ်ပေ လုပ်စ်ကာဒေနပ်စ်” (ခရစ်တော်သည် ချိန်းကြိုးများကို ဖြတ်ပစ်
တော်မူ၏) ဆိုသည့် သီချင်းသည် ကျွန်တော်တို့ ကြိုက်နှစ်သက်သည့် သီချင်း
ဖြစ်သည်။ ယခု ကျွန်တော်သည် ရုပ်မြင်သံကြားထုတ်လွှင့်မှု၊ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်
များ၊ ကျွန်တော်တို့၏ စာများ၊ ကျွန်တော်တို့၏ ဆုတောင်းခြင်းနှင့် အခြေခံ
နည်းလမ်းများစွာတို့တွင် ပြိုင်ပွဲဝင်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်နိုင်သည်။ ကျွန်တော်
တို့သည် ဘုရားသခင် ဖော်ပြလျှင် ဖော်ပြသလို ကျွန်ဘဝသို့ ရောက်ရှိနေသော
ကျွန်းကလေးဆီသို့ လွတ်လပ်မှုကို သယ်ဆောင် သွားနိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

ဤပြိုင်ပွဲ၏အဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့သည် လှပသော ဖဲပြားကို ဖြတ်ရုံတင်
ဖြတ်ကြမည်မဟုတ်ပါ။ သန့်ရှင်းသောဝိညာဉ်တော်နှင့် ပြည့်ဝနေသော ကျွန်တော်
တို့၏ ရင်ဘတ်များက ချိန်းကြိုးအများအပြားကို ဖြတ်တောက် ကြမည်ဖြစ်သည်။

အခန်းပိတ် အမှာစာ

ကျွန်တော် ဤကဗျာကို ကွမ်ဘီနာဒို ဒဲလ်အက်စ်တေ အကျဉ်းထောင်၏ စတုတ္ထထပ် အဆောက်အဦး နံပါတ် နှစ်တွင် ရေးခဲ့သည်။

ဤကဗျာကို ယနေ့ ကျွန်တော်တို့ကို အောက်ပါ ၂ ကော်ရိယ၊ ၆၅၊ ၁၀ အားဖြင့် အောင်မြင်စွာ နှုတ်ဆက်နေကြသော ကျူးဘားအကျဉ်းထောင်ရှိ ခရစ်တော်၌ ညီအစ်ကို မောင်နှမများအား ဆက်ကပ် ပါသည်။ “အရိုက်ပုတ်ခံခြင်း၊ ထောင်ထဲ၌ နေခြင်း၊ သူတစ်ပါး ရုန်းရင်းခတ်ပြုခြင်း၊ အမှုကို လုပ်ဆောင်ခြင်း၊ မအိပ်ပဲ စောင့်နေခြင်း၊ မွတ်သိပ်ခြင်းကို အလွန်သည်းခံလျက် . . . ဝမ်းနည်းသော သူကဲ့သို့ ဖြစ်သော်

လည်း အစဉ် ဝမ်းမြောက်သောသူ၊ ဆင်းရဲသော သူကဲ့သို့ ဖြစ်သော်လည်း လူများကို ရတတ်စေသောသူ၊ ဥစ္စာတစ်စုံတစ်ခုကိုမျှ မပိုင်သောသူကဲ့သို့ ဖြစ်သော်လည်း အမျိုးစုံတို့ကို ပိုင်သောသူ ဖြစ်သဖြင့် ၎င်း . . . . .”

အလင်း၏အတားအဆီးများ

အလင်း၏အတားအဆီး အနှောင့်အယှက်များ
 ကျွန်တော့်တို့၏ သံမဏိ ဘုရားကျောင်းကို ထိခိုက်နာကျင်စေ၏
 နေရောင်ခြည်တန်းများ
 ခန်းမဆီသို့ ပါးပါးလျားလျား ထိုးဖောက်လာ
 ဖြေးဖြေးညင်သာစွာဖြင့်
 မျက်နှာများကို သန့်ရှင်း ထွန်းပြောင်စေ၏

လွတ်လပ်ခြင်း
 ဒေါသ၊ ကြောက်ရွံ့စိတ်နှင့် အမုန်းများမှ
 အတွင်းစိတ်ကို ဆေးကြော သန့်ရှင်းစေ၏
 ကျွန်ုပ်တို့ သိဆိုပြီး
 စောင့်မျှော်

သက်ပြင်းသက်မချပါသော်လည်း
 ပြုံးနေဆဲ
 ကျွန်ုပ်တို့၏ ရင်ကို
 ဘုရားသခင်က တစ်ဖန် ဖြည့်ပေးမည်ဟု
 ကျွန်ုပ်တို့ သိပါ၏။

ကျူးဘားအတွက်

ဝိညာဉ်တိုက်ပွဲ

၁၉၉၀ များဆီသို့ ချင်းနှင်းဝင်ရောက်လာသော
ကျူးဘားအသင်းတော်၏ တိုက်ခိုက်မှုများအောက်မှ အသက်ရှင်သော
ယုံကြည်ခြင်း၏ သက်သေခံချက်များ

ဖီဒယ်ကက်စထရီသည် ကျူးဘားရှိအသင်းတော်များ၏ အလင်းကို
ငြိမ်းသတ်ရန် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော် ကြိုးပမ်းလာခဲ့သည်။

လင်းချည် မှိတ်ချည် တောက်လောင် နေရသော်လည်း ငြိမ်းမသွားပါ။

ဤ ကွန်မြူနစ်များ အခိုင်အမာ ခြေကုတ်ယူထားသည့် တိုင်းပြည်ရှိအစိုးရ
နှင့် ဝိညာဉ်ရေးရာ ခေါင်းဆောင် များက ဘာသာရေးညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုများ
မရှိကြောင်း အနောက်နိုင်ငံများကို ယုံကြည်စေလိုကြသည်။ ဤစာအုပ် အားဖြင့်
သင်အမှန်တရားကို သိလာပါလိမ့်မည်။

* ကျူးဘားအသင်းတော်၏ စစ်မှန်သော စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ အခြေအနေကို
ဖော်ထုတ် သိရှိပါ။

* ကမ္ဘာတဝန်းရှိ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှု ခံနေရသော ခရစ်ယာန်များအား
ကျူးဘား ယုံကြည်သူများကို ဒုက္ခခံဖော် ခံဖက်ဟု အဘယ်ကြောင့်
သတ်မှတ်ရသည်ကို လေ့လာကြည့်ပါ။

* ကျူးဘား သင်းအုပ်ဆရာများ၏ ရဲရင့်မှုကို အားကျပါ။

* ဝိညာဉ်ရေးရာ ငတ်မွတ်နေသည့် ကျူးဘားတွေအပေါ် ဘုရားသခင်၏
ဝိညာဉ်တော် သွန်းလောင်းမှုကို သက်သေခံပါ။

ဤစာအုပ်၌ ဖော်ပြထားသော အဖြစ်အပျက်များကို တယ်လီဖုန်းကြေးနန်း
မှ၎င်း၊ တိုက်ကြီး သုံးတိုက်၏ သတင်းဆောင်းပါးများမှ၎င်း၊ ကျူးဘားသို့ သွား

ရောက် လည်ပတ်ခဲ့ကြသည့် သင်းအုပ်ဆရာများနှင့် ပရောဖက်ဆာများတို့၏ အရေးအပြောမှင်း၊ တစ်ဦးချင်း အင်တာဗျူးမှင်း၊ ကြံခင်းကြီးများ ကန့်လန့်ကာ နောက်ကွယ်ရှိ အသက်ရှင်သော ခရစ်ယာန်တို့၏ အသံသွင်း ရေးသားထားသည့် သက်သေခံချက်များမှင်း၊ ရရှိသော အချက်အလက်များကို စုစည်းကာ တင်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်က အဖြစ်အပျက်များကို ဇာတ်လမ်းထွင်ကာ ဖော်ပြထားပါ။ ကျူးဘားအာဏာပိုင်များနှင့် အသင်းတော်၏ ပြောဆိုလှုပ်ရှားမှုများကို အရှိအတိုင်း ရေးသားတင်ပြထားပြီး ရဲများနှင့် ခရစ်ယာန်များ၏ နာမည် များမှာ အမှန်အကန် ဖြစ်သည်။

ကျူးဘားရှိ သင်းအုပ်ဆရာ အများအပြားမှာ သူရဲဘော မကြောင်ကြပါ။ ဆယ်စုနှစ် သုံးခုကျော် ထိန်းချုပ် ခံထားရသည့်ကြားမှ တိုးပွားလာသော ကျူးဘား ခရစ်ယာန်များသည် လက်တုန့်ပြန် ခံရမည်ကို စိုးရွံ့ခြင်း မရှိကြ။

ဤကား သူတို့၏ အကြောင်းအရာပေတည်း။

ကျူးဘားကောင်းကင်ယံက ခိုးပျံများ

(၁၇)လကြာ ထောင်သွင်း အကျဉ်းချခံခဲ့ရပြီးမှ

ပြန်လည် ရှင်သန် လွတ်မြောက်လာသော

တွမ် ဂိုက် ၏

ကြိမ်းကြီးများနောက်ကွယ်မှ တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ

ဘုရားသခင်၏ ဒုက္ခခံ အသင်းတော်များအကြောင်း

ကွန်မြူနစ် ကျူးဘား၏ ခိုးပျံခြိမ်းခြောက်မှုသည် အမေရိကန်၏ စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့မှုများထဲမှ တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ကျူးဘားတို့စိုးရိမ် ထိတ်လန့်ရသော အခြားခိုးပျံတစ်မျိုး လာပါချေပြီ။

ကရစ်ဘီယံရှိ ဤဖိနပ်ခံ ကျူးဘားကျွန်းကလေးဆီသို့ ဘုရားသခင်၏ ငြိမ်းချမ်းရေးကို သယ်ဆောင်ရန် တွမ်ဂိုက်သည် ထုနှင့်ထည်နှင့် သတင်းကောင်း ကျူးကျော်မှုကြီးကို ခုနစ်နှစ်ကြာ ဆင်နွှဲခဲ့သည်။ ၄၀၀၀၀၀ ကျော်သော မေတ္တာခိုးပျံ ခရစ်ယာန်စာပေများကို လေကြောင်းမှ ကြံချသူသည် အမှုတော်ဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၇၉ ခုနှစ် မေလ (၂၇) ရက်နေ့တွင် ကျူးဘားအဝေးပြေး လမ်းမကြီးပေါ်တွင် သူ၏ လေယာဉ် ပျက်ကျခဲ့သည်။ ဤစာအုပ်တွင် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်သော လျှို့ဝှက်ရဲများ၏ ပြုမူ ဆက်ဆံပုံ၊ လနှင့်ချီသော အထီးကျန်ဘဝ၊ ပြည်သူ့ခုံရုံး၏ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ကြာ ထောင်ဒဏ်ချမှတ် ခံရမှုတို့ကို နောက်ခံထားသော ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ရှိသည့် အကြောင်းအရာများ ပါဝင်သည်။ ဤဝေဒနာ ကျောင်းတော်ကြီးဖြစ်သော ကွမ်ဘီနာဒို ဒဲလ်အက်စ်တာ အကျဉ်းထောင်ကြီး၌ စာရေး သူသည် ဒုက္ခခံ ကျူးဘားအသင်းတော်ကို တွေ့ဆုံခဲ့ပြီး အတူတကွ ဝတ်ပြုကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်။

ဤအဖြစ်အပျက်သည် စနစ်တစ်ခုအပေါ် လူတစ်ဦး၏ အောင်ပွဲခံမှု မဟုတ်ပါ။ ဤအရာသည် ကက်စထရို၏ ငရဲဘုံ၌ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဘုရားသခင်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ အောင်ပွဲ ဆင်မှု၊ ဘုရားသခင်၏ သစ္စာရှိသော ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုနှင့် ဘုရားသခင်၏ စိတ်ရှည်သည်းခံ သော လမ်းညွှန်မှုတို့ဖြစ်သည်။